

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Pine Hollow Series

A God of Wrath

Lies

K. M. Moronova

Ücretsiz PDF Kitap Alın <https://trantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Gazap Tanrısı € Yalanlar

Pine Hollow Serisi

Kitap 1

Copyright © 2022 by K. M. Moronova

Kapak tasarımı ve karakter çizimleri K. M.

Moronova'ya aittir Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Ayrıca K. M. Moronova tarafından

Pine Hollow Serisi

Gazap ve Yalan Tanrısı

Ölüm ve Huzur Tanrısı

Yaşam ve Şafak Tanrıçası

Önemli Uyarı

Bu kitaptaki bazı içerikler bazı okuyucular için tetikleyici olabilir. Bu kitabın içeriği intihar, akıl hastalığı, ahlaki açıdan gri karakterler, ölüm, fiziksel şiddet ve açık cinsel sahneler içermektedir.

Çalma Listesi

Kodaline - Talk

Echos - Azizler

Çiçek Yüz - Başka Bir Hayat

Blake Rose - Rest of Us

Away x Crywolf - Ghostbox

~~XYLO~~ - Pretty Sad

Ramsey & Arcane - Güle Güle

Taylor Swift - Sürgün

Ruelle - Cehennem Gibi Acıyor

DreamDNVR - Amnezi

*Uyandığında hâlâ rüya görüyormuş gibi hissedenenler için.
Bu bizim için.*

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

T Rauma unutulmaz, sapkın bir sürtük.
Bildiğinizi sandığınız Şeyleri çarpıtır ve alkalar. Neyin gerçek olup neyin olmadığını karıştırır. Bazı travmalar ruhunuzu yorulmadan yıpratırken, diğerleri... işte o travmalar Sil.

Yumuşak iniltiler kulağıma yaklaşırken, kan göğsümde ve yüzümde sabit, sıcak dalgalar halinde nabız gibi atıyor... ve acı dolu çığlıkları duyduğumda, onun olduğunu anlıyorum.

Margo olduğunu biliyorum.

Dumanı tüten kızılılık, ciğerlerime batan ve gözlerimi yakan metalle duyularımı dolduruyor. Onu kollarımla sıkıca kavrıyorum. Siyah kürkü kanla keçeleşmiş. Göğsüm, içine kalın bir bıçak saplanmış gibi zonkluyor. Birinin onu çıkarması için yalvarıyorum ama kimse yardım etmiyor. Gecenin karanlığında birinin ağladığını duyuyorum. Başka biri çığlık atıyor.

Ne oluyor lan? Ne oluyor lan?

Gözlerim karanlıktan başka bir Şey bulmak için yaşışıyor ama kr olmuşum. Bu rüyanın görebildiğim tek parçaları kendim ve köpeğim... ve onun akıttığı kan.

Margo kollarımda hareketsiz kalıyor ve kalbimdeki acı beni paramparça edene kadar büyüyor. Bir anda uyanıyorum, sırtımdan aşağı ter damlıyor.

Zihnimi tanıdık basit duvarlara ve gece boyunca yanmasına izin verdiğim mumlarımla kokusuna sabitlerken kulübemin konforu etrafımda dönüyor. Bunlar *Selvi ve am*, en sevdiğim koku çünkü beni sakinleştiriyor, sabit alev yorgun zihnimi rahatlatıyor.

Annem birkaç yıl önce arka bahçedeki küçük kulbemizi yenilememe izin verdi ve onunla ne istersem yapabileceğimi söyledi. Muhtemelen normal bir insan için pek bir Şey ifade etmez ama benim için her Őeydir. Teyzem ve Margo ile çok zaman geçirdiğim yer.

Pencereden yukarı bakıyorum. Lamnah sahilindeki kasvetli ve yağmurlu hava saatin kaç olduğunu söylemeyi zorlaştırıyor ama ğleyi çoktan geçtiğini biliyorum. Kabuslarım beni bulanık bırakıyor. Her gün uyandığımda, gerçek ile rüya arasındaki çizgi giderek bulanıklaşıyor.

Ryamdan taşan gözyaşlarımı kurulamak için kolumu gözlerime bastırıyorum. Ama bu sadece bir rüya değildi; gözlerim Margo'nun ayaklarımı ısıttığı noktaya takılıyor.

Ayak parmaklarım yorganın altında üşüyor, çünkü o öldü.

Ölümü bu kadar korkunç olmasaydı, onu bırakmanın daha kolay olup olmayacağını düşünmeden Git edemiyorum.

O gitti.

Bunu biliyorum. Kendime sürekli hatırlatıyorum.

Yatağımdan kalkıyorum, okuma koltuğumdan kazağımyı çekiyorum ve kahve makinemin düğmesine basıyorum. Kahve

Ben yatağımyın üzerindeki küçük pencereden bakarken makine acı bir sıvı mırıldanıyor.

Bugün yağmur yağıyor. Kahveden damlayan sesleri ve çatıya vuran yağmurun desenlerini ayırt etmek zor. Gözlerim pencerenin alt köşesine kayıyor, orada tozu fırçalayan bir elin dış çizgisi var. Pencerelerin iyi bir temizliğe ihtiyacı var. Son zamanlarda kulübedeki her şey tozlandı, ama pencere camlarında biriken tozdan hoşlanıyorum. Parmağımyı eski izlerin üzerinde gezdiriyorum, onları ne zaman orada bıraktığımyı merak ediyorum. Zihnim yorgun, çok yorgun ve uykum bana huzur vermiyor.

Sonsuza dek bu sisin içinde mi var olacağım? Bitmek bilmeyen kederlerim ve mutsuzluğum beni hiç terk etmeyecek mi? Gözlerimiyı kapadım ve uzun bir nefes verdim.

Kahve makinesinin sesi zihnimde usulca yankılanıyor, durduğum yerden birkaç adımdan daha uzakta *gibi* geliyor ama yine de dikkatimiyı çekiyor. Ağzım acılık ihtiyacını gidermek için sulanıyor. En sevdiğim kupayı alıyorum, *üzerinde Tebrikler Mezun!* Teyzemin hediyesiydi. Beni sahnede görmek için Lamnah'ın güney ucundaki Versnik'ten buraya kadar gelmişti. Fernestia Savaşı'ndan dört yüzyıl sonrasını simgeleyen Dört Yüz Sınıfı'ndaydım. Resmi olarak bir yetişkin olduğumuyı ve hayatımda *daha iyi* şeyler yapmak için ayrıldığımyı görmek için beş saat araba sürdü.

Keşke o mezuniyete hiç gelmeseydi. Eğer gelmeseydi, hala hayatta olurdu.

Bardağıma krema dökerek koyu renkli içeceğin tadını hafifletiyorum. Derin bir yudum alıyorum ve acı sıcak sıvı boğazımdan aşağı kayarken nefes veriyorum, bu özel kavrulmuş fasulye partisinin tadını hatırladığımyı kadar zengin değil.

Neredeyse iki yıl önce öldü. Karşıdan gelen bir arabanın onun şeridine gireceğini kimse bilemezdi. O zamandan beri onu her gün özliyorum. O kadın beni annemle birlikte büyüttü ve hiçbir etkinliği kaçırmadı. Asla. On beşinci doğum günümden bana büyük bir çamaşır sepeti almıştı ve ben çok üzölmüştüym çünkü kim doğum gününde çamaşır sepeti ister ki? Ama battaniyenin altındaki sepeti dolduran giysiler değildi. İşte o zaman onunla tanıştım, suç ortağımyla, en iyi arkadaşımıyla.

"Bir köpek yavrusu mu?"

Ne kadar mutlu olduğumuyı hatırlıyorum. Ona hemen Margo adını verdim. Teyzem bu isimden nefret ederdi çünkü bu ismin modasının geçtiğini söylerdi ama ben onun bu ismi küçümsemesini hiç anlamamıştıym. Kendi adı da Margo'ydu, Maggie Teyze derdi. Yavru köpeğe onun adını vermek istedim çünkü gelecek hafta Versnik'te yaşamak üzere ayrılıyordu. Artık yakın olmayacaktı, olması gerektiği kadar yakın olmayacaktı.

Margo öldüğünde, halamı yeniden kaybetmiş gibi oldum.

Rüya ve kan kokusu burnumuyı yakarken bir ürpertiym bastırıyorum. Kendimiyı günlük yürüyüşüme hazırlarken elimi tedirginlikle kapı koluna koyuyorum. Bu kapıymı açtığımda yine ormanımda olacağım. Tıpkı diğer günler gibi.

Bu kapıymı açtığımda, kendim için belirlediğim ve kederimin kalması gereken sınırı geçiyorum. Beni çerçevenin ötesine ve *gerçek* dünyaya kadar takip etmesine izin verilmiyor. Çünkü ben hala gerçeğim, değil mi?

Gerçek olan tek bir şey biliyorum. Margo.

Ancak ölümle ilgili komik ya da üzücü olan şey, her ruhu farklı şekilde etkilemesidir. Annem teyzemin vefatını hazmedemedi. Hâlâ orada bir yerlerde, çok uzaklarda, hayatını yaşıyormuş ve

gölümsüyormuş gibi davranıyor. Öte yandan, babam ölümün dokunuşundan o kadar etkilenmedi ya da en azından

öyle değilmiş gibi davranıyor.

Peki ya ben? Çok açık değil mi? Zor zamanlar geçiriyorum. *Gerçekten* çok zor zamanlar. Maggie Teyze için Tanrılar Şapeli'nde düzenlediğimiz cenaze töreni beni gerçekten mahvetti. Annem tabutun açık olmasında ısrar etti. Teyzemi her zaman olduğu gibi gülümserken görmeyi bekliyordum... ama kaşları çatıktı... soğuk elleri. Bu beni değiştirdi. Olayların gerçekliğini sorgulamaya başladım.

Solgun tenini ve soğuk, hareketsiz yüzünü gördüğümünden beri hiç eskisi gibi olmadım. Hayattayken hep gülümserdi ama ölürken kaşları çatıktı ve bu onu olduğundan on yaş daha yaşlı gösteriyordu.

Onu uyandırmak istedim. Onu sarsmak ve geri getirmek için. O artık gerçek olamazdı. Üniversiteyi bir kenara bırakıp bu küçük kasabada çocuklarla takılmaya ve bir kafede yarı zamanlı çalışmaya karar verdim. Margo hayatımdaki tek dayanak noktasıydı. Köpeklerin bunu yapmanın bir yolu vardır, bilirsiniz, akıl hastalarını iyileştirirler. Hastalığımı uzak tuttu.

Ama sonra o da öldü.

Tanrılar neden onları aldı? Bu hiç adil değil. Annem bana her zaman tanrıların hayatlarımızla birlikte var olduğunu söylerdi. Uzun zaman önce, savaş sırasında dinimiz uyandı ve dünyamızın gerçek tanrılarını ortaya çıkardı. Merhametli olduklarını ama hiçbir şeyin sonsuza dek yaşayamayacağını. Beş yaşındayken tanrıları sevmediğime karar verdim. Hayattaki en değerli şeyleri aldığı için en çok Ölüm Tanrısı'ndan nefret ediyordum.

Hayatın kendisi.

Yalnız bir pislik olmasını umuyordum. Şimdi bunu sık sık düşünüyorum, ne kadar korkunç bir tanrı olduğunu. Ne kadar zalim olduğunu.

Orman bile ölümün elinden kayıp gidiyor gibi görünüyor. Yıllar geçtikçe sanki dünyamızdan koparılıyorlarmış gibi daha az canlı barındırır oldu. Ponderosalar karardı ve iğneleri kasvetli bir dinlenmeyle bronzlaştı.

Orman da benim hissettiğim kadar hasta görünüyor.

Kasvetli çamların uzandığı ormanda yürürken Margo'yu düşünüyorum. İkisini de. Her ikisi de burada iz bıraktı. Rüzgârda sallanıp çatırdayan ağaçların feryatlarını, kulağıma fısıltı gibi gelen ama aynı zamanda çok uzakta olan dalların çitirtilerini duyabiliyorum. Orman da onları özliyor.

Derin bir nefes alıyorum ve çam özümüyle karışık yağmur kokusu içimi dolduruyor. Gökyüzüne doğru yüksek sesle nefes veriyorum ve yağmurun yüzümü ıslatmasına izin veriyorum. Damlalar çamura bulanmış ruhuma soğuk su perçemleri gönderiyor.

Yirmi yaşında olmama ve hala evde yaşıyor olmama rağmen bugünlerde pek çok şey hakkında endişelenmiyorum. Bu tartışılır, teknik olarak kulübemde yaşıyorum. Belki kafam biraz karışık olduğu için, belki de ailem benim için üzüldüğü için, ama her iki durumda da beni rahat bırakıyorlar. Ne zaman onların evine gitmek için enerji toplasam, aniden endişe ve umutsuzluğa kapılıyorum. Beni gözleriyle yargılamalarını istemiyorum. Hayal kırıklığına uğradığımı biliyorum. Ama günler bulanıklaşıyor ve ziyaret etmeyeli ne kadar zaman geçtiğinden bile emin değilim.

Burada kendi dünyamdayım. Ormanımda. Ve son birkaç haftadır ormanımda davetsiz bir misafir olduğunu fark ettim.

Güneş çoktan dağları aşmaya başladı, zaten kapalı ve yağmurlu olan günü daha da kasvetli hale getirdi. Biliyorum, geç yatma eğilimim var. Korkunç, sorumsuzca geç, ama umursamayacak kadar yorgun ve boşum. Zaten en büyük teselliye geceleri ormanı keşfederken buluyorum. Belki de burada eski hayaletleri, geçmişimin fısıltılarını bulmayı umuyorum. Çoktan geçip gitmiş olanları.

Ama bu gece görevim, bu erkeğin neden komşumun evinde kamp yaptığını bulmak. Belki de oğludur? İhtiyar Bruno ailesinden pek bahsetmezdi, bu yüzden bu adamın öylece ortaya çıkmasını inanılmaz buluyorum.

İhtiyar Bruno'nun derme çatma kapısının önünden geçerken, vızıldayan ve sıcak yeşil ışıltılarıyla akşamı aydınlatan ateşböceklerinin büyüüne kapılıyorum. Anakaradan bu kadar uzakta ateşböcekleri olduğunu bilmiyordum. Onlara hayranlıkla bakmak için birkaç dakika duruyorum. Yağmur artık durmuş ve ormanın bataklık bölgelerindeki çukurlarda koyu renkli su birikintileri bırakmış. Yansımamı bir an yakalıyorum ve gözlerimi hızla başka yöne çeviriyorum.

Kendimi görmekten nefret ediyorum. Margo'dan beri tren enkazına benziyorum. Üç aydır karmakarışık siyah saçlar ve soluk bir ten. Normal zeytin rengim, kulübemde ve güneş ışığından uzak orman gölgesinin altında geçirdiğim zaman nedeniyle azaldı. Gözlerim bile her zamanki bal-kahverengi ışıltısına sahip değil.

Sadece çamurlu görünüyorum. Yorgun, gezgin bir ruh.

Bruno, elli dönümlük ormanımızı ikiye bölen yolun karşısında yaşıyor. Sol taraf onun, sağ taraf ise ailemin. Yıllar önce evini sınırlamak için kısa, dayanıksız bir çit yaptı, ama ahşap kapısı her zaman açık bırakılır. Bruno'yu severim. Garip bir ihtiyar ama çok yürekli ve ilginç hikâyeleri var. Onu bir süredir görmüyordum ve çam ormanının *benim* tarafımda yeni izler fark ettim. İşte o zaman yabancı bir erkek ve köpeğini patikaları açarken buldum.

Başta sadece sinirlenmiştim, ama şimdi? Kızgınlım. Kulübeme yaklaşmaya devam ediyor ve ben ormanın sonunu paylaşacak biri değilim.

Biliyorum, paylaşmak önemsemektir. Ama ben paylaşmayı seven biri değilim. Hem de hiç. Ve normalde insanların yanına gidip onlara defolup gitmelerini söylemekle ilgili bir sorunum yok, ama bu adam mantıksız derecede çekici. Murph adında güzel bir köpeği olduğundan bahsetmiyorum bile.

Köpeğinin adını bilmem biraz tuhaf olabilir ama bunun nedeni, zaman zaman ormanın benim tarafıma çok yaklaştığında tüylü, kurt görünümlü yarattığı çağırıldığını duymam.

Ama artık yok. Benden bu kadar. Bu gece, ona mülkümden uzak durmasını söyleyeceğim - daha doğrusu ailemin arazisinden, ama aynı şey. Ona doğru yürüyeceğim-

İhtiyar Bruno'nun kulübesinin kapısı açıldı ve dış duvara çarptı. Hemen güverteye çıkıyorum (yani ormanın zeminine.) Nefesimi tutuyorum ve beni izleyen tanrılara saklanabileceğim kadar kalın otların arasında olduğum için şükrediyorum. Alacakaranlık olması da yardımcı oluyor, bu da aklıma bir soru getiriyor.

Bu saatte nereye gidiyor bu? Hâlâ adını öğrenemedim ve gece vakti onu ormana kadar takip etmenin muhtemelen çok ama *çok* aptalca bir fikir olduğunu biliyorum ama bu saatte nereye gittiğini aşırı merak ediyorum. Nereye gittiğini.

Erkek dışarı çıkıyor ve kahverengi deri ceketini omuzlarına çekiyor. Siyah saçları uzun ve başının arkasında sıkı bir topuz şeklinde toplanmış. Kulaklarının altındaki her şey traş edilmiş. Çenesi keskin ve dudakları odaklanmış bir şekilde gergin. Boğazının etrafında, şahdamarının üzerinde duran dikenli bir gerdanlık dövmesi var ve bu da görünüşünü daha da ulaşılmaz kılıyor. Çok ateşli. Çok ateşli. Ve tuhaf bir şekilde net - varlığı etrafındaki dünyadan daha keskin. Ona baktığımda bir sorun hissine kapılıyorum. Sanki onu eve getirsem ailemin kesinlikle nefret edeceği biri gibi... bekle, dur. Ona siktirip gitmesini söylemek için buradayım. Başımı sallıyorum ve yeniden odaklanıyorum.

Ağaçların ve çalılıkların üzerinden bakıyor, gözleri üzerimden geçerken donup kalıyorum. Patikadan aşağı doğru yürümeye başladığında nefesimi bırakıyorum. Tanrıya şükür beni görmedi. O ve Murph yeterince ilerledikten sonra yavaşça ayağa kalkıyorum, arkadan takip etmeye hevesliyim.

Kendimi toparlarken kapıyı arkasından kapatmayı unuttuğunu fark ettim. Yaşlı Adam Bruno, "Yosun Serçeleri" içeri girerse çok üzülür. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama doksan yaşındaki adam ormanın ruhlarına o kadar inanıyor ki, çoğu zaman kendimi onun hakkında gevelediği yaratıkları merak ederken buluyorum.

Elbette benim dinimde tanrılar var ama kitaplarımızda uydurma yaratıklar yok. Bruno

fantezilerini çok ileri götürdü. Onu hayatım boyunca tanıdım ve benimle orman hakkında, çamların arasında gidip gelen varlıklar ve esintiler hakkında pek çok hikâye paylaştı. Ve bu özel durumda, bana Yosun Serçelerini dışarıda tutmak için kapının her zaman kapalı olması gerektiğini söylediğini hatırlıyorum. Her zaman bir tanesini gördüğümde tanıyacağımı söylerdi çünkü kafalarında büyük yosun topları vardı. Yaşlı adamın yaratıcılığı karşısında dudaklarım uçukladı. Elbette kendi gözlerimle hiç görmedim ama bir yanım hep merak ediyor. Belki de bu yüzden burayı bu kadar çok seviyorum. Zihnim burada ağaçların arasında merak edip özgür kalabiliyor. Burayı asla terk edemem.

Aceleyle kapıya doğru ilerliyorum ve odada parlak bir şeyin parıltısını yakaladığımda onu kapatmak için uzanıyorum. Meraklı olduğum için ne olduğunu görmek için kapıyı biraz daha aralıyorum. Sehpanın üzerinde altın bir hançer duruyordu. Siyah kadife bir kutunun içinde güzelce duruyordu. Keskin bıçak karanlık odada neredeyse yanardöner gibi görünüyor. Kamarasının bazı bölümleri o kadar karanlık ki, hançer hariç hepsi neredeyse bulanık. Kaşlarımı kaldırıp tüylerimi diken diken eden şeyi bastırıyorum ama Bruno'nun evinde daha tuhaf şeylerin asılı olduğunu görmüştüm. Yaşlı adam tuhaf ıvır zıvırları topluyor.

Kapıyı kapatıyorum ve erkeği nereye gidiyorsa takip etmek için hızla patikadan aşağı iniyorum. O ve köpek ormanın içinde daha da ileriye doğru yürüyorlar. Belki de onları takip etmemem gerektiğine dair bir hisse kapılmaya başlıyorum ve bu sadece ahlaki nedenlerden dolayı değil. Belki de durup eve gitmeliyim... eğer benim için neyin iyi olduğunu biliyorsam. Ama her zaman mantığımı dinleseydim, asla macera yaşamazdım ya da Murph ve güzel, gizemli erkeğin nereye gittiğini öğrenemezdim.

Hızlarını artırmaya başlıyorlar, bana gürültülü ve dikkatsiz adımlar attırıyorlar. Sürünge gibi onları takip ettiğimi fark edeceğinden endişelenmeye başlıyorum ama artık geri dönemeyecek kadar ilerledim. *Nereye gidiyorsun?*

Murph topraktan çıkıntı yapan yalnız bir kayanın üzerine atlıyor. Ormanın derinliklerindeyiz, araziye ulusal ormandan ayıran nehre yaklaşıyoruz. Çam iğneleri ve kırık dallar etrafımızdaki zemini kirletiyor. Taze özsuynun kokusu burun deliklerime doluyor. Uzun zamandır ormanın bu kadar *canlı* olduğunu fark etmemiştim. İşler ne zaman değişmeye başladı bilmiyorum ama ormandaki canlılar giderek azaldı ve ormanımın kokuları, sesleri, *yaşamı* yıllar geçtikçe solmuş gibi görünüyor. Özellikle de son zamanlarda.

Havadaki serinliğe ve akşam böceklerinin uğultusuna karşı kollarım tüylerim diken diken oluyor. Erkek de kayanın üzerine atlıyor ve bir nefes alıyor. *Sonunda, tanrılar.* Verdiği nefes havada kıvrılıyor. Daha önce de bu kadar soğuk muydu? Murph kısık bir inilti çıkarıyor ve ona dönüyor. Atkuyruğu yaptığı saçları omzunun üzerinden aşağıya dökülüyor. Köpeğin başını nazikçe okşuyor.

"Yarın," diye fısıldıyor ince havaya, sesi alışılmadık derecede net. Sanki uzun zamandır duyduğum ilk kelimeymiş gibi kulaklarımda çınlıyor. Ne? Ne yarını? Neden köpeğini sevmesini izlemek için onu buraya kadar takip ettim ki? Soğuk içime işledikçe kemiklerim yorgun düşmeye başlıyor. Son bir saattir çömelmekten ve gizlenmekten uyluklarım yanıyor ve sadece yirmi yaşında olmama rağmen yağmur ve soğuk esinti hala kemiklerimi ağrıtıyor.

Gitmeliyim.

Tam şüphelerim üzerime çökmeye başlamışken, avucundan bir ışık yayıldığını fark ediyorum. Ne tutuyor? Güzel bir ışık. Bir dakika. Şimdi Murph'un de bir ışığı var ve boynundaki tasma aydınlanıyor. Sıcak sarımsı-turuncu ışık karanlığın içinde titreşiyor, neredeyse ormandaki köşemde bana ulaşıyor ve ormanın beni içine aldığı gölgeleri yok ediyor.

Neredeyse ayağa kalkmış, saklandığım yeri ortaya çıkarmak üzereydim ki sesini tekrar duydum. "Artık dışarı çıkabilirsin," diyor usulca. Çok sakince. Tüm nefesim bedenimi terk ediyor. Onu takip ettiğim için bana kızacağından ya da en azından biraz kafasının karışacağından endişeleniyordum ama buna dair hiçbir ipucu bırakmadı. Aksine, oldukça memnun görünüyor. Koyu renk saçları yıldızların aydınlattığı evrende daha da zenginleşiyor, kehribar rengi gözleri

takımyıldızı.

Çalıların arkasından ayağa kalktım. "Sizi takip ettiğim için özür dilerim. Bu kadar geç saatte nereye gittiğini merak ettim..." *Ben de sana siktir git diyecektim.* Parmaklarımı karıştırıyorum, onlarla bir tür güvence bulmaya çalışıyorum.

Bana kolayca gülümsüyor. "Olma. Senin adın ne?"

Garipsemediği için şaşkın şaşkın bakıyorum. "Elodie... ya sen?"

"Wren. Bu Murph."

Kaba bir şekilde başımı sallıyorum. *Bu gerçekten oluyor mu? Bacağımı çimdikliyorum. Evet. Gerçek olmalı.* Gerçek olmalı, ılık ılık ve hayatla parlıyor.

"Bizimle gelmek ister misin?" diye soruyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

Bir cevap vermiyor. Onun yerine bakışlarımı tutuyor ve göz kırıyor. Murph alçak bir uluma sesi çıkarıyor ve kayanın üzerinden bir sis bulutu yayılıyor. Abanoz köpek yoğun sisin içine doğru yürüyor ve Wren köpekle birlikte örtünün arkasında kaybolurken benim de onu takip etmemi işaret ediyor.

Ne yapacağıma karar vermeye çalışırken nefesimi tutuyorum. Daha karar veremediğim ayaklarım beni Wren'in kaybolduğu sise doğru götürmeye başladı bile. Gerçekten de bir yabancının peşinden konuşulmayan bir yere mi gideceğim? Dudağımı ısıyorum, dişlerimde derin girintiler bırakıyorum. Dürüst olmak gerekirse, çılgınca bir şey işime yarayabilir. Hayat iyi gitmiyor ve daha iyi şeyler de yaşamıyorum.

Gerçek olmama ihtimalini göz önünde bulundurursak, bu durum sürerken neden tadını çıkarmayalım?

"Wren?" Sise karşı durarak fısıldıyorum, nemli havanın sert fırçasıyla burnum karıncalanıyor. Keskin duman kokusu duyarımı dolduruyor. Yeni koparılmış ağaç kabuğu. Şimdiye kadar soluduğum her şeyden daha berrak, bedenimin özlemini çektiği bir şarkıyla dolu. Bu sisin bizim dünyamıza ait olmadığını anlamak için uzman olmaya gerek yok. Ama bu kulağa çılgınca geliyor, değil mi?

Beyaz bulutların arasından bir el beliriyor ve kendini bana sunuyor. Wren'in eli. Tereddütle avucumu onunkine koyuyorum. Bir yabancıyla gitmemeliydim. Gerçekten eve gitmeliyim ama bu doğru hissettiriyor. Ruhum, kemiklerim, kalbim ona güvenmemi söylüyor. Ben de güveniyorum. Elleri serin havada şaşırtıcı derecede sıcak. Bana yumuşak bir şekilde rehberlik ediyor ve kefenin içinden geçtiğimde karanlık tarafından yutuluyorum.

Hiçbir şey göremiyorum. Kalbim göğsümde yüksek sesle atmaya başladı. Eli elimden kayıyor ve yalnız kalıyorum.

Tek başına. Ben gerçek miyim? Sis etrafımı sarıyor ve açıkta kalan tenimi serinletiyor.

Onu çağırırsam gelir mi? Kederimi kulübemde bırakmam gerektiğini, o çizgiyi geçtiğimde onu geride bıraktığımı biliyorum ama burada, karanlık sisin içinde onu arama dürtüsü hissediyorum. Tıpkı rüyalarımda olduğu gibi.

"Margo?"

Bir el benimkine bastırıyor. "Margo kim?" Wren kulağıma fısıldıyor. Dokunuşu ve derin sesi karşısında geriliyorum ama varlığı beni rahatlatıyor. Normalde bir erkeğin bana dokunmak için bu kadar ileri gitmesi beni garipleştirirdi. Bundan hoşlanmam. Ama Wren farklı görünüyor. Sadece keskin yüz hatları ve keskin çam kokusu yüzünden değil. Avucunun altında tenimin canlanmasıyla da farklı. Parmaklarından yaydığı sakinlik ve sıcaklık, sanki birbirimizi uzun zamandır tanıyormuşuz gibi ona yakın olmak istememe neden oluyor.

"Margo benim köpeğimdi." *O artık gerçek değil.* Son kısmı kendime saklıyorum.

Konuşurken onu görememek çok garip. Onu sadece elinin hareketinden takip edebiliyorum. Omzumun üstünden geçip çeneme sürtünüyor. "Çok kasvetli bir şeydi. İşte, beni takip et." Elimi tutuyor ve kefenin sonuna ulaşana kadar bana rehberlik ediyor.

Sisten kurtulduğumuzda gökyüzü patlıyor. Ay ışığı yukarıdan vuruyor ve aşağıdaki tarlayı aydınlatıyor. Orman nereye gitti? Tarlalar, mavi renkli otların gri denizine doğru uzanıyor. Bir esinti saçlarımın koyu renkli tellerini yüzüme savuruyor ve gözlerim bu telleri gökyüzüne doğru takip ediyor. Ay yükseliyor ve küçülüyor. Bekle, iki tane ay var. Hayır, dört mü? Neredeyse gezegen gibi görünüyorlar.

Wren gülümsüyor ve derin derin nefes alıyor. Bilinçsizce onu taklit ediyorum ve bu garip yeni havadan derin bir nefes alıyorum. Ciğerlerime işliyor ve başımı döndürüyor. Neredeyse tatlı ve inkar edilemez bir şekilde yaşadığım en *gerçek* his.

"Burası neresi? Gerçek mi?" *Tanrım, son kısmı yüksek sesle söyledim.* Ona bir göz attım. Bronz teni mavi ay ışığında ruhani görünüyor. Koyu renk saçları masmavi bir renk tonuna sahip ve kehribar rengi gözleri gökyüzünden yansıyan kristal mücevher parçacıklarıyla dolup taşıyor. "*Sen gerçek misin?*" Özür dilemeden ekliyorum, cüretimden biraz irkiliyorum.

Dudaklarının kenarlarını bir sırtışa dönüştürüyor. "*Ben gerçek miyim?*" Koyu renk gözlerini bana çeviriyor ve orada görmeyi beklemediğim bir nezaket buluyorum. "*Gerçek olduğuma dair sana söz verebilirim. Burası da gerçek.*" Yüzünü yukarıdaki aylara doğru kaldırıyor. "*Buraya Yarın deniyor.*"

"Yarın mı?" Neredeyse alay edecektim.

Wren başını sallar. "Evet, Yarın. Burayı kendi diyarının yanındaki diyar olarak düşünebilirsin."

"Yani bu gerçek değil mi? Nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum. Buranın büyümlü bir alem olduğunu mu söylüyorsun?"

Bana bir kez daha o alaycı gülümsemesini veriyor. "Elbette, eğer yardımı olacaksa, burayı büyümlü bir diyar olarak düşün." Murph için ıslık çalıyor. Otlar hışırdıyor ve çalıların arasından iri, siyah, kurt görünümlü bir yaratık çıkıyor. Ağzım açık kaldı.

Bu Murph *değil*. Wren'e bakıyorum, çağrısına cevap veren canavar karşısında yüzünde bir şok ifadesi var mı diye, ama o sadece şefkatle başını okşuyor. Yaratık bir at kadar büyük.

"Murph? Ona ne oldu?" Kekeliyorum. Canavarın bedeni birkaç dakika öncesine göre iki, hayır, üç kat büyümüştü. Yüz hatları, kürkünden süzülen koyu gölgelerden oluşuyor. Gözleri ay ışığını küçümseyen soluk bir sarı. Pençeleri yaşlı ağaçların kökleri gibi toprağı derinlemesine kazıyor. Beyaz hayalet yapraklar, ormanın kendi aurası gibi şeffaf bir şekilde üzerinde dalgalanıyor. "*O da ne?*"

Wren yaklaşır ve burnunu Murph'ünkine dayar. Aralarında sıcak bir ışık kıvılcımlanır ve Wren'i sarar. Kıyafetleri artık deri ceket ve yıpranmış pantolon değil. Adaçayı yeşili hoş bir pelerin, toprak tonlarında bir tunik ve pantolona dönüşmüşler. Kulakları yukarı doğru kıvrılıyor ve eski görünümlü koyu renkli ahşaptan yapılmış bir yaka, dövmenin yerini alarak boğazının derisinin etrafında kıvrılıyor. Aynı şeffaf yapraklar şimdi kuzguni saçlarının arasında dalgalanıyor.

Tüm bunlar beni nefessiz bıraktı. Şu anda neler oluyor böyle? Önceden güzeldi ama şimdi lanet perilerin kralı oldu. Kendimi dizginlemeye çalışıyorum. Yirmi yaşındayım ve erkeklerden payıma düşeni aldım. Ama Lamnah'ta *bu kadar* güzel erkek yok.

"Murph bir Pine Hollow," diyor sonunda. Beklentiyle ona bakıyorum çünkü bunun ne olduğunu bilmemi beklemesine imkân yok ve o devam ediyor. "Ben de bir Selvi'yim. Biz orman koruyucularıyız." Bunu o kadar açık söylüyor ki, sanki söyledikleri herkesçe biliniyormuş gibi. Şaşkınlıkla bakmaya devam ediyorum.

Murph bana doğru ağır bir adım attı. Bir adım geri çekiliyorum, yaratığa karşı hâlâ temkinliyim. *Bu hayvanlara at gibi mi biniyorlar?* Bu saçma düşünceyi aklımdan silkeliyorum.

"İstersen ona binebiliriz."

"Pfffft!" Gülmemek için kendimi zor tutarken neredeyse burnumdan sümükler fışkıracaktı. Wren gözlerindeki şaşkınlıkla bana bakıyor ve Murph başını yana eğiyor. Bu sefer aklımdan geçenleri okumuş olmalı.

"Evet, evet, istediğin kadar gül. Şaka yapmıyorum." Wren sıkıntıyla gözlerini devirir.

Kıkırdamalarımı kontrol altına almayı başarıyorum. "Teklifin için minnettarım ama artık eve gitmem gerekiyor.

Belki sabah daha fazlasını keşfedebilirim?" Wren irkildi ve yüzünü bana döndü.

"Evet, o konuda... Dünyalar arasındaki yol *olan* Bresian'dan günde sadece bir kez geçebilirsin," diyor alçak bir fısıltıyla, sanki kelimeleri kulaklarımdan uzak tutmak istercesine.

"Ne?" Ona çıktım. "Beni davet *etmeden önce* bunun yararlı bir bilgi olacağını düşünmedin mi?"

Wren düşünceli bir şekilde ağzını kapatır. "Evet, sanırım bu akıllıca olurdu. Ama şimdi buradasın ve içimden bir ses senin zaten bir macera için yanıp tutuştuğunu söylüyor. Beni takip eden *sendin*, hatırladın mı?" Bana göz kırpmıyor. Bu kadar çekici ve yakışıklı olmasaydı, oturur ve tek bir adım bile atmayı reddederdim. Ama...

"Tamam. Haklısın. Seni takip ediyordum." İçimi çektim. "Nereye gideceğiz peki?"

Güzel bir kahkaha atıyor, yakın zamanda unutmaya cesaret edemeyeceğim bir kahkaha. Kişisel balonuma girerken onu dikkatle izliyorum. Elini yanağıma koyuyor ve gözlerini kapatıyor. Kalbim kaburgalarımın duvarlarına çarpıyor. Vücudumda bir ihtiyaç nabızı atıyor. Alt dudağımı ısırarak onunkini aramasını engelliyorum. Yüzü gece yarısının nemli ışığında parlıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve onun baskısını bekliyorum.

Çünkü beni öpeceğini düşünüyorum. Aptal gibi.

Onun yerine, yanağım bir parıltıya dönüşüyor. Gözlerimi açıyorum. Gözleri karanlık ve çukur, gözbebekleri ise yarık. Altın rengi. Odağım tekrar yanağıma doğru çekiliyor ve boynumun etrafında bir şeyin çekildiğini hissediyorum, şahdamarımı kısıtlamayla yakalıyor. Bunun gerçek olduğunu hemen anlıyorum. Bekle, gerçekten beni öpmesini mi bekliyordum? Ona izin verecek miydim? Hayal kırıklığıyla dudaklarımı sert, ince bir çizgi halinde bastırıyorum. Gerçekten de can sıkıntımın ve yuvarlanışımın şüpheli seçimler yapmama izin vermesine izin verdim.

Wren'in ağzının köşeleri yukarı doğru döner. "Başlangıç olarak bunu giymen gerekecek."

Margo. Yakanız kürkünüzde böyle mi hissettiriyordu? Boynunu sıkıca çekip kalbine şüphe mi saldı? Bu düşünceye kapıldım.

"Neden?" Yakamı yoklamak için uzanarak mırıldandım. Parmağımı uzun bir dikene batırıyorum. Bir kan damlası oluşuyor. Kaşlarımı çatıyorum, tıpkı onun yakası gibi.

"Çünkü köyümde kalmak istiyorsan Vernovian Dikeni takman gerekiyor. Aksi takdirde kasaba halkı seni kabul etmeyecektir."

Vernov-a-ne?

Uzun süre kalmaya niyetim olmadığını söylemek üzereydim ama bunun bir faydası olmayacak. Bir gün geçmeden geri dönemeyeceğimi söyledi. İsteksizce başımı sallıyorum ve gözlerimin ayaklarıma kaymasına izin veriyorum. Çok yorgunum. Tamamen ve bütünüyle bitkinim. Bugün her yere yürüdükten sonra yorgun kemiklerim dinlenmek için yalvarıyor.

Wren fark etmiş gibi görünüyor. "İşte." Kollarını bana doluyor ve beni Murph'ün sırtına yerleştiriyor. Pine Hollow'un gölge aurası etrafımda dans ediyor. Bu çok tuhaf. Parmaklarımdan arasında dönerken yaşam enerjisini hissedebiliyorum. Yarı saydam yapraklar tenime yumuşak bir fırçayla dokunarak elimi karşılıyor. Wren arkamdan zıplayarak yaklaşıyor. "Kısa sürede orada olacağız. Böyle tutun." Kolları beni sarıyor ve göğsünün omurgama baskı yaptığını hissediyorum. Yanaklarım sıcaktan kızarıyor.

Murph alçak sesle *havlıyor* ve ileri atılıyor. Rüzgâr yüzüme çarpıyor ve görmek için gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum. Neredeyse tarlanın içinde uçuyoruz. Bu hızda çimen dalgaları, sıvı bir ormandaki yeşil dalgalanmalar gibi görünüyor. Murph'ün pençeleri toprağa değdiğinde, yer milyonlarca ışık küresiyle aydınlanıyor. Bunlar ateşböceği mi? Büyülü bir diyarda onların da olması komik. Burada ne var sanıyordum ki? Çam kovukları ve selviler değil, orası kesin. Yine de hissettiğim heyecanla

kalbim çarpıyor. Bu güzellik benim için neredeyse çok büyüleyici.

Wren sırtıma daha sert yaslanıyor. Görmezden gelmeye çalışıyorum ama yüzüm bir kez daha ısınıyor ve bunu göremediği için o kadar memnunum ki. Ağır ağır nefes alıyor ve kulağıma fısıldıyor, "Buna bayılacaksın."

"Neyi sevmek?" Benim yanımda bu kadar tanıdık davranmasını garip buluyorum. Hoşlanmadığımdan değil, sadece onda ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

"Göreceksin." Beni daha sıkı sıkıya için hayal görüyor olmalıyım.

Kelimeler dudaklarından dökülürken neden bahsettiğini anlıyorum. Son tepeye doğru hızla süzülürüz ve ormanın sınırını kırıyoruz. Etrafımızda bir yığın yaprak dönüyor ve leylak kokularıyla beni neredeyse uyuşturuyor. Murph durdu, kesinlikle sadece benim her şeyi anlamam için.

Önümüzdeki vadiler alçalıyor ve her yamacı kaplayan yemyeşil çalılarla yükseliyor. Küçük beyaz bulutlar -sarımsıkı çiçekler, ama yanılıyor da olabilirim- çalılıkların her santimetresinde uzanıyor. Uzun ağaçlar, *uzun* demek istiyorum, gökyüzüne doğru yükseliyor. Ormanın kenarına ulaşmak için bir tepeye çıktık ama her nasılsa sanki gökyüzünün üzerinde sütun oluşturan yeraltındaki eski ağaçlardan oluşan bir mağaraya inmişiz gibi hissediyorum. Işık huzmeleri, inanılmaz büyüklükteki dallarının arasından geçerek altlarındaki dünyayı dağıtıyor.

Wren haklıydı. Buna bayıldım.

"Bu... Bu çok güzel," diye fısıldıyorum.

Alçak sesle, kısa bir kahkaha atıyor. Titreşimi omurgamda hissediyorum. "Yapacağını biliyordum. Murph, hadi eve gidelim."

Murph homurdanıyor ve vadiden aşağıya, çalılıkların arasından koşuyor. Diğer tarafa geçtiğimizde birdenbire küçük, büyüleyici bir kasabada buluyoruz kendimizi. Başımı çevirip arkamı kontrol ediyorum çünkü buraya nasıl geldiğimizi anlayamıyorum.

Arnavut kaldırımı tuğlalar ve yosunlar önümüzde uzanan patikaları oluşturuyor. Onlara yol demek isterdim ama yol değil. Ayak görmesem de burada hafif ayakların yürüdüğünü söyleyebilirim.

"Herkes nerede?"

Wren kısa bir kahkaha daha atar. "Saat neredeyse sabahın ikisi. Bu saatte kimse ayakta olmaz." Sanki bu benim için mutlak bir gerçeklik değişimi değilmiş gibi konuşuyor. Tabii ki bu saatte kimse ayakta olmaz. Dünyalarımız ne kadar da benziyor.

İç çektim. "Evet, yorgunum. Yarın dinlenip keşfe çıkabilir miyiz?"

"Elbette." Murph'ün üzerinden atlıyor ve beni yere indirmeye yardım ediyor. Karşımızdaki küçük kulübeye doğru başıyla işaret ediyor. Köyün başlangıcına en yakın olanı bu; diğer kulübeler ilerideki ana dükkânları geçtikten sonra biraz daha geride kalıyor. Çatısı tamamen samandan yapılmış. Dış cephede görünenlerin çoğunu yeşil sarmaşıklar sarmış. İki katlı evin duvarlarını parke taşları kaplıyor ve dört camlı pencereler yemyeşil yeşilliklerin arasından görünüyor. Küçük, bakımlı bir bahçe bizi karşılıyor. Mavi, parlayan mantarlar ve küçük yosun topları tüm sınırı çevreliyor.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Burası fazlasıyla mükemmel. Bana evimdeki küçük kulübemi hatırlatıyor ya da en azından kulübemin nasıl görünmesini istediğimi. Heyecan kalbimi sıkıştırırsa da yorgun kemiklerim çok daha ağır. Yatacak bir yatak özlemi içindeler.

Wren kulübeye giden yolu gösteriyor. Kapı tipik dikdörtgen şekilli bir çerçeve değil. Bunun yerine üst kısmı kavislidir. Kapıyı iterek açtığında hafif bir gıcırdama sesi duyulur. Murph ön bahçeye yerleşiyor, etrafındaki çimenlerden birkaç ateşböceği yükseliyor. Eve girmek için çok büyük. Zavallı şey. En azından burada hava elverişli görünüyor. Kulübeye girdiğimde duyularım bir dizi tatlı ve toprak kokusuyla doluyor. İçerisi karanlık ama rahat olduğunu söyleyebilirim. Wren elini benimkine doluyor ve beni merdivenlerden yukarı, ikinci katın arka tarafındaki bir odaya götürüyor. Biz yürürken duvarlar inliyor. Şimdi tek koklayabildiğim Wren. Sedir ağacı ya da belki de kıyıya sürüklenmiş nemli odun gibi belirgin bir toprak havası var. Her neyse, beni tüketiyor. Daha fazla nefes almak için ona

doğru eğilme dürtüsüyle savaşıyorum.

Oda temiz ve şaşırtıcı derecede boş. Ortada ince bir yorganla sade bir yatak duruyor. Battaniye el yapımı gibi görünüyor, yabancı bir iplikle kapitone edilmiş. Batıya bakan duvarda bir şifonyer ve doğuda bir asma bitkisine sarılmış bir ayna var. Hepsi bu kadar. Dekor seçimlerini incelemek umurumda değil - şu anda tek umurumda olan dinlenmek. Tükendim ve Bresian'ın buradan geçenlerin enerjisini emip emmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Yatağa doğru ilerliyorum ve bedenimin dinlenme teklifine boyun eğmesine izin veriyorum.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, tamam mı?" Wren kibarca konuşuyor. Onu tam olarak anlayamıyorum. Nazik biri ve hiç tanışmadığımızdan emin olsam da beni bir şekilde tanıyor gibi hissediyorum. Onun gibi bir yüzü olan herkesi hatırlardım. Yine de onunla ilgili nostaljik bir his var içimde. Tanıdık gelen bir şey.

Parmaklarım bükülmüş dallar ve büyüden oluşan yakama kadar uzanıyor. "Ben uyurken bunu çıkarabilir misin?" Kasabadaki herkes uyuyorsa neden onu oraya yerleştirme ihtiyacı duysun ki?

Kaşlarını çatıyor ve başını yavaşça sallıyor. "Üzgünüm Elodie, yapamam." Umutlarım azalıyor ama yarın gece gidiyorum, değil mi? Kaba bir şekilde başımı sallayıp uzanıyorum, vücudumu ve yüzümü yorganla örtüyorum. Böğürtlen kokuyor.

Yatağın diğer tarafa battığını hissedince irkiliyorum. Onunla yüzleşmek için döndüm. Karşımdaki tarafta oturuyordu. Koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor. Yakası loş ışıktaki parlıyor. Oh, nasıl da tatmak istiyorum. Ama o tarifsiz düşünceleri geri itiyorum.

"Ne yapıyorsun?" Niyetimden biraz daha düşmanca bir tavırla soruyorum. Kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Sinirden kuduruyorum. Ben yorgunum ve o benimle oyun oynamaya çalışıyor. "Neden kalıyorsun?" Gözleri farkına vararak titriyor. "Oh, burası benim odam. Senin için boş odam yok. Rahatsız olursan yerde uyuyabilirim. Özür dilerim, burada adetlerimiz farklı. Burada geleneklerimiz farklı.

"Sıcak bir şekilde," diyor ve ben cevap veremediğim yastığını kapıp yere bırakıyor.

Suçluluk duygusu beni ele geçiriyor ve onunla boğuşacak havada değilim. *Sadece bir* gece ve umurumda değil. Özür dileyerek başımı sallıyorum. "Hayır, sorun değil."

Wren başını eğiyor. "Emin misin?" Başımı sallıyorum ve yüzümü yatağın kenarına dönüyorum. Yerleşiyor ve ne yazık ki aramızda hiç boşluk kalmıyor. Kürek kemiklerinin benimkileri yuttuğunu hissedebiliyorum. Onun yanında kendimi çok küçük ama garip bir şekilde güvende hissediyorum. Bu güvenliği daha önce de hissetmiştim, bir erkeğin sırtının kuytusunda güvenle sıkışmış olmak. Bu duyguyu ne kadar özlediğimden nefret ediyorum. Maggie Teyze öldükten sonra düşüncesizce yaşamaya başladım, çünkü hayat istediğin şeyleri deneyimlememek için çok kısa. Yaşadığımı hissetmek, bir yetişkin olarak edindiğim dürtüleri ve ihtiyaçları gidermek istedim. Evet, seksten bahsediyoruz. Ama ince şeyleri de özledim. Bir başkasının yakınlığını.

Dünyanın bu köşesinde kemiklerimin dinlenmesine, ısınmasına izin veriyorum. Yarın buradaki her şeyi keşfetmeye niyetliyim. *Ha*. Yarın, *Yarın*'da. Zihnim bu kelimelerde zayıf bir neşe buluyor.

I Gece boyunca birkaç kez uyanıyorum. İlk seferinde oda serin olduğu için dizlerimi göğsüme doğru çekerek ısıyı korumaya çalışıyorum. İkinci seferde kendimi Wren'in boynuna gömülmüş buluyorum. Çene çizgisi şefkatle alnıma yaslanıyor. Vücudum tutuldu ve durdum. Kendimi yere atmamak için kendimi zor tutuyorum. Nefes alışını dinliyorum ve mışıl mışıl uyuyor gibi görünüyor. Tanrılara şükürler olsun. Kolu yanımda, kalçamın kuytusunda tembellik ediyor.

Nasıl bu hale geldik? Rahatım ama onun kucağından kaçmak istiyorum. Çok savunmasızım ve beni bu şekilde tutarsa duygularıma kapılacağım. Bizi çözerken uyanacağı düşüncesiyle ürperiyorum. Kolunun altından sıyrıldığımda nefesi kesiliyor ve yorgun bir iç çekiyor. Tekrar uykuya dalmaya çalışıyorum ama her rüyaya daldığımda onun elinin beni ya da benimkinin onu aradığını hissediyorum.

Faydası yok. Kalkmam lazım.

Yataktan kalkıp gizlice odadan çıkıyorum ve koridora iniyorum. Güneş pencerelerden yeni yeni görünmeye başlıyor. Merdivenlerin başında durduğumda daha rahat yürüyorum. Basamakların sağ tarafında sıralanan kitap yığınlarına bakıp gülümsemeden edemiyorum. Kitapların ve insanın dağınıklık yeteneğinin benim dünyamda olduğu gibi burada da aynı olduğunu düşünmek tuhaf. Aşağıya doğru ilerliyorum ve parmaklarımı yavaşça rayların üzerinde kaydırıyorum. En altta, yıpranmış ve yorgun sayfa sıralarını görmek için dönüyorum. Birini alıp kapağını fırçalamaya karar veriyorum. İsimsiz bir kitap ama yine de yanıma alıyorum.

Hafif ayak sesleri eski döşeme tahtalarına vuruyor ve kulağımı yakalıyor. Burada başka biri mi var? Kitabı kolumun altına sıkıştırıyorum ve kulübeyi keşfediyorum. Mütevazı, basit eski mobilyalar ve tozlu, ev gibi bir his. Bana sıcaklık ve rahatlık hissi veriyor. Parmaklarımı şöminenin üzerindeki ahşap şöminenin üzerinde gezdiriyorum ve yere bakıyorum. Margo şöminelerin dibinde uzanmayı severdi. Ayak parmaklarını uzatır, en sevdiği oyuncağı ve battaniyesine sarılıp sıcaklığın ve uykunun verdiği keyifle uzun uzun iç çekerti. Önemli şeyler. Birkaç uzun an boyunca ocağın üzerinde durup için için yanan kömürlerin derinliklerine bakıyorum. Bu gerçek mi?

Margo. O gerçektir. Sanırım.

Bir kazıma sesi irkilmeme neden oluyor ve arkama döndüğümde küçük bir çocuğun, belki sekiz yaşlarında, yüzünde şaşkın bir ifadeyle arkamda durduğunu görüyorum. Ağzında bir kaşık var. Başının üzerinde canlı yeşil yosun tepelikleri var. İri mavi gözleri benimkilere bakıyor. Bronz, tombul yanakları çimdiklenmek için çılgık atıyor. İhtiyar Bruno'nun sesi kafamın içinde yankılanıyor. *Yosun serçelerinin*

toplari var

kafalarında yosun. Olamaz - bunların hepsi kafamın içinde mi? Kitabı ellerimde daha sıkı tutuyorum, kapağın parmak uçlarımin altında gerildiğini hissediyorum. Tüm bunlar çok gerçekçi geliyor.

"Oh, merhaba, ufaklık." Sıcak bir şekilde gülümsedim. *Acaba yabancı tehlikesinden haberi var mı?* Duraksıyorum. Niyetim onu azarlamak olduğu halde Wren'i buraya kadar takip ettiğim için sanırım bu konuda konuşamam. Wren bana burada başka birinin yaşadığını söyleseydi iyi olurdu. Selvi'ye olan kızgınlığımdan dolayı elimi sıkıyorum.

Çocuk beni düşünürken başını öne arkaya eğiyor. "Kimsin sen?" diye mırıldanıyor kaşık hâlâ dudaklarının arasındayken.

Onun hizasına diz çöküyorum. "Ben Elodie Marrowbone, sen kimsin?"

"Marley." Kocaman gülümsüyor. "Marley Winters ve ben dokuz yaşındayım!" diyor gururla. Çocukların kendileri hakkında ne kadar çok rastgele şey söylediklerini neredeyse unutmuştum. Maggie Teyzemin hiç çocuğu olmadı ve ben de tek çocuğum, bu yüzden onların yanında çok fazla deneyimim yok.

"Ah, anlıyorum. Wren'i nereden tanıyorsun?" Bu çocuktan biraz bilgi almaya çalışabilirim. Wren'in çocuğu olması için yeterince benzer görünmüyorlar.

"Wren? Hmm... Oh! Bay Bartholomew demek istiyorsun." Kaşığını bana doğru kaldırdı. Burnuma vurmasını engellemek için geriye doğru eğildim. "O benim bakıcım. Ben bir yetimim ve Nesbrim muhafızları için onun çırağıyım." Kaşık tekrar ağzına giriyor.

Böyle yerlerde de mi yetimler var? Bu pek adil görünmüyor. Kalbim Marley için çarpıyor. Arkamda Wren'in adımlarını duyduğumda gözleri parlıyor. Merdivenlere doğru dönüyorum ve sabahın bu erken saatinde ne kadar kusursuz görüldüğüne şaşıyorum. Saçları dökülmüş ve göğüs kaslarında duruyor. Yarı saydam yapraklar gizemli çekicilikleriyle parlıyor. Siyah gömleği ve pantolonu dar ve kaslarını ortaya çıkarıyor. Wren bana kolayca gülümsüyor, kalbimin dikkat çekmek için can atmasına ve kalçalarının yanmasına neden oluyor.

Uykudan sarhoş olmuş gözlerini ovuşturarak uzun bir esneme sesi çıkarıyor. Ben de aynı şekilde esnemekten kendimi alamıyorum. "Günaydın." Sesi hâlâ hırıltılıydı.

Sertçe yutkunuyorum, Wren denen muhteşem yaratığa aval aval bakarken Marley uzun süren duraksamama kaşlarını kaldırıyor. Tanrılar.

"Günaydın." Dudağım uçukluyor ve bu dünyanın neler sunabileceğini görmek için fazlasıyla heyecanlıyım. Bugün keşfedebildiğim kadar çok şey keşfetmeye kararlıyım. İyi giderse belki Wren'in numarasını alabilirim. Bekle, burada telefon var mı? Her halükarda onu nerede bulacağımı biliyorum.

Wren zayıf kollarını havaya kaldırıyor ve saçlarını sıkı bir topuz haline getiriyor. Bilinçaltımda gözlerimin şöminenin üzerindeki aynaya kaymasına izin veriyorum ve *o kadar da kötü olmayan ama kabul edilebilir görünüşüme* nispeten şaşıyorum. Siyah saçlarım biraz dağınık ama her zaman dağınık saçlarla daha çekici görüldüğümü düşünmüşümdür. Bronz tenim her zamankinden daha sağlıklı ve yüzüm dinlenmiş görünüyor. Bal rengi gözlerimde dün orada olduğunu hatırlamadığım bir ışık var. Belki de herhangi bir şey için bu kadar heyecanlanmayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Kasabadaki bir kahvaltı dükkanına gidebiliriz diye düşünüyordum. Sonra görmeni istediğim birkaç tüccar daha var," diyor Wren adaçayı pelerininin broşunu köprücük kemiklerinin arasına sıkıştırırken. Daha aklındakini söyleyemeden midem guruldamaya başladı bile. Dudakları büyüleyici bir sırtışa dönüşüyor. Kehribar ve bal rengi gözlerimiz birkaç dakika dans ettikten sonra Marley öksürerek transı bozuyor.

"Ben de davetli miyim, Sör Bartholomew?" Çocuk suratını asar ve yavru köpek gözleri anlaşılmayı tamamlar. Wren ona sıcak bir şekilde başını sallar ve Marley'in açık kahverengi saçlarını okşayarak çocuğun kafasındaki telleri ve yosunları karıştırır. "Evet!" Elini yumruk yapıyor ve giyinmek için merdivenleri koşarak çıkıyor. Wren ve ben birbirimize

Elimdeki kitabı fark etmeden önce dostça bir bakış attı.

"Okur musun?"

"Sık sık... Şey, eskiden severdim. Eskiden okumayı severdim." Elimdeki kitabı çeviriyorum, yıpranmış kapağı bana nostalji yaşıyor. Çam ve sedir kokusu içimi doldurup tüylerimi diken diken edene kadar bana yaklaşıyor.

"Bu çok güzel. Dünyayı kurtarmak zorunda olan bir anılar çocuğunun hikâyesi." Kapağa bakınca gözleri dalıyor. Sayfaları açıyorum ve geleneksel olarak daktilo edilmiş bir kitap değil, el yazması olduğunu fark ediyorum. Wren gülümsüyor ve kitabı yavaşça elimden alıyor. "Bu daha çok bir günlük. Daha sonra daha derine inebiliriz. Ama hadi yemeğe gidelim!" Marley merdivenlerden uçarak inerken gözleri merdivenlere kayıyor. Düğmeli gömleği bir aralık kadar açık ve düzensiz ama sevimli bir görüntü oluşturuyor. Kahverengi deri ayakkabılarını giyiyor ve biz daha tek bir kelime bile edemeden kapıdan dışarı koşuyor.

Wren ve ben hevesli çocuğu dışarıda takip ederken bakışıp kıkırdıyoruz.

Üç parlak güneş burada gölgelere çok az yer bırakıyor. Gözlerim ıslık ıslık parlayan sıcak ışığa dikiliyor, ışınları altında tenim karıncalanıyor. Kuşlar, sanırım, yukarıdaki uzun, kemerli meşelerin arasından süzülüyorlar. Ardlarında altın rengi parıltılar bırakıyor ve melankolik bir şarkı söylüyorlar. Sabahın erken saatlerinde ölü olan köy şimdi hayatla dolup taşıyor. Mistik... insanlar mı? Her türden varlık taşlar boyunca ilerliyor, bazıları kısa boylu ve Marley'in sahip olduğu yosun toplarına sahip. Diğerleri uzun boylu ve Wren ve benim gibi boyunlarına dallar dolanmış.

Gözlerim yüksek varlıklara doğru çekildi. Güzel - itiraf etmek istediğimden daha güzel. Yarı giyinik ruhani erkek ve kadınlar vücutlarından daha büyük kanatlar taşıyor, ciğerlerimdeki nefesi kesen parıldayan fildişi tüylerle kaplılar. Bana peçeli baykuşları hatırlatıyorlar, bronz olanları, tüyleri gökyüzüne kadar uzanıyor. Sabahın şafağında bayılıyorlar. Belki de çiğle dans ediyorlardır. Wren'in kahkahası dikkatimi tekrar ona çektiğinde neredeyse yürüdüğümü unutmuştum.

"Burası çok güzel... Gerçekten tadını çıkarmak için bütün gün vaktimiz var mı?"

Wren cebinden bir sarma tütün çıkarır. Tıpkı bir sigaraya benziyor ama daha çok içindekileri tutan kahverengi bir kılıfı var. Cigarayı dudaklarının arasından geçirip çakmağımın yakmasını dikkatle izliyorum. Pembe kılıf bu dünyada bir diken gibi göze çarpıyor.

"Çakmağım neden sende?" Kaşlarımı kaldırıyorum ama sırttan dudakları yüz ifademi yumuşatıyor. Kahretsin, çok çekici biri.

Wren esrardan derin bir nefes çeker ve siyah bir duman çıkarır. Tamam, belki de tütün değildir? Buradaki yaratıklar ne içiyor?

"Siz dışarıdayken birkaç kez kulübenize gelmiş olabilirim." Merhametimi kazanmak için kara kaşlarını sinsice birleştiriyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kulübemdeydi... ama yalan söylemeyecek kadar cesur. Wren'in bu yönünü seviyorum. Dürüstlükten yana bir kemiği var ve diğer erkeklerin çoğunda bu yok. "Siktir git. Senden hoşlandığım için şanslısın." Omzumla onu dürtüyorum ve gözlerinin beni takip ettiğini umarak mistik ön bahçesinde tırısila ilerliyorum. Güneş üzerlerine vurduğu için mantarlar artık parlamıyor, ama çitlere yakın duran yemyeşil sarmaşıklar ve çalılar parlak zümrüt yapraklar.

Bir heyecan dalgası iliklerime kadar işliyor. Göğsüm hafifliyor, nefesim kesiliyor, sanki dünyada hiçbir endişem yokmuş gibi. Bunu hissetmem normal mi? Bu gerçek mi? Murph'ü uyandırmaya çalışan Wren ve Marley'e bir bakış attığımda, şu anda umurumda olmadığını fark ediyorum. Eğer bu gerçek değilse, o zaman beni sanrılar kraliçesi olarak resmedin ve Bresian'ın insan tarafında geçirdiğim tüm zamanlardan daha gerçek hissettiren bu rüya gibi gerçekliği yaşamama izin verin.

Dördümüz arnavut kaldırımlı sokaktan köye doğru yürüyoruz. Önünden geçtiğimiz binaları ve dükkânları inceliyorum. Tuğla gibi üst üste dizilmişler. Mükemmel küçük sarmaşıklar etraflarını sarıyor. Allıkların

Pembe ve mavi gölgeliklerin serinliği, burada günlük faaliyetleriyle hareket ederken ortaya çıkan daha fazla mistik varlığı barındırıyor. Bazılarının kulakları, boynuzları, yosun topları, kanatları var. Yürümeye devam ederken takip edemiyorum. Çok fazla aval aval bakmamaya çalışıyorum çünkü Wren beni gizli tutmaya çalışıyor, bu yüzden artık pek çok başka Selvi'nin boynunda gördüğüm Vernovian Diken'i'ni takıyorum.

Küçük bir dükkânın girişine yaklaşıyoruz. Ağzına kadar rengarenk çiçeklerle dolu saksılar ve uzun yeşilliklerle kaplı kapı girişı, şimdiye kadar gördüğüm en mutlu yer olarak göze çarpıyor - tabii mekanlar mutlu olabilirse.

"Umarım açsındır." Wren sigarasından son bir nefes çeker ve dükkânın önündeki tepsiye koyar.

Kaba bir şekilde homurdanan midemi sıkıyorum. "Açlıktan ölüyorum." Kolunu omzuma atıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. Göğsü pelerininin altında gergin ve benim iffetsiz düşüncelerim mantıklı zihnimle savaş halinde.

"Ben de," diye fısıldıyor kulağıma.

Gerginleşiyorum ve ona şaşkın bir bakış fırlatıyorum. Bana göz kırpmıyor ve başını sallayarak ilerliyor. Başımı çevirmesine suratımı asıyorum ve Marley'nin bize ana caddeye bakan büyük bir pencerenin yanında bir masa ayarladığı yere doğru ilerliyorum. Gülümsemesi daha geniş olamazdı. Menüyü incelerken dili yana kayıyor ve acaba okuyabiliyor mu diye merak ediyorum.

Bu kafede hava sıcak, sıcak yemek ve hamur işlerinin kokusuyla tatlı. Şekerli ekmekler ve pasta dilimleriyle dolu bir camekânın önünden geçiyoruz. Kullanılan meyveler gizemli koyu bir mor renkte ve ne sipariş ettiğimi hemen anlıyorum. Marley'le birlikte yerimize oturduğumuzda acı bir koku alıyorum ve kahve kokladığımı umarak ağzıma tükürük doluyor. Bir bağımlı olarak bu kokuyu nerede olsa tanırım.

Sahibi masamıza uğruyor ve kendini Hazel olarak tanıtırken su ve Tanrılara şükür kahve koyuyor. Güzel bir beyaz diken yakası var ve altın rengi saçlarının arasında siyah yapraklar dalgalanıyor. Gözleri granit gibi. Hazel siparişlerimizi alıyor ve şefe vermek üzere yanımdan uzaklaşıyor. Wren arkasına yaslanıyor ve bana gülümsemeden önce bir yudum su içiyor. Yaptığı her şey çok kusursuz. Her şeyi kolaylıkla yapıyor. Teknik olarak yabancı olduğumuzu biliyorum ama şu anda olmak istediğim başka bir yer yok.

"Bu âlemin insan dünyasına bu kadar benzemesine şaşırdım," diye mırıldanıyorum bakışlarından hissettiğim sıcaklığı kırmak için. Wren dirseğini masaya koyuyor ve avucuna yaslanıyor.

"Gerçekten mi? Düşündüğün kadar farklı değiliz, sana söz veriyorum. Güzelliğın dışında."

Neredeyse kahvemde boğuluyordum. "Bence yanılıyorsun."

Kaşlarını çatıyor ve elini ağzımın kenarına uzatıp dudağımdan damlayan kahveyi siliyor. "Yalan söylemiyorum. Kesinlikle yıkıcısın. Marley, beni hiç bir kadınla bu kadar büyülenmiş gördün mü?"

Marley, Wren'in sade kahvesine uzanırken kaşlarını çatıyor. "Hayır, içmedim efendim." Kızarıyorum ve ısınan yanaklarımı gizlemek için pencereden dışarı bakıyorum. Yosun Serçesi büyük bir yudum alıyor ve anında irkiliyor. "İğrenç! Bu şeyi neden içiyorsunuz Sör Bartholomew?" Çocuğun acı içkiden duyduğu hoşnutsuzluğa birlikte gülüyoruz.

"Büyüdüğünde anlayacaksın, Marley." Wren kıkırdıyor ve kahvesini geri alıyor, Hazel elinde yemek tabaklarıyla geri dönerken kahvesini yudumluyor. Cızırdayan yumurta ve sosislerin yanında iki kabarık, tereyağlı bisküvi ve çantada gördüğüm mor meyveli turta dilimi vardı.

Dudaklarımı yalıyorum ve yemeği kolaylıkla mideye indiriyorum. Marley de benim gibi vahşice yerken Wren çok daha kibar davranıyor. Bıçağıyla yemeğini kesiyor ve küçük ısırıklar alıyor. Tatlar daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyor -tuzlu ve bu dünyanın bahşettiği tüm baharatlarla dilimde çiçek açıyor. Şaşkına döndüm.

"Yemeğin nasıl? Tadına bile bakıyor musun?" Wren ağız dolusu bir şeyler mırıldanıyor.

"Ha?" Ona bakıyorum, yumurtalar çenemden aşağı dökülüyor. "Mmhmm, bu harika!" Görgüsüz davranışından hoşlanmış gibi bana gülümsüyor. O ilk olacak. Dünyamdaki tüm erkekler "umurumda değil" tavrından utanırdı.

Kafede işimizi bitiriyoruz ve sahibine teşekkür ediyoruz. Wren burada iyi tanınıyor olmalı çünkü ona hesabı eklemesini söylüyor ve ona göz kırparken kızarıyor. İçimi bir kıskançlık sızısı kapladı. Bana sadece cazibesini verdiğini düşünmüştüm ama belli ki o bir flörtçü.

Kafeden çıkarken Murph bize homurdanıyor. Siyah, ince tüyleri gün ışığında neredeyse duman gibi görünüyor. Wren ağzını okşayarak onu selamlıyor ve canavar sarı gözlerini selamlamak için kapatıyor. Marley Hollow'un sırtına tırmanıyor ve karnını tutuyor.

"Çok doydum!" diye cıvıldıyor mutlu bir şekilde ve Murph'ün omurgası boyunca uzanıyor, bu kadar küçük biri için dinlenmek için uygun bir yer. Dudağımı tekmeliyorum. Bugün çok fazla gülümsüyorum ve bu gerçekten iyi hissettiriyor, hatta biraz acıtıyor.

Öğleden sonrayı dükkanları gezerek ve akşam yemeği için biraz yiyecek alarak geçiriyoruz. Karşılaştığımız her selviye ve Wren'in Dreadius dediği birkaç üç boynuzlu tüccara aval aval bakıyorum. Gözlerim dolana ve zihnim dinlenmek için yanıp tutuşana kadar etkileşime girdiğimiz her asmayı, arnavut kaldırımını tuğlasını ve yarattığı inceliyorum.

Wren'in kulübesine doğru yürürken güneş batıyor ve dört ayın tepesi dün gece geçtiğimiz uzun, kemerli ağaçların üzerinden görünüyor. Kalbime baskı yapan bir ağırlık hissediyorum. Eve dönmek istemiyorum, henüz değil. Ama annem ve babam onları böyle bırakıp gidersem endişelenirler. Marley'nin kanepedeki yerini alıp gri battaniyesine sarılışını izliyorum. Wren merdivenlere yöneliyor ama ben merdivenlerin dibinde duruyorum.

"Bugün için çok teşekkür ederim, Wren." Bakışlarıyla karşılaşıyorum ve kehribar rengi gözleri sıcaklıkla dalgalanıyor.

"Tabii ki. Yoruldun mu? İstersen uyuyana kadar satranç oynayabiliriz. Ya da hikâyeler anlatırız. Hayatını merak ediyorum," diyor hevesle. Onun da benimle vakit geçirmekten en az benim onunla geçirdiğim kadar keyif aldığını söyleyebilirim. Ama eve gitmem gerekiyor.

"Çok isterdim ama artık eve gitmem gerekiyor. Belki yarın ya da gelecek hafta?" Korkuluktaki eline dokunmak için uzanıyorum ama bana doğru bir adım atıyor ve yüzü sertleşiyor.

"Ama güzel bir gün geçirmedin mi? Burada benimle kalmalısın. Hadi, çok eğleneceğiz."

Ne oldu? Neden beni burada tutmaya çalışıyor? Midemde bir çukur oluşuyor, sırtım ürperiyor ve kafamın içinde çanlar çalmaya başlıyor.

Sikeyim.

"Özür dilerim, Wren." Kapıya doğru geriye doğru bir adım attım. "Ama artık eve gitmem gerekiyor." Sakince dönüyorum ve soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. Wren kötü biri değil. Nazik, yumuşak ve çekici biri. Benim isteğim dışında bir şey yapmaz. Gitmeme izin verecek.

Soğuk eli bileğimi sıkıca kavıyor ve donup kalıyorum. Vücudumdaki her hücre kaçmam için çığlık atıyor. Tereddütle omzumun üzerinden ona bakıyorum. Tüm varlığı farklı, daha karanlık. Daha önce olmayan uğursuz bir havası var ve bu tüylerimi diken diken ediyor.

Çok aptalım. Tabii ki beni buraya eğlenmek için çekmedi. Her zaman bir tuzak vardır ve ben onun tuzağına düştüm. Onun gibi cazip bir yemle, kim düşmez ki?

Sürpriz unsuruyla şansımı denemeye karar verdim ve bir saniye içinde kolumu onun elinden çekip kapıya doğru döndüm ve Wren kararımı anlamaya fırsat bulamadan kapıyı açtım.

"Elodie, bekle!" diye mırıldanıyor ben ön bahçeye doğru koşarken. Murph beni takip etmek için ayağa kalkıyor. Dişlerimi sıkıyorum. İkisinin de hızına karşı hiç şansım yok. Ne yapmalıyım? Kalbim çarpıyor

Kaburgalarım. Dudaklarım kuruyor ve gözlerim korkudan yanıyor.

Başımı sallıyorum ve önüme odaklanıyorum. Wren'in bağırsı köylülerin dikkatini çekiyor. Ben yanlarından hızla geçerken yüzlerini bana dönüyorlar. Birkaç soluklanma ve endişeli bakış yakalıyorum. Onları görmezden geliyorum ve ilerlemeye devam ediyorum. Yukarıdaki melek varlıklar da beni fark ettiklerinde kanatlarını yavaşça çırpıyorlar.

Herkes beni görebilir. Beni görebiliyorlar. Dudaklarım karıncalanmaya başlıyor ve parmak uçlarım yanıyor. Panik atak benim için şaşırtıcı bir şey değil, özellikle de bu kovalamacada. Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Saklanacak bir yer bulmalıyım.

Girdiğim hiçbir köşede Wren iki adım arkamda kalmıyor. Onu sarsmaya çalışıyorum ama nafile. Kafenin, dükkanların ve bugün tanıştığım bazı yüzlerin yanından geçiyorum. Bacaklarım titremeye başlıyor ve neden koştuğumu unutmaya başlıyorum. Ama kafamın içinde Wren'den uzaklaşmamı, bacaklarımın beni götürebildiği yere kadar koşmamı söyleyen sesi görmezden gelemiyorum.

Dar bir sokaktan bir dönüş daha yapıyorum ve bir çıkmaz sokakla karşılaşıyorum; en az üç kat yüksekliğinde, eskimiş taşlarla örülü bir duvar. Yeşil sarmaşıklar ona tutunuyor ve beni selamlamak için küçük beyaz çiçekler filizlendiriyor. Ellerimi soğuk duvara bastırıyorum ve Wren'le yüzleşmek için dönmüyorum. Parmaklarım karıncalanıyor ve dudaklarım uyuşuyor. İçimde savaşı endişe ve korkuya karşı koymak için birkaç sakın nefes alıyorum.

Birkaç zor nefes alırken birkaç adım arkamda durduğunu duyuyorum. Yüzümü ona dönüyorum ve sıcak sırtımı buz gibi taşlara dayıyorum. Vücudumdaki ıstıyı çekiyorlar ama gergin terim kalıyor. Onu dikkatle izliyorum. Elleri dizlerinin üzerinde ve titriyor. İyi, en azından parasının karşılığını verdim.

"Ne istiyorsun?" Ona çıkıştım. "Bırak da eve gideyim!"

Soğuk ve karanlık gözlerini gözlerime dikmeden önce bir yudum daha hava alıyor. Doğrudu ve öfkeyle yumruklarını sıktı. "BEN..."

O anda bir yalan uyduramamasına şaşırmadım. "Sen ne? Tanrı bilir neden beni burada tutmaya çalışıyorsun. Gitmek istiyorum. *Şimdi.*" Her kelimeyi net ve keskin söylüyorum.

Bakışlarına bir gölge düşüyor. Bağırsılarından tiksindiği belli olan burnunu kırırtıyor. "Sana izin veremem."

Tüylerim diken diken oluyor. Onun ağır bakışları altında tenimde rahatsızlık hissediyorum. "Neden olmasın?"

Wren bakışlarını benden ayırıyor. Gözlerindeki isteksizliği görebiliyorum. "Yapamam." Duraklıyor ve kendini toparlamaya çalışıyor. "Şimdi *lütfe*n kulübeye geri dön. Bir daha kıbarca sormayacağım." Ona inanıyorum. Havası ürkütücü ve sıkılı yumrukları beni ürkütüyor.

Ona bakıyorum ve sırtımdaki nemli taşlardan kıpırdamıyorum. Dönüş yolu boyunca benimle mücadele etmek zorunda kalacak. Wren yorgun bir şekilde omuz silkiyor ve siyah saçları kulağının üzerinden yüzüne doğru kayıyor. Onu şimdiye kadar hiç bu kadar rahat görmemiştim. Bana doğru bir adım atıyor ve ben baldırlarımdaki tüm kasları geriyorum. Onunla savaşmak mı yoksa boyun eğmek mi gerektiğine karar veremiyorum. Gözlerimi bir ağırlık kaplıyor. Karşı koymaya çalışıyorum ama sanki büyü onları kapatmaya zorluyor. Bedenim altımdaki toprağa batıyor.

"Lütfe'n bunu zorlaştırma," diye fısıldıyor Wren kulağıma. Karşı koymaya, bağırma ya da çığlık atmaya çalışıyorum ama ağzım itaat etmiyor. Bilincim yerinde ama felç olmuş durumdayım. Beni sırtına aldığı hissettiğimde kısık bir iç çekiyorum. Gözlerim kayarak açılıyor ve çaresizce beni kulübeye geri götürüşünü izliyorum. Yabancı yüzler bana bakış atıyor. Kimse yardım etmek istemiyor. Çaresizlik çukurunun kalbime daha da battığını hissediyorum.

Murph kulübenin yanında endişeli olduğunu düşündüğüm bir ifadeyle bekliyor. Wren öfkeyle yanından geçerken inliyor. Yaşam alanında durmuyor ve merdivenlerden yukarı çıkıp yatak odasına giriyor. Beni yatağa yatırıyor ve kollarını kavuşturarak birkaç adım geri atıyor. Onun dokunuşu geçtiği anda yeniden özgürce hareket edebiliyorum ve kollarımı ona doğru kavuşturuyorum. Bakışlarıyla

buluşmayı reddediyorum.

"İstedğin kadar kızabilirsin. Bir daha kaçmaya kalkma," diyor Wren sert bir şekilde.

Uzanıyorum ve battaniyeyi omuzlarıma çekerek gözlerimi kapatıyorum. Ona bir cevap vermeyeceğim. Ne söylersem söyleyeyim bir önemi olmayacak. Öfkeyle oflayıp pufluyor ve kapıyı arkasından çarparak odadan çıkıyor.

Görünüşe göre bir günümü daha burada geçireceğim.

I Sabah ve öğleden sonraya kadar uyudum ve günün geri kalanını Wren'in odasında geçirdim. Dün gece kanepede uyumuş olmalı çünkü onu görmedim. Ben ormana nasıl gideceğimi planlarken akşam yavaş yavaş çöküyor. Yolu zor hatırlıyorum. Murph parladı

Sanki bu büyülü dünyaya sadece birkaç adım atmışım gibi tarlaların arasından geçiyorum ama geri dönüş yoluna ulaşmamın saatler alacağını biliyorum. Odanın bir ucundan diğerine ileri geri yürümeye devam ederken yıpranmış döşeme tahtaları ayaklarımın altında gıcırıyor.

Pencerenin önünde duruyorum ve dirseklerimi çerçeveye yaslıyorum. Dışarısı karanlık ama dört aydan gelen ışık bol miktarda görüş alanı bırakıyor. Çatıların hepsi aynı saman benzeri malzemeden yapılmış. Bana bir zamanlar ziyaret ettiğim bir yeri hatırlatıyor. Dalgalar oraya çarpardı ve yağmur hiç durmadan yağar, çimenleri sulanmış ve parlak bırakırdı. Annem tam da bu nedenle fazladan battaniye getirmişti. Babasının Fernestia'nın kuzey kıyılarındaki kulübesinde havanın ne kadar soğuk ve ıslak olduğunu biliyordu. Orada normal insanlar ve hayvanlar vardı elbette, bu tuhaf varlıklar değil.

Gözlerim çatılarda gezinmeyi bırakıyor ve alacakaranlığa karşı bir erkek figürüne takılıyor. Bana bakıyor. Gerginleşip doğruluyorum ve tereddütlü bir adım geri çekiliyorum. Sonunda ona baktığımı fark etti. Ne zamandır beni izliyor?

İçimi bir ürperti kaplıyor ama hislerimi korumaya çalışıyorum. Erkek ayağa kalkıyor ve sırtından büyük kanatlarını açıyor. Bu sabah gördüklerimden daha uzunlar. Tüyleri fildişi yerine siyah ve uçlarında altın parıltıları var. Kafatasının tepesinden uzanan ve geriye doğru kıvrılan iki büyük boynuzu var, sivri uçları gece gökyüzüne doğru yönelmiş. Pencereye doğru süzülürken telleri gözlerinin üzerinde salınan beyaz, ışıltılı saçlarıyla muhteşem bir kontrast oluşturuyorlar. Hayatımda hiç bu kadar yanardöner bir şekilde büyüleyici bir erkek görmemişim. Yakışıklı demek onun hakkını vermiyor. Alacakaranlıkta söylenen hüzünlü bir şarkı gibi güzel. Ayın kendisi onu yumuşak bir hüznün ışıltısıyla sarıyor.

Parmağımınla bacağıma dokunuyorum ve tenimi hissettiğimde irkiliyorum. *Gerçek*. Zarif bir şekilde kulübeye inip nazik elini pencereye dayadığında birkaç adım daha geri çekiliyorum. Gözleri kış ateşi gibi. İçimi ürperten buz gibi masmavi bir alevle parlıyorlar. Hiç şüphe yok ki bu erkek -ya da tanrı ya da melek- olabildiğince güçlü. Kullandığı büyüyü kavrayamıyorum ama yine de beni korkutmamak için dikkatli ve yumuşak davranıyor. Yüzünde kasvetli bir gülümseme oluşuyor ve pencereyi açmaya çalışmıyor.

İleriye doğru tereddütlü bir adım atarken elimi kalbimin üzerinde kenetliyorum. Bana Wren'in yanında aldığım o kötü çocuk havasını vermiyor. Pencerenin önünde durduğumda, kendimi onun gözleriyle buluşmaya zorluyorum. Gözlerinde merak var. Genç görünüyor, benim yaşlarımda, belki de buradaki varlıklar benimle aynı yaştaysa biraz daha yaşlı. Kaşları koyu renk, kirpikleri uzun. Boynunda ve daha çok ön kollarında yara izleri var. Bronz tenine karşı donuk ve kararmışlar, ölü ağaçların keskin dalları gibi görünüyorlar. Bu kadar yakın olmasaydı, onları dövme sanabilirdim. "Sen... kimsin?" diye mırıldanmadan önce kısa bir nefes alıyorum.

Gözleri bana bakarken parlıyor ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor. "Ben Kastian. Sen kimsin?" Sesi tanımadığım küçük bir aksan taşıyor. Ölümlü duruşumdan etkilenmiş gibi beni tepeden tırnağa inceliyor ama yakamı gördüğünde şaşkınlığı birbirine karışıyor.

"Elodie," diye kekeliyorum. Daha fazlasını söylemek için ağzımı açıyorum ama o okyanus boyalı gözleriyle bana bakarken hiçbir şey düşünemiyorum.

Başını yana doğru eğiyor. "El-o-dee," diye sesleniyor. Onun bu çabası karşısında ağzımın kenarları yukarı doğru kalkıyor. Bu dünyanın yaratıkları için adımın ne kadar tuhaf olduğunu görmezden gelmeye çalışarak ona başımı sallıyorum. "Elodie." Tekrar söylüyor, bu sefer daha net. Şimdi ikimiz de birbirimize gülümsüyoruz.

Elimi usulca bardağa bastırıyorum ve o da işaret parmağını bardağın diğer tarafına koyuyor. Bir anlık huzur. Sadece o ve benim, ayrı dünyalardan gelen iki varlığın olduğu bir an. Onun tarafından büyülendim. Kalbimde onu çağıran bir melodi var.

Kapımdaki döşeme tahtaları gıcırıyor.

Koridordan ışık girerken yüzümü ona dönüyorum. Wren beliriyor ve bana kızgınlıkla dolu bir yan bakış atıyor. Tekrar pencereye bakıyorum, elim hâlâ camın üzerinde. Kastian gitmişti. -Sanki hiç orada olmamış gibi.

Wren boğazını temizliyor ve dikkatimi tekrar ona çekiyor. "Özür dilerim... daha önce bu kadar duygusuz davrandığım için." Kelimeleri güçlkle çıkarıyor. "Lütfen beni affet." Başını eğdi. Gözlerimi ona dikiyorum. Bir saniye bile inanmadım. Sesi samimi geliyor ama *bunu* bana o yükledi ve beni isteğim dışında tutuyor. Parmaklarım eski meşeden yapılmış yakayı buluyor, dikenlerin damarları boyunca kayıyor. Hiç üzgün değil, azıcık bile.

"Her neyse."

İçini çekiyor ve bana doğru birkaç adım atıyor. İrkildim ve bir adım geri attım. Durdu ve bana sadece yaralı olarak tanımlayabileceğim bir bakış attı. "Acıkmış olmalısın. Aşağı gel ve bir şeyler ye... Lütfen?" Kapıya doğru geri adım atıyor ve bekliyor. Midem kıvrılıyor ve onun yemek isteğini daha fazla görmezden gelemiyorum. Pes ediyorum ve onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyorum. Kastian'la olan etkileşimimi kendime saklamaya karar veriyorum.

Masa üç kişilik hazırlandı. Marley çoktan ağzına yemek tıkıştırmaya başladı. Dün yaşanan kovalamacanın farkında olup olmadığından emin değilim ama onu huzursuz etmek istemediğim için normal davranmayı seçiyorum.

Bedenimi el yapımı ahşap sandalyeye bırakıyorum. Masa eski ve hoş kokulu bir meşeden oyulmuş. Zamanın testinden geçtikten sonra bile etrafımdaki havaya güçlü aromatik titreşimler yayıyor. Ormanın kendisi burada sihirle mi dolup taşıyor? Merak ediyorum.

Wren sessizce tabağımı dolduruyor ve önüme koyuyor. Kalın kesilmiş et suyunu tabağa döküyor. Patateslerimin ve buharda pişmiş sebze çeşitlerimin içine sızıyor. Bu varlıkların besin kaynaklarının benimkine benzeyip benzemediğini merak ederek ete kaşlarımı kaldırıyorum. Kesinlikle güzel kokuyor. Salyam dudağımdan akıyor ve dilimin bir hareketiyle onu yakalıyorum. Wren'in servis yapmasını beklemiyorum, Marley'e katılıyorum ve yemeğe yumuluyorum.

Akşam yemeği garip bir şekilde sessizdi. Kimse bir şey söyleme ihtiyacı hissetmiyor ve benim için sorun yok. Ben tercih ederim

sessizlik yine de. Beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor, nasıl kaçacağımı planlıyor ve o ruhani erkeğin kim olduğunu merak ediyorum. Hâlâ çatıların arasında, tünemiş ve bekliyor olabilir, ama ne için? Neden cevabın ben olduğumu umuyorum?

Patateslerimi bitirirken bir iç geçirdim.

Yemeğimi bitiriyorum ve gitmek için sandalyemi itiyorum. İlk planım ön kapıdan sıvışmak. Murph yemek yemekle ya da uyumakla meşgul olabilir. Yaşam alanından kapıya doğru rahatça yürüyorum ve Wren sandalyesine yaslanıp mutfak duvarının arkasından bana bakıyor.

"Nereye gidiyorsun?"

Yalan söylemeye çalışıyorum. "Murph'e merhaba demek istiyorum."

Bana sert bir bakış atıyor ve ben de dönüp merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Homurdandığımı duyuyorum ve yemeye devam ediyorum. O ve Marley ben gittikten sonra konuşmaya başlıyorlar. Aklımda B planımla gizlice odaya geri dönüyorum. Wren'in derin mırıldanmalarını ve Marley'in şakalaşmalarını hala duyabiliyorum, bu yüzden ya şimdi ya da asla olduğunu biliyorum.

Vakit geldi.

Parmak uçlarımda pencereye gidip camlardan dışarı bakıyorum. Kastian'ı göremiyorum. Kilidi kaldırıp camı dikkatlice açıyorum. Yumuşak bir esinti yüzüme çarpıyor ve gecenin karanlığına girmem için beni çağırıyor. İçimden gelen bir çekiş var. Hangi büyüünün beni çektiğini anlayamıyorum ama onu dinliyorum.

Ayağımı pencerenin çerçevesine koyuyorum, kendimi yukarı kaldırıyorum ve bedenimi evin yan tarafına sarıyorum. Aşağı bakıyorum. Sadece bir kat yukarıda olmama rağmen, bu üzücü bir düşüş olacak. Bu kulübeler dışarıdan içeridekinden çok daha uzun görünüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve binaya tutunduğum yerden kurtulmaya çalışıyorum. Eğer bunu yapmazsam, asla yapamayacağım. Parmaklarım parke taşının kenarını bırakıyor ve bedenim ayaklarımın üzerinde yere düşüyor. Gözlerimi kapalı tutuyorum. Açarsam çılgılık atıp kendimi ele vereceğim. İniş için hazırlanıyorum ama asla gelmiyor.

"Ne yapıyorsun, Elodie?"

Gözlerim irkilerek açılıyor ve midem bulanıyor. Kastian beni kollarına almış, kulübenin ve küçük, tuhaf köyün dünyalar kadar üzerindeyiz. Nefesim kesiliyor ve neredeyse akşam yemeğimi kaybediyorum. Omuzlarına sıkıca yapışıyorum. İnce siyah gömleği aramızda pek bir engel oluşturmuyor. Kumaşın ipeksiliği tenimde kaygan bir his yaratıyor. Karıştırmalarım dengesini bozunca homurdanıyor.

"Elodie, her şey yolunda. Seni tuttum." Kısa bir kahkaha atar.

Kıpırdamadan yüzüne bakıyorum. Kollarım boynuna sıkıca sarılmış ve masmavi gözleri dikkatle benimkilere sabitlenmiş, sakın. Çok huzurlular. "Atlayacağımı nereden biliyordun?" Törpüledim.

Beyaz saçları yanağımda dalgalanıyor. Saçlarımız siyah ve beyaz dalgalar halinde birbirine karışıyor. Simsiyah boynuzları kıvrımlı ve uzun, üzerlerinde tahmin edemeyeceğim kadar çok doku var.

Sırıttırıyor. "Meydandaki sahneni gördüğümünden beri seni izliyorum. Cypress senden ne istiyor ki?" Başını yakama doğru eğiyor. Kastian boynumdaki kadim meşeye dokunmak için uzanıyor ama eli yaklaştığında irkiliyorum ve duruyor. Yüzünde tanımadığım bir ifade beliriyor. "Peki Vernovian Dikeni neden sende?" Bu konuda benim de en az onun kadar kafam karıştı.

Düzgün cümleler kurmaya çalışıyorum. "Ben, şey... Wren'i evimden ormana kadar takip ettim. Benden ne istediğini bilmiyorum." Parmaklarım yakama uzandı. "Bunu bana neden taktığını ben de bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Kastian bana çarpık bir bakış atıyor ve birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemiyor. "Peki, seni nereye götürmemi istersin? Kaçıyordun, değil mi?" diye mırıldanıyor sonunda.

Wren'e güvenmiyorum ve bu kuş-melek adama da kesinlikle güvenmiyorum.

"Sadece şuradaki tarlanın kenarına gitmem gerekiyor." Murph'un bizi götürdüğü vadilere benzeyen vadileri işaret ediyorum. Kastian buna boyun eğer ve devasa kanatları ağır ağır çırpılır. Sonra da

ve hızla yere doğru süzülüyorum, istediğimden daha fazla. Göğsünde keskin bir çığlık atıyorum ve yemin ederim güldüğünü duyuyorum.

Biz aşağıdaki yeşil dalgaların yüzeyine yaklaştıkça o dengeleniyor. Dört ay onu sadece onun için olan bir ışıkla kutsuyor. Bu çok güzel. *O çok güzel.* Ulu ağaçların kemerleri kalbimi çarpıtıyor. Yıldızlar yaprakları gibi yukarıdaki uçsuz bucaksız evrene gömülü.

Beni nazikçe ayaklarımın üzerine bırakıyor ve bir adım geri çekilirken fırtınalı gözlerine bakıyorum. Kanım çekiliyor. Tekrar karşılaşsak umurumda olmazdı. "Teşekkür ederim... bana orada yardım ettiğin için." Elim utançla başımın arkasını ovuşturuyor.

Kastian kollarını kavuşturur ve eşit bir ifade takınır. Kanatları arkasında gevşiyor ve yere deşiyor. "Eve dönerken sana eşlik etmemi ister misin?" diye soruyor. Dudağımı ısııyorum. Yardımsever biri ve beni burada tutmaya çalışıyor gibi görünmüyor. Ama ya sadece nerede yaşadığımı öğrenmek istiyorsa? Wren'in yaptığı gibi beni tuzağa düşürmeye çalışabilir. Yumruklarımı sıkıyorum ve iç çekiyorum.

Başını bir kez daha eğiyor ve bana gülümsüyor. "Anladım. Dikkatli ol, Elodie." Yanağımı okşuyor ve başka bir şey söylemeden süzülerek uzaklaşıyor. Kanatlarının rüzgârı beni bir adım geriye itiyor ve başımı kaldırdığımda o gitmiş oluyor. Siyah ve altın tüylü kanatları gökyüzünde hiçbir yerde yok.

Elim yanağımı buluyor ve onun yaptığı yeri ovuyorum, kendimi ona kapılmış buluyorum. Lanet olsun bu güzel adamlara ve bana aklımı kaybettirme yöntemlerine. Hemen kendime neden burada olduğumu hatırlatıyorum ve başımı sallıyorum.

Beni eve götüreceğini düşündüğüm yöne doğru ilerliyor ve düşüncelerimle savaşıyorum. Belki de beni eve götürmesine izin vermeliydim. Bütün bu yolu tek başıma yürümekten daha iyi olurdu. Gözlerim manzaranın üzerinde geziniyor. Önümdeki orman sessiz, bu dünyanın geri kalanından daha karanlık. Eve dönüş yolu bu olmalı. Aradaki yol, Bresian olduğunu umduğum yere doğru uzandıkça büyüsüz ve basit görünüyor. Tıpkı benim ve evdeki hayatım gibi, büyüsüz ve basit. Annem beni bekliyor olacak mı? Bir suçluluk acısı tenimi yırtıyor. Çok endişelenmiş olmalı. Bütün bir gün ve gecedir yokum. Adımlarımı hızlandırıyorum. Uzun, ayla yıkanmış otlar ayak bileklerimde dalgalanıyor.

Orman kasvetli, tıpkı diğer taraftaki benimki gibi. Çimlerin salınımı bana Margo'yla gece yarısı çıktığımız patikaları hatırlatıyor. Karanlıkta ormanda çok uzağa gitmeye cesaret edemezdik, en azından *ben edemezdim*. Margo sık sık tempo tutardı ve sanki beni daha ileri gitmeye ikna etmeye çalışıyormuş gibi bana bakardı. Kahverengi gözleri sakın ve sabitti, sadece kürküne vuran ay ışığının damlacıklarıyla görülebiliyordu.

Bunlar asla unutamayacağım anılar. Şimdi bile ormanın kenarında gözlerimle onu arıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Sadece esintide bir kıpırtı ve yukarıdaki dalların yumuşak bir uğultusu var.

Kırmızı bir ışık düşüncelerimi bulanıklaştırıyor ve o soğuk, acı verici his göğsümü tekrar sıkıyor. Sarsıcı inilti kulaklarımı dolduruyor ve donup kalıyorum. Hayır, hayır, bunu düşünme. Boğazımın arkasından yükselen paniği uzaklaştırmak için başımı sallıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve kendimi rahatlatmak için saçlarımı düzeltiyorum.

Kendime o gecenin dehşetini unutmamı ne kadar sık söylesem de, onu çok fazla düşündüğümde duygularım omurgamdan yukarı doğru tırmanıyor. Bu yüzden bir kural koydum. Çizgiyi, kulübemin çerçevesini aştığımda, onu düşünmem. O şekilde değil.

Bir daha asla.

Saatlerce yürüdükten ve ayaklarım çok acıdığı için onlara küfrettikten sonra nihayet ağaçların başlangıcına ulaşıyorum. Bacaklarımı dinlendirmek için büyük bir ponderosa ağacının gövdesine yaslanıyorum. Akşam havasının keskinliğini içime çekerek derin bir nefes alıyorum. Çimlerin uçlarına çiğ düşüyor ve

kokusu içimi dolduruyor.

Dört aya ve bu dünyayı çevreleyen, gökyüzünün sanki evren o kadar ağır bir yükmüş gibi onların iradesine boyun eğdiği göz alıcı kemerli ağaçlara doğru bakıyorum. Dudaklarımda zayıf bir gülümseme beliriyor. Tadı tatlı, acı-tatlı. Gözlerim son bir kez daha aşağıdaki tarlaları tarıyor, basit, sade, iç karartıcı diyarıma dönmeden önce güzelliği bir kez daha görmek için. Ama ne bir güzellik ne de parıldayan ihtişamlı tarlalar buluyorum.

Hayır.

Kollarımda ve omurgamda tüylerimi diken diken eden bir şey buluyorum.

Murph bana doğru koşuyor, şiddetle saldırıyor. O artık dün bizimle birlikte köyde dolaşan tatlı yaratık değil. O bu diyarın acımasız bir Çam Kovuğu. Gölgeleleri ayaklarının dibinde yarılan ve tarlalarda dalgalanan biri. Ve siyah, kıllı kürkünün üzerinde binicisi var.

Öfkeli ve gölge saçan bir erkek.

Wren.

Mçalılıkların arasından geçerken kalbim küt küt atıyor. Yeşiller, sarılar ve turkuazlar bulanık bir şekilde yanımdan geçiyor. Her umutsuz nefes alışımında nefesim daralıyor ve tüm yön duygumu kaybettim. Bu tarafa mı gidiyordum? Hayır, bu tarafa. *Kahretsin*. Dönen zihnime rağmen ayaklarım beni hızla taşıyor.

Tanrılara şükürler olsun ki benim beynim gibi kafaları karışık değil.

Geçen her saniye -her lanet saniye- Murph'ü daha da yaklaştırıyor. Yaptığı her sıçrayışta ayaklarımın altındaki zeminin titrediğini hissedebiliyorum, güçlü pençelerinin vuruşu bana yaklaşıyor. Onlardan kurtulmak için ne kadar dönersem döneyim, ne kadar ağacın etrafında dönersem döneyim, sadece birkaç dakika geride kalıyorlar.

"Elodie!" Wren'in sesi derindir ve ateşli bir öfkeyle doludur.

Bir daha adımın böyle küçümseyerek haykırıldığını duymazsam çok erken olacak. Benden ne istiyor? Neden eve gidemiyorum? Çok yakın. Neredeyse.

Büyük bir köke takılıp düşüyorum ve yüzüm yemyeşil yosunlara gömülüyor. Dişlerim bir ağız dolusu yosunu sıyrıyor ama ellerim beni yukarı itmekte gecikmiyor. Yosunu tükürüyorum ve dilimde kalan topraksı tatla burnumu kırıstırıyorum. Kum taneleri azı dişlerimin yarıklarına sıkışıyor ve yaklaşan Pine Hollow'a karşı dişlerimi sıkarken yüksek sesle çıtırtılar çıkarıyor. Kendimi yere bastırıyorum ve nefesimi tutuyorum.

Murph üzerimde süzülüyor. Gölgeleeri vücudumun üzerinde süzülürken soğuk. Beni görmüyor. Geri çekiliyorum ama burnu beni geçip gittiğini fark ediyor. Pençelerinin orman tabanının derinliklerine gömüldüğünü duyabiliyorum ve bir anda durup hızla bana doğru yaklaşıyor.

"Kahretsin!" Nefesimin altından tıslıyorum ve bedenimi tekrar hızlı bir koşuya sokuyorum. *Başarabilirim. Başarabilirim.*

"Elodie!" Wren hırılıyor. Bilge pelerinini bir çırpıda savurarak Murph'ten iniyor ve beni yaya olarak takip ediyor. Siyah çizmeleri yere sertçe çarpıyor ve kemiklerimde yankılanan korku dalgaları gönderiyor.

Birkaç kez takla atıyorum ama yuvarlanıyorum ve ilerlemeye devam etmek için kendimi zorluyorum. Her adımda pişmanlık duyuyorum, keşke Kastian'dan kalmasını isteseydim diyorum. Wren'in ayak sesleri her korkunç nefeste biraz daha yaklaşıyor.

O zaman görüyorum. Yolu görüyorum, Bresian. Sanki aptalca bir şaka için ormana asılmış şeffaf

bir perdeye benziyor. Ama ay ışığında görebiliyorum. İpekteki dalgalar beni çağırıyor.

Dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor ve geçide ulaşmanın sevinciyle neredeyse inleyeceğim. Ev... Evde olmak istiyorum.

Ellerimden birini dünyalarımızın saf dokusundaki yırtığa tutmayı başarırken Wren'in arkamdan sıçradığını duyuyorum. Elim mistik duvarı oluşturan garip bir büyüyle titriyor. *Bunu başaracağım. Ben buradayım.* Wren'in soğuk elleri ayak bileklerimi sıkıca kavıyor ve beni toprağa gönderiyor, nefesimi kesecek kadar sert ve bileklerim beni yakalamanın ağırlığıyla çatlıyor. Ayağa kalkmak için mücadele edemeden Wren çoktan üstüme çıktı. Bacaklarımı kendi bacaklarıyla kenetliyor ve hiç nazık değil. Güçlü kolları omuzlarımı yere bastırıyor ve zaten zonklayan bileklerime daha fazla baskı uyguluyor.

Yüzümü buruşturdum ve acı dolu bir çığlık attım. Çok yakın... Tam buradayım. Gözlerim acıdan tehdit eden yaşlarla bulanıklaşıyor.

Ondan kurtulmaya çalışıyorum ama beni tamamen zapt etmiş durumda. Hiçbir şey söylemiyor, sadece ben hareketsiz kalana kadar beni toprağa yaslıyor. Bedenim onun altında titriyor ve bunu fark ettiğini biliyorum. Birkaç sessiz dakikadan sonra öne doğru eğiliyor ve göğsünü sırtıma bastırıyor. Bileklerim toprağa daha da gömülüp bükülürken acı dolu bir inilti daha çıkarıyorum. Ağzını kulağıma yaklaştırıyor, nefesi tenime değerken fısıldıyor: "Seni yakalayamayacağımı mı sandın? Kimden kaçtığın hakkında bir fikrin var mı?" Kemiklerim onun altında titriyor ve kaslarım kaçmam için çığlık atıyor.

Ama yapamıyorum. Bir yanıt beklediğini söyleyebilirim ama ona yanıt vermeyeceğim. Beni çoktan ele geçirdi ve zihnimi onun erişiminden uzak tutmak dışında yapabileceğim başka bir şey yok. Ona dik dik bakmak için dönüyorum. Gözleri saçlarının gölgesi altında koyu kehribar rengine. O da benimki kadar öfke dolu bir bakışla karşılık veriyor.

Başımı yere koyuyorum. Serinlik yanaklarımda hoş bir his bırakıyor. Kalbim yavaş yavaş yavaşlıyor ve uzuvlarımdan gevşemesine izin veriyorum. Wren mücadelenin gerçekten bittiğinden emin olmak için birkaç dakika daha bekliyor.

Öyle. Hayatımda hiç bu kadar bitkin hissetmemiştim. Özellikle de kovalamaca sırasında defalarca yere düştükten sonra. Artık koşmayı bıraktım, adrenalinim geçti ve zayıf bedenime verdiğim zararı hissedebiliyorum. Bacaklarım ağrıyor ve çığ bir acıyla nabız atıyor. Boğazım yanıyor ve titremem durmuyor. Sonunda, sanki özgürlüğünü tehdit eden benmişim gibi alçak sesle iç geçiriyor.

"Lütfen... artık yok, Elodie. Ben yoruldum. Yoruldun." Sırtımdaki ağırlığını hafifletiyor. "Bileklerini bana ver."

Yapmayacağım. Bunu onun için hiçbir şekilde, hiçbir biçimde kolaylaştırmayacağım. Ormanın içine bakarak uzanmaya devam ediyorum. Bir ağacın arkasında bir gölgenin kaydığını gördüğüme yemin edebilirim, ama birkaç dakika hareketsiz kaldıktan sonra bunun sadece zihnimin bana oynadığı bir oyun olabileceğini düşünüyorum.

"Bana bileklerini ver dedim," diye boynuma doğru hırılıyor. Hareket etmiyorum.

Tekrar hırlıyor ve dizlerinin üzerinde yeterince yükselerek beni sırtüstü çevirip ona bakmamı sağlıyor. Kıyafetleri döküntülerle kaplıydı. Çam iğneleri, yosun ve kir kıyafetlerine bulaşmış ve güzel, masum adaçayı pelerini yırtılmış ve parçalanmış. Ne kadar dağınık görüldüğüne dair bir gülümsemeyi ısııyorum. O bunu hak ediyor. Eminim ben de çok daha iyi görünmüyordum. Gözlerini bana diyor ama konuşmaya zahmet etmiyor. Bileklerimi sıkıca kavıyor ve acı kollarımdan iliklerime kadar işlerken ciyaklıyorum.

"Kıpırdamadan otursan daha az acır," diye mırıldanıyor, gözlerinde öncekinden daha az öfke var. Kollarımı gevşetiyorum, *itaatkâr* olma düşüncesinden nefret ediyorum ama ne yapmam gerekiyordu ki? Beni yakaladı. Yine yakaladı. Tüm aptallığımla.

Neden Kastian'dan bana yardım etmesini istemedim? Çoktan eve dönmüş, ailemden özür diledikten sonra yatmış olabilirdim. Çok ama çok endişelenmiş olmalılar. Ormanda kaç saat beni aramış olabileceklerini düşündükçe kalbim sıkışıyor. Maggie Teyze'yi kaybetmek yeterince zor değilmiş gibi,

şimdi bir de beni kaybettiler.

Altın sarmaşıklardan yapılmış bir ipi morarmış bileklerime bağlarken nefesim kesiliyor. Ağrıyorlar ve kırılmamaları için dua ediyorum. Onun zalimliğini anlayamıyorum. Onunla tanıştığımda çok nazik görünüyordu, çok kaprisliydi. Köydeki günümüze bayılmıştım. Beni buraya çektiğini bilmeliydim. O çok... *mükemmeldi*. Ve ben çok umutluydum.

"Bana öyle bakmayı kes."

Yine de ona bakmaya devam ediyorum, ruhunda hissetmesini umduğum nefreti sıkarak. "Neden... Bana nedenini söyle," diye mırıldanıyorum sessizce. Onunla konuştuğum için ceza olarak yanağımı ısııyorum.

İç geçiriyor ve ayaklarımı birbirine bağlayarak üzerimden kalkıyor. "Ben Yüksek Mahkeme ve Alım Komutanı'yım. Sana zarar vermek istemiyorum Elodie, bana güvenebilirsin... ama kaçmaya çalışmaktan vazgeçmelisin."

Ona iğrenç bir kahkaha attım. "*Sana* güvenmemi mi bekliyorsun? Kim olduğun umurumda değil! Bu Tanrı'nın unuttuğu diyarın kralı olsan da umurumda olmaz. Sadece... bırak da eve gideyim," diye çıkışıyorum ona ve sonra daha yumuşak bir sesle, "Lütfen," diyorum. Gururumu ayaklar altına almaya karar verdim. Bu berbat bir şey ve kendimi aptal gibi hissediyorum ama yalvarmak işe yarayacaksa her şeyi deneyebilirim. Kelimeler ona ulaşmış gibi duraklıyor, ama birkaç dakika sonra aklının başına geldiğini hissediyorum.

Ayak bileklerimi bağlamayı bitiriyor ve Murph'e ıslık çalıyor. Cevap vermiyor. Boşa harcanan nefese değmem. Bana ne olacağı düşüncesi aklımı kurcalıyor. Tüm mistik varlıklar için bir ziyafet mi? Ya da belki bir av? İnsanları avlamakta ve benim gibi onları tuzağa düşürmekte çok iyi görünüyorlar.

Wren beni Murph'ün sırtına çıkardı. Canavarın gözlerine bakmayı reddediyorum. O da bana ihanet etti, Pine Hollow ya da değil. Wren ata biniyor ve arkama geçiyor. Bacaklarım yana yatıyor ve beni güvende tutmak için kollarını göbeğime doluyor. Sonra yola koyuluyoruz.

Tendonlarım ağrıyor. Ayaklarım ağrıyor. Ruhum ağrıyor.

Geceden, kalbimi yakan öfke ve adaletsizlikten yorgun düştüm. Geri dönerken kendimi ona yaslıyorum. Kulübeye dönerken yol üzerindeki güzel manzaralara bakmaya zahmet etmiyorum. Burası artık benim hapishanem -muhtemelen de mezarım- olduğu için eskisi gibi ışıldamayacak. Bu yüzden başımı Wren'in omzuna yasladım. Yosun ve çam, derin ormanlık alanlar ve misk kokuyor.

Ona bakıyorum. Koyu renk gözleri ileriye odaklanmıştı. Fark etmiş olmalı, çünkü beni kontrol etmek için aşağı bakıyor. İrkilmiyorum. Başka tarafa bakmayı reddediyorum. Beni eve dönmekten alıkoyduğu için suçluluk duymasını istiyorum. Gözleri hâlâ acıyan bileklerimin üzerinde geziniyor ve sonra tekrar bakışlarımla buluşuyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor.

Yanıt olarak gözlerimi kapatıyorum ve baş döndürücü bir uykuya dalarken onun vicdanını rahatlatmasına izin veriyorum.

T Ertesi sabah onun yatağında uyandım. Şaşırtıcı bir şekilde, o da yatağın içindeydi. Dışarı hâlâ karanlık ama loş ışıktaki onun suretini seçebiliyorum. Dişlerimi sıkıyorum ve bileklerimi ovalarken öfkeleniyorum. Dokunduğumda acıdan titriyorlar ve ırkılmeme neden oluyorlar. Umarım çürükler çabuk iyileşir. Bu Daha çok savaşmam gerekecek gibi görünüyor.

Başımı yastığa koyuyorum ve tavana bakıyorum. Düşüncelerimin boşluğunda boynumda bir çekilme hissediyorum. Wren'e bakıyorum ve gözleri benim üzerimde. Bakışlarımı kısıyorum ve gözlerimin onun ellerini bulmasına izin veriyorum. Elinde bir *tasma* tutuyor. Altın iplik ve beyaz yaprak ve dikenlerden oluşan bir tasma. Biraz doğruluyorum ve bir de ne göreyim, tasma yakama takılıyor.

İğrenç. Alçak. Canavar.

"Cidden bana bir köpekmişim gibi mi davranıyorsun?" Ona hırlıyorum, vücudum acı içinde bana bağırırken hareket etmek için hiçbir hareket yapmıyorum.

Yüz ifadesi boş kalıyor. "Biri gibi kaçmayı bırak," diye karşılık veriyor. Çenem geriliyor ve tekrar uzanıyorum. Burada tamamen ve tamamen sıkışmış durumdayım.

"Beni öldürecek misin?" Ben de sorabilirim. Artık bir mahkûmun tasma seviyesindeyim.

Küçük bir homurtu. "Ne? Tabii ki öldürmeyeceğim."

"O zaman neden?"

"Sana söyledim, bana güvenmek zorundasın. Uymam gereken emirler var," diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde. "Şafakta Nesbrim'e doğru yola çıkacağız. Şimdilik biraz dinlen." Kaynayan bir nefes veriyorum. *Ona güvenmek* zorunda mıyım? Hiçbir şey yapmak zorunda değilim ve bunu unutmaması akıllıca olur.

Düşündüğümünden daha yorgun olmalıyım çünkü tekrar uyandığımda Wren yatağımın yanında gitmeye hazır bir şekilde duruyordu. Elinde tasma. Ona uzun ve sert bir bakış attım ama o sadece altın ipi çekiştirirdi. Boynum öne doğru sarsıldı ve yataktan çıktım.

Giyinip karnımızı doyurduktan sonra Murph'un sırtına atlayıp küçük köyün içinden geçmeye başladık bile. Marley Wren'e dokunaklı bir veda etti ve beni de yanağımdan öptü. Ne kadar acı çektiğimi ya da korkumu görmediğinden emin oldum. Beni bu şekilde hatırlamamalıydı ve umarım bir gün tekrar karşılaşırız. Wren'i ne kadar çok sevdiği ortada. Bu bana Cypress'i ne kadar küçümsediğimi neredeyse unutturuyor.

Neredeyse.

Asmalar ve meşe ağaçları esintide sallanıyor. Köyün uzak tarafında, her bir kulübe farklı renkte tuğlalarla benzersizdir - kırmızılar, kahverengiler, bejler. Kuşlar ve kelebekler duvarlara yapışmış yapraklar ve çiçekler üzerinde yer kapma mücadelesi veriyor. Leylak ve bal havayı dolduruyor, duyularımı onların sıcaklığıyla dolduruyor. Etrafımız böylesine mucize ve mutlulukla çevriliyken kara kara düşünmek zor. Wren'in ben karşısında otururken yüzümü göremeyeceğini bilmek de gülümsememi daha az utanç verici kılıyor. Sonra aklıma geliyor, bu sevimli yerin adını hâlâ bilmiyorum.

Sormak için neredeyse içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor ama bir şekilde kelimeleri buluyorum. "Bu köyün adı ne?"

Wren'in göğsü sırtıma yaslanmış, kolları önüme sarılmış ve beni yerimde tutmak için Murph'ün ensesinde kenetlenmiş. Bugün bileklerimi bağlamadıkları için şanslıyım. Pine Hollow'da bile tasma ve kayış gerekmiyor ama ben buradayım. Birkaç dakika cevap vermiyor ve sanırım bana söylememeyi tercih ediyor. Sonra "Caziel" diye mırıldandı.

Caziel, diye tekrarlıyorum içimden, kafeyi ve birkaç gün önce paylaştığımız tatlı mor meyveli turtayı anımsıyorum.

Tüccarlar ve köylüler verandalarını ve balkonlarını süpürüyor, havayı parıltılarla tozlandırıyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel toz, yine de neyden yapıldığını merak ediyorum. Melek gibi gökyüzü yaratıkları üzerimizde ve bulut çizgilerinin ötesinde süzülüyor. Bir parçam bu özgürlüğü özlüyor. Sadece buradan -*Yarından*- değil, dünyevi bağlarımdan da. Her şeyden kaçmak için. Elbette o yüksekliklerde... Maggie Teyze ve Margo'nun kaybının bende bıraktığı boşluğu hissetmeyeceğimden eminim.

Murph Arnavut kaldırımlı sokaklarda çevik bir şekilde ilerliyor ve Caziel'in diğer ucuna çıkıyoruz. Son bir kez görebilmek için başımı çeviriyorum. Bir daha ne zaman göreceğimi ya da görüp göremeyeceğimi kim bilebilir? Sabahın ışıkları binalara mükemmel bir şekilde vuruyor. Biz ilerlemeye devam ederken kulübelere tutunmuş her bir sarmaşık bana el sallıyor. Kaşlarımı çatmaktan kendimi alamıyorum. Keşke sokakları keşfetmek ve daha fazla köylüyle tanışmak için daha fazla zamanım olsaydı.

Görünüşe göre bir sürü aptalca şey diliyorum. Saatlerce at sürüyoruz.

Manzaralara bakarak ve kaçış yolları düşünerek kendimi meşgul etmeye çalışıyorum, ancak insan delirmeden önce kafasında bu kadar çok soru varken uzaktaki muhteşem ağaçlara ve tuhaf yaratıklara ancak bu kadar uzun süre bakabilir. En kötüsü de kaçmak için bir yol düşünemiyor olmam. Bu tasma bir çeşit büyülu bağdan yapılmış ve Wren çok hızlı ve esprili. Hain Murph'ten bahsetmiyorum bile.

"Nes-neyin içinde ne var?" Bu bitmek bilmeyen gariplik yerine boş boş sohbet etmeyi tercih ederim. Wren beni görmezden geliyor. Uzun bir iç çekiyorum ve Murph'ün ensesini tutmasını zorlaştırmak için ağır bir şekilde arkama yaslanıyorum.

"Hey, kes şunu," diye homurdanıyor.

"Demek konuşabiliyorsun?" Ona homurdanıyorum. "Biraz ara vermem lazım. Hava çok sıcak. Rahatsızım. İşemem lazım. I

."

"Tamam, tamam. Sadece, lütfen... konuşmayı kes." Murph'ü çekiştiriyor ve bir demetin yanında duruyoruz.

Bükülmüş meşeler gerçek dünyadaki her şeyden daha uzun, ama bu noktada onlardan çoktan *korktum*. Bir tek boynuzlu atı sadece kafasında lanet bir boynuz olan bir at olmadan önce sadece birçok kez görebilirsiniz.

Wren atından iniyor ve bana yardım etmek için elini uzatıyor. Teklifiyle alay ediyorum ve o da bana kaşlarını çatıyor. "Her zaman bu kadar çekilmez misin?" Şakaklarını ovuşturuyor.

Yere atlıyorum ve birkaç adım ötedeki eski meşelerin gölgesine doğru ilerliyorum. "Sadece olduktan

sonra

Bir hayvan gibi tasmalısın," diye çıktım. Wren gözlerini deviriyor ve dinlenmek için büyük bir kayaya doğru yürüyor.

Ağaçların arasında ilerlerken ona ve Murph'e bakıyorum. İkisi *de Nes-şey'in* olduğunu tahmin ettiğim yöne doğru bakıyorlar. Ağaçlar yakından muhteşem görünüyor. Daha küçük zümrüt sarmaşıklar onları iyice sarıyor ve adeta parlayan küçük beyaz çiçekler filizlendiriyor. Elimi sarmaşıkların üzerinde gezdiriyorum, yaşlarını ve toprağın zenginliğini içlerinde hissediyorum. Köşeyi dönerken beni esir alanlara son bir kez bakıyorum. Hâlâ mesafeliler.

Denemekten zarar gelmez. Çıplak ayaklarım beni birkaç yüz metre ötedeki sık ormana doğru götürmeye başladı bile. Ayakkabı ayrıcalıklarımı kaybettiğimi söylemeyi unuttum mu? Ama Wren sandığı kadar zeki değil. Daha kötülerini de çıplak ayakla yürüdüm. Annem geçen yaz ailece yaptığımız kamp gezisinde ayakkabılarımı almayı unutmuştu ve sırf ayaklarım bir ayakkabının güvenliğine sarılmadı diye tüm hafta sonumun mahvolmasına izin verecek değildim. Hayır. O gezide ayaklarımın su toplamasına ve kesilmesine izin verdim ve o zamandan beri ormanda sık sık yalınayak dolaşıyorum.

Kiminle uğraştığını sanıyordu? Ben şehirde yaşayan bir ölümlü değilim.

Belki fırçaya ulaşabilirsem, kaçmak için daha iyi bir şansım olur. Aldatmacamdan gıdıklanıyorum ve hızlı adımlarla yürüyorum.

"Elodie." Wren'in sesi her zamanki gibi sinirli çıkıyor.

Onunla buluşmak için döndüğümde yüzüme alaycı bir gülümseme yerleştiriyorum. "Sana bu kadar yakinken tuvalete gidemem." Başımı ormana doğru eğiyorum. "Bir dakikaya geliyorum." Durumumu daha inandırıcı kılmak için tek ayağımın üzerinde dans ediyorum. Kaşlarını daha da çatıyor.

"Beni aptal mı sanıyorsun? Acele et yoksa tutmak zorunda kalacaksın." "Hayır."

"Hayır, ne?" Dişlerini sıkıyor ve bir elini hayal kırıklığıyla siyah saçlarında gezdiriyor.

"*Hayır*, senin önüne çıkmayacağım ve hayır tutmayacağım." Çenemi kaldırıyorum. Gerçekten, bu konuda ne yapacak ki? Kendi yolumu bulacağım.

Wren bana doğru geliyor ve bileğimi kavradığında irkiliyorum. "Senin oyunlarını oynamıyorum, Elodie."

Bakışlarına karşılık veriyorum ve bileğimi elinden çekip alıyorum. Bir adım geri atıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Dokunma bana, seni aşağılık yılan," diye bağıriyorum ve irkilmesine neden oluyorum.

Birbirimizi ölçüp biçerken uzun bir süre beni düşünüyor.

"Tamam. İki dakikan var. Çabuk ol." Bana yukarıdan aşağıya baktı ve kayaya doğru yürüdü. Parmaklarını şıklattı ve tasma havada kayboldu. Geri çekildiğine inanamıyorum. Seçeneklerimi tartıyorum; ya şimdi kaçmaya çalışacağım ve muhtemelen yakalanacağım ya da yavaş yavaş bana güvenmesini sağlayacağım ve beklemediği bir anda kaçacağım.

Tuvaletimi yapıyorum ve söz verdiğim gibi ellerim arkamda, çenem yukarıda dönüyorum. İyi bir kız gibi döndüğüm için afallamış görünüyor. Gözleri inançsızlıkla irileşmişti.

"İtiraf etmeliyim ki, seni tekrar kovalamaya hazırlanıyordum." Topuzunun arkasına toplanamayacak kadar kısa olan koyu renk bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırıyor.

Bakışlarımı ona dikiyorum. "Sana söylemiştim." Bana o güvenilmez bakışlarla bakıyor ama planımın işe yaradığını söyleyebilirim. Gözlerindeki gölgeler birkaç dakika önceki kadar karanlık değil.

Günün geri kalanında at sürüyoruz. Güneş, şaşırtıcı bir şekilde, burada benim dünyamda olduğu gibi deriyi yakmıyor. Işınlr sıcak ama bu farklı. Belki de UV ışınları buraya ulaşmıyor. Cildim ıslıl ıslıl ve neredeyse enerjiyle parlıyor, tıpkı teyzemin cildime altın sim döktüğü ve tamamen temizlenmesinin bir buçuk hafta sürdüğü zamanki gibi. Aylarca benimle dalga geçmişti. Yarım saniyeliğine burada kalsaydım nasıl olurdu diye düşünüyorum ama bu düşünce çabucak kayboluyor. Eve dönmek

zorundayım. Ailemin benim için endişelenmesi fikri kalbimi sızlatıyor.

Gün batımında, nihayet Nes-bir-şey'e ulaştık. Burası koca bir şehir ya da Wren'in deyimiyle bir *saray*. Bu

Dış duvarlar gökyüzüne doğru uzanıyor, ancak içindeki binalar daha yükseğe ulaşıyor. Büyük bir altın kapıdan içeri giriyoruz. Birkaç muhafız duvarlar boyunca tembel tembel oturmuş, bal likörü olduğunu tahmin ettiğim bir şey içiyor ve gülüşüyorlar. İçerideki evler tıpkı Caziell'dekiler gibi kulübemsi. Sarmaşıklar yanlarına tırmanıyor ve hatta çitler boyunca uzanıyor. Sokaklarda pek fazla insan yok. Güneş çoktan battığına göre içeride olmalı. Pencerelelerinden yansıyan sıcak ışık, buradaki hayatlarının nasıl olduğunu merak etmeme neden oluyor.

Murph yolu biliyor olmalı çünkü dönüp dolaşıp bizi sarayın derinliklerine götüren yollara sapıyor. Sokaklar labirent gibi ve ben daha üç tur atmadan kayboldum bile.

"Burada, Nesbrim'de olduğumuz sürece uslu durmanı bekliyorum." Wren sırtıma yaslanıyor ve yanlış davranışlara müsamaha göstermeyeceğini anlamamı sağlayacak kadar yüksek sesle söylüyor. Ağzımı kontrol altında tutmak için dilimi ısırıyorum. Uzun zamandır bir çocuk gibi muamele görmemiştim. *Ah, Nesbrim- buna böyle deniyor.* Rüzgâr arkamızdan eserken uzun siyah saçlarım omzuma dökülüyor. "Anlıyor musun?" diye hırlıyor.

Gözlerimi deviriyorum ama o göremiyor. "Evet. Peki nasıl davranmalıyım Sör *Bartholomew*?"

"Öncelikle, şımarıklık yapma. Mecbur kalmadıkça hiç konuşmamanızı tavsiye ederim. Bırak konuşmayı ben yapayım, tamam mı?" Sesi savunmasız geliyor, bütün gün olduğundan daha fazla.

"Tamam."

Bu cevaptan tatmin oluyor ve arkasına yaslanıyor. İç kapılara girene kadar sessiz kalırız.

Yolun her iki yanında en az birkaç yüz metre yüksekliğe ulaşan mermer sütunlar duruyor. Bir tepedeyiz, Nesbrim'deki tek tepe. Neredeyse aşağıdaki her şeyi ve duvarların ötesini görebiliyorum. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama bu avlu gerçekten çok güzel.

Murph bu sefer bizi bırakmak için uzandı. Bütün gün yolculuk ettikten sonra yorulmuş olmalı. Efendisi için bu kadar çok çalıştığı için ona acımdan kendimi alamıyorum ama yine de kızgınlım çünkü günün sonunda o da bana ihanet etti.

Wren beni büyük saraya doğru götürürken onu takip ediyorum. Çatı altınla kaplanmış ve dış duvarlar parıldayan bronz bir parlaklığa sahip. Saraya giden yol bej renkli kaldırım taşlarından yapılmış ve her tuğlanın arası yeşilliklerle çevrili. Yolun her iki yanındaki lamba direkleri biz yanlarından geçerken ışık saçıyor. Alacakaranlık zirvede ve yukarıdaki yıldızlar aşağıya bakıyor. Durumumdan memnun olamam ama en azından farklı bir şey. Yeni ve dikkat dağıtıcı bir şey. Bugün Margo'yu pek düşünmediğimi fark ediyorum ve bir kez olsun *tek* kuralıma uyuyor olmak iyi bir şey olsa da, bu konuda üzmekten kendimi alamıyorum. Unutulmak istemezdim. Bir saniye bile.

Wren aniden duruyor ve ben de ona doğru yürüyorum. "Hey, öylece durma," diye homurdanıyorum güdük burnumu ovuştururken. Arkasını dönmüyor ama aramızdaki havanın gerginleştiğini söyleyebilirim.

"Elodie." Derin bir nefes alıyor, sanki beni buraya getirdiği için kendini suçlu hissediyor. "Senden ne istediğini bilmiyorum." Yüzünü bana döndü. Bir yudum alırken Vernovian Thorn'u sallanıyor. Bakışlarındaki endişe mi? "Senin hakkında iyi *konuşmaya* çalışacağım ama bil ki kötü bir davranışı kabul etmeyecektir. Sanırım... söylemeye çalıştığım şey, dikkatli olmazsan seni öldüreceği. O yüzden lütfen tavsiyeme uyun ve mecbur kalmadıkça konuşmayın. Uzun zamandır görmek istediği ilk kişi sensin."

"Ne zamandan beri?" Sormaya cüret ediyorum.

"Şey, ben bu diyara gelmeden önce..." Wren'in kehribar rengi gözleri benimkilerle buluştu. Bir ürpertiye bastırıyorum ve başımı sallıyorum. O zaman elimden gelenin en iyisini yapacağım ve gerekmedikçe hiçbir şey söylemeyeceğim. Zaten bu sadece Wren'in bana güvenmesini sağlama çabalarına yardımcı olacak.

"Neden *beni* görmek istiyor?"

Yorgun gözlerle beni inceliyor. "Senin, kendi soyundan gelen bir tanrı olup olmadığını öğrenmek

istiyor.

arıyordum."

Bu bilgiyle kaşlarımı çatıyorum. Bir torun mu? Hangi tanrının? Bu bayan neden beni arıyor?

Wren elini kaldırır ve önündeki devasa kapıya hafifçe bastırır. Dokunduğu yerde bir daire belirir ve kapı kendiliğinden açılmaya başlar.

Huşu içinde bakıyorum.

Muhteşem kapılar altın dikenler ve fildişi heykellerle kaplanmıştı. Her kapının üzerindeki figürler güzelce oyulmuştur. Giysilerindeki ve ifadelerindeki dalgalanmalar pürüzsüz ve katartık. Birbirlerine umutsuzca uzanıyorlar. Sol tarafta bir erkek tanrı hapsedilmiş. Kastian'inki gibi boynuzları ve büyük kanatları var. Diğer tarafa oyulmuş kadına özlemle bakıyor. O da bir tanrı, muhteşem bir dövüş cübbesi giymiş. Altın pullar, kasvetli taşın gerçek giysilerinin lüksle örtülmüş olması gereken bölgelerine bastırılmış. Bir kuzunun gibi düz duran kulakları ve saçlarının arasından görünen küçük boynuzları var. Başına pençelerden bir taç takıyor.

Gözlerim erkek tanrıya doğru kayıyor. Dişinin tacı onun türünün pençelerinden yapılmış. Kavga mı ediyorlar? Düşmanlarsa neden birbirlerine bu kadar umutsuzca uzanıyorlar? Daha zıt olamazlardı. Erkek karanlık ve kötü niyetli görünürken, kadın iyiliğin, ışığın ta kendisi. Onlardan sızıyor gibi görünen kederi yakaladığımda kaşlarımı çatıyorum. Her zaman birbirlerine uzanıyorlar. Sanatçı korkunç derecede melankolik olmalı. Ne de olsa kalbin yaraları ölümsüzdür.

Saraya girerken, bakışlarımı Wren'in başının arkasına çevirmeden önce kapılara son bir kez bakıyorum. Koyu renk saçlarını aşağı salıyor ve yürürken yarı saydam yapraklar parıltıyor.

Büyük salon boş. Tavanlar, altın sarısı, yeşil ve gök mavisi boyalarla kıvrımlar, noktalar, yapraklar ve kuşlar oluşturarak yukarıya doğru yükseliyor. Ne kadar sade ve güzel bir sanat. Sanki çağlar önce boyanmış gibi görünüyor, sanki en ufak bir esinti vuruşları parçalayabilirmiş gibi. Wren'in önüne bakıyorum ve ışıltılı koridorun sonundaki kapılara ulaşana kadar hâlâ uzun bir yolumuz olduğunu görüyorum.

"Hey, kapıdaki heykeller kim?" Sırtını dürtüyorum. Adaçayı pelerini parmak ucuma yumuşak geliyor ama altındaki sert kasları hissedebiliyorum.

"Ön girişteki iki heykel mi?" "Başka heykellerin yanından geçtik mi?"

Bana dönüp bakıyor ve gözlerini kısıyor. "Yine mi şımarıklık? Gerçekten mi?" Ona en iyi alaycı sırıtişımı veriyorum. Gözlerini deviriyor ve bir iç çekiyor. "Onlar bu diyarın Ritim Tanrıları, en azından en önemlileri. Talia Yeniden Doğuş ve Yaşam Tanrısı'nın ta kendisi. Borvon ise Ölüm ve Yıkım Tanrısı. Onlar yüzyıllarca, hatta belki de çağlar boyunca hüküm sürmüş kadim tanrılardı." Gözlerim irileşti. Tanrılar hakkında bilgi sahibi olarak yetiştirilmişim ama gerçekten var olduklarını, bu şekilde var olduklarını ve bu kadar insan gibi göründüklerini bilmiyordum. "Burası onların hüküm sürdükleri ve zamanlarının çoğunu geçirdikleri Yüksek Mahkeme. Suretlerinin duvarlarda korunmuş olması hiç de şaşırtıcı değil."

"Göreceğimiz kişi bu mu?" Neredeyse kelimelerim boğazımda düğümleniyordu. Tanrılarla tanışmak mı? Sihir ve uçan insanlarla daha yeni tanıştım. Elbette, dinim onlara inanıyor, ama onlarla gerçekten tanışmak? Kafalarında yosun topları ve yapraklar olan yaratıklar bile.

Alnımdan boncuk boncuk ter akıyor. Hayatım boyunca dua ettiğim tanrılarla mı buluşacağım? Yıllarca Ölüm Tanrısı'na attığım onca gölge bir anda aklıma geliyor. *Lütfen bana Borvon'un dualarımı kabul etmediğini söyle.*

"Ne? Tabii ki hayır-Talia yıllar önce öldü, Borvon da ondan bir yıl önce." Wren'in sesi biraz kesiliyor. Acaba onları tanıyor muydu? Ama onları görmeyeceksek neden buradayız?

"O zaman kiminle buluşuyoruz?" İçimde kötü bir his var.

Derin bir nefes alır. "Yüce Divan'dan Ekselansları Leydi Violet."

Onu tekrar sırtından dürttüm ve bu sefer irkildi. "Görünüşe göre ondan hoşlanmıyorsun. Belki seni ele veririm," diye mırıldanarak ona takılıyor. Korkudan altıma sıçtığımda mizah benim için vazgeçilmezdir. Wren içimden geçenleri anlıyor. Gözleri yumuşuyor.

"Böyle bir şey yapmayacaksın."

Kapılar artık önümüzde olduğu için yavaşlıyoruz. Arkasında duruyorum, gerçekten tekrar kaçmaya çalışıp çalışmamayı tartışıyorum. Ama tasmam tekrar görünür hale geldi ve Wren onu sıkıca avucunun içine aldı. Koyu renk gözleri bir kez daha benimkilerle buluştu. "Hazır mısın?"

"Sanki başka seçeneğim varmış gibi." Titreyen yumruklarımı sıkıyorum.

W

T Kapılar açılıyor ve bir an için nerede olduğumu unutuyorum. Aynı anda hem güzel hem de korkunç bulduğum yaratıklarla dolu, hayal bile edemeyeceğim kadar büyük bir taht odası önümüzde uzanıyor. Tanıdığım ve tanımadığım tüm dünyalı yaratıkların boynuzları dönüyor ve Şu anda bize bakan kafaların çoğundan projeksiyon. Altın sarısı, kahverengi, sarı ve beyaz saçlar görüyorum. Birçoğunun sırtında aynı renklerde kanatlar var. Gösterişli ipek ve ipliklerden oluşan cüppeler görevlilerin omuzlarını gevşekçe örtüyor. *Tanrılar*, hepsi de ruhani varlıklar.

Görünüşümün fazlasıyla farkına varıyorum ve bunun kabul edilebilir bir şey olduğunu umuyorum. Kendimi tamamen yanlış yerde hissediyorum.

"Wren, hepsi bakıyor." Tereddütlü bir yudum alıyorum. Bana bakıyor ve duruşunu düzeltiyor. İpucunu alıp ben de aynısını yapıyorum. Yavaş ve zarif bir tempoyla ileriye doğru yürümeye başlıyor. Ayaklarımı olabildiğince düzgün tutmaya çalışıyorum ama lanet olası yalınayak ve kir içindeyim. Sanırım örgü kazağı ve çıplak ayaklarıyla küçük bir ölümlü olacağım. Lanet olsun.

Altın şeritler tavandan aşağıya doğru uzanıyor ve görkemli odayı çevreleyen sütunların etrafını sarıyor. Beyaz sıva duvarları kaplıyor ve zaten aydınlık olan odayı aydınlatıyor. İleride bir avuç merdiven ve üzerinde sıkılmış bir halde oturan güzel bir kadının bulunduğu abartılı bir taht var.

Wren'in belirlediği hızda ilerlemeye devam ediyoruz. Tüm yaratıkların gözleri yoğun bir şekilde bizi takip ediyor. Bakışlarından nefesimin kesildiğini hissedebiliyorum ama tahttaki kadın sadece bakışlarıyla bile beni çok daha kötü hissettiriyor.

Sol tarafımdaki kalabalığa bir bakış atıyorum. Bir dizi güzel ametist gözle karşılaşıyorum. Neden özellikle bu adama baktığımı bilmiyorum. O da tıpkı diğer yaratıklar gibi bana bakıyor, yani şeytani derecede çekici olması dışında özel bir şey değil.

Vücudu tanrılar tarafından şekillendirilmiş. Boynundan ve kollarından damarlar akıyor, köprücük kemiği ise abanoz ipeğinden bol kesim cübbesinin altından beni çağırıyor. Saçları küllü gri ve uçları altın sarısı. Sarışın değil, tam anlamıyla altın rengi. Olması gerekenden çok daha uzun süre bakıyorum ve ben yanından geçerken zaman nezaketle yavaşlıyor gibi görünüyor. Dudakları yukarı doğru dönüyor ve dişlerini, keskin köpek dişlerini ve inci gibi beyazlarını bir an için görebiliyorum. Dudaklarımın ayrılmadığından emin olmak için odaklanıyorum. Kanatları altın renginde ve kaliteli yetiştirilmiş bir baykuş gibi kalın tüylü. Babam ormandaki gezintilerimizde her zaman onları işaret etmek zorunda hisseder. Kanatları ve gagası olan her şeyi sever. Bu mantıklı. Ne de olsa o bir zoolog.

Erkeğin omurgasını ve boğazını koruyan, altındaki ilgili kemikler gibi şekillendirilmiş kalın altın parantezler var. Zırh olduğunu tahmin ettiğim altından büyük bir göğüs kafesi gövdesini sarıyor.

Bakışlarımı ondan, kalabalığın içindeki yabancından çekmek için her şeyimi harcıyorum. Bana neden burada olduğumu bile tamamen unutturdu. Kendime bir kez daha netlik kazandırmak için başımı sallıyorum.

"Güven bana, Arulius'un ilgisini istemezsin," diye mırıldanıyor Wren nefesinin altından ve ben irkiliyorum. Yakışıklı erkeğe hayran hayran bakmamı ne kadar süre izlemişti? Biraz kızarıyorum ve başımı eğmeye çalışıyorum. *Arulius*. Adı bile kusursuz. Bir savaşçı olup olmadığını merak ediyorum. Henüz bu dünyada görmediğim bir zırh giyiyor. Hafızamda Kastian'ın bir görüntüsü beliriyor. Arulius'un yapısı ve kanatları aynı ama çok farklılar.

Tam tersi.

Kastian gece ve karanlıktan, kuzgun gibi ve bir karga gibi yalnızken, Arulius ışıktan, altın renginde yanardöner. Ortak bir noktaları var. Müstehcen bir düşünceyi bastırıyorum. İkisi de benim krallığımdakilerle kıyaslanamayacak kadar güzel erkekler.

Sonunda hükümdar yüksek hanımefendinin altındaki basamaklara ulaşıyoruz. Onun ağır bakışları altında neredeyse ürperiyorum. Wren diz çöküyor ve ben de onu takip ediyorum. Zemin tenimin altında serinliyor. Bütün gün yolculuk etmekten ne kadar yorgun düştüğümü fark etmemiştim. Eminim at sırtında gitmek bile Pine Hollow'a binmekten daha kolay olurdu. Onlarda zarafet yok.

Wren sağ kolunu göğsünün üzerine koyar ve yukarı bakar. "Leydi Violet." Kadın zarifçe aşağı inerken keskin bir nefes alıyor. Yukarı bakma isteğime karşı koyuyorum. Sadece hafif adımlarının dokunuşlarını ve yoğun varlığının baskısını duyabiliyorum. Bu onun aurası mı? Başka birinin enerjisinin fiziksel olarak bu kadar ürkütücü olduğunu hiç deneyimlememişim. Onunki omuzlarıma ağırlık yapıyor. "Aradığınız insan bu leydim. Adı Elodie." Wren başını bana çeviriyor ve ben de onun karanlık bakışlarıyla karşılaşıyorum. Gözleri kısılıyor ve ona bakma zamanımın geldiğini anlıyorum.

Violet'in siyah topuklu ayakkabıları, mermer zemine bastırdığım elimin birkaç santim ötesinde duruyor. Ayakkabılar kemiklerden yapılmış, ayağının kemerini göğüs kafesi gibi sarıyor ve topuğun kendisi de keskin bir kemik. Böyle bir topuğun amacını ancak hayal edebilirim. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Onunla buluşmak için başımı yavaşça yukarı eğiyorum.

Kutsal olan her şey için, o da en az dışarıdaki cennet kapılarının üzerindeki kadar bir tanrıça. O güzelliğin tanımıdır. Saçları evren gibi, siyah, gümüş, mor ve maviler serpiştirilmiş. Gözleri kırmızı, tıpkı Margo'nun akıttığı kan gibi. O gecenin mide bulantısı üzerime çöküyor, içimi bir ürperti kaplıyor ve başımın döndüğünü hissediyorum. Ben sertçe yutkunurken Wren beni sabitliyor. Dudaklarım ve parmak uçlarım uyuşmuş gibi karıncalanıyor. Tüm panik ataklarım bu şekilde başlıyor gibi. Violet çömeliyor ve ben nefesimi tutuyorum. Wren de öyle yapıyor. Beni daha sıkı kavıyor, bu da beni daha da endişelendiriyor.

"Sizinle tanışmak bir zevk... Elodie." Violet'in sesi, varlığının aksine yumuşak ve sıcak. Yüzü ifadesiz hatlardan oluşan bir duvar gibi. O gerçekten de bir hükümdar; soğuk, mesafeli, gereksiz yere korkutucu. Başımı sallayabiliyorum ve ağzımı açmaya cesaret edemiyorum. Ayağa kalkıyor ve kıpkırmızı elbisesi içime ikinci bir mide bulantısı dalgası gönderiyor. Margo'yla ilgili düşüncelerimi bir kenara itiyorum. Kan... zihnimde çok fazla kan dolaşıyor. *Bunu düşünme. Düşünme.*

Wren ayağa kalkıyor ve beni yanına çekiyor. Beni yerde bırakmasını tercih ederdim çünkü kendimi onun gözlerine tekrar bakmaya zorlayamıyorum. Solgun omzuna odaklanıyorum. Yapabildiğim en iyisi bu.

Wren boğazını temizler. "Leydi Violet, bu insan oldukça-"

"Wren, çabalarını takdir ediyorum ama onun adına yalvarmana gerek yok. Ben kararımı çoktan verdim." Beni selamladı ve kolumu tutmak için uzandı. Kaçmamak için kendimi zor tutuyorum. Dilimi dişlerimin arasına sıkıştırıyorum ve metal tadı ağzımı dolduruyor. Onun soğuk

Parmakları bileğimden aşağı kayıyor ve tırnaklarını derime geçiriyor. Benden küçük bir çığlık kaçıyor. "Yarın Inxtrelum'a konulacak." Dudakları uğursuzca kıvrılıyor ve kolumu bırakıyor. İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum ve sanki lanetlenmişim gibi bana dokunduğu deriyi ovuyorum.

"Ne-Inxtrelum? Bunu hiç konuşmamıştık." Wren'in gözleri ihanetle açılır, sesi çatallaşır. "Sen dedin ki-"

"Ne dediğimi biliyorum. Rüyalar konuştu ve mahkeme kararını verdi. Şimdi onu temizleyin ve yarın için düzgün giyindiğinden emin olun." Violet dönüyor ve galaksi saçları aramızdaki boşlukta parılıyor. Titriyorum çünkü benim için planladığı şeyin iyi olmadığını biliyorum. Midem bulanıyor. Wren'in endişesinin yanımda zirve yaptığını hissediyorum ve duvarların kendisi çöküyor gibi görünüyor. Neden bana yardım etmek için bu kadar uğraşıyor? Beni en başta buraya getiren oydu.

Bir kez daha dener. "Lütfen Violet, tekrar düşün. Öldüremezsın-" Umutsuzca başını eğiyor ve bana pişmanlık dolu bir bakış atıyor. Sadece tek bir kelime duyuyorum, sadece tek bir kelime.

Öldürmek mi? Etim ürperiyor ve dilimin üzerindeki metal tang neredeyse öğürmememe neden oluyor.

Violet durur ve onunla yüzleşmek için döner. Öne doğru acımasız bir adım atar ve Wren sendeleyerek geri çekilir. "Sakin bana karşı konuşmaya *cüret* etme, Wren." Keskin sesi uzun odada yankılanıyor ve seyirciler rahatsız bir şekilde yerlerinden kıpırdıyor. Wren yine konuşmuyor ve başını ona doğru eğiyor. "Şimdi git." Kadın ona elini sallıyor ve adam hızla içeri girdiğimiz kapıya doğru dönüyor.

Adımları geldiğimiz zamanki kadar zarif ve dikkatli değil ve boynundan aşağı süzülen boncuk boncuk terleri görebiliyorum. Onu takip ediyorum ve Arulius'la bir kez daha göz göze geliyorum. Bakışlarında Wren'le aynı endişe vardı.

Inxtrelum nedir? Benimle ne ilgisi var ve Wren neden *öldür* dedi? Belki de çok aceleci davranıyorum... Ölmeme izin vermez, değil mi? Wren'e daha fazlasını sorana kadar zihnimi açık tutmaya çalışıyorum. Hemen sonuca varmamalıyım, ama tanrım, kulağa pek hoş gelmiyor.

Dışarı çıkana kadar sessiz kalıyor. Sadece dışarıda değil, Yüksek Mahkeme'nin kapısında Murph'e yaklaşıp kadar. Siyah saç tellerini atkuyruğu yapıyor ve Murph'ün yanına yaslanıyor. Çam Kovuğu sanki onun stresini hissediyormuş gibi yanağını yalıyor. Kollarımı kavuşturuyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

Derin bir nefes verir. "Ben... Ben bunu istemedim. Bana senin potansiyel olarak onun halefi olduğunu ve seni geri almak için çaresiz kalmasının sebebinin bu olduğunu söyledi. Bunu hiç... hiç hayal etmemiştim. Bana yalan söyledi." Çökmüş gözlerle bana bakıyor ve ağır bir elini boynunda gezdiriyor.

"*Inxtrelum* ne anlama geliyor?"

Savaşan gözlerle beni inceliyor. "Ölümüne."

İçime bir çukur düşüyor ve kemiklerim titriyor. "Beni öldürmelerine izin vermeyeceksin, değil mi? Beni eve götür!"

Hiçbir şey söylemiyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Violet'e karşı hissettiği ihanet, benim şu anda ona karşı hissettiğimin on katı.

Bana bakmıyor bile.

Hemen *şimdi* kaçmam lazım! Kalbim kemiklerime karşı yıpratıcı bir şekilde çarpıyor. Girdiğimiz tarlalara doğru bakıyorum. Beni anında yakalayacaktır ama denemek zorundayım, değil mi? Ölmek istemiyorum. Nasıl görüldüğünü gördüm - halamın uzun kaşları ve Margo...

Dudağımı ısıyorum ve demirin tadı dilimde bir kez daha acılaşıyor.

Yumruklarını sıkıyor ve hâlâ bana bakmaya cesaret edemiyor. "Özür dilerim, Elodie. BEN... BEN-"

Cümlesini bitirmesini beklemiyorum. Zaten koşuyorum, olabildiğince hızlı ve sert koşuyorum çünkü ölmek istemiyorum. Uzaklara gitmek ve var olmamak istemiyorum. Hâlâ gerçek olup olmadığımı bile emin değilim ama ölürsem gerçekten gitmiş olacağım. Sanırım gerçekten gerçek

olup olmadığımı öğreneceğim... eğer Margo

gerçek. Aşağıdaki yol ve sokaklarda koşarken gözlerimden yaşlar akıyor ve yanaklarımdan uçuyor.

Wren arkamdan kısa bir nefes verdi. Kendi hayatımı kurtarmak için kaçmama şaşırmış olamaz. *Aptal. Aptal salak.* Eve dönmek zorundayım. Anneme ve babama ve... ve kendime de dönmeliyim. Kendim için yaşamayı hak ediyorum, değil mi? Margo'yu benim yerime başka kim hatırlayacak? Aşağıdaki arnavut kaldırımli sokaklara çarpıyorum ve birkaç kez yuvarlandıktan sonra momentumu kullanarak tanıdık gelen en yakın sokağa doğru koşmaya devam ediyorum. Birkaç yanlış dönüş yapsam da girdiğimiz kapıları bulmayı başarıyorum.

Wren çoktan bana doğru yaklaşıyor. Attığım her adımda ağır nefeslerinin yaklaştığını duyabiliyorum, bu yüzden bacaklarımı daha sert itiyorum.

Lütfen, lütfen, lütfen. Beni daha hızlı taşıyın.

Geriye dönüp baktığımda bilge pelerinin bedeninden uçup gittiğini görüyorum. Geriye kalan tek şey altındaki toprak tonlarındaki kıyafetleri. Kaslarını ve çabalarını ortaya çıkarıyorlar. Tüm eğitimine değdiğini kanıtladı. Gözleri benim için bu kadar istemediğini söylüyor ama yine de acımasızca devam ediyor. Küçük bir korku çılgılığı atıyorum ve koşmaya devam ediyorum. Zihnim dönüyor ve nefeslerim sıklaşıp keskinleşiyor. Bunu daha fazla sürdüremem ve ondan kaçamam.

Ne yapmalıyım? Dönüp savaşmalı mıyım? Şu anda tek seçeneğim bu gibi görünüyor. Tarlada silah olarak kullanabileceğim bir şey var mı diye çılgınca arıyorum. Taşlar, sopalar, yabancı otlar. Ah! İlerideki kuru toprakta yarı gömülü bir kemik yatıyor. Kemiği topraktan sökerken eğilerek ve dönerek ona doğru ilerliyorum, kaldırdığım toz etrafımızda dönerken Wren'e bakıyorum. Aniden durdu ve elimdeki silahı inceledi.

Keskin yüz hatlarında bir kaş çatma ifadesi beliriyor. "Elodie. Lütfen bunu yapma." Kelimeler boğazında düğümleniyor. İyi oldu. Umarım acır ama umarım onu bıçakladığımda daha çok acır.

Ona dişlerimi gösteriyorum.

"İsteyerek *ölmeyeceğim.*" Kemiği sıkıca kavriyorum. Yerden kopardığım eski ve ucu sivri bir kemik. Fildişi ve kahverengi kıymıklar ona doğru yöneliyor.

Dişlerini gıcırdatıyor ve kemiğime bakarak savunma pozisyonu alıyor. "Seni incitmek istemiyorum, Elodie."

"Ah, ama sen zaten yaptın, Wren." Ben de alaycı bir şekilde gülüyorum.

Etrafımda dönüyor ve ben de kemikle onu takip ediyorum. Hiç eğitimim yok ve yorgunum ama sanırım onunla savaşabilirim. Duygularını saklamakta çok kötü. Üzgün olduğunu ve emirlerine uymak istemediğini söyleyebilirim. Peki neden yapıyor? Violet'ın burada o kadar gücü var mı? "Bırak eve gideyim, Wren. Bırak eve gideyim."

Küçük bir gülümsemeye izin veriyor. "Bana zarar veremezsin, Elodie." Ve işte böyle, ona duyduğum tüm acıma duygusu yok oldu. Kendimi kurtarmak için tereddüt etmeyeceğim.

Wren ileri doğru hızlı bir adım atıyor ve kemiği benden almaya çalışmak için ona doğru hamle yapıyor. Kolumu zamanında geri çekip sağıma sıcıyorum. Ayağının üzerinde dönüyor ve peşimden hamle yapıyor. Dizimi tam zamanında kaldırmayı başarıyorum ve bir *gümbürtüyle* göğsüne çarpıyor. Sertçe savuruyorum ve kemik yan tarafıyla buluşuyor. Onu geriye doğru göndermek için tüm gücümle ittiğimde, zorla aldığım nefesi dışarı veriyor. Kemiği sıkıca tutuyorum, kemik böğründen kopup kıpkırmızı fışkırıyor. Kanı gömleğimi ıslatırken acı içinde inliyor. Yaşadığım travmanın dikenlerinin yükselmeye çalıştığını hissedebiliyorum ama ürpertiği bastırıyorum. Odağımı kaybedemem. Yan tarafına devriliyor ve birkaç kez öksürüyor. Tek bir saniye bile kaybetmiyorum. Tepeden aşağı bir kez daha adım atıyorum.

Onu bıçakladım. Vicdanımı temiz tutmaya çalışıyorum ama seslere karşı savaşıyorum. *Onu sen öldürdün.*

O ölüyor. Hayır, aklımı sabit tuttum. Alçaktan, hayati şeylerden uzağa nişan aldığımı emin oldum.

Murph yanıma yaklaşıyor ve siyah kürkü kılıyor, ayaklarını ısırmaya çalışıyor, neredeyse takılıp

düşüyordu

Ben. "Murph, hayır! Seni de incitmek istemiyorum. Geri dön!" Bağırıyorum ve kemiğimi canavara doğru sallıyorum. Hayalet yaprakları kürküne yaslanıyor ve dudaklarını hırlayarak kaldırıyor. Bana karşı öfkeli olduğu için onu suçlamıyorum. Muhtemelen onun tek insanını ölümcül bir şekilde yaraladım.

Sırf sahibine yardım etmeye çalıştığı için Murph'e gerçekten zarar verecek miyim? Politikanın ne kadar kötü olduğunu ya da Wren'in bana ne yapmalarına izin vereceğini anlaması mümkün değil. Sıcak gözyaşları yine yüzümden aşağı yuvarlanıyor ve Wren bir kez daha peşime düşüyor. Zorlu nefes alışlarını duyabiliyor ve çektiği acıdan irkiliyorum.

Evren benim için geldi ve yapabileceğim *hiçbir* şey yok.

Bacaklarım bana ihanet ediyor ve dizlerim bükülerek beni acımasızca yere düşürüyor. Murph otların arasından kayarak durdu ve ben daha yuvarlanamadan Wren üstüme çıktı. Sert bir eliyle omurgama bastırıyor ve yüzüm dallara ve toprağa gömülüyor. Gırtlaktan bir çığlık atıyorum, bir hayvanın öleceğini anladığında attığı çığlık gibi. Islak sıvı onun yanından düşüyor ve sırtımı ısıtıyor. Midem bulanıyor.

Bunu zaten yapmamış mıydık? Daha az riskli olması dışında?

Son gözyaşlarımın toprağa sızmasına izin verdim. Elimden geleni yaptım ama yeterli olmadı. Sahip olduğum her şeyi verdim. Bir noktada, hepimiz yenilgiyi kabul etmek zorunda değil miyiz? Uzaklara bakıyorum. Karanlık. Gece çoktan çökmüş. Yıldızlar burada farklı ve dört ayın hepsi bu gece hilal şeklinde. Ağır bir nefes alıyorum. Gözlerimden sıcak yaşlar akarken Wren'e bakmayı reddediyorum.

Söyleyecek sözümüz yok. Birbirimizi günlerdir tanıyoruz ama ben onun sadakatinin nerede yattığını zaten biliyorum. O, Yüksek Mahkeme Leydisi'nin mükemmel bir müridi.

Wren bileklerimi bağladı ve sonunda sırtımdan indi. Hareket etmeye niyetim yok. Beni burada öldürebilirler ve ben de burada uzanıp yıldızları seyrederek ölebilirim.

"Ayağa kalk," diye emretti. Kalkmadım.

Eğildi ve beni kollarımdan tutup kaldırdı. İrkiliyorum ama acı çığlığı atmayı reddediyorum. Beni omzuna aldı ve Murph'ün üzerine koydu. İnliyor. Yanındaki yara nabız gibi atıyor ve kan bacağıma damlıyor. Kıpırmızı pantolonumu kaplarken ısı yayılıyor, tanıdık. Bu his neden bu kadar tanıdık? Ona odaklanmamaya çalışıyorum ve yüzümü gökyüzüne dönüyorum. Ona bakıyorum, yüzümün sıyrıklar ve çürüklerle kaplı olduğuna şüphe yok. Bakışlarımı karşılıyor ve gözlerini bir keder dalgası kaplıyor. Umarım hayat benden koparılmış gibi görünür ve yaşadığı süre boyunca zayıf bedenimi hatırlar. Ölüm fermanımı imzaladığını ve beni Azrail için bir hediye gibi paketlediğini.

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ki keskin, ıslak bir çıt sesi aramızdaki sessizliği kesiyor.

Wren, vücudu önümde sakatlanırken nalları dikeyliyor. Arkasında Kastian başını yana eğiyor. Beyaz saçları yükselen aya karşı parlıyor ve masmavi bakışları içimi delip geçiyor.

Onu gördüğümde kalbim küt küt atıyor. Beni kurtarmaya mı geldi? Başı sürekli belaya giren bir genç kız mıyım ben? Şu anda umurumda değil. Wren'den uzaklaşmak dışında hiçbir şey umurumda değil. Kastian gözlerimdeki çaresizlik titreşimini görmüş olmalı çünkü bıçağını Wren'in sırtından çekip onu kenara itiyor. Wren'in kuzguni saçlarının aşağı inerken havada dalgalanışını izliyorum. Toprağa çarparken acı dolu bir öksürük çıkarıyor.

O ya da ben tek kelime edemeden Murph çoktan üzerimize doğru dönmeye başladı. Hırıltısında, öldürülen efendisi için duyduğu endişenin acısı var. Kastian aramızdaki boşluğu hızla kapatıyor ve kollarını göbeğime dolayarak beni de kendisiyle birlikte gökyüzüne kaldırıyor. Simsiyah kanatları altımızdan bir rüzgâr dalgası gönderiyor ve birkaç dakika içinde ufuk çizgisinin çok üzerindeyiz.

Wren'in vücudunun etrafında dönen Çam Kovuğuna endişeyle bakıyorum. Yardım edemem ama kötü hissediyorum. I

Ne yapmaya çalıştıklarını ve Violet'in bana ne yapmasına izin vereceklerini biliyorum ama yine de ben de insanım. Onlarla empati kuruyorum. Kaşlarımı çatıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda Kastian'ın mavi bakışlarıyla karşılaşıyorum ve kalbim neredeyse duracak gibi oluyor.

Birkaç saniye boyunca birbirimize baktık. Wren gibi ciddi ya da kibirli değil, bu da özellikle bugünden sonra rahatlatıcı. Kastian beni kendine yakın tutuyor ve içimi adaçayı ve kül kokusuyla dolduruyor. Çok tuhaf bir koku ama yine de benimkinden farklı bir dünyadayız. Bu koku burada haklı olarak çok normal olabilir.

"Kaçabilirdim, biliyorsun," diye mırıldanıyorum sonunda nefesimin altında. Gözlerimi ondan kaçırmak düşündüğümden daha zor oluyor ama utancım beni yeniyor.

Beni düşünüyor. Kafasının içinde dönen çarkları görebiliyorum. Gerçekten konuşması bu kadar zor biri miyim? Onu bu kadar çekingen yapan ne? Bu kadar... dikkatli? "Özür dilerim. Seni tekrar almasına izin veremezdim." Kastian başını eğiyor ve alt dudağını ısıyor. Onu izlemek bile kalçalarımın yanmasına neden oluyor. Neden buradaki tüm erkekler bu kadar yakışıklı? Ölümlülerle pek çok deneyimim oldu ama içimden bir ses hepsinin Kastian'ın, Arulius'un ve düşünmekten bile nefret ediyorum ama Wren'in yanında sönük kaldığını söylüyor.

"Yine mi?" Şüpheyle fısıldıyorum. "Beni ilk kez aldığını gördün mü?" Kaşlarımı çatmak istediğimde kendimi tutuyorum. Şimdi düşünüyorum da, Wren beni yakaladıktan birkaç dakika sonra ormanda bir gölge görmüştüm. Bunun benim hayal gücüm olduğunu düşünmüştüm ama Kastian haklı olduğumu kanıtladı.

Kaba bir şekilde başını sallıyor ve bana pişmanlıkla bakıyor. "Rahatsız etmek istemedim ama seni düşünmeden de edemedim. Bu yüzden bugün seni takip ettim ve uzaktan izledim." Kaşlarını çatıyor ve bana biraz daha sıkı sarılıyor. "Violet'in bu gece Yüksek Mahkeme'de söylediklerini duydum. *Sefil Wren*'in, majestelerinin seni bir grobblestot gibi katletmesine izin vermeyeceğim." Sözleri karşısında kemiklerim buz kesiyor.

Katliam. Wren the Wretched? Grobblestot? İkincisinin benim dünyamda *domuza* eşdeğer olduğunu varsayıyorum. Körü körüne neyin içine girdim... Neden hâlâ Wren'de az da olsa iyilik kaldığına inanmak istiyorum? Belki de gözlerinde gördüğüm acı yüzündendir. Boğazıma oturan yumruyu yutuyorum.

"Neden bana yardım ettin?" Kekeliyorum. "Minnettar olmadığımdan değil, ama beni pek tanıımıyorsun.

Peki... neden?" Bakışlarını tutuyorum ve kelimeleri oluşturmaya çalışırken verdiği mücadeleyi görebiliyorum.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyor nefes nefese, sonra daha yüksek sesle, "tanıştığımızda içimde bir his vardı. Bir bağlantı. Ben sadece... sana çok çekildim." Zayıf bir gülümsemeyi başarıyor.

Ona bir tane geri veriyorum. "Oh. İnsan olduğum için mi?" Mantıklı. Eminim bu dünyada çok fazla insan yoktur, değil mi? Tabii ki benimle ilgilenecekti. Akıl almaz derecede güzel falan değilim, etrafta uçarken gördüğüm tüm o muhteşem gökyüzü kadınlarıyla kıyaslandığımda yakınından bile geçmiyorum.

Peki neden biraz hayal kırıklığına uğramış hissediyorum? Küçük bir iç geçirdim. "Şimdi ne olacak? Bresian'a geri dönmeye çalışırsam Wren'in beni yakalayacağını varsayıyorum."

Kastian batıdaki gökyüzüne doğru bakar. "İstersen seni sarayıma götürebilirim. Orası Violet ve yordakçılarına karşı güvenlidir. En azından biz bir plan yapana kadar." Murph ve Wren'e bakıyor. Bakışlarını takip ediyorum. Umarım Wren iyidir ama o orospu çocuğu bunu hak etmişti. Ona *Wren the Wretched* adını kazandıran her neyse, gerçekten korkunç bir şey olmalı.

Başımı salladım. "Sanırım şimdilik en iyisi bu. Bana yardım ettiğin için tekrar teşekkür ederim." Batıya doğru süzölmeye başlayıp kollarını belime ve boynumun arkasına doladığında yanaklarımda sıcaklık oluşuyor. Altın uçlu abanoz kanatları esintiye karşı usulca çırpınıyor. Gece gökyüzünden

geçerken serin hava tenimi okşuyor. Elleri güçlü ama bana çok nazikçe dokunuyor. Göğsüne yaslanıyorum ve içime çekiyorum. Güzel, yalnız Kastian. Adaçayı kokuyor. Kulübemi tütsülemek için sadece yirmi üç mumum ve bir kutu kuru bitkim var; hiç de saplantı değil.

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Elbette... Biliyorsun, bu toprakların acımasızlığından nefret ediyorum." Tereddüt ediyor. "Bana da hiç nezaket göstermediler." Sözleri ağır, kalbimin biraz sıkışmasına neden oluyor. Derinden yaralanmış birinin belirtilerini gösteriyor. Dışarıdan görülemeyen ama sadece kelimelerin ağırlığında ve bir bakışa düşen gölgelerde kendini belli eden yaralar. Acaba hangi kalpsiz yaratık onunki gibi masum bir ruha bu yaraları açmış olabilir?

Saatlerce uçuyoruz. İlk başta biraz uyukluyorum, ama uyandığımda dinlenmiş zihnimle yeniden uyanan milyonlarca sorum var.

Nesbrim ve Violet hakkında bilgi almak için ona baskı yapıyorum. Hayatta kalmak ve eve dönmek istiyorsam, neyle karşı karşıya olduğumu tam olarak bilmem gerekiyor. Bana mahkemelerin düzeni ve Violet'in yönetimi hakkında bilgi veriyor.

Sekiz yüz yıldan fazla bir süredir hüküm sürüyor. Doğal olarak bunu duyunca irkildim - buradaki yaratıkların yaşam sürelerinin farkında değildim. Wren tanrılar Talia ve Borvon'dan bahsettiğinde, sadece *onların* bu kadar uzun yaşadığını düşünmüştüm. Böyle düşünmekle aptallık etmişim.

Violet'in tüm Yarın'a, diyarın doğal kurallarına ve Ritim düzenine karşı derin bir nefreti olduğunu öğreniyorum. Hükümdarlığı yalnızca bu dünyanın temellerini yıkmaya, eski senaryoları mahvetmeye ve kadim tanrıların ve ilahların akademisyenlerini durdurmaya odaklanmış. Gerekçesi her ne olursa olsun Kastian, tutkusunun amansız ve kanlı olduğunu söylüyor. Tanrıların soyundan gelenler ya da soyundan geldiğinden şüphelenilenler çabucak engelleniyor ve uzaklaştırılıyor.

Ölüm ve yaşam tanrıları ölümlelerini böyle mi karşıladılar?

Wren, Violet'in benim de bu torunlardan biri olduğuma inandığını söyledi. Hikâyesi bana annemin tanrılar ve onların anlamsız savaşları hakkında anlattıklarını hatırlatıyor ama bu kadar karmaşık olmalarını hiç beklemiyordum. Bu düşünce karşısında duruyorum. Hayır. Hayır, Wren'i kendi özgür irademle takip ettim. Beni ayarttı, elbette. Ama o gece geç saatlerde adım attım ve şimdi merakımın bedelini ödüyorum.

Göz alabildiğine uzanan karanlık bir arazi görüldüğünde şafak gökyüzünü yarıyor. Ağaçlar kömürleşmiş, kabukları kararmış ve eskiden orman olan yerler külle kaplanmış. Kül, taze bir kar örtüsü kadar derindir. Talihsiz bir yaratığın tek bir ayak izi bile buradaki toprağı karıştırmıyor. Aşağıda hiçbir hayvan nefes almıyor ve altımızda sadece kemik ve tozdan oluşan geniş bir alan uzanıyor. Kolumdan bir ürperti geçiyor ve Kastian'ın bunu fark ettiğini biliyorum çünkü çoktan iç geçirmeye başlamıştı.

"Beni sarayıma kadar takip etmeye cesaret edememelerinin bir nedeni var," diye mırıldanıyor.

"Buradaki her şey ölü."

Kastian'ın sarayı yaşam eksikliğinden dolayı kasvetli olabilir, ama ben bundan oldukça keyif alıyorum. İlk başta biraz ürkütücü gelse de buranın sessizliği bana huzur veriyor. Belki de burada kendimi Margo'ya bağlı hissettiğim içindir, ölüme ve onu barındıran topraklara bu kadar yakın olduğum için.

Malikânesi, yeryüzünün kendisinden yükselen fildişi renkli ulumuş bir kaledir. Yukarıdaki aylardan gelen ışıkla neredeyse parlıyor. Girişteki devasa siyah kapıların önündeki muhteşem beyaz basamaklardan inerken kendimi nefesimi tutarken yakalıyorum.

Tek yapabildiğim bakmak. Sivri taş duvarlara, araziye çevreleyen ölü ağaçların siyah kabuklarına ve Kastian'ın gece gökyüzüne karşı güzel koyu kanatlarına. Gözlerinde bir parça umutla gülümsüyor.

"Nefret etmiyor musun?" Derin sesindeki kırılganlık kalbimi sızlatıyor.

Başımı salladım. "Hayır, oldukça güzel." Parmak uçlarımı merdiven korkuluğu boyunca gezdiriyorum. Taşın kıvrımları ve kıvrımları bana Margo'nun geçen yıl beni götürdüğü ölü meşe ağacının köklerini hatırlatıyor. O eski yeri o yaz sayamayacağım kadar çok ziyaret etmiştik. Ağaca karşı garip bir yakınlığı vardı. Çoğu zaman annem de peşine takılırdı ve üçümüz de akşamları ağacın dalları altında kitap okuyarak geçirirdik. Güzel anılara gülümsüyorum.

"Bunu söyleyen ilk kişi sensin." Kastian ensesini ovuşturuyor, masmavi gözleri tenime bakarken yanakları kızarıyor. Kalbim onun için çarpıyor ama merdivenlerin başında onu beklerken sakın kalmaya çalışıyorum. Sırıttırıyor ve elini dudaklarına götürüyor. Avucunun içine küçük bir rüzgâr üflüyor ve kapılara siyah parıltılı tozlar gönderiyor. Kapılar onun dokunuşu olmadan açılıyor ve benden küçük bir nefes almamı sağlıyor. İleriye doğru kararlı bir adım atıyor ve bir elini bana doğru uzatıyor, zeytin rengi teni ışıktaki parlıyor. Tereddüt içinde bir elimi göğsümde kenetliyorum ama kalbimdeki bir şey beni ileri itiyor. Eli ay ışığında parlıyor ve avucumu onunkinin içine kaydırdığımda tam oturuyor. Kastian elini hafifçe sıkıyor ve ben de onu fuayeye kadar takip ederken nefesimi tutuyorum.

Eşikten attığım adım, yıpranmış ve pürüzlü duvarları eski ve yırtık pırtık görünümünden yeni ve gösterişli bir görünüme dönüştürüyor. Her şeyi doğru gördüğümünden emin olmak için gözlerimi iki kez kırpyıyorum. Kastian kısık bir kahkaha atıyor, bu hoş ses karşısında dudaklarım hemen yukarı kalkıyor. Önümüzdeki koridora yakın olan duvara yaslanıyor.

"Doğru görüyorsun. Benim sarayım da bu ölmekte olan toprakların geri kalanı gibi kasvetli görünsün diye korunuyor. Böyle köhne bir mülkte yaşayacağımı mı sandın?" Sesi neşeli ve şükürler

olsun ki

benim hayretimle eğleniyor.

"Bu... bu inanılmaz. Gerçekten." Gözlerimin her şeyi kavramasına izin verirken yavaşça dönüyorum. Sol tarafta devasa bir yemek salonu uzanıyor. Siyah perdeler en az yirmi metre yukarıdan sarkıyor. Masa duvardan duvara uzanıyor ve rahatlıkla elli kişilik. Sağ tarafta çekici bir güneşlenme odası var, o kadar çekici ki bunun gerçek olduğundan emin olmak için bacağımı çimdiklemek zorunda kalıyorum. Pencerelerdeki yeşilliklere ve üç katlı kış bahçesine tırmanan sarmaşıklara bakıyorum. "BEN..." Aptal gibi kekelemeye devam etmemek için durup bir yudum almak zorunda kalıyorum. "Bayıldım."

Sadece gülümsüyor ve kış bahçesine doğru başını sallıyor. "Son birkaç yıldır bu benim projemdi."

Merak ettiğim bir şey de buradaki yaratıkların ne kadar yaşadıkları. Kastian bir şeyler sormama aldırıyor. Wren gibi konuyu kapatmazdı. Ona doğru yürüyorum ve gözleriyle buluşmak için yukarı bakıyorum.

"Kaç yaşında olduğunuzu sorabilir miyim?"

Yüzümü inceliyor ve "Ben sadece yirmi iki yaşındayım" diye mırıldanıyor. Bakışlarımın ardındaki merakı görüyor ve devam ediyor: "Gerçi Yarın'da oldukça uzun yaşıyoruz. İnsanlardan çok daha uzun. Hatta hiç yok olmazsak ölümsüz bile sayılırız." Bir elimi dudaklarıma götürüyorum. Yüksek mahkemenin kapılarındaki tanrılar çok yaşlı olmalıydı. Violet ve Wren de öyle. Peki ya Pine Hollows? Bu âlemdeki tüm yaratıklar uzun ömürlü mü?

"Ben de senin bin yaşında falan olduğunu umuyordum," diye geveledim sonunda. Bir kahkahayı gizlemek için ağzını kapatıyor.

"Yaşlı ve huysuz olmamı mı tercih edersin?"

Ona göz kırpyorum. "Hayır, kesinlikle olmaz. Ama sen *çok* akıllıca davranırdın." Sessiz bir kahkaha paylaşıyoruz. Bu devasa malikânede sadece ikimiz varmışız gibi görünüyor. Seslerimiz büyük bir boşlukla ikinci katın kirişlerine kadar yükseliyor. *Burada yalnız mı yaşıyor?* Düşünüyorum ve sonra aklıma daha kötü bir düşünce geliyor.

Burada hep yalnız mı yaşadı?

Kastian bana şatosunun geri kalanını gösteriyor. Beyaz zeminler ve siyah perdeler üçüncü kat hariç evin her yerine yayılıyor. Zemin, daire ve yıldız şeklindeki siyah karolara dönüşüyor. Sanki güzellikleriyle beni bir yere götürmeye çalışıyorlar. Ama Kastian'a sorduğumda, üçüncü katın tamamını görmek istemeyeceğimi söylüyor ve bu konuda mesafeli görünüyor, ben de boş veriyorum. Daha sonra sormam gerekecek. Ne de olsa her şeyin bir yeri ve zamanı var.

Benim odam ve onun odası ikinci katta. Çok sayıda ek oda var ama hepsi boş. Bu çorak şatoda ikimiz dışında yaşayan hiçbir canlıdan iz yok. Tanrı bilir ne kadar zamandır burada yalnızlık içinde olduğunu düşündükçe kalbim yeniden sıkışıyor.

Kapıma vardığımızda sormak için cesaretimi topluyorum. "Kastian, burada seninle birlikte yaşayan başka biri var mı?" Başını sallıyor ve anılardan uzak, uzun koridora bakıyor. Elimizi uzatıp omzuna dokunuyorum. Parmak uçlarımla irkiliyor. "Neden?" Elbette hassas bir konu olmalı. Neden olmasın ki? Bu korku kalesinde yalnız yaşasaydım ben de savunmasız olurum.

Uzun, kasvetli bir nefes alır. "Burada çok uzun süre kalan her şey ya da herkes ölür. Yani... benim dışımda her şey." Omuz silkiyor ve bunu hızlıca, bant yardımını yırtar gibi söylüyor.

Söyleyecek kelime bulamıyorum. Rahatlatıcı bir şeyler söylemeliyim ya da *özür dilemeliyim* ama bunun yerine hiçbir şey söylemiyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Herhangi bir şey... Neden hiçbir şey mırıldanamıyorum? Ona çok fazla acımamak için başımı eğmekle yetiniyorum.

Parmaklarıyla perçemlerini tararken beyaz saçları dalgalanıyor ve siyah boynuzlarının üzerinde hafifçe kıllanıyor. "Sabah görüşürüz. Bir şeye ihtiyacın olursa koridorun sonunda olacağım." Odasına doğru ilerlerken arkasına bakmıyor.

"Kastian?"

Duruyor, kuzguna benzeyen kanatları fayansların üzerinde iz bırakıyor. "Öyle mi?"

"Yarın'da yaratıklar öldüğünde ne olur?"

Kastian birkaç uzun saniye boyunca kıpırdamıyor. Sonunda omzunun üzerinden bana baktığında, soğuk buzullarla karşılaşıyorum. Gözleri çok fazla acı ve yorgunlukla dolu.

"Yarın," diye mırıldanarak odasına doğru yürüyor. "Yarın..."

Huzursuz bir gün geçireceğimi bilerek kendi kendime fısıldıyorum.

Kalbime korku ve üzüntüden oluşan bir çukurun battığını hissediyorum. Burada çok uzun süre kalan insanları ne öldürür? Aklıma kararmış orman ve her yere saçılmış kemikler geliyor. Kastian'ın sarayı lanetli olmalı, ama bunu uzun süre düşünmeme izin vermiyorum. Yeni geçici odama yerleşmeye çalışıyorum ama günün geri kalanında dinlenmeye çalışırken korkunç bir düşünce beni ayakta tutuyor.

Wren beni arıyor. Bunu iliklerimde hissedebiliyorum.

Yarasından kurtuldu ve benimle dönmezse Violet'in onu öldüreceğine dair bir his var içimde. Ona acımdan kendimi alamıyorum ama ne onun için ne de buradaki herhangi *biri* için kendimi feda etmeyeceğim.

Yumuşak çarşafların içinde yuvarlanıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Kumaş adaçayı ve kül kokuyor, tıpkı Kastian'ın kokusu gibi. Duyularım tamamen onunla dolana kadar kendimi onlara sokuyorum. Sonunda uykuya dalacak kadar huzur buluyorum ve nihayet uyandığımda güneş doğmuş ve güneş ışınları yanaklarımı ısıtıyor. Bir esneme sesi çıkarıp sırt üstü dönerken gözlerimden uyku dolu yaşları kırıştırıyorum. Kabarık yorgan pelüş ve tavana bakarken beni sıkıca sarıyor. Üzerimdeki kirişlerin yaylarına uçan tanrıların resimleri çizilmiş. Daha yakından bakmak için kendimi dirseğime kadar itiyorum. Biri hariç hepsi çok güzel, altın ve fildişi giysiler içinde ve Kastian'a o olamayacak kadar benziyor. Boynuzları bile benzer, her birinin ucunda iki nokta var ve beyaz saç bukleleriyle kontrast oluşturuyorlar. Işığın arasında karanlık bir baykuş. Tüylerinin onların yanında yeri yok.

Elimi tavana doğru uzatıyorum. Onun yalnızlığını hissedebiliyorum. Dışlanmış, yalnız, ölüm ve kederle çevrili olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Teyzemin uzun çatık kaşları ve Margo'nun kıpırtısız bedeni zihnimin boşluklarını dolduruyor. Yanağımdan aşağı süzülen bir damla yaşı siliyorum. Bugün bu dünyanın yaratıkları hakkında daha çok şey öğreneceğim. Eğer eve dönmek istiyorsam Kastian'a ve onun bu dünya hakkındaki bilgisine ihtiyacım olacak. Dudağımı ısııyorum ve kalbimin duvarlarında yükselen duyguları uzaklaştırmaya çalışıyorum. Kastian'la yakın olmak istiyorum. Bunu açıklayamıyorum ama bir şey beni ona doğru çekiyor. Belki dışlanmış olma konusundaki benzerliklerimiz, belki de onun canavarca özelliklerine duyduğum tuhaf çekim.

Başımı sallıyorum. *Bunu aklından bile geçirme, Elodie.*

Fuayenin sol tarafındaki yemek odasına gitmeyi başarıyorum ve Kastian'ı önünde ekmek ve meyvelerle dolu bir tabakla oturmuş halde buluyorum. Sağ tarafına benim için bir tabak daha konmuş. Rahatça sandalyeye doğru yürüyorum ve onu çekiyorum. Elindeki kitaptan başını kaldırıyor ve bana sıcak bir şekilde gülümsüyor. Günaydın demeye çalışırken nefesim boğazımda düğümleniyor. Sabahın erken saatlerinde giyinmeden ve yıkanmadan önce daha çarpıcı oluyor. Kastian'ın beyaz saçları dağınık ve siyah boynuzlarının diplerine doğru savrulmuş. Mavi gözleri hâlâ hayallerle sarhoş ve kül rengi cübbesinin içinde oldukça zarif bir şekilde oturuyor. Gözlerim masanın altına indiğinde ve örtüsünün altında pantolon giymediğini fark ettiğimde geriliyorum.

"Günaydın Elodie," diye cıvıldıyor ve çayından bir yudum alıyor. Oturmamı işaret ediyor, çünkü kahvaltı için oturmak üzere olduğumu dalgınlıkla unutmuşum. Havadan bir yudum aldım ve oturdum. *Aptal, aptal kadın, diye azarlıyorum kendimi.*

"Günaydın." Ona ışınlanıyorum. Bunun için, beni güvenli bir yere getirdiği ve bana böyle... normal davrandığı için ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle anlatamam. Eve dönmeme yardım edeceğini biliyorum çünkü zaten kendini fazlasıyla kanıtladı. Burada kendimi rahat hissediyorum, yine de ailem polisi aramadan önce eve dönsem iyi olacak - tabii henüz aramamışlarsa.

"Ne okuyorsun sen?" Ekmeği parçalamayı atlayıp anında pişman olduğum kocaman bir ısırtık alırken mırıldanıyorum. Hoş bir sırıtışla beni izliyor.

"Hatıralar Tanrısı tarafından uzun zaman önce yazılmış bir kitap. Sık sık insan tarafında geçirdiği zamanların hikayelerini yazar. Gerçi bunlar kasvetli hikayeler. Hoşunuza gideceğini sanmıyorum." Bir tepsi tereyağı uzatıyor ve tabaklarımızın arasına koyuyor. Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum. Burada her şey için bir tanrı var. Beynim dün gece söylediği bir şeye gidiyor, aramızda bir bağ hissettiğini ve beni merak ettiğini söylüyor. Ciddi olup olmadığını merak ediyorum, çünkü ben de hissediyorum.

"Varlığından haberdar olmadığım o kadar çok şey var ki." Bir sonraki lokma ekmeğimi ağzıma atmadan önce tereyağına buluyorum. Tat tomurcuklarımın üzerinde tuzlu tatlar çiçek açıyor. Burada her şey daha güzel - adamlar, yemekler, gökyüzü. Dirseğini masaya dayıyor ve küçük bir kahkaha atıyor. Yemeğimizi yiyoruz ve kendimizden bahsediyoruz, çok derin bir şey değil ama geceleri uçmayı sevdiğini ve yalnızlığına aldırmadığını öğreniyorum. Yudumlayacak çaydan başka bir şey kalmayana kadar sohbet ediyoruz. Büyük sandalyede dizlerimi göğsüme çekiyorum ve ona doğru dönüyorum. "Merak ediyorum, burası neresi? Sen nesen?"

Kastian kupasından bir yudum alır. "Pekâlâ, *bu yerle* başlayalım. Adının Yarın olduğunu zaten biliyorsun." Başımı sallıyorum. "Ama bu dünyanın tam olarak ne olduğunu bildiğinden şüpheliyim. Açıklaması biraz zor ama temelde tanrıların ve ilahların diyarı - öbür dünyanın yaratıkları ve onların ruhları, ama muhtemelen sizin normal anlayışınıza göre değil."

Kaşlarımı çatıyor ve fincanımı sıkıca kavriyorum, Yaşlı Adam Bruno'nun deli olduğunu düşündüğüm her an için kendimi aptal gibi hissediyorum. Alacakaranlıkta dans ettiğine inandığı yaratıklarla ilgili anlattıklarını anımsıyorum. Dünyalarımızın gerçekten ne kadar yakın olduğunu fark ediyorum. "Biraz daha açıklayabilir misin?"

"Şey, tanrılarımız, ruhlarımız ve pek çok şeyden yaratıklarımız var. Diyarların hareket etmesini ve gelişmesini sağlamak için bir kolektif içinde birlikte çalışıyoruz. Ritim." Sesi kararmaya başladı. "Ancak, Violet düzenimizi yok etmeye çalışıyor ve başarılı da oluyor. İşe yüzyıllar önce kadim metinlerin bulunduğu kütüphanelerle başladı ve son birkaç yüz yıldır yeni tanrılara aktarılacak bilgi olmadan tam bir kaos yaşanıyor. Tanrılar bilinen hiçbir amaçları olmadan doğdular. Bir zamanlar öğretilen ve rehberlik edilen ritüeller artık bilinmiyor. Ormanlar ve tüm deniz toplumları çöktü ve çökmeye devam ediyor." Evdeki ormanımı düşünüyorum, ponderosaları ve kararan kabuklarını, azalan orman hayvanlarını. Hepsi birbiriyle bağlantılı mı?

Derin bir nefes alıyor ve bakışlarındaki ağırlıkla bana bakıyor. "Hiçbir amacım olmadan doğdum. Burada, kimsenin adım atmaya cesaret edemediği topraklarda yaşamaya gönderildim. Anlamımı bulmaya çalıştım, hatta Violet'e bana yol göstermesi, kim olduğuma dair küçük bir ipucu vermesi için yalvardım ama nafile. Düzenin yeniden kurulmasını reddediyor. Artık hangi tanrıların kim olduğu konusunda onun bile bir fikri yok."

Ne kadar korkunç. Kastian tüm varlığı boyunca sürgünde yaşamak için buraya mı gönderildi? Dışlerimi sıkıp öfkemi bastırmaya çalışıyorum. "Neden düzene bu kadar kızgın? Neden seni buraya tek başına yaşaman için gönderdi?"

"Beni tek başıma yaşamam için göndermedi." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Benimle birlikte buraya sürgün edilen diğer tüm yoldaşlarım... uzun zaman önce yok oldular. Toprak onların bedenlerini reddetti ve kemikleri onları gömdüğüm yerde yatıyor. Daha dün gibi geliyor." Sözlerini yarıda kesiyor, kupasına bakıyor ve bakışlarını dolduran nostaljiyle kaşlarını çatıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Bu, burada yalnız yaşamaya gönderilmekten çok daha kötü. Çok, çok daha kötü. "Dün gece bana burada yaratıklar öldüğünde ne olduğunu sormuştun. İkinci ölüm kalıcıdır. Geri dönüşü yoktur, en azından artık yoktur. Şafak Tanrısı, ya da siz onu muhtemelen Yaşam olarak biliyorsunuz, uzun zaman önce ayrıldı."

Nefesim kesildi ve Wren'i neredeyse nasıl bitirdiğimizi düşündüm. Lanet olsun, onu kalıcı olarak öldürmek istemedim.

O! Küçük bir uyarı iyi olurdu. "Wren'i öldürmediğin için teşekkürler o zaman."

"Onda iyi bir şeyler bulduğunuzu söyleyebilirim. Ben de görüyorum. Ona merhamet göstermemin tek nedeni bu." İçimi çektim ve yorgunca gülümsedim. Kastian kendi iyiliği için fazla nazik. Onun bu yönüne gerçekten bayılıyorum.

Uzun bir süre sonra ne söyleyeceğini düşünüyor. "Violet'e gelince, onun öfkesine dair birkaç farklı hikâye var. Ben size gerçeğe en yakın olduğuna inandığım hikâyeyi anlatacağım." Elindeki fincanı bırakıp sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bir bacağına kaldırıp dizinin üzerine koyuyor. Göğsünün altına bakmamak için elimden geldiğince odaklanıyorum.

"Menekşe bir zamanlar güzel ve mutlu bir tanrıydı. Hüküm Tanrısı. Zorlama gücüyle doğdu ve düzeni yönetmek ve sürdürmek gibi büyük bir sorumluluk yüklendi. Henüz birkaç yüz yaşındayken hayatının aşkı Lucius'la tanıştı. Bazıları onun bir tanrı olmadığına inanıyor, bazıları ise sadece okyanus kıyılarında yaşayan bir deniz ruhu olduğunu söylüyordu. Birkaç kişi ise onun büyük bir karanlık tanrısı olduğunu iddia ediyor. Bir kan tanrısı." Lucius'tan bahsederken ürperiyorum. "Birbirlerine aşıktılar, ayrılmazlardı ve uzun bir süre krallığımız onun egemenliği altında yaşadı ve gelişti." Gözleri sanki bunu hayal edebiliyormuş gibi uzaklara dalıyor.

Midem bulanıyor. "Ama?"

Birkaç saniye daha fincanına bakıyor.

"Ama sonra Yeniden Doğuş Tanrıçası bir gün Nesbrim'e girdi ve Lucius'un reenkarne olma zamanının geldiğini söyledi. Ona yeni bir hayat bahsetti ve Bresian'ın insan tarafında yeniden doğdu. Violet onunla birlikte geri dönmek, Lucius'la birlikte ölümlü bir hayat yaşamak için yalvardı." Kastian kaşlarını çatır. "Ama Tanrıça Talia onu reddetti. *Onun zamanı değildi*, derdi. Violet teselli edilemezdi ve tanrıların ritmine öfkelenirdi. Zorlanamayan birkaç tanrıdan biri olduğu için Talia'yı cezalandıracak gücü yoktu, bu yüzden Yarın diyarını parçalamak için elinden geleni yaptı. Eğer o sonsuza kadar acı çekecekse, diğer herkes de çekecekti."

Gözlerini arkamdaki pencerelere dikeyor. "Violet'in her zaman kötü olduğuna inanmıyorum. Bence o kadar büyük, o kadar adaletsiz bir kayıp yaşadı ki, başka her şeyi önemseyen yanını kaybetti."

Kollarımdan koparılan bir sevgilim olmadı. Ama teyzem ve Margo benden çalındı... "Yaptıkları için kötü olsa da, bu devam ederse artık ne Yarın ne de insan olacak. diyarı."

Fincanımı yere bırakıp kollarımı dizlerime doluyorum. "Ne üzücü bir hikâye," diye fısıldıyorum. "Ben... Onu suçladığımı söyleyemem. Birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Birinin bunu kasıtlı olarak yaptığını ve onunla birlikte olmama izin vermediğini bilseydim, ne yapardım bilmiyorum."

Bir an için düşündüm. Eğer biri Margo'yu bilerek kaçırmış ve bana bilerek acı çektirmiş olsaydı, çok öfkelenirdim. Düşünüp taşınıyorum. "Ama bunun acısını kesinlikle iki diyardan da çıkarmazdım. Bu oldukça korkunç."

Kastian bana şaşkın bir bakış fırlattı. Belki de bu onun için çok karanlıktı, çok ağırdı. "Kimi kaybettin?" Sesi rahatlatıcı. Gözlerindeki masmavi dalgalar içimi eriten bir sıcaklıkla doluyor.

Tereddüt ediyorum. Taşıdığım tüm yükü boşaltmamı mı istiyor? Onu inceliyorum. Ciddi - gözleri sert ve duymak için eğiliyor. Bu küçük hareket, açılmam için yeterince rahatlatıcı. Kısa bir nefes alıyorum. "Teyzem ve en iyi arkadaşım. Köpeğim... Margo." Adını ağzımdan güçlükle çıkarabiliyorum. İkisinden bahsederken bile gözlerimden yaşlar süzülüyor. Kulübede çalıştığımız ve güneşin tadını çıkardığımız mutlu günlerimizi düşünüyorum. Ama düşüncelerim uzadıkça, kan ve iniltieler zihnimi tekrar ele geçirmekle tehdit ediyor.

Kastian elini uzatıp benimkinin üstüne koyuyor. Avuç içi benimkinin iki katı. Gözlerimdeki yaşları kırıştıyorum ve bakışlarıyla karşılaşmamaya çalışıyorum ama yine de okyanus gözlerinin derinliklerine bakıyorum.

Keder ve üzüntüyle doludur, çok nazik ve anlayışlıdır. Sıcaklığı ondan yayılıyor. Sonra bakışlarını başka bir şey dolduruyor ve kaşlarının merakla birbirine çarpmasına neden oluyor. Bir fikir mi?

"Elodie." Ayağa kalkıyor ve abanoz kanatları yere doğru eğiliyor, altın uçlu tüyleri fayanslara sürtünüyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve kaşlarımı çatarak bekliyorum. "Wren's Pine Hollow'la tanıştığına şüphe yok."

Başımı sallıyorum. Bununla nereye varacak? Yüzü canlanıyor ve beni sandalyemden kolayca kaldırıyor. Güçlü kolları beni sardığında ve beni yemek odasından çıkarıp aceleyle merdivenlerden yukarı taşıdığına nefessiz kalıyorum.

"Kastian!" Yüzüm kızarıyor ve yanaklarıma sıcaklık doluyor. Aramızda sadece benim pijamalarım ve onun bornozu var. İnce kumaşın altında kasları gergin ve pantolonunun olmadığını unutmuş değilim. "Ne yapıyorsun?" Bulaşıcı sırtışından dolayı şimdiden gülümsemeye başladım.

"Kovuk Bekçisi'ne gideceğiz. Elodie, sizin diyarınızda ölen köpekler bizimkine Çam Kovuğu olarak gelir." Tüylerim diken diken olurken ve ürkütücü bir ses çığlık atarken sözleri bulanıklaşıyor. O kadar delici ki şakaklarımda ve içimde yankılanıyor.

"Ne?" Kalbim küt küt atıyor. Lütfen bu gerçek olsun. Hâlâ inanmak istemediğim için kolumu çimdikliyorum. Kastian beni daha sıkı kavıyor ve gülümsemesi keskin köpek dişlerini ortaya çıkarıyor. "Margo'yu geri alacağız."

Tereddüt ediyorum. "Yalan söylemiyorsun, değil mi?" Bunu sorduğum için bile kötü hissediyorum, ama dürüst olmak gerekirse, az önce söylediklerine inanamıyorum. Bana sempatik bir bakış atıyor. Bakışlarının ardında neredeyse incinmişlik görüyorum ama bunu iyi saklıyor. Beni merdivenlere bıraktı.

Kastian avucunu yanağıma sürtüyor. "Sana asla yalan söylemem."

Bakışlarını karşılıyorum, parlak mavi gözleri sabit. "Ben sadece... Ben umut edemiyorum." Bir adım geri atıyorum. "Onun tekrar gerçek olmasını ve sonra da olmamasını umut edemem. Ve neden bana bu konuda yardım ediyorsun? Bir hevesle. Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor." Ayrılıyorum ve iç içe geçmiş ellerime bakıyorum, uzun zaman önce inşa ettiğim duvarın sallanmaya başladığını hissediyorum.

İçini çekti. "Daha önce de incindiğinizi söyleyebilirim, sadece Margo'nun kaybindan değil, teyzenizden de. Eminim erkekler konusunda da, Wren'e bakılırsa..." Bana doğru bir adım atıyor ve aramızdaki boşluğu sanki hiç yokmuş gibi kapatıyor. Kollarını bana doluyor ve ben onun şefkati ve rahatlığı karşısında donup kalıyorum.

Daha önce hiç kimse beni böyle teselli etmeye çalışmamıştı, kalkanlarım kalkmışken ve sürekli onun hakkında en kötüsünü düşünerek ona hakaret etmenin sınırındayken. Kalbim kaburgalarımda ısınıyor. Beni sıkıca tutuyor ve yüzümü göğsüne bastırıyor. Benimki gibi onun kalbinin de çarpıntısını duyabiliyorum.

"Sana söz veriyorum, Margo orada." Geri çekiliyor ve ellerini şimdi titreyen omuzlarıma koyuyor. "Ve bugün için hiçbir planım yok, bu yüzden sevgili Pine Hollow'u bulmak için yola çıkmaktan daha iyi ne olabilir?" Bana sırtıyor ve merdivenlerden yukarı çıkmam için beni dürtüyor. "Şimdi git hazırlan. Tabii pijamalarla seyahat etmeyi sevmiyorsan?" Kıyafetlerime kaşlarını kaldırıyor.

Kalbime yakın bir düşünce ruhumda bir delik açıyor. "Peki ya Maggie Teyzem? Bütün ruhlar Yarın'a mı gelecek?" Bu kelimeleri yüksek sesle söylerken bile tüylerim diken diken oluyor.

"Evet Elodie, tüm ruhlar buraya gelir. Ama insanları Yarın'da bulmak daha zor. Bazen değişmiş görünümle gelirler ve dünya uçsuz bucaksızdır. Çam Kovuklarının hepsi kendi Bekçileriyle birleşir."

"Ama bir gün diyorsun ki..."

Bana sıcak bir şekilde gülümsüyor ve kalbimdeki son damla kanı da çekip alıyor. "Bir gün onu burada da görebilirsin."

Sadece dudaklarımla değil, kalbimle de fazlasıyla sıcak bir şekilde gülümsüyorum. Gözlerim

yaşlarla doluyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor. Umarım gülümsemem ona bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatmaya yeter, çünkü ben

kelimeleri oluşturmuyorum. Eğer denersem, gözyaşlarım serbest kalacak. Gülümsememe karşılık veriyor ve sessiz mesajımı aldığını biliyorum.

Kapımı kapattığımda gözyaşlarım serbestçe akıyor ve giyinmek ve hazırlanmak için harcadığım on dakikanın daha iyi bir kısmı boyunca ağlıyorum. Bu şansa sahip olmam iyi mi? Margo ile yeniden bir araya gelebileceğime dair bu küçük umut? Violet ve Lucius'un hikâyesini düşünüyorum. Onun için çok derinden ve tamamen üzüldüm. Bunca zaman içinde hayatına devam edememiş olabilir mi? Yüzyıllar boyunca böylesine ağır bir acıyı ve sonsuza dek bitmeyecek bir intikamı tutma fikri ruhumu titretiyor. Teyzem öleli sadece üç yıl, Margo öleli ise sadece üç ay oldu. Bu kadar ağır bir acıyı bu kadar uzun süre taşıyabileceğimi hayal bile edemiyorum.

Sonunda gözyaşlarımı tutup düzgünce giyindiğimde Kastian merdivenlerin dibinde bekliyordu. Koyu yeşil bir pantolon ve kumral bir palto buldum. Böyle bir yerde renkleri bulmayı beklemiyordum ama hoş bir sürpriz oldu. Büyük kanatları gerilmiş ve hazır. Bana döndü ve elini bana doğru uzattı. Elimi güvenle onunkine koyuyorum ve beni bir kez daha kaldırmasına izin veriyorum.

"Renkli görünüyorsun." Kastian sırtıyor.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Siyah kıyafetlerinden daha iyi. Sanki burası zaten yeterince iç karartıcı değilmiş gibi."

Bir kıkırdama çıkarıyor. Tanrım, bu ruhani erkek mükemmel. "Daha önce tüm sorularına cevap vermedim," diye mırıldanıyor. Ona bakıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. Daha önce o kadar çok soru sormuştum ki Margo'nun haberi beynimi allak bullak etmişti. "Ne olduğumu sordun. Ben bir Glade Eostrix'im." Gözlerim irileşti. Siyah kanatları ve boynuzları olan tek kişi o. Diğerlerinin fildişi kanatları var ve nispeten insan görünümlüler. Arulius dışında. Violet'in sarayındaki altın kanatlı Eostrix'i hatırlıyorum. Soğuk ametist gözlerini yakında unutacak değilim.

"Yani sen bir tanrı değil misin?"

"Bildiğim kadarıyla hayır, ama artık hiçbirimiz gerçek yerimizi bilmiyoruz." Çift kapıdan dışarı adımını atıyor ve birkaç saniye içinde havalanıyoruz. Tüyleri gökyüzüne karşı sessiz. "Sen bir tanrıça değil misin?" diye alay ediyor.

Dudaklarımın kenarları yukarı kalkıyor. "Öyle olmadığımı kim söyledi? Ben dramatik ve melankolik biriyim, biliyorsun.

Şartlara uyuyor gibi görünüyor."

"Bu benim türüm için bir bıçak mı? Sanırım Violet oldukça dramatik." O gülüyor ve ben de kendimi tutamayıp katılıyorum.

Uçmaya odaklanırken yüz hatlarına bakıyorum. Çene çizgisi keskin ve sadece kaşları gibi koyu renkli kirli sakalları görünüyor. Dokunuşuyla tenim yanarken içimdeki sıcaklığı hissettiren buzul gözler. Beni Margo'yu bulmaya götürüyor, bana hiçbir şey borçlu olmayan bu Yarının Yaratığı'nı. Bana yakın olmak ve benimle bağ kurmak istiyor ama nedenini anlayamıyorum. Yüzümü boynuna gömüyorum ve içime dolan adaçayı kokusunu içime çekiyorum. İçimde daha fazlasını istediğimi söyleyen bir ses var. Onu susturmaya çalışıyorum ama kalplerimizden saklanamayız, değil mi?

Bu düşünceye gülümsüyorum - kara kanatlı Eostrix'im... Yarın'daki tek yoldaşım. Bu gerçek mi?

Yeniden gerçek olduğumu düşünmeye başlıyorum. Aylardır ilk kez, gözlerim bir zamanlar uzun zaman önce hissettiğim yaşamla dolup taşıyor gibi hissediyorum. Hiçliğin çökmüş çukuru artık daha az yoğun.

W saatlerce uçuyoruz. Kastian'ı soru yağmuruna tutuyorum ve o da seve seve cevap veriyor. Garip bir şekilde... memnun muyum? Hatta mutlu diyecek kadar ileri gidebiliyorum. Her halükarda, onunla konuşurken çok rahatım. Belki de bana bir kez bile kendimi küçük hissettirmedeği içindir.

Baş belası. Memlekette kimse bana doğrudan onları rahatsız ettiğimi ya da etrafta bulunmanın tuhaf olduğunu söylemez ama ben her zaman bu konuda kendimi mahcup hissederim. Kaygım, daha iyi muhakeme etme savaşını kolayca kazanabilir. Bu bende bir soru uyandırıyor: Acaba konuşacak çok insanı var mı? Tamamen yalnız yaşıyor ve burada Violet ve Wren dışında yaşayan herhangi bir canlıdan bahsetmedi. Acaba orada bir hikâye mi var? Belli ki onları tanıyor ama Glade'inde tek başına çok zaman geçiriyor gibi görünüyor. Onu çatıda gördüğüm o gece Caziell'de ne yaptığını merak ediyorum.

Güneş gökyüzünün ortasında zirveye ulaşırken Kastian mola vermek için bir tepenin yamacına iner. Çıplak bir tepe, görünürde hiç ağaç ya da çalı yok, sadece uzun otlar ve yabani otlar var. Wren'in bizi avlamasından endişe ettiğim için buraya inerken tedirginim. Gerinip gardımı indirmeden önce endişeyle bir o yana bir bu yana bakıyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Kastian tedirginliğimi fark ediyor ve bana güven verici bir şekilde gülümsüyor.

"Endişelenmene gerek yok. Wren bize yetişirse seni korurum." Abanoz kanatlarını ayaklarının dibine bırakıyor ve dinlenmek için zümrüt çimlere uzanıyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Korunmaya ihtiyacım yok. Onunla savaşabilirim, sadece bir silaha ihtiyacım var." Kastian kaşlarını kaldırıyor ve kaşlarını hafifçe çatıyor.

"Özür dilerim, korunmaya *ihtiyacın* varmış gibi hissettirmek istememiştim. İradeli olduğun kadar güçlü olduğundan da şüphem yok. O tırtıklı kemikle ne yaptığını gördüm." Özür dilercesine sırtıyor. Yerinde tutmak için alt dudağımı ısırıyorum. Gözleri dudaklarıma kayıyor. Ona bu kadar kolay gülümsemeye devam edemem - yanlış bir fikre kapılabilir. Ben de yanlış anlayabilirim, çünkü şimdiden onun da beni istediğini umuyorum.

"Bize yetişeceğini düşündüren nedir?" Daha sessiz soruyorum. "Nereye gittiğimizi nasıl bilebilir ki?"

Kastian yan yatıp çenesini avucuna dayıyor ve masmavi gözleriyle bana bakıyor. "Öncelikle,

Vernovian Dikenî var." O kelimeleri söylerken parmaklarım boğazıma doğru kalkıyor. Nasıl olur da

bunun burada olduğunu unuttun mu? İşlerin yoğunluğundan aklımdan çıkmış.

Kahretsin. Yakam. Wren'in beni zorladığı hapishanem.

"Vernovian Dikenini sunan Selvi nereye giderseniz gidin sizi takip edebilecektir. Biz konuşurken Wren'in buraya doğru geldiğine şüphe yok." Gözlerimi kaplayan korkuyu fark etmiş olacak ki duraklıyor. "Ama ben ondan çok daha güçlüyüm ve daha hızlıyım." Gözlerini benden öteye, tarlaların ötesine diyor. Bizi buraya, açık alana getirmesinin sebebi büyük ihtimalle buydu. Böylece çevremizdeki her şeyin farkında olabilir.

Düşünceler içinde dudaklarımı büzüyorum. "Violet neden benim kızgın olduğu bir tanrının soyundan geldiğimi düşünüyor?" Birbirimize bakıyoruz. Gözleri gök gürültüsü ve şimşek fırtınası gibi. Daha koyu maviler, parlak kış ateşinin patlamasını, maviler ve turkuazdan oluşan bir gökyüzünü çevreliyor. Birdenbire gözlerine ne kadar dikkatle baktığımı ve onun da beni nasıl incelediğinin farkına varıyorum. Gözleri vücudumda geziniyor ve göz kırparak bana geri dönüyor. Yanaklarım yanıyor. Yine ne yapıyordum?

"Violet'in senden neden bu kadar emin olduğundan emin değilim... Geldiğinden beri bir şey fark ettin mi? Bir anıyı ya da belki de uyku gücünü harekete geçirebilecek bir şey?" diye mırıldanıyor ve bir elini kolumun kenarında gezdiriyor. Nefesimi tutuyorum. Çok güzel ve bana çok yumuşak dokunuyor. Göğsümde bir sıcaklık kıpırdanıyor ve karnımın alt kısmına doğru iniyor.

"Bir anı mı?" Kendimi sabitlemek için yavaş bir nefes alıyorum. "Hayır, hiçbir şey... Ben sadece normal bir insanım." Bana kolayca gülümsüyor. Tenimde çizdiği yavaş dairelerle şu anda beni nasıl hissettirdiğini biliyor mu?

"Gerçekte ne olduğunu anlamak için deneyebileceğimiz bir şey var." Eli kolumda duruyor ve avucunu omzuma yaslıyor.

"Ne?"

"Küçük bir yeraltı şehrinde gizlenmiş eski yazılardan oluşan bir arşiv var. Liasium. Hatıralar Tanrısı tüm yazıları saklıyor. Violet bile orayı bilmiyor." Bakışları üzerimde ama sanki başka birinin gözlerine bakıyormuş gibi çok uzak görünüyor. "Hmm. Bunu neden bildiğimi bilmiyorum." Kaşları birbirine çatıldı. "Ne kadar tuhaf." Fildişi saçlarını yüzünden çekip dikkatle bana bakıyor. Ona şaşkın bir gülümseme veriyorum. Bunu neden bildiğini ben de bilmiyorum ama daha yeni tanıştık ve şimdiden onu tutmayı düşünüyorum.

"Önce orada mı dursak? Margo'yu bulmak için sabırsızlanıyorum ama bu dikenli tasmayı da çıkarmanın bir yolu olabilir mi?" Vernovian Dikenine tekrar dokunuyorum. Belki çıkarmayı deneyebilirim. Parmağım dikenlerden birine batıyor ve parmağımın ucu kanıyor. Acıdan irkiliyorum ve oluşan kıpkırmızı noktaya bakıyorum.

Kastian bakışlarını yumuşatır. "Tek yol Cypress'in kendisidir."

Kahretsin. İşte bu fikir gitti.

Kastian şefkatle elini benimkine doluyor. Nefesim bedenimi terk ediyor ve yerini dayanılmaz bir sıcaklığa bırakıyor. Eli benimkinden çok daha büyük, nasırlı ve bilmediğim savaşımlardan yara almış. Hiçbir şey söyleyemeden, yüzünü yaklaştırıp parmağımı ağzına yerleştirmesini izliyorum.

Ağzını.

Kalçalarımın arasında bir sızı dolaşıyor ve yanaklarım yanıyor. Gözleri kapalı ve siyah kirpikleri güneşin öptüğü yüzüne karşı narin. Bana o kadar yakın ki kalbimin göğsümde çarpışını, zonklayışını ve onun için sızlayışını duymamasına imkân yok.

Dili nazikçe parmağımı okşarken boğazımı temizliyorum. "Ben... Kastian?" Kekeliyorum. Mavi gözleri açılıyor ve bana bakışı... Tanrım, parmağım dişlerinin arasındayken bana bakışı nefesimi kesiyor. Beni ağzından çekerken abanoz boynuzları yukarı kalkıyor. Bir şey söylediğim için kendimle ilgili biraz hayal kırıklığına uğradım. Hava ıslak tenimi ürpertiyor.

"Evet?" diye mırıldanıyor ve gözlerini ruhuma dikeyor. Bu sefer sadece beni gördüğünü söyleyebilirim. Elimi göğsüme yaklaştırıyorum. Sanki bir canavarın az önce yaptığını yapması olağandışı bir şey değilmiş gibi sırtıyor. "Seni iyileştiriordum. Niyetimin kötü olmadığına söz veriyorum." Ağzını yavaşça siliyor ve sanki tadım çok lezzetliymiş gibi dudaklarını yalıyor. Hay sikeyim. Keşke onun niyeti de benimki gibi lekeli olsaydı.

Şimdi keşke hiçbir şey söylemeseydim diyorum. Kendime ihanet ettim. Neden bana böyle ahlaksızca bir şey yapmaya çalışacağını düşüneyim ki? Dudaklarımı içime çekip ısıriyorum. Ama bana bakışına bakılırsa, bunu hayal ediyor olamam. Parmağımı inceliyorum ve haklı, iyileşmiş.

"Heh. Üzgünüm Kastian." Yüzümdeki sıcaklığı görmemesi için dua ederek başımı eğiyorum.

Havalı bir kahkaha atıyor. "Özür dilemesi gereken benim. Sormam gerekirdi. Ben sadece... Acı verici görünüyordu ve bunu senden almak istedim." Oturuyor ve kollarını geriyor. Kanatları da onlarla birlikte esniyor ve ben "kazara" parmağımı tekrar batırmak istiyorum.

"Teşekkür ederim," demeyi başarıyorum. Bana gülümsüyor ve başını sallıyor.

Önce köyde durmaya karar veriyoruz. Wren'in nerede olduğumuzu bilmemesi bizim için faydalı olacaktı ve içimden bir ses doğrudan Kovuk Bekçisi'ne gidersek bizi yakalayacağını söylüyor. Kastian'a endişelendiğimi söylemiyorum çünkü Wren'e Margo'dan da bahsetmişim, oraya gideceğimizi zaten biliyor olabilir. Sinirlenmesini ya da Kovuk Bekçisi'ne gitmekten vazgeçmeye çalışmasını istemiyorum. Aksine, farklı bir yöne gitmemiz onu şaşırtacaktır. Değil mi?

Zaten günün saatlerini farklı bir yöne uçarak kaybettiğimiz için, akşam için Glades ve Liasium arasındaki dağlarda durmak zorundayız. Buradaki ağaclar tanrısal büyüklükte. Buradaki her şey öyle görünüyor. Havada en az iki yüz fit yükseklikteyiz ve buranın yerden daha güvenli olduğunu anlasam da, bu kadar yüksekte uyuma fikri beni yine de titretiyor. Bu yükseklikte dalları sallayan korkunç rüzgârlardan bahsetmiyorum bile.

"Bu gece burada kalmak zorunda mıyız?" Yine de şikayet ediyorum, aşağı bakmaya cesaret ederken titriyorum.

Kastian kolayca dinlenebileceğimiz büyük bir dal seçiyor. Sırtını dalın gövdesine dayıyor ve bacaklarını uzatıyor. Okyanus gözleri akşam güneşine karşı ışıllı ışıllı parlıyor. "Maalesef." Yaklaşmam için bana el sallıyor. Tekrar aşağı bakmamak için elimden geleni yaparak ona doğru ilerliyorum. "Burası daha güvenli ve eğer bir şey duyarsam hemen ayrılabiliriz. Çam Kovukları tırmanamaz ve Wren'in bize buradan ulaşması uzun zaman alır," diye mırıldanıyor ben yaklaşırken kollarını ve siyah kanatlarını açarken.

Yanına oturmamı istiyor mu? İçimde kabaran heyecanı bastırmaya çalışıyorum. Eve döndüğümde erkeklerden her şekilde zevk almıştım. Uzun zaman oldu, belki durabilirim. *Sadece beni rahatlatmaya çalışıyor ve burası soğuk. Hepsi bu kadar.* Müstehcen düşüncelerimi dizginleyip ona yaklaşıyorum, sırtımı kanadına yaslayıp sağ kolunun altına giriyorum. Simsiyah tüyleri üzerime dökölüyor ve anında sıcaklıkla doluyorum. Gülümsüyorum ve ona doğru düzgün yaslanabilmek için elimden geleni yapıyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Kastian başını benimkinin üstüne yaslıyor.

Eli karnımın üzerinde kayarak beni kendisine daha da yakınlaştıırken kalbim kaburgalarımaya çarpmaya başlıyor. Yüzünü göremiyorum ama tenime nazikçe dokunuşu ve kanadının beni tutuşu -Onun da gülümsediğini söyleyebilirim. Neden kendimi ona bu kadar çekilmiş hissediyorum? Neredeyse dayanılmaz, sanki aynı su havuzundan yaratılmışız gibi.

"Elodie?" diye fısıldıyor, nefesi alnımı ısıtıyor. "Evet?" Elimi onun elinin üzerine koyuyorum.

Birkaç dakika sessiz kaldı ve uykuya dalmış olabileceğini düşünmeye başladım. Ne de olsa bütün gün uçtu. Buradaki kanatlı yaratıklara imreniyorum. Bu kadar özgürce ve zarafetle uçmak - tüylerinin

arasında rüzgârın ve merhametinde gökyüzünün olması nasıl bir his olmalı.

"İnsan olmana rağmen..." Tereddütlü bir nefes alıyor. "Oldukça güzelsin." Nefesimi yudumluyorum ve o devam ederken tutuyorum. "Çok eşsizsin... ve hüzünlü. Benim gibi zarar görmüşsün. Yardım edemiyorum ama sana yakın olmak istiyorum," diye mırıldanıyor. Bu sözler kalbimi sızlatıyor. Ben de yakın olmak istiyorum, çünkü ben de üzgünüm... onun dediği gibi çok zarar *gördüm*. Bu yönden birbirimize çok benziyoruz. Acısının ne olduğunu merak ediyorum. Sormak için yeterli cesareti topluyorum.

"Ben... Ben de hissediyorum." Kısa bir nefes alıyor ve yemin ederim kalbinin göğsünde attığını hissedebiliyorum. "Hasarlı olduğunu mu söylemiştin? Eğer çok ileri gitmeyeceksen, bana bu hikayeyi anlatabilir misin? Senin hikayeni?" Kendimi ona daha fazla bastırıyorum, yanağımı geniş omzuna koyuyorum, kokusunu ve gergin göğsünü içime çekiyorum. Soruyu duyunca irkildi. Sorduğuma anında pişman oluyorum. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. "Yapmak zorunda değilsin."

"Hayır, sorun değil," diye nefes alıyor. Beni biraz daha sıkı kavıyor ve başparmağı karnımda yumuşak daireler çizmeye başlıyor. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum, o yüzden sanırım en baştan başlayacağım." Derin bir nefes alıyor ve-

Odun parçaları öyle bir güçle üzerimize düşüyor ki, nefesim kesiliyor.

Şoktan bir çığlık attım. Bedenim kazığa oturmamıştı ama Kastian beni darbeden korumuştı. Sıcak, kaygan kanı yüzümü ve tenimin tüm çıplak kısımlarını kaplıyor. Dalın kenarından aşağıdaki dünyaya doğru serbest düşüşe geçmeye başladığımızda gözlerim onunla buluşuyor.

İçimde yaklaşan kıyametin fırtınaları kopuyor. Kastian beni sıkıca kavıyor ve onun zavallı kanatlarını mahveden korkunç yaraları görmeyi başarıyorum. Korkunçtu. Bazıları bir çit direği genişliğinde olan büyük tahta parçaları ile gömülmüşler. Biz ölüme doğru düşmeye devam ederken, kan onlardan fışkırıyor ve üzerimizde süzülüyor. Gözleri kocaman. Durumumuzun ne kadar kötü olduğunu hissetmiş olmalı, ama beni şaşırtarak bana zayıfça gülümsüyor, gözleri *her şeyin yoluna gireceğine* söz veriyor.

Az önce ne oldu? Wren bize o kadar yüksekte nasıl saldırmış olabilir? Zihnim dönüp duruyor ama Kastian'ın bakışları beni sakinleştiriyor.

Gözyaşlarım yüzümün kenarlarından süzülüyor. Bu benim hatam. Hepsi benim hatam. Onun dikkatini dağıtmamalıyım. Aptalca, çok aptalca. Kollarımla ona sıkıca sarılıyorum. Onun kalbi de benimki gibi hızla atıyor.

"Özür dilerim, Elodie." Sesi, bize doğru hızla esen rüzgârdan zar zor duyuluyor. "Daha dikkatli olmalıydım."

Başımı sallıyorum. "Hayır, özür dilerim," diye ağlıyorum. En azından birlikte gideceğiz. En azından *Margo*'yla birlikte olacağım-bekle. Olmayacağım. *Margo burada*.

O burada!

Dudağımı ısıırıyorum. Ölemem. Bir yolunu bulmalıyım. Hemen başımı kaldırıyorum. Biri bize saldırdı, ama kim? Karanlığa karşı gözlerimi kısıyorum. Parlak altın kanatlar yukarıdan bizi kovalıyor. Yaratık yaklaştıkça, hızına meydan okuyan rüzgârın yüksek sesle ılık çaldığını ve kulaklarımı yaktığını duyabiliyorum.

Uçan canavarı tanıdığımda gözlerim açılıyor. Altın zırhı gölgeler arasında parıldıyor.

Arulius.

İki yanımlı tutarken mor gözleri benimkilerle birleşiyor. Çığlık atıyorum, korktuğum için değil, beni alıp Kastian'ı ölüme terk etmesini istemediğim için. Yalnız. O hep yalnızdı.

Lütfen.

Kastian'ın bedenine sıkıca sarılıyorum. Altın kanatlı tanrıyı o da tanırken mavi gözlerinde binlerce tanrının öfkesi var.

"Seni lanet olası piç!" Kastian kükrüyor. Bağırışının büyüklüğü tüylerimi diken diken ediyor. Arulius kıkırdıyor ve kollarını bana daha da doluyor. Eldivenleri köprücük kemiğim boyunca çıplak

tenimi ürpertiyor. Beni yakaladı. Ama neden? Neden geldi? Violet onu Wren'e yardım etmesi için mi gönderdi?

"Bırakmazsan ne olacağını biliyorsun Kastian," diye mırıldanıyor, dudakları kulağıma o kadar yakın ki

sesindeki samimiyeti duyabiliyorum. Kötülüğü.

Gözlerim açılıyor. Yere yaklaşıyoruz ve Arulius'un neyi ima ettiğini biliyorum. Kastian'ın mavi bakışları bana bir kez daha bakarken yumuşuyor.

Hayır.

"Elodie. Sorun yok."

Yalan. Bu iyi *değil*. İyi olmayacağız. Tutuşu gevşiyor, ben de ona daha sıkı sarılıyorum.

"Sorun yok."

Hayır. Hayır. Hayır.

"Elodie." Gözleri yalvarıyor, bırakmamı istiyor. Nasıl bırakabilir ki? Hiçbir şey için bırakmam.

Margo için bile. Bu düşünce kalbimi paramparça etti. Neden böyle düşündüm ki? Gözyaşlarım serbestçe akıyor. Öne doğru eğiliyor ve burnumu kendi burnuyla okşuyor. "Sorun yok," diyor bir kez daha. Çaresizlikle başımı sallıyorum.

Hayır. Hayır, bu hiç iyi değil.

Zayıfça gülümsüyor ve elleriyle bana bastırıyor. Tutunmaya çalışıyorum. Gerçekten deniyorum. Yapabiliyormuşum gibi tutunmaya çalışıyorum ama onun beni itmesine ve Arulius'un çekmesine rağmen yapamıyorum.

Parmaklarım onunkilerden kayıyor ve onu kaybediyorum.

Arulius'a doğru dönüyorum. Mor gözleri eğlenceyle yanıyor. Vücudumu çırpıyorum. "Bırakın beni! Bırakın beni!" Çığlık atıyorum, tekmeliyorum ve pençeliyorum.

Kanatlarını açıyor ve hava yakalıyor, başımı sarsıyor ve boynuma ağrı girmesine neden oluyor. Kastian ağır yaralı bir kuş gibi düşmeye devam ederken bizi gökyüzünde asılı bırakıyor. Tekrar çığlık atıyorum ve şiddetle çırpınıyorum. Arulius beni kontrol altında tutmaya çalışırken hırslıyor.

İşe yarıyor. Başımı geriye eğip bakışlarıyla buluşuyorum. Ne yapmak üzere olduğumu anladığında ametist gözleri açılıyor. Boynu altın parantezlerle kaplı ama ağzım adem elması ile şahdamarı arasında bir boşluk buluyor.

Yanlışlıkla o altın tabaklardan birini ısırmış olsaydım dişlerimi parçalayacak bir güçle ısıırıyorum ama tanrılara şükürler olsun ki onun yerine et buluyorum. Çığlığı gökyüzünü aşındırıyor. Titreşimleri dişlerimin arasında titriyor ve onun bir parçasını da yanıma alarak acımasızca geri çekiliyorum. Beni bir tıslamayla serbest bırakıyor ve bir kez daha düşerken havanın içimde ılık çaldığını hissediyorum.

Arulius'un et parçasını tükürüyorum ve ağzımda bıraktığı metalik acıdan bunalıyorum. Ama şimdi buna odaklanacak zamanım yok. Neredeyse yere inmek üzereyiz.

"Kastian!" Çığlık atıyorum. Başını kaldırıp bakıyor, yüz hatlarını korku kaplıyor.

"Elodie, ne yaptın sen?" diye haykırır. Kanatlarını açmaya çalışır ama açtığında kanatlarından kan ve odun fışkırır. Acıyla inliyor ama kanatlarını açık tutuyor. Şimdi ondan daha hızlı düşüyorum ve aşağıdaki çim detayları çok netleşirken ellerimiz neredeyse buluşuyor.

İşte bu kadar.

Parmak uçlarımız birleşirken derin bir gülümseme duyuyorum. İçimi bir sıcaklık ve sakinlik kaplıyor. Biz öleceğiz.

Gözlerimi kapatıyorum ve kaderimi kabul ediyorum. Her şeyi kabul ediyorum, bu anı ve bu ana kadar olan her şeyi. Margo ve ben, bir daha asla bir araya gelemeyecektik. Onu daha önce hayal etmeye çalışıyorum... daha önce... Nasıl öldü? Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. *Neden hatırlayamıyorum?*

Kan ve kızılık, kalbimde acı, etrafımda yankılanan boğuk inilti ve ağlayan biri. Ama *gerçekte* ne oldu?

Kaburgalarımın yukarı doğru sert bir çekiş içimdeki kemikleri çatlatıyor ve ellerimin üzerine kan tükürüyorum. Acı içinde kıvranıyorum ve kolların merkezime dayandığını hissediyorum. Altımdan gelen korkunç bir çıtırtı sesi kalbimi yerinden çıkarıyor.

Kastian?

Az önce ne oldu?

Vücudum yanıyor ama görece kadar başımı kaldırmayı başarıyorum. Arulius yine beni yakaladı. Bana hoşnutsuz bir bakış fırlatıyor ve beni yana savuruyor. Vücudum toprağa çarpıyor ve yerden sadece birkaç metre yüksekte olmamıza rağmen nefesim çarpmanın etkisiyle bedenimi terk ediyor.

Kastian nerede? Başımı kaldırıyorum ve acı içimi parçalıyor. Kollarım acımasızca titriyor ama yine de kendimi yukarı kaldırmaya zorluyorum. Yer, gökyüzünde olduğundan daha karanlık ama kara kanatlı Eostrix'imin formunu seçebiliyorum. Parçalanmış ve bükülmüş, kasları neyin yanlış gittiğini umutsuzca anlamaya çalışırken seğiriyor.

İçim çalkalanıyor. Bakıyorum ama gördüklerime inanmak istemiyorum. Arulius, omurgamda gezinen uğursuz bir gülümsemeyle onun üzerinde duruyor. Şokum yavaş yavaş öfkeye dönüşüyor.

Neden ben yaşayayım da Kastian ölsün? O sadece Margo'yu bulmama yardım etmeye çalışıyordu.

Ayak sesleri toprağı gıcırdatıyor ve bir pelerinin kırbacı rüzgârda dalgalanıyor. Ağacın arkasından Arulius'a yaklaşırken tanıdık sesini duyuyorum. Hayır, bu olamaz. Kalbim dar çıkıntısından kayıyor.

Wren.

Bu benim hatam. Benim peşimdeydiler. Kalbimde öfke birikiyor ve kan lekeli dişlerimi sıkıyorum. Neyin benim, neyin Arulius'un kanı olduğunu anlayamıyorum. Kendimi Kastian'a doğru sürünmeye zorlarken içim titriyor ve çığlık atıyorum.

"Kas... Kastian," diye mırıldanıyorum. Her şey içimde cehennem ateşi gibi zonkluyor. Her hareket varlığımın her zerresine mide bulantısı ve baş dönmesi gönderiyor. "Kas..."

Wren yanımda diz çöküyor ve ıslak saçlarımı yüzümden okşuyor. "Sana ona zarar vermemeni söylediğimi sanıyordum," diye Arulius'a çıkıştı.

Altın rengi erkek bana bakıyor ve omuz silkiyor. "Onu iyileştirdiğinde iyi olacak. Bana ne yaptığına baksana." Wren'in kayıp eti görebilmesi için boynunu çeviriyor. Selvi bir iç çekip onu görmezden geliyor.

Wren alt dudağıyla endişeleniyor ve elini omzuma koyuyor. "Seni iyileştirmek zorundayım Elodie. Hareket etmeyi bırakmalısın." Başımı güçsüzce sallıyorum ve ilerlemeye devam ediyorum. Eli omzuma sıkıca bastırarak ilerlememi engelliyor. Basınç kaburgalarımı o kadar güçlü bir şekilde acıtıyor ki görüşüm bulanıklaşıyor. Sıcak ve ıslak bir şey boğazıma doluyor. Dayanılmaz bir öksürük kollarıma kan gönderiyor. Titriyorum ama acıya rağmen ilerliyorum. "Elodie!" Wren bana kükrüyor.

Dişlerimi sıkıyorum, metal tadı alıyorum. Vazgeçmeyeceğim. Durmayacağım. Bir arkadaşımı daha kaybetmeyeceğim. Gözlerim hâlâ Kastian'ın buruşmuş bedenine odaklanmış durumda. Hâlâ hareket ediyor... ya da titriyor.

"Elodie, hareket etmeye devam edersen öleceksin. Seni iyileştirmek zorundayım." Wren iki elini de omuzlarıma koyuyor.

"Sana... izin vermeyeceğim," diye törpüledim. Daha fazla kanla kısa bir öksürük çıkardım ve devam ettim. "Kastian'ı iyileştirmedeğin sürece olmaz." Boğazımdan kıpkırmızı bir ses yuvarlanıyor. Kendi içimde boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Wren beni sıkıca kavriyor ve kehribar rengi gözleri Kastian'a kayıyor. "Beni öldürmeye çalıştı, Elodie." Başımı sallıyorum ve bacaklarımla itmeye devam ediyorum. Kollarım artık hiçbir işe yaramıyor. Vücudumun üst kısmındaki acı, yaraların ölümcül olduğundan emin olmamı sağlıyor.

"Kastian," diye

fısıldıyorum şimdi.

Parçalanmış bedeni sessiz.

Wren oflayıp pufluyor ve arkadaşımın cesedine doğru ilerliyor. Wren'in ellerini Kastian'ın üzerine koymasını izlemek için başımı dik tutmak için her şeyimi ve daha fazlasını harcıyorum. Sessiz bir şarkı kadar güzel bir ışık gecenin gölgeleri arasında dans ediyor. İç gıcıklayıcı bir şangırtı havayı dolduruyor

ve o mükemmel abanoz kanatlar geri dönüyor

zarif formlarına.

Onu duyuyorum. Kastian yumuşak bir nefes veriyor.

"İşte," diye homurdanıyor Wren ve bana doğru yürüyor, ayakları eminim bana olan kızgınlığına uygun bir ritimle tepiniyor. Ama umurumda değil. Hayattayız ve dürüst olmak gerekirse... Kastian'ı güvende tutmak pahasına Wren'le daha fazla savaşmayacağım. Gerekirse tek başıma kaçmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ama artık onu tehlikeye atmak yok. Birbirimize çekilmemizin bir sebebi var ve onu tehlikeye atmak istemiyorum.

Kollarımın gevşemesine izin verdim ve yüzüm ıslak otlarla doldu. Sonra acı geliyor-oh, tanrılar, geliyor mu? Nefeslerim keskin ve sık. Her nefes alışımında daha önce olmayan garip bir ses yankılanıyor. Wren'in soğuk elleri beni sırtüstü yatırıyor ve göğsümün içindeki yumuşak dokuda bir kemik delinmesi olduğuna emin olduğum bir şey hissediyorum.

"Kahretsin," diye küfrediyor Wren ve ellerini üzerime koyuyor. Gözlerim yukarıdaki dünyaya dikilmiş, birçok ay ve yıldız sanki beni aralarına kabul etmek istercesine parıldıyor. Wren'in ışığı gökyüzünü aydınlattığında görüşüm yeniden bulanıklaşmaya başlıyor.

O zaman karanlık var.

M Rüyalarım derin ve uyanması zor. Geçen gün ışığı ve karanlık aralıklarının sayısına dayanarak birkaç gün olduğunu düşündüğüm süre boyunca birkaç kez bilincimi yeniden kazanıyorum.

İlk kez tam olarak uyandığımda başım dönüyor ve inanılmaz derecede yönümü şaşıırıyorum. Koyu renkli, gür saç telleri ve yarı saydam yapraklar yüzümün yanında kıvrılıyor. Wren burada, her zaman yakınımda olduğumdan emin oluyor. Violet onu gerçekten parmağının ucunda oynatıyor olmalı. Sonra uyku tekrar üzerime çöküyor.

Bir sonraki uyanışımda oda karanlıktı. Başım daha iyi hissediyor ve göğsüm korkunç bir şekilde zonklamıyor. Kendimi tek kolumla yukarı itiyorum ve etrafımı inceliyorum. Küçük bir oda, dolap bile olabilir. İçinde bulunduğum yatakta iki yastık var. Bir elimi diğerine koyuyorum ve sıcak geliyor. Burada başka biri daha vardı. Wren mi? Kastian nerede? Kalkmaya çalışıyorum ama çok yorgunum, yorgunluk içimi parçalıyor ve tekrar uzanıyorum, beni kimin koruduğunu bulamadan uykuya dalıyorum.

Üçüncü gün olduğunu düşündüğüm sabah, kendimi iyi hissederek uyandım. Gündüz vakti. Işık, pencerelerden içeri giren yumuşak bir esintiyle akan perdelerden içeri süzülüyor. Yavaşça doğruluyorum ve kaburgalarım ağrıyınca irkiliyorum. Çarşaf lar yanımdan çekiştiriyor ve yalnız olmadığının farkına varıyorum. Sağ tarafıma bakıyorum ve Wren'in yanımda yattığını görüyorum.

Uyanık ve beni dikkatle izliyor, kehribar rengi gözleri içimde delikler açıyor. *Tanrım*. Ben uyuşturulmuş ve sersemlemiş bir aptal gibi oturup ağzım açık ona bakarken o ifadesiz bakışlarını benden ayırmıyor çünkü... ne demem gerekiyor ki? İçimdeki her şey kaçmak, savaşmak için çılgık atıyor. Ama sonra Kastian'ın kırık ve bükülmüş bedenini, hırıltılı nefeslerini ve mahvolmuş kanatlarını hatırlıyorum... ve Wren'in onun için yaptıklarını. Onu kurtarmıştı. Kaburgalarım tekrar zonkluyor ve dişlerimi sıkıyorum, hâlâ sağlam, hâlâ gerçek olduğumdan emin olmak için elimi göğsüme götürüyorum.

"Dikkatli ol." Yumuşak bir sesle konuşuyor. Ona ihtiyatla bakıyorum. Neden bu kadar nazik davranıyor? Yumuşaklığı için ona kızıyorum çünkü bu ondan daha az nefret etmemi sağlıyor, tabii bu mümkünse. Kastian'ı kurtarmış olsa da... Amacı ne? Ayağa kalkıp sıcak elini sırtıma koyduğunda onu tedirginlikle izliyorum. O anda üzerimde bir tişört olmadığının farkına varıyorum. Eliyle tenim arasında duran tek şey ince bir sargı bezi. Yüzüm kızarıyor ve sıcaklık boğazımı yakıyor. Ona karşı burnumu kırıştırıyorum.

Tanrım, neden o?

Beni sırt üstü yatırıyor ve kendimi acıya hazırlayarak kısa bir nefes alıyorum. Ama sürpriz bir şekilde acıtmıyor. Uzun bir rahatlama iç çekişi yapıyorum. Wren tekrar yanıma uzanıyor ve elini göğüs kafesimin üzerinde gezdiriyor. Dokunuşuyla irkiliyorum ama bir şey söylemiyorum. Onun sıcaklığı iyileşmekte olan kemiklerime iyi geliyor ve ahlaki açıdan gri bir yanımla onun ilgisini arzuluyorum.

Yüzümü ona doğru çeviriyorum, bir şey istediğini hissediyorum. Koyu renk gözleri çoktan beni bekliyor.

Bana o kolay gülümsemesini veriyor, bir anda kalbi durdurabilen gülümsemesini.

Geri vermiyorum. "Wren."

"Hmm?" Yine de gülümsemeye devam ediyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Mırıldanıyorum - düşmanca değil, şaşıırıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Ne demek istiyorsun?" Başparmağı kaburgalarımın üzerinde tembel daireler çiziyor ve gözlerimi kapatıp onun küçük teselli jestini kabul etmemek için her şeyimi harcıyorum.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Neden buradasın? Neden beni, beni öldürecek *olan* Violet'e geri vermek için kurtardın?" Mırıldanıyorum, öfke içime geri dönmeden önce başka tarafa bakıyorum. Yüzü bu kadar kötü biri için fazla güzel.

Elini kaldırıyor ve onun yokluğunda bölge hızla soğurken içimi bir hayal kırıklığı kaplıyor. Neden onun dokunuşu tenimde her zaman bu kadar güzel hissettiriyor? Wren elini yanağıma koyuyor ve yüzümü onunkiyle buluşacak şekilde döndürüyor. Şimdi daha yakın. Kalbim öfkeyle çarpıyor. Neden böyle davranıyor? Aptal, muhteşem yüzüne kafa atma isteğimi kontrol etmek için gözlerimi kapatıyorum.

"Violet seni öldürmeyecek. Bana söz verdi. Seni geri getirmeyi kabul etmemin tek nedeni bu." Gözlerimi kırıştıtararak açıyorum ve çenemin düşmemesi için elimden geleni yapıyorum. Bana zarar gelmeyeceğinden emin miydi? Dudakları yukarı doğru döndü. "Burada güvendesin... ve sana bir şey söylemek istiyorum."

Güvenli mi? Bu uzanıyor.

Tek söyleyebildiğim "Ne?"

oldu.

Kaşları çatıldı. "Üzgün olduğumu." Elini yüzüme hafifçe bastırıyor ve irkilmeme neden oluyor. "Gerçekten üzgünüm. Sana zarar gelmesini hiç istemedim." Dudağımı ısırdım. Ona güvenmek istiyorum. Ona inanmayı çok ama çok istiyorum çünkü bakışlarında karanlık yok. Dürüst olduğunu söyleyebilirim ama bana karşı şiddet uyguluyor. Son karşılaşmamızda bir ürperti bastırıyor. Bana nasıl zarar vermek istemez? Ve Arulius'u böyle peşimizden göndererek? Aklından ne geçiyordu? O Eostrix, Wren'in hiç olmadığı kadar pervasız ve uğursuzdu. Arulius'u düşününce titriyorum, onun delici ametist gözleri hâlâ aklımda.

"Neden Arulius'u bize saldırttın?" Fısıldıyorum, boynundan aşağı bakıyorum çünkü derin gözlerine daha fazla bakmayı reddediyorum. Kasları sabah ışığında parlarken tişört giymediğini fark ediyorum. Yanaklarım kızarıyor, tekrar gözlerine bakıyorum.

Kaşlarını çatıyor ve elinin boynumdan aşağıya, kolumun alt kısmına doğru inmesine izin veriyor. "İkinize saldırmaması gerekiyordu. Sadece *sizi* yakalayıp yere indirmesi gerekiyordu." Gözleri ısırap dolu. Belki de doğru söylüyordur. "Dediğim gibi, bunların hiçbirinin olmasını gerçekten istememiştim."

Dudaklarımı büzüyorum ve o bu hareketi kaçırmıyor. Gözlerini tekrar yukarı kaldırmadan önce kısa bir süreliğine onlara dikiyor. "Peki ya Kastian?" Adının anılması Wren'in parmaklarını kıvrmasına neden oluyor.

"O iyi." "Nerede

o?"

Wren kaşlarını kaldırır. "Bana inanmıyor musun?" Başımı kolayca sallıyorum. "Ah." Yüzünü

buruşturuyor.

"Beni *suçluyor* musun? Neredeyse ikimizi de *öldürüyordun*." Elimi kaburgalarıma götürüyorum. Hâlâ acı veriyorlar. Bakışlarıyla hareketi takip ediyor ve parmakları yan tarafımda geziniyor. Elini kendi bedenine geri itiyorum ve ters ters bakıyorum. Wren'in oyunlarının ya da planlarının bir parçası olmak istemiyorum ve onun ellerinin artık bana dokunmasını kesinlikle istemiyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Seni iyileştirdikten sonra bile senin için gerçekten endişelendim."

Onu inceliyorum ve samimi görünüyor. "Bu yüzden mi aynı yatakta uyuyorsun? Yarı çıplak?" Bundan bahsederken bile yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum. "Peki bandajlarımı *kim* değiştirdi?"

Suçlamam karşısında yanakları kızardı. "Ben sadece seni korumak ve bir daha kaçmamamı sağlamak için buradayım... ve türümüzün bu şekilde, eşimiz olmayan diğerlerinin yanında uyuması alışılmadık bir durum değil." Boynunu ovuşturuyor. *Arkadaş* kelimesi tüylerimi diken diken ediyor. "Bandajlarını değiştirdim ama söz veriyorum tıbbi uygulamaların dışında bir şey yapmadım ya da bakmadım." Gözlerini kapatıyor ve şu anda ne kadar narin görüldüğüne dair bir kahkahayı bastırmak zorunda kalıyorum. Cildi benimki kadar kırılgan görünüyor. Duyguları eskisinden farklı olarak yüzünü boyamış. Kafede geçirdiğimiz zamandan beri ilk kez bir insan gibi görünüyor. Leydi Violet'e olan görevine bu kadar sadık mı? Ona hizmet ederken farklı biri gibi.

"Onu kurtardığın için teşekkür ederim." Gözlerimi kapattım. Yorgunluk tekrar kemiklerime işliyor. "Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorum, bu yüzden teşekkür ederim." Eli bir kez daha yanağıma okşuyor ve sonra rüyalarım bir ninni gibi yeniden üzerime çöküyor.

Ertesi akşam, doyumsuz bir açlık hissederek uyandım. En son ne zaman yemek yemiştim? Ağzım kurudu ve vücudum zonkluyor, giderek daha güçsüz hissediyorum. Wren bu sefer yanımda değil. Yiyecek bulmaktan ve hatta muhtemelen Kastian'ı bulmaktan başka çarem yok. Bu elime geçen tek şans olabilir.

Kapımın önünden geçip koridora bakıyorum. Basit bir koridor, Caziel'deki kulübeye çok benziyor. Duvarlar taba rengi ve yerler sade bir ahşap. Kastian'ın sarayının zarafetini, parlak duvarlarını ve abanoz perdelerini özlüyorum. En çok da cam bölmelere tırmanan yeşil bitkilerin her tonunun bulunduğu kış bahçesini.

Benimkinin karşısında iki kapı var. Soldaki kapıya doğru parmak uçlarımla ilerlemeden önce iki tarafa da bakıyorum. Önce Kastian'ı aramaya karar veriyorum. Ne kadar aç olsam da, onun iyi olduğunu bilmek zorundayım.

Yavaşça tokmağı çeviriyorum ve kapı gıcırdayarak açılıyor. Başımı odanın içindekileri görebileceğim kadar içeri sokuyorum. İçinde bulunduğumuz evin sahibi her kimse onun bir çeşit çalışma odası. Kapıyı sessizce kapatıyorum ve bir sonrakine geçiyorum. Kapıyı yavaşça açmaya başlıyorum ama ayak sesleri koridorun aşağısındaki merdiven boşluğunu hafifçe tıklatıyor. Odaya giriyorum ve sırtımı kapıya yaslayıp dudaklarımdan küçük bir iç çekiyorum.

"Kim var orada?" derinden gelen bir erkek sesi.

Canlanıyorum. "Kastian!" Mırıldanıyorum ve hevesle karanlık odaya giriyorum. Perdeler çekilmiş ve görmemi zorlaştırıyor. Bana verilen yataktan çok daha büyük bir yatak görünmeden önce bir kitaplığın önünden geçiyorum. Gözlerim içinde yatan yaratığın üzerinde gezinirken anlam kazanıyor.

Kastian'ın kanatları genişçe açılmış ve yatağın kenarlarından sarkıyor. Altın uçlu tüyler hafifçe yere sürtünüyor. Beyaz saçları artık kıpkırmızı değil ve görüş alanına girdiğimde masmavi bakışları benimkilerle buluşuyor. Nefes nefese kalıyor ve benimle buluşmak için yataktan fırlıyor. Elini uzattığında ona bakıyorum. Umutsuzca bana sarılmasını istiyorum. Dokunuşunun beni içine çekmesini arzuluyorum. Nasırlı elleri ve geniş vücudu itiraf etmek istediğimden daha fazla rüyalarım giriyor. O yaklaşırken kollarımı açıyorum ve... alçak bir hırıltı çıkartıyor, anında tüylerimi diken diken eden bir hırıltı.

"Kasti-"

Ağır bir elini ağzıma bastırıyor ve beni kaba bir güçle duvara doğru iterek nefesimi kesiyor. Eli kabaca dudaklarımı kapatırken çığlık bile atamıyorum. Onu itmeye çalışıyorum ama bileğimi kavırıyor ve duvara öyle sert çarpıyor ki çerçeveli bir fotoğraf sıvadan kurtuluyor. Gözlerinin içine bakarken gözlerim açılıyor.

O Kastian değil.

Öyle ama değil. Benim tanıdığım kişi değil. Gözleri farklı, soğuk ve... aç.

Kastian yüzünü boynuma bastırıyor ve derin derin içine çekiyor. Titriyorum ve çırpınmaya çalışıyorum ama beni tamamen ele geçiriyor. Gergin vücudu beni duvara sıkıca yapıştırıyor ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor. Korkuyla nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, tutmaya çalıştıkça gözyaşlarım akıyor.

"Elodie," diye hırlıyor. Sesi bile farklı, canavarca ve karanlık, kâbusların sesleriyle solmuş. Tekrar kıvranmaya çalışıyorum ama nafiye. Dilini boynumda gezdiriyor, içime bir sıcaklık gönderiyor ve dudaklarını atardamarımın olduğunu varsaydığım yere doğru itiyor.

Kalbim hızla atıyor. Söyleyebildiğim tek şey "Mmm!". *Lütfen bana zarar verme. Lütfen. Hayır! Hayır!*

Öpücüğü tenimi ısıtıyor ve beni ısıracağını biliyorum. Bunu bana neden yapıyor? Göğsüm ateşler içinde yanıyor ve başım şaşkınlık ve şehvetle dönüyor. En kötüsü de, hastalıklı bir yanım onun bana bu kadar yakın olmasından, bir duvara karşı birbirimize bu kadar sıkıca bastırılmamızdan hoşlanıyor. Onun sert yanını seviyorum. Kurbanlarının kanını emen yaratıklarla ilgili pek çok hikâye duymuştum, ama bu hikâyelerin hep masal olduğunu, annemin çocukken beni yatağında tutmak için geceleri anlattığı şeyler olduğunu düşünmüştüm. Ama belki de o hikâyeler Bresian'ın bu tarafından geliyordu.

Başını kaldırıyor ve elini ağızımdan çekiyor. Başımı omzuna bırakıyorum. Adaçayı kokuyor. Onu içime çekerken zihnimi temizliyor. Dişlerini tenimde hissetmek için kendimi hazırlıyorum ama asla gelmiyor.

"Elodie." O kadar kasvetli bir sesle adımı fısıldıyor ki.

"Evet?" Boynuna doğru mırıldanıyorum, ağızım gömleğinin pamuğuna bastırıyor.

Geri çekiliyor ve hava tekrar tamamen içime sızıyor. Kollarını bana sıkıca sarıyor. "Çok özür dilerim." Bacakları yatağın kenarıyla buluşana kadar geri çekiliyor ve beni de yanına alarak oturuyor. Dizlerim hafifçe yatağa, kalçalarının arasına iniyor ve bir elini başımın arkasına doğru kaydırarak saçlarımın altını okşuyor. Başını geriye çekiyor ve mavi gözleri bir kez daha onun oluyor. "Bunu yapmak istememiştim." Okyanus gözleri yaşlarla doluyor ve yüzünü göğsüme gömüyor. "Seni incittiysem çok özür dilerim."

Yorgunum, karşılaşmamızdan değil... ama çok açım. Alnımı omzuna yasladım. "Sorun yok. Güvende olmana sevindim," diye fısıldıyorum. Nefeslerim kısa ve sendeliyor. Nefes nefese mi kalıyorum? Neden bu kadar başım dönüyor?

"Sen iyi misin? Elo-"

Dişlerimi boynunun derinliklerine gömüyorum.

Bana ne oluyor bilmiyorum ama artık karşı koyamıyorum. İçgüdülerim beni kanının yoğun bir şekilde pompalandığını bildiğim noktaya yönlendiriyor. Derisini deliyorum ve ılık sıvı içime akıyor. Onun kanı. Kastian irkiliyor, belimdeki ve başımın arkasındaki tutuşunu sıkılaştırıyor ama aynı hızla gevşetiyor. Ben onun geniş ve sert bedeninin üzerine yığılırken o da bedenimi okşuyor. Bunu neden yapıyorum? Bunu *nasıl* yapıyorum? Onu incitmek istemiyorum. Ama... ama...

Çok acıktım.

Ben onu yutarken birkaç dakika bu şekilde kaldık. Kanı dilimde sıcak, tatlı bir nektar gibi. Gül ve nar tadında ve beni tamamen dolduruyor. Onun tatlı damlaları dudaklarımdan dökülüyor ve kalçalarımdan aşağı süzülüyor. Onun sıcaklığıyla inliyorum. Bacaklarımın arasındaki sıcaklık her tatlı yudumda artıyor.

Dürtüm dindiğinde ve artık yorgun hissetmediğimde, onu serbest bırakıyorum ve dilimi geride bıraktığım yaranın üzerinde gezdiriyorum. Arkama yaslanıyorum, öz farkındalığım içime çökerken titriyorum. Kalçalarımın arasında ve dudaklarımda onun kanı var. Ona öylece bakıyorum, az önce yaptığım şeyle ilgili tek bir kelime bile edemiyorum. Bana yapacağını *düşündüğüm* şeyi.

Bunu neden yaptım? İçimden milyonlarca soru geçiyor. Bende bir sorun var, bunu içimde hissedebiliyorum. Parmaklarım çenemden dişlerime doğru ilerliyor ve çıkıntı yapan keskin köpek

dişlerime batıyor. A

Kanımın bir damlası parmağımın ucunda yuvarlanıyor.

Kastian bana öfke ya da korkuyla değil, anlayışla bakarken ve sanırım gülümsemeye başlarken yanaklarımdan sıcak gözyaşları süzülüyor. Elini yanağıma doğru uzatıyor ve başparmağıyla bir damla gözyaşımı siliyor. "Sorun yok. Tanrım-Elodie, ağlama." Başımı sallıyorum. O iyi biri, benden ne kadar öğrendiğini söyleyemeyecek kadar nazik.

Neye dönüştüm ben? Wren bana ne yaptı?

"Sorun yok Elodie," diye mırıldanıyor tekrar ve başparmağıyla alt dudağımı silip kanını temizliyor ve parmağını ağzına bastırıyor.

"Neyim var benim?" Kendimi rahatlatmak için titreyen ellerimden birini saçlarımda gezdirirken boğuluyorum. Şu anda tam bir karmaşa içindeyim. Vücudum aşırı hızda çalışıyor ve gözyaşlarımdan akmasını engelleyemiyorum.

Beni daha yakına çekip kucaklıyor. "Senin hiçbir sorunun yok. Sen artık bu dünyadansın."

Bu dünyadan mı? Oh, lanet olsun.

"Ne demek istiyorsun?" Titreyen ellerimi sırtına doluyor, zarif kanatlarının genişliğini hissediyorum. Yine mükemmeller. Wren onu tamamen iyileştirmiş.

Kastian beni kucağına alarak ayağa kalkıyor ve daha önce yanından geçtiğim şifonyere doğru yürüyor. "Kendin gör." Beni yere bıraktı ve şifonyere doğru döndürdü. Üzerinde bir ayna olduğunu fark etmemiştim. Kendimi görüyorum ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

Siyah saçlarım, başımdan çıkan krem rengi iki küçük boynuzun etrafında usulca dalgalanıyor. Elimi yavaşça uzatıp aynada oldukları yere dokunuyorum. Kahretsin, boynuzlarım var. Ama... garip bir şekilde, kendimi ilk kez görüyormuşum gibi hissediyorum. Gerçekten kendimi görüyorum. Tenimin rengi pırıltılı, güneşten öpülmüş bir ışıltıyla yayılıyor, gözlerim sarı tonlar ve baldan oluşan bir gün batımı. Kibirli değilim ama şu anda kendi güzelliğim karşısında hayrete düşmüş durumdayım.

Ama her şeyden öte, sanki tüm kusurlarım ve hatalarım, kaygılarım ve endişelerim eskisine kıyasla soluk kalmış gibi zihnim açık hissediyorum. Teyzemin korkunç uzun kaşlarını ve Margo'nun son nefesini gördüğümünden beri ilk kez kendim gibi hissediyorum.

İçimde bir sıcaklık ve güç titreşimi hissediyorum ve onu yutuyorum.

Kastian'la yüzleşiyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir?" Cevaba hazır olduğumdan emin değilim ama az önce onun kanını emdim, şimdi değilse ne zaman?

Elini kaldırıp boynuzlarımı parmaklarının arasına alıyor, onları görünce gözleri parlıyor. "Bu senin öldüğün anlamına geliyor." Sanki beni kırmamak için kelimeleri yumuşak bir şekilde söylüyor.

"Oh." Boş ver, geri alıyorum - bilmemek daha iyi olurdu. Kalbimin üzerine ezici bir ağırlık çöküyor.

Ölü, onlar gibi. Ben hep uyuyorum. Peki neden hiç bu kadar uyanık hissetmedim?

Bu fikir beni çok korkutuyor ama aynı zamanda şaşırtıyor da. Bunun olduğunu bile bilmeyeceğimi hiç düşünmemiştim. Maggie Teyze ve Margo için de böyle bir şey miydi? Ellerime bakıyorum. Gerçek.

Ben buradayım. Ben gerçeğim.

Onlar da burada, Yarın'da bir yerdeler. Dudaklarımdan bir gülümseme geçiyor. Ölüm benim için çok uzun zamandır üzücü ve travmatik bir kavramdı, ama burada, Yarın'da güzel bir şey. Tekrar buluşabilir, hikayelerimizi anlatabilir ve güneşin sıcaklığını içimize çekebiliriz. Bunu kabul edebilirim. Buradaki tüm yeni arkadaşlarım da öldüyse öldüğümü kabul edebilirim ama ailemle geçirdiğim kayıp zamanın ve kısa kesilen hayatımın yasını tutacağım.

"Yani artık kan mı içiyorum? Bu hiç mantıklı değil."

Kaşlarını çattı. "Bu da demek oluyor ki sen de benim gibi bir Eostrix'sin." Sanki bir Eostrix olmaktan utanıyormuş gibi endişeyle başka tarafa bakıyor. Ben mi? Bir Eostrix mi? "Ölen herkes, sonsuz reenkarnasyon zincirinin bir parçası olan bir tür yaratık olarak geri döner. Belki de bu yüzden birbirimize çekildik." Son kısmı temkinli bir şekilde ekliyor. Sevgi ya da duygularını göstermekten çok korkuyor gibi. Bana nasıl hissettiğini söylemekten kaçınıyor. Sevgi görmek onun için zor olmalı. Sanırım hepimizin zehirli geçmişleri var, bizi yüzleşemeyeceğimiz şekilde mahveden geçmişlerimiz.

"Bu daha mantıklı. Yine de kan içtiğini bilmiyordum." Omzumun üzerinden kanatlara bakıyorum, ama dehşete düşüyorum ki kanat yok.

"Çünkü o zamana kadar buna ihtiyacım yoktu..."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Az önce neredeyse benden içene kadar mı?"

Utanarak arkasını döner. "Eostrix'ler zayıfladığında beslenmemiz gerekir. İyileşmiş olsak bile." Yatağına doğru yürür ve uzanır. Abanoz kanatları yana düşmüş, siyah boynuzları eğilmiş, başını tembelce avucuna dayamış, dirseğini yatağa dayamış. "Eminim kendini aç ve aşırı yorgun hissediyorsundur, değil mi?" Başımı sallayıp yanındaki yatağa giriyorum, yakın olmam gerektiğini hissediyorum.

"Beslemem açlığını mı arttırdı?" O kadar sessizce soruyorum ki beni duyduğundan emin değilim. Kalbim hızla atıyor. Onun da benden beslenmesine izin vermek için garip bir dürtü duyuyorum. İçimden kendime lanet ediyorum. Annem benim hakkımda ne düşünürdü?

Bana gülümsüyor. "Hayır. Hiç de değil. Bir insan üzerinde olduğu gibi çalışmaz - çok fazla alırsanız oldukça hızlı ölürler. Öte yandan bizim birbirimiz üzerinde böyle bir etkimiz yok. Eostrix kanı yaşamlarımızın özüdür, öyle ki onsuz uzun süre yaşayamayız."

"Oh," diye fısıldıyorum. "Benden beslenmek ister misin? Kendimi kötü hissediyorum... ve bu açlığın verdiği yorgunluğun ne kadar acı verici olduğunu şimdi biliyorum." Kirpiklerimin arkasından onu yakından izliyorum ve dudaklarını aç bir sırıtış şekillendirirken yanaklarıma sıcaklık doluyor.

"Emin misin?" diye soruyor derin ve acı dolu bir sesle.

Ses tonu içimi sızlatıyor ve başımı sallıyorum. Yavaşça doğruluyor ve ona yaklaşmam için beni işaret ediyor. Boynuzları karanlıkta parlıyor ve kanatları arkasından güzelce sarkıyor. Gömleği tenine sımsıkı yapışmış, hayal gücüne neredeyse hiç yer bırakmıyor. Dudaklarımı sıkıyorum ve ona doğru sürünüyorum. Beni döndürüyor ve arkamdan yaklaşıp sert vücudunu sırtıma bastırıyor. Derin bir his bedenimi kasıp kavuruyor. Onu *istiyorum* ve sadece beni ısırmasını değil. Çok daha fazlasını istiyorum.

Başını arkadan omzuma yaslıyor ve başımı dikkatlice yana doğru itiyor. "İlk başta acıtacak. Bunun senin için sorun olmayacağından emin misin?" Nefesi tenimde sıcak bir şekilde kıvrılıyor ve bedenim ihtiyaçla onunkine daha da gömülüyor. Başımı sallıyorum. "Bunu söylediğini duymam gerek, Elodie." Pantolonunu çekiyor, kendini zor kontrol ediyor ve lanet olası tanrılar, çok sıcak.

"Evet," diye törpüledim. Alçak bir hırıltı çıkarıyor, zevk dolu bir hırıltı. Arzu.

Dizlerimin üzerinde, uylukları her iki yanımda ve aralarında ne olduğunu biliyorum. Sol kolunu iç uyluğumun üzerine koyuyor ve diğer eliyle çeneme uzanıp onu nazikçe kavıyor. Dudakları tekrar boynuma değiyor ve dişlerinin içime batması için can atıyorum. Neden? Cevabı kavrayamıyorum ama umutsuzca istiyorum. İçimdeki bu yeni dürtü, her zaman bildiğim ama unuttuğum bir şarkı gibi, hayal edebileceğim her şeyden daha yüksek sesle şarkı söylüyor ve bunu inkar edersem lanetleneceğim. Onun gibi erkeklerle böyle anlar yaşamayı hak ediyorum.

Kastian bana doğru bastırıyor. Dişleri sıcacık ve getirdikleri acıyla sarsılıyorum. Kolları beni daha sıkı kavıyor ve daha önce hiç duymadığım bir inilti çıkarıyorum. Hissediyorum... *Her şeyi* hissediyorum. Onun coşkusu. Acı kısa sürüyor ve ardından içimi dolduran, boynumdan vücudumdaki her damara kadar uzanan doyumsuz bir ateş geliyor. Bir an bekliyor ve sonra içmeye başlıyor. Kalçalarımı ona doğru çekiyorum ve o da

boynumda yumuşak bir inilti çıkarıyor. Sonra beslenmeye devam ediyor. Damarımdan çektiği kanımı hissedebiliyorum. Beslenmenin böyle bir cinsel gerilim yaratmasını beklemiyordum. Daha önce hissettiği şey bu muydu? Bu kadar hareketsiz oturmayı ve tek bir kelime bile mırıldanmamayı nasıl başardı? Ona daha fazla eğiliyorum. Bedenimin artık bana ait olup olmadığından emin değilim. Ben söylemeden tepki veriyor... ama buna karşı değilim. Hem de hiç.

"Kastian." Kulağına karşı adını mırıldanıyorum. Zevkten zonkluyorum. O kadar doğru hissettiriyor ki, sanki burada onunla ve o da benimle olmalıymışım gibi. Tenim canlandı ve daha fazlasına ihtiyacım var. Daha fazlası için *yanıyorum*. Her yerime dokunulmasını istiyorum ama o bana bu zevki verecek mi? Adını söylediğimde beni serbest bırakıyor. "Evet?" Sesi titriyor ve cevabımı beklerken diliyle boynumu okşuyor.

"Hissediyorum... Hissediyorum." Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. İçim burkuluyor. "Tahrik mi oldun?" diye mırıldandı ve ben yumuşak bir kahkaha attım.

"Evet," diyorum nefes nefese kalarak. "Dayanılmaz derecede öyle."

Sözlerim üzerine inliyor ve dişlerini tekrar boynuma gömüp derin bir yudum alıyor, neredeyse çılgık atacaktım. Beni tekrar serbest bırakıyor, yüzümü kendine doğru çekiyor ve başımı geriye eğip beni öpüyor.

Sadece bir saniyeliğine afallıyorum, sonra onu derinden, tamamen öpüyorum. Dudaklarındaki kanım, dilimde tatlı tatlar uyandırıyor. Vücudumu ona doğru çeviriyorum ve ellerimi göğsüne bastırarak onu yatağa itiyorum. Ben üzerine devrilirken kanatları düz bir şekilde uzanıyor. Birkaç tüy dizlerimi gıdıklıyor ve dudaklarımın yukarı kalkmasına neden oluyor. Yorgunluğu azalıyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum; bana, sadece bana duyduğu arzuyla dolu.

Dudaklarından sinsi bir sırıtma geçiyor. "Elodie, sen yaramaz bir Eostrix'sin." Beni sırtüstü yatırıyor ve sertliğini karnıma bastırıyor. Bir elini kalçalarımın arasına kaydırıp hızla korkunç bir şekilde zonklayan ateşimi bulduğunda sırtımı kamburlaştırıyorum.

Beni tekrar öpüyor, bu sefer daha sert ve parmağı klitorisimin üzerinde geziniyor. Üzerime bir zevk dalgası çöküyor ve yüz ifadelerimi izlerken kısık bir hırıltı çıkarıyor. Elim boğazından ve terli midesinden aşağı kayıyor. Pantolonunun içine dalıyorum ve sikini buluyorum, sert ve hazır. Onu kendimden emin bir şekilde sararken irkiliyor -tanrım, elimin tamamını bile saramıyorum.

"Elodie." Ağır ağır nefes alıyor. "Lütfen, durma," diye yalvarıyor ve yalvarışı beni kontrolsüzce acıtıyor. *Tanrım, bana yardım et.*

"Kastian, senden-"

"Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?" Wren'in sesi inlemelerimizi ve ağır nefes alış verişlerimizi kesiyor.

Oh, lanet olası tanrılar.

İkimiz de başımızı Wren'e doğru salladık. Kollarını kavuşturmuş, kapı aralığında duruyor. Benden arkadaşşıma bakarken koyu renk gözleri daralıyor ve onaylamaz bir ifadeyle doluyor. Kastian yavaşça üzerimden kalkıyor ve ben küçük bir itiraz sesi çıkarıyorum. İşimin bitmesini istemiyorum ve bakışları bana bu hissin karşılıklı olduğunu söylüyor.

"Siz Eostrixler hep aynısınız. Kana susamış piçler." Wren yatağa doğru yürür ve daha net görebildiğinde nefesi kesilir. "Ondan mı *beslendin*? Kastian!" Wren boynuzlarını görür görmez sustu. Cildi hayalet görmüş gibi solgunlaştı. Korkunç bakışları altında irkiliyorum. Gözleri Kastian'ın boynuna kayıyor ve şüphesiz onun boynundaki ısırık yarasını da görüyor.

Bir yudum alıyorum. İhtiyacım olan *son* şey Selvi'nin bana kızması. "Wren, çok acıkmıştım ve ben-"

"Elodie, dur." Başını sallıyor ve beni bileğimden tutmadan önce Kastian'a ters ters bakıyor. "Kastian, konuşacaklarımızı sonra konuşuruz," diye homurdanarak beni odadan çıkarıp kendi odama doğru çekiştiriyor. Kastian küçümseme dolu alçak bir hırıltı çıkarıyor ama Wren kapıyı arkasından

arpıp kilitleyerek bana gerçekten tutsak olduğumuzu kanıtlıyor.

Tenim hala sıcak, Şimdi her Şeyden çok utançtan. Kendimi bir yabancı gibi hissediyorum.

Seks yapıyordum. Wren'in bir yabancı olmaması ve seks yapmamamız dışında. Yani, henüz değil, en azından.

İçimi çektim. Neden başım beladaymış gibi hissediyorum? Eostrixe's'in kan içmesinin normal olduğunu sanıyordum. Odama döndüğümüzde Wren kolumu bıraktı ve ben de yatağın kenarına çöktüm, bakışlarım şimdiden onun üzerinde delikler açmaya başlamıştı. Uzun bir süre bana baktı. Eğer beni utandırmaya çalışıyorsa, işe yarıyor. İrade savaşını şimdiden kaybediyorum.

"Ne düşünüyordun?" diye azarladı sonunda beni.

Kollarımı neredeyse çıplak olan göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Kastian'la karşılaşmamdan sonra bandajlar zor dayanıyor. "*Acıkmıştım*. Yemek ve Kastian aramaya gittim."

"Onu yiyeceğini biliyor muydun?" "Wren!"

Gözlerim dehşetle parlayarak bağıriyorum.

Omuz silkiyor. "Sen de öyle yaptın. Neden geri gelmemi beklemedin? Ne yaptığının farkında mısın?"

Gözlerim büyüdü. "Hayır, ne?"

"Artık sık sık beslenmen gerekecek." Bir elini siyah saçlarının arasından geçiriyor ve ağzı ince bir çizgi haline geliyor. "Bir *Eostrix'e* dönüşeceğini bilmiyordum." Sesi neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor. Gözlerinin vücudumda gezinmesine izin veriyor, kesinlikle tüm geliştirmeleri görüyor.

"Dönüşeceğimi *hiç* bilmiyordum," diye karşılık veriyorum. "Bana *öldüğümü* söylemedin." Kelimeyi duyunca durdu.

Wren yanıma oturdu. Kahverengi gözleri duygularla dolup taşıyor. "Seni iyileştirmek düşündüğümünden çok daha zor oldu. Daha önce hiç bir insanı iyileştirmemiştim ve sen çok... çok..." Derin bir nefes alır. "Çok kırılmış." Parçalanmış kemiklerimin ve delinmiş organlarımın hissini hatırlıyorum. İçimden bir ürperti geçiyor.

"Wren. Gerçekten neler oluyor?" Çatlayan sesimde kırılganlıkla soruyorum, bana bir kez olsun doğru dürüst bir cevap vermesini umuyorum.

Bana bakıyor ve nazikçe elimi tutuyor. "Tamam, artık yalan yok."

"W Violet beni neden istiyor? Benim kim olduğumu düşünüyor?"
 Wren yatağın kendi tarafına uzanır ve kollarını başının arkasına koyar. "Leydi Violet
 rüyalar görüyordum," diye
 başlar. "Bu değil-"

Bana sinirli bir bakış attı. "Sadece dinle, Elodie." Gözlerimi deviriyorum ama yumuşuyorum ve yanına uzanıyorum. "Leydi Violet rüyalar görüyordu. Garip rüyalar, çılgık atan düşmanlar. Ben Giriş Komutanı olduğum için, son zamanlarda ormanda fark ettiğim şeyler hakkında beni bilgilendirdi. Ne bulmaya kararlı olduğundan emin değildim ama acımasızdı. Bu rüyalar onun öfkesini yeniden uyandırdı." Duraklıyor ve gözlerini tavana dikeyor. "Ben de ona Bresian'ın sınırlarında, aradaki yolda fark ettiklerimi, yeniden doğan yaratıklarda önemli bir azalma olduğunu ve ormanın ölümünün endişe verici bir oranda arttığını anlattım."

Yeniden doğuş mu? Ormanın ölümü... benim ormanımın? Sözüünü kesmek istemiyorum ama zihnim şimdiden sorularla dolup taşıyor. Yaşlı Adam Bruno sürekli olarak akşamları ormanın ona nasıl ağladığından bahsediyor

-Alacakaranlıkta, tanrılar ve insanlar arasındaki çizginin ince olduğu ve birbirlerine yakın oldukları zaman. Adamın deli olduğunu düşünmüştüm ama belki de her konuda haklıydı.

"Leydi Violet bundan sonra aylarca sessiz kaldı. Bana sadece duruma göz kulak olmamı söylemişti ama bu konudaki araştırmasına kafayı takmıştı. Birkaç hafta önce, normal devriyemi yapmak için Bresian'dan geçtim ve seni o zaman fark ettim." Koyu renk gözlerini benimkilere çeviriyor ve yüzünde kasvetli bir ifade beliriyor. Kaşlarını çatarak ona bakıyorum. "Senden büyülenmişim, tamamen ve bütünüyle. Ormanı büyük bir özveriyle keşfettiniz ve çok uzun süre kaldınız. Ben... Sen orada olduğumu bile bilmeden günlerce seni izledim."

"Günler mi?" Çenem düşüyor ve göğsüm sıkışıyor. Tanrım, lütfen bana utanç verici bir şey yapmadığımı söyle. Yüzüm onun karanlık bakışları altında ısınıyor.

Başını sallıyor ve dudaklarında zayıf bir gülümseme oluşuyor. "Çok üzgün görünüyordun, hatta kaybolmuş gibiydin. Bazen evinin yolunu bilmediğini düşünüyordum ama her zaman kulübene döndüğünden emindim." Wren gergin bir şekilde yutkunurken adem elması sallanıyor. "İşte o zaman fark etmeye başladım... başka şeyleri."

"Ne gibi?" Daha yakına eğildim. Havadaki gerilim ciğerlerimdeki nefesi kesiyor.

Yüzüme doğru dönüyor ve ellerimi nazıkçe kavıyor, kendimi çok küçük hissettiriyor. Kırılğan. Bana duyması zor bir şey söyleyecek. Wren'in rahatlatıcı bir ruhu var. Gözlerindeki titreşimden kalbinin yumuşak olduğunu görebiliyorum. Babam her zaman bir erkeğin ruhundaki yumuşaklığı aramamı söyler; hangisinin gerçek olduğunu böyle anlarsın.

"O haftalarda hiçbir zaman gerçekten eve gitmediğini fark ettim. Hep aynı yollarda ve aynı kalıpta dolaştığını. Kaybolduğunu fark ettim." Tartışmak için ağzımı açtım ama o devam etti. "Artık insan olmadığını fark ettim. Sen zaten arada kalmıştın."

Tüylerim diken diken oluyor ve soğuk, hayır, dondurucu, buz gibi bir his kemiklerimi sarıyor. Dudaklarım aralanıyor. "Arada mı?" Fısıltı dudaklarımı zorlukla terk ediyor.

Wren parmaklarını titreyen dudaklarımda gezdiriyor ve başını sallıyor. "Kendi dünyanda ölüyordun." Kocaman gözlerle ona bakıyorum. Bu doğru olamaz... Az önce oradaydım, ormanda tur atıyordum. Annemle babamı gördüm... Bekle. Bu ne kadar önceydi?

Neden hatırlayamıyorum?

Korku, içimdeki derin ve yasak bir yerden geliyor.

"Bunu ilk Murph hissetti. Ben de aynı bilgiyi edindikten sonra, kalan az miktarda aura ile bedenini aradım ve küçük bir bağ oluştu. Bağlantıyı takip ettim Elodie. Onu takip ederek birçok katı ve birçok başka hasta insanı olan kasvetli bir binadaki bedenine ulaştım."

Hastanede miydim? *Hayır.*

"Yatakta zayıf bedenini gördüğümde... korkunçtu. Ormanda daha fazla dolaşamayacağını biliyordum." Gözleri yumuşadı. Benimkiler gözyaşlarıyla doldu. "Bu yüzden seni yanımda getirmeye karar verdim. Uzun sürmeyecekti ve geçişin senin için kolay olmasını istedim. Evet, seni kandırdım... Sana yalan söyledim. Seni Violet'e götürdüm. Olabileceğim kadar nazık değildim ama işlerin ne kadar boka saracağını bilmiyordum. Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim." "Sana gerçeği söyleyemedim" derken alt dudağı titriyor.

Hayır. Hayır. Lütfen, hayır. Sakın söyleme. Söyleme.

"Bana ne söyleyeceksin?" Kafamın içindeki çıgıllıklara rağmen fısıldıyorum. Onun söylediğini duymalıyım. Eğer söylemezse, asla gerçek olmayacak. Ama eğer söylerse... eğer söylerse, o zaman...

Wren dudağını ısırır. "Asla eve gidemeyeceğini. Seni buraya öleceğin için getirdim. Veda edemeyeceksin ve aileni bir daha asla göremeyeceksin."

Kalbim yerinden çıkacak.

Batıyorum. Batıyorum ve yüzey yok.

Düşüğüm için öldüğümü düşünmek bir şeydi. Kabullenmesi daha kolaydı. Ama haftalarca ve muhtemelen daha uzun bir süre boyunca arada kalmak... Aklım bir türlü almıyor.

Artık gerçek değilim. Bir anda, yeni duyularımın berraklığı dağılıyor ve karanlık suların derinliklerine düşüyorum. Acılarım, kaygılarım, zihinsel hastalığım... Ben *hiç* gerçek miydim? Annemi ve babamı düşündükçe göğsüm sıkışıyor. Annemin yumuşak, yaz kahverengisi saçları ve sevgi dolu gülümsemesi, babamın sıkı sıkı sarılmaları ve sıkıcı vahşi yaşam ve iş hikayeleri. *Evde* olmak istiyorum. Onlarla birlikte yemek masasına oturmak, annemin iğrenç makarnasını yemek ve kendisi beğenmiş gibi yaptığında buna gülmek istiyorum. Evde olmak istiyorum.

Gerçek olmak istiyorum.

Başucumu ziyaret ettiklerini ve beni nasıl bulduklarını düşünüyorum... ya da öldüğümü biliyorlar mı? Ne kadar zamandır arada kaldım? Boğazımda düğümlenen feryadı bastırmak için çenemi geriyorum.

O gece Margo ile ne oldu? Biz... biz birlikte mi öldük? Giysilerimi ve ellerimi ıslatan sıcak, ıslak kanın anıları tekrar aklıma geliyor. İrkildim. Margo'nun yüzü bu sefer daha net.

Yumuşayan, kısalan nefesleri gece havasında kıvrılıyor ve güzel koyu kürküne sıçrayan kan, onu olduğundan daha küçük göstermek için bastırıyor. Bu benim kanım mı? Onun kanı mı? Göğsümdeki acı bükülüyor ve keskin bir şeyin kalbimi sıyırdığını hissediyorum, deliyor, parçalıyor, mahvediyor.

Wren bileğimi sıkıca kavrayarak dikkatimi şimdiki zamana geri getirdi. "Düşerken aldığın yaralar yüzünden ölmedin Elodie. Kendi diyarında öldün ve tamamen bu diyara ait oldun. Belki de Arulius'tan sonra zayıflayan ruhani durumun nedeniyle zamanlar aynı hizaya geldi..."

Söyleyecek sözüm yok. Bunlara ne diyebilirim ki? Zihnim boş. Ağlamak ve çığlık atmak istiyorum ama *aslında hiçbir şey hissetmiyorum*.

Uzun ve boş bir umutsuzluk hissi. Umutsuzluk ve boşlukla dolu boş gözyaşları. Nasıl ölmüş olabilirim?

Margo. Zihnim onun adını fısıldıyor. İkimizin üzerine bir sessizlik çöküyor. İşlem yapmama izin veriyor. "Nasıl... nasıl öldüğümü hatırlayamıyorum."

Wren kaşlarını çatır. "Buna verecek bir cevabım yok."

"Margo," diye fısıldadım. Bu bağlantılı olmalı. Hatırlayabildiğim son net anı o. Son anlarım onunla mıydı? Bu düşünce beni biraz olsun rahatlatıyor.

Doğruluyor ve battaniyeyi omuzlarıma kadar çekerek beni usulca yatırıyor. "Sen ve Kastian'ın Pine Hollow Keeper'a gittiğinizi biliyorum. Yarın Margo'yu almaya gidebiliriz. Şimdilik dinlenmen gerekiyor. Violet'la düzenlemeler hakkında konuşacağım."

Dinlenmek istemiyorum. Çok fazla düşünce ve bu korkunç büyük boşlukla doluyum. Şok böyle bir şey mi? Birkaç dakikalık sessizlikten sonra mırıldanıyorum: "Violet'in tüm bunlarla ne ilgisi olduğunu bana hiç söylemedin. Neden beni istiyor ve neden bana yardım etmene izin veriyor?"

Wren hikâyesinin nereye gittiğini unutmuş gibi irkildi. "Violet seni yanımda getirdiğim gece haber aldı. Derhal muayene için kendisine getirilmeni istedi. Birini arıyordu, çaresizce. Senin olmanı istemedim ama ikna olmuştu." Duraksıyor. "Niyetim asla bu değildi ve sana zarar vermesine asla izin vermem, Elodie." Bundan şüpheliyim. "Ben de hâlâ onun gerçek niyetini öğrenmeye çalışıyorum ama söz veriyorum güvendesin."

Yorgun bir iç geçirdim. Onun cevabı yeterli olacak. Her ne kadar ona hâlâ kızgın olsam da, ona inanıyorum. Bir parçam ona olması gerekenden daha fazla güveniyor. Bu bir içgüdü.

"Dinlen. Birazdan döneceğim," diye fısıldıyor Wren ve eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. Ben daha bir şey söyleyemeden bir uyku dalgası üzerime hücum ediyor. Piç kurusu, uyku yeteneğini yine üzerimde kullanmış olmalı.

Başım ağırlaşıyor ve gözlerim hızla kapanıyor. Beni rahatlatan şey, düşüncelerimin beni ele geçiren boşluk yerine Margo'nun hoş anılarıyla dolu olması. *Teşekkürler, Wren*. Koyu kahverengi gözleri ve yumuşak kürkü kalbimi çekiştiriyor, beni milyonlarca farklı parçaya ayırıyor, bir keder evrenine ve bir yıldız denizine fırlatıyor. Onu sevmeye, kucağıma almaya çalışıyorum ama kaçıp gidiyor. Peşinden koşuyorum ama o çok hızlı. Görebildiğimden çok daha uzaktaki bir tarlaya doğru koşarkenki görüntüsü beni gerçekten kırıyor. Onu ne kadar yüksek sesle çağırırsam çağırayım, bana dönüp bakmıyor.

Arkasına hiç bakmadı.

Ne kadar uyuduğumdan emin değilim ama uyandığımda *açlıktan* ölüyorum. Hâlâ geçiş sürecinde olduğum için mi?

Midem korkunç bir şekilde sıkışıyor. Gözlerimi açıyorum. Oda karanlık. Çamların ve özsuynun ılık kokusu duyularımı dolduruyor. Bu kokuyu şu anda nerede olsa tanırım. Wren'in kokusu. Gözlerim alıştığında onun yanımda olduğunu fark ediyorum, yarı saydam yaprakları karanlığa karşı beyaz, loş ve hayalet gibi parlıyor.

Boynu açıkta.

Gözlerim çıplak tenine takılıyor. Çok yumuşak, çok pürüzsüz ve el değmemiş görünüyor. Kollarımı kendime doluyorum. *Dur, dur. Yapma.* Titriyorum. Açlık öncekinden çok daha kötü. Acı midemde kıvrılıyor ve boğazım dayanılmaz bir susuzlukla ısınıyor. Ağzım tükürükle doluyor. Onun kanı, kokladığım şey bu mu? Çamlar ve özsuyu mu? O kadar... dayanılmaz derecede tatlı kokuyor ki. Yumuşak bir inilti çıkarıyorum. Kendimle olan savaşımı kaybediyorum.

Onu ısırsam benden nefret eder mi? Çok ama çok açım.

Teslim oluyorum. Eğer vermezsem gerçekten öleceğim. Dramatik ya da değil, ben böyle hissediyorum.

Sırtına doğru yaklaşıyorum. Çıplak tenim onunkiyle aynı hizaya geldiğinde içimi bir sıcaklık kaplıyor. Kolumu onun üzerinden geçiriyorum ve avucumu göğsüne yaslıyorum. Dudaklarımı çıplak boynuna, çenesi ile omzunun arasına sokuyorum ve duruyorum. Nefeslerim kısa ve düzensiz. Kendimi durdurmaya çalışıyorum ama gerçekten yapamıyorum - içgüdülerim artık kontrolü ele almış durumda.

Dilimi etinin üzerinde gezdiriyorum ve irkiliyor. Donup kaldım, bilincinin yerinde olduğunu biliyordum. Beni itecek ve bana bağırarak mı? Kendimi destekliyorum ama bunu yapmıyor. Eli göğsünde benimkini buluyor ve sıkıca kavıyor. Nefeslerim hâlâ ağır ve sıcaktan boynuna çarpıyor.

"Sorun yok Elodie," diye mırıldanıyor
usulca. Gözlerimi kapatıyorum, teslim
oluyorum.

Dudaklarımı damarına bastırıyorum, bu kadar anlayışlı olduğu için ona bir öpücükle teşekkür ediyorum. Sonra dişlerim boynuna giriyor. Tekrar irkildi ve elimi sıktı. Tatlı çam kanından ilk yudumumu çekerken dudaklarımdan boğuk bir inilti çıkmasına izin veriyorum. İçimde patlıyor. *Demek bir Selvi'nin tadı buymuş.* Daha derin bir ikinci yudum alıyorum. İçimi Kastian'ınki kadar şehvetli olmayan, elle tutulur bir hisle dolduruyor. Onun kanı daha dolgun. Somber ve ambrosial.

Ben üçüncü kez uzun uzun çekerken Wren kısık bir nefes veriyor. Acaba Kastian benden içtiğinde hissettiğim gibi mi hissediyor, şehvet ateşiyle. Erkeklerin soğukkanlılıklarını nasıl koruduklarını anlamıyorum. Bu duygu dayanılmaz.

Birkaç yudum daha aldıktan sonra onu bırakıyorum. Dişlerimi yavaşça boynundan çekerken dişlerim sıcaktı. Dilimi yarasının üzerinde gezdiriyorum ve onu temiz bırakıyorum, teşekkür olarak yarasına son bir öpücük konduruyorum. Mutluluktan taşıyorum. Artık acı veren ve beni kendimde
değilmişim gibi hissettiren açlık yok.

Zamanla geçeceğini umduğum tuhaf bir duygu. Sanki duygularımı ve ihtiyaçlarımı başka biri kontrol ediyor.

Kolumu onunkinin altından çekiyorum ve onu izlemek için yastığıma yaslanıyorum. Geleceğini bildiğim azarlamasından şimdiden korkmaya başladım. Az önce olanlar hakkında konuşmak isteyecektir. Ama beni şaşırtacak şekilde, sanki tekrar uykuya dalmaya çalışıyormuş gibi öylece yatıyor. Neden hayal kırıklığına uğramış hissediyorum?

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Wren birkaç dakika sessiz kalır. "Beslenmen gerekiyor. Sorun değil, anlıyorum," diye mırıldanıyor. Bir suçluluk duygusuyla sarsıldım. O sadece bir kan torbası değil ve korkunç şeyler yapmış olması benim de aynı şekilde davranmam gerektiği anlamına gelmiyor. Elimini saçlarına götürdüm ve parmaklarımı koyu renk saç tellerinin arasından geçirdim. Hayalet benzeyen yaprakların tende nasıl hissettirdiğini merak ediyordum. Serinler ve parmaklarımda uyuşukluk hissi bırakırlar.

"Tadın am sakızı gibi," diye mırıldanıyorum, ne söyleyeceğimden tam olarak emin değilim ama yine de devam ediyorum çünkü doğru hissettiriyor. "Hatta kasvetli."

Yüzüme doğru dönüyor ve kasvetli ifadesi göğsümde ağır bir yük oluşturuyor. "Somber?" Ağzı

bir tarafı yukarı doğru döner. "Bunun bir tat olduğunu sanmıyorum."

Gülümsüyorum. "Ben de öyle düşünmüyordum ama işte orada." Sessiz bir kahkaha paylaşıyoruz.

Vücudu ay ışığında mükemmel, kasları pürüzsüz ve rahat. Memnunum ama onun kanından daha fazlasını arzuluyorum. Yine de kendimi şımartmama izin vermeyeceğim. Açlığımı giderdim ve bunu bir alışkanlık haline getiremem. Bir düşünce vicdanımı rahatsız ediyor. *Kastian üzülecek mi?* Bu âlemin kurallarını hâlâ bilmiyorum ve etiketlenmiş falan da değiliz ama aramızda bir bağ var ve beslenmenin ön sevişmeye çok benzediğini rahatlıkla söyleyebilirim.

Wren uykulu gözlerle beni izliyor. "Şu anda ne düşünüyorsun?"

"Kastian senden beslendiğim için üzülür mü?" Ağzımdan kaçırđım. Kısa bir kahkaha attı. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ciddiyim."

"Evet, Kastian çok üzülür. Muhtemelen ona bundan bahsetmemelisin." Wren boynuna dokunur ve ısırık parmaklarının altında iyileşir. İyileşmesi inanılmaz. Selviler bu âlemdede ellerinin bir dokunuşuyla bunu yapabilen tek varlıklar olmalı, ama doğrulamak için daha sonra sormam gerekecek. Eostrix'lerin ağızları dışında ne gibi iyileştirmeler yapabildiklerini ve benim de bu yeteneklere sahip olup olmadığını düşünüyorum.

Suçluluk duygusu üzerimde dalgalanıyor. *Kahretsin. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum.* "Neden? Kuralları anlamıyorum."

Bir an için beni düşünüyor. "Bunun bir ayın olduğu kadar bir kural olduğunu söyleyemem... Eostrixler kan paylaşımını çok ciddiye alırlar. Bu, pek çok kişinin herkesle paylaşmadığı bir bağdır."

Düşünceler içinde dudaklarımı büzüyorum. "Ama *sen* bir Eostrix değilsin."

Bakışları eğlenceyle doluyor. "Hayır, haklısın. Değilim ve bu durumu daha da kötüleştiriyor." Şaşkınlığım onda yankılanıyor ve devam ediyor. "Eostrixler Selvilerin üstündedir. Onların kanı asıl tanrıların kanına en yakın olandır ve benim kanıma girmen senin türün için bir utanç olarak görülecektir. Ayinin ihlali olarak görülür."

Ağzım parçalanıyor. "Ama çok lezzetliydin," diye mırıldanıyorum ve o yine gülüyor. Sesinin ne kadar güzel olduğunu görmezden gelemiyorum. Bu hiç mantıklı değil... Yine de onun kanını içmek Kastian'inkine kıyasla farklıydı. Doyurucuydu ve o kadar şehvetli değildi. Ayrıca buradaki varlıkların türlerine göre sosyal farklılıkları olması da garip. O kadar da farklı değiliz, değil mi?

"Tadımın berbat olmadığına sevindim." Kıkırdıyor, sırtışı cezbedici. "Ama yaptığın şey aramızda kalacak."

Başımı sallıyorum ama yüz ifademdeki endişeyi koruyorum. "Bu sadece Kastian'dan beslenebileceğim anlamına mı geliyor?"

Düşünüp taşıyor. "Hayır. Geçiş sürecinde düzenli olarak beslenmen gerekiyor ve her beslendiğinde... bilirsin işte... bunu yapmaya çalışmasına izin veremeyiz." İkincisini söylerken gözlerini kaçırıyor.

Yüzüm ısınıyor. "Oh, evet," diyebildiğim tek şey bu. Tekrar boynuna bakıyorum, özlem hâlâ içimi kemiriyor ama bastırıyorum.

Wren bu sefer aval aval baktığımı fark etti. "Hâlâ aç mısın?" Dirseğini yukarı doğru itiyor ve bana bakıyor.

Başımı utanarak sallıyorum. Tanrım, nasıl bu kadar rahat sorabiliyor? Gözlerimi kapatıyorum. Belki de ona bakmayı bırakırsam, içimdeki dürtü de geçecek.

Kısık bir kahkaha atıyor. "O zaman neden bana öyle bakıp duruyorsun?"

Sıcaklık bana hücum ediyor. "Bu... Bu bir dürtü gibi. Yanıyorum... daha fazlası için." İfadesi şaşkınlığa dönüşüyor.

Az önce yanmak mı dedim? Tanrılar.

Şaşkınlığı geçiyor ve tekrar uzanıyor. Garip sessizlik yüzümü yastığıma gömüp çığlık atma isteği uyandırıyor.

"Hadi biraz uyuyalım." Yüzünü bir kez daha duvara dönüyor. Ben de diğer yöne dönüyorum. Sorular hâlâ içimi kemirse de, uyku beni düşündüğümde çok daha çabuk buluyor. Uyurken bile aklımdan çıkmayan bir düşünce var: Yarın Margo'yu bulmak için yola çıkacağım.

Margo, tekrar görüşeceğiz.

M Sabah yeterince erken gelmiyor. Güneş uzaktaki tepeleri aşar aşmaz geriniyor ve aceleyle giyiniyorum. Öldüğümü öğrendiğim haberi hâlâ kalbimi yaralıyor ama bu günün gerçekliğim tarafından mahvedilmesine izin vermemeye kararlıyım. Margo'yu bulmak için duyduğum heyecan başımı döndürüyor.

Gözlerimi açtığım anda. Wren benden daha yavaş uyanıyor ama zamanında hazır olmazsa onsuz yola çıkacağımı anlayınca hemen giyiniyor.

Bana yeni kıyafetler verildi. Eskilerim, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, paramparça olmuştu. Siyah dar pantolon ve atletten memnunum. Yumuşak kumaşı, evdeki yırtık pırtık ve kirli kıyafetlerimin yerine güzel bir alternatif oldu. İnsan diyarından... Hayır, bugün olmaz. Başımı sallıyorum.

Altın zırhlı bir yelek göğsümü sarıyor ve bana Arulius'u hatırlattığı için giymek istediğimden emin olmasam da Wren ısrar ediyor. *Güvenlik nedeniyle* diyor. Yine de itiraf etmeliyim ki, bir kez giydiğimde üzerimde oldukça iyi duruyor. Kaburgalarım alttaki kemiklerimin üzerine yerleştirilmiş altın kemik desteklerden oluşurken, boyun, omurga, dizler ve dirsekler altın havada asılı desteklerle zenginleştirilmiş. En çok da bana verilen altın eldivenlere bayılıyorum. Uçlarından dövüşmek için uzun pençeler uzanıyor. Ellerimin avuç içleri açıkta kalıyor.

"Bir savaşçı gibi görünüyorsun," diyor Wren. "Seninle kavga etmeye cesaret edemem."

Gülüyorum. "Öyle mi?" Dönüp kapının arkasındaki aynaya bakıyorum ve nefesim kesiliyor. Wren'in iddia ettiği kadar korkunç göründüğüm için değil, boynuzlarım dün geceye göre en az bir santim daha uzun olduğu ve kulaklarım... sevimli olduğu için. Krem rengi kuzu kulakları, eğer onları tarif etmem gerekirse. Bir anda ortaya çıktılar.

"Evet, onlar hakkında bir şeyler söyleyecektim ama nasıl ifade edeceğimi bilemedim... Eostrix için tuhaflar." Yansımada onun sırtışını görebiliyorum ve bu beni sinirlendiriyor.

Kabarık kulaklarımı ellerimde tutarak ona dönüyorum. "Hepsinin sevimli kulakları yok mu?" Sırıyorum.

Gözlerini kısıyor ve gömleğini pantolonunun içine sokuyor. "Hayır, yok. Bu da garip bir şeyler olduğu anlamına geliyor. Violet'e sormam gerekebilir." Onun adını duyunca kıpırdandım.

"*Ya da...* Liasium'a gidebiliriz," diye dikkatlice önerirken dönüp sırtıma bakıyorum. Hâlâ kanatlar yok. "Liasium mu?"

Bilmiyor mu? Gözlerimi kısıyorum. "Kastian orada bilgi içeren eski arşivler olduğunu söyledi..."

Oh!" Birden Vernovian Dikenimin artık boynumda olmadığını fark ettim. Büyümüşüm.

cildimi sımsıkı sarmasına alıştım. Onsuz olmak kendimi biraz açıkta hissetmeme neden oluyor. "Yakama ne oldu?"

Wren kemerini bağlar ve abanoz yeleğini başının üzerine çeker. "Geldiğimizde çıkarmıştım. Yeni mi fark ediyorsun?" Başımı sallıyorum, sonra onun da gözlüğünün olmadığını fark ediyorum.

"Seninki nerede?" Ona doğru bir adım atıyorum, ne kadar uzun olduğunu fark ediyorum. Dudaklarım sadece göğsünün üst kısmına geliyor. Neyin peşinde olduğumu biliyor. Yatağa geri oturuyor ve yeleğinin fermuarını boynu görünecek kadar açıyor. Dudaklarımı büzüyorum ve eğilip ağzımı boynuna yerleştiriyorum.

"Senin bir Eostrix olduğunu öğrendiğimde çıkardım." Elini başımın arkasında gezdiriyor, siyah saçlarımın telleri parmaklarına dolanıyor. "Bakıcın olarak sana iyi bakıldığını görmek benim görevim. Bir şeyler ters giderse Violet kelleme alır."

Ben hala. "Yani sadece görevin olduğu için mi beslenmeme izin veriyorsun?" Tenine doğru fısıldıyorum. Çenemi omzuna yaslıyorum, onu sadece kullanmak istemiyorum. Bu yanlış geliyor. Ona değer veriyorum ve sanki kesilecek bir domuzmuş gibi ondan beslenmeme izin veremem.

Wren diğer elini sırtıma koyuyor. "Bu nedenlerden biri." "Diğeri ne?"

Kahkahası göğsünde kıpırdanıyor. "Çok fazla sorunuz var - bunu biliyor musunuz?" Alçak sesle mızımızlanıyorum ve o yine kıkırdıyor. "İlk başta tamamen görev içindi. Daha önce hiç bir Eostrix beni beslememişti, bu yüzden bu konuda ne hissettiğimden tam olarak emin değildim. Ama-" Yüzünü omzuma bastırıyor. "Sen yakın olmak istediğim birisin. Kötü başlangıcımızdan sonra bile, bunu telafi etmek istiyorum. Bu yüzden lütfen isteksiz olma. İkimiz de yapmamız gerekeni yapıyoruz."

Bir şeyler saklıymış gibi hissetmekten kendimi alamıyorum ama verdiği cevaptan yeterince memnunum. Eğer gerçekten ciddiye o zaman kendimi kötü hissetmemeliyim, değil mi?

Birkaç dakika ondan besleniyorum ve işim bittikten sonra kendimi çok daha iyi hissediyorum, uzak bir mesafeye gideceğimizi bildiğim için önümüzdeki güne hazırım. Boynunu iyileştiriyor ve siyah yeleğinin fermuarını tekrar çekiyor. Onu adaçayı rengindeki pelerininden başka bir şeyle görmek tuhaf. Aksine, bunun ne kadar ciddi bir görev olduğunun farkına varmamı sağlıyor. Sanki birine suikast düzenlemeye hazırmış gibi soğukkanlı. Uzun siyah saçları bile sıkıca topuz yapılmış. Dikenli tasma dövmesi, Vernovian Dikenini çıkarıldığından beri tenine karşı küstahça duruyor.

Kastian dışarıda bekliyor ve Arulius'u onun yanında görünce şok oluyorum. Altın sarısı koyu gri saçları sabahın ışığında parlıyor. Onu görmekten iğreniyorum. Özellikle de aynı üniformayı giyiyor olmamızdan nefret ediyorum. Kastian'ı neredeyse öldüren saldırıdan sonra bile birbirlerinin boğazına sarılmamış olmaları beni aşıyor. Ben olsam onu çoktan asar ve bir yerlerde çürümeye bırakırdım. Wren ve ben kulübeden çıkarken iki erkek de bana dönüyor. Aval aval bakan yüzlerine gülümsemek için dudaklarımı sıkmam gerekiyor.

"Kulaklar mı?" Kastian ağzından kaçırır.

Arulius meraklı gözlerle yaklaşıyor. Ona ters ters bakıyorum ve ileri doğru agresif bir adım atıyorum. Wren elini nazıkçe omzuma koyarak uslu durmamı söylüyor. *Pislik herif.*

Ben ona güvenmeyen gözlerle bakarken altın Eostrix yüzünü buruşturuyor. "Sana zarar verdiğim için özür dilerim, tatlım." Ametist gözleri aç bir şekilde yüz hatlarımda geziniyor ve tekrar gözlerime doğru kırışıyor.

Güzel mi? Yüzümü sert tutuyorum. Lanet olası pislik.

"Gerçekten sana zarar vermek niyetinde değildim. Öte yandan arkadaşını öldürmeye çalışıyordum." Elini geriye atıp tembelce Kastian'ı işaret ediyor, o da ona sertçe bakıyor.

"Senden hoşlanmıyorum," diyorum açıkça.

Wren arkamdan hızlı bir öksürük çıkarıyor ve yüzünde bir gülümseme olduğunu biliyorum. Arulius kaşlarını çatıyor. "Haklısın," diye mırıldandı. "Ben de senden pek hoşlanmıyorum. Kim bu lanet ısırtıklar

birinin boynunu böyle kırmak?" *Kahretsin*. Gerçekten bunu unutmasını umuyordum ama kim unutulabilirdi ki? Keşke.

Elini kaldırıp sol kulağımı eziyor.

"Hey!" İrkildim ve elini tokatlayarak uzaklaştırdım. Avucum acıyor ama o vuruşuma gözünü bile kırpıyor.

"Çok yumuşak." Gülüyor. Kastian da yanıma geliyor ve bana bakıyor. Kulağıma yumuşak bir fırça atıyor ve onun da yüzünü bir gülümseme kaplıyor.

"Bunlar nereden geldi?" diye soruyor usulca. Omuz silkiyorum.

Gözleri Wren'e kayıyor ve ikisi de bakışlarını birbirlerine dikeyyor. Kastian'ın Selvi'den beslendiğimi anlamaması için dua ederek sinirli bir iç çekiyorum.

"Yani." Boğazımı temizliyorum. "Margo." Üçü de bana bakıyor ve Kastian'ın gözleri parlıyor.

"Seni taşıyabilirim-"

Wren bir adım öne çıkarak onu geçti. "Hayır. Elodie benimle Murph'e binecek. Sen ve Arulius uçabilirsiniz." Islık çalıyor ve Murph, gölgeleri ayaklarının etrafında uçuşarak hızla yukarı çıkıyor. Çam Kovuğu'nun siyah kürkü ve yarı saydam yaprakları vadiyi süpüren serin esintiye karşı kıllanıyor. Kendimi hâlâ ihanete uğramış hissediyorum ama Wren gerçek niyetlerini açıkladığı için yaptıklarını biraz daha iyi anlayabiliyorum. Hollow da bana aynı şüpheyile bakıyor. Kastian ve ben efendisini ağır yaraladık.

Sanırım bu bizi eşit yapıyor.

"Merhaba Murph." Elimi burnunun üzerine koyuyorum ve boğazının derinliklerinden alçak bir mırıltı çıkarıyor. "Ben de seni gördüğüme sevindim," diye mırıldanıyorum. Arkadaşını selamlarken Wren beni izliyor. Margo da böyle mi olacak? Kalbim yavaşlıyor. Onu tanıyabilecek miyim? Alt dudağımdan endişeleniyorum ve Wren'e dönüyorum.

"Hazır mısın?" diye mırıldanıyor ve kalkmama yardım etmeyi teklif ediyor. Başımı salladım.

Daha hazır olamazdım. Margo'yu son gördüğümünden beri ne kadar zaman geçti? Wren'in dün geceki hikayesi içimi titretirken bu düşünceye tutunuyorum. *Sen ölüyordun*. Bunu neden hatırlayamıyorum? *Ölmek* insanın kolay kolay unutamayacağı bir şey gibi görünüyor. Düşündüm de, Margo'nun nasıl öldüğünü ben de hatırlayamıyorum... sadece kanımızın karıştığına dair tekrar eden bir rüya ve acı. Çok fazla acı. Gecenin sessizliğine karşı sendeleyeyen nefeslerimiz. Zihnimin her yerini tarıyorum ama sadece ormanın kıyılarını buluyorum. Kulübeme sık sık döndüğümü söylemişti. Bunu hatırlıyorum... Peki ya ailem? Onları en son ne zaman gördüğümü hatırlayamıyorum. Bunun farkına varmak içimde mide bulandırıcı bir his bırakıyor. Annemle babamın da ölmüş olduğu düşüncesi... Kahverengi gözlerinin kızgın bir gökyüzüne karşı bulutlanmış olduğu görüntüsünü midem kaldırmıyor. Benimkiler de bulutlu ve soğuk muydu, yarının hayalleriyle bulanık mıydı? Teyzemin yaptığı gibi kaşlarımı çatıyor muydum?

Murph yerden havalanıyor ve kuzeydeki dağlara doğru hızla ilerliyor, bunun gücü beni şimdiki zamana çekiyor. Onun ne kadar güçlü ve hızlı bir yaratık olduğunu neredeyse unutuyorum. Wren bana sıkıca tutunuyor ve artık Vernovian Diken'i ni takmıyor olmama rağmen, hâlâ onun görünmez varlığını hissediyorum. Wren'den hiç kaçabilecek miyim? En azından artık ölümüne savaşmıyoruz ve belki de gerçek yoldaşlar olma yolunda ilerliyoruz. Birlikte harika olabileceğimizi biliyorum ama ona hâlâ güvenmiyorum. Gerekçesi ne olursa olsun ben hâlâ onun tutsağıyım, daha doğrusu Violet'in tutsağıyım.

Kastian ve Arulius tepemizde uçuyor. Kolaylıkla önümüzden uçabilirlerdi ama ikisinin de bana ve Wren'e göz kulak olmak için etrafta kaldıklarını biliyorum. Görünüşe göre her birimizin cebinde bir savaşçı var.

Artık tamamen bu âlemde olduğum için, renkler ve kokular bir şekilde daha da zenginleşti. Daha parlak, daha güçlü, daha yakın. Sanki başından beri buraya aitmişim gibi havanın altında tenim

karıncalanıyor. Gün bulutlu. Bırakın manzarayı, buradaki havaya bile alışabileceğimi sanmıyorum.
Hava bulutlu olsa da

ve kasvetli, rüzgar polenlerle tatlı ve dört ay ya da gezegen dağların uçlarında oyalanıyor. Gün boyunca bile yumuşak maviler ve morlardan oluşan büyüleyici bir ışık yayarlar. Hiç batmıyor gibi görünüyorlar. Hem nefes kesici hem de evimden uzakta olduğumu sürekli hatırlatıyor.

Bir daha asla dönmek üzere... Artık öldüğümü biliyorum.

Ama bu yine de kurallarına uyamayacağım anlamına gelmiyor. Başımı sallıyorum ve her şeyin daha iyi tarafını görmeye çalışıyorum. Kederimi hâlâ o küçük kulübede bırakabilirim. O keder yaşlı ve yorgun. Kalbimi sızlatan bu yeni hüznle kuralım neden farklı olsun ki? Zihnimde bir çizgi oluşturuyorum ve Murph'un hücum ettiği yöne doğru birkaç yüz fersah ileriye yerleştiriyorum.

O çizgiyi geçtiğimde, her şeyi geride bırakacağım. Onları yanımda taşımayacağım. Umutsuzca annemin yumuşak gülümsemesini ve babamın bilge gözlerini düşünüyorum. Ve hayali çizgiyi geçerken arkama bakıyorum. Neredeyse onları el sallarken görebiliyorum. Annem ağlıyor ve babam uzun, kederli bir ifade takınıyor.

Hiç gelmeyeceğini sandığım bir veda.

İhtiyacım olan bir veda.

Güle güle.

Midem yemek için ağlayana kadar saatlerce yol alıyoruz. İki Eostrixes aşağı uçuyor ve bir grup ağacın altında bizimle gölgede yer paylaşıyor. Kanatları daha farklı olamazdı. Arulius'un ki güneşin, Kastian'ın ki ise gecenin görüntüsüyle işlenmiş. Benim kara kanatlı erkeğim kendi türünün yanında huzursuz görünüyor. Bir ip kalbimi çekiştiriyor. Yara izlerinin ardındaki hikâyeyi ve neden kırık olduğunu hiç duymadım. Sanırım onunla kendi yaralarım hakkında da konuşmam gerekiyor. Tabii nasıl öldüğümü öğrenebilirim.

"Buyurun." Wren bana bir parça ekmek uzattı. "Umarım beğenirsiniz." Bir somunu Kastian'a, diğerini de Arulius'a atıyor. İkisi de ekmeğe kaşlarını çatarak bakıyor. Belki de Eostrixler ekmek gibi şeyler için fazla iyi, şımartılmış yaratıklardır diye düşünüyorum. Ama ben değilim.

Bir ısırık alıyorum ve buğdaylı, tereyağlı iyilik ağzımı dolduruyor. Gözlerim açılıyor. Bu şimdiye kadar yediğim en iyi ekmek. Ama bu birkaç gün önceki ekmeğin aynısı - neden şimdi tadı bu kadar güzel? İkinci bir ısırık alıyorum ve Kastian'ın elindeki parçayı dokunmadan yere bırakmasını izliyorum. "Ekmek sevmiyor musun?" Ağzım doluyken mırıldanıyorum. Kırıntılar kucağıma serpiliyor.

Kastian kollarını kavuşturur. "Özellikle değil." Sanki ekmeğin tadını çıkardığıma inanamıyormuş gibi bana bakıyor. Acaba bunun Wren tarafından sağlanan yemekle bir ilgisi var mı?

Arulius sırtıyor. "Bizim türümüz normalde sadece kanla beslenir." Gözleri tepeden tırnağa üzerimde geziniyor ve ürperiyorum. "Kıyafetini beğendim, güzelim. Bana kendiminkini hatırlatıyor." Bana göz kırpmıyor ve bu hayatımda gördüğüm en seksi şey. Bu kadar güzel olmayı hak etmiyor.

Neredeyse boğuluyordum. Wren'in sinsi bir sırıtışla bana uzattığı sudan derin bir yudum alıyorum. Ona dönüyorum. "Kıyafetlerini bana *sen mi* verdin?"

Wren boynunu ovuşturuyor. *Suçlu gibi, orospu çocuğu*. "Ortalıkta duran bir ton kıyafetimiz yok. Bunlar yıllar önce çok daha gençken ona aitti, o yüzden yeni kullanılmış olmaları konusunda endişelenmenize gerek yok." Sanki bu her şeyi daha iyi yapıyormuş gibi.

Ekmeğimden büyük bir lokma daha alıyorum ve gözlerimi deviriyorum. Wren ve Arulius gülüyor ama Kastian da en az benim kadar rahatsız görünüyor. Cevap vermemek için kendimi zor tutuyorum. Sadece mutlu olmalıyım ki

Margo'yu bulmaya gidiyoruz. Evet, buna odaklan.

Kastian kanatlarını geriyor ve bizden birkaç metre ötedeki bir ağaca yaslanıyor. Yemeğimi mideye indirmeyi bitirdikten sonra onunla konuşmak için yanından uzaklaşıyorum. Wren alçak bir ısıklık çalıyor ve ben de dönüp bakıyorum. Gözlerini bana dikeyyor ve bunun kaçmaya çalışmamam için bir uyarı olduğunu biliyorum. Onaylarcasına başımı sallıyorum ve gülümsüyorum. Arulius'la Nesbrim siyaseti, yüksek hanımlarının güncel meseleleri ve köylüler hakkındaki sıkıcı sohbetine geri dönüyor. Belki de artık bu dünyanın bir parçası olduğum için daha fazla umursamalıyım ama şu anda bunu dert edecek durumda değilim.

Kastian ben yaklaşırken başını kaldırıyor ve yüz hatlarına bir nezaket yayılıyor. "Benimle tek başına konuşmana izin mi verdi?" diye alay ediyor.

Dudaklarımı sıkıyorum. "Sanırım Wren bana yardım etmeye çalışıyor." Bunu söylemekte tereddüt ediyorum ve o anki ihanet bakışı nedenini doğruluyor. Yine de doğru, Wren'in bana yardım etmeye çalıştığına inanıyorum. Biz... arkadaşız ya da en azından arkadaş olabileceğimizi umuyorum ve ondan kaçmak sadece daha fazla kovalamak ve incitmek anlamına geliyor. Hayır, teşekkürler.

"Elodie, ciddi olamazsın," diye homurdanıyor alçak bir ses tonuyla. Mavi gözleri beni hançer gibi delip geçiyor. Botlarıma bakıyorum ve sakın kalmaya çalışmak için bir taşı karıştırıyorum.

"Violet'le konuştuğunu ve onun bana zarar vermeyi planlamadığını söyledi. Margo'yu geri almamıza da yardım edecek." Gözlerimi ayaklarımın arasına sıkıştırdığım taştan ayırmıyorum.

Elini omzuma koydu. Ona bakmadığımda tekrar hırılıyor. "Bana bak." İsteksizce gözlerimi onunkilere kaldırıyorum. Öfkeli ve hatta belki biraz incinmiş görünüyor. "Margo'yu bulmana yardım ediyordum ve bunu yapmak için seni esir almadım." Gözleri altın parantezlerimin üzerinde geziniyor. "Seni *onlar* gibi giydirmiş bile." Tiksintiyle dudağını kaldırdı.

"Üzerimde güzel durduğunu düşündüm," diye mırıldandım ve kaşlarımı çattım. Beni fark etmesini ya da görünüşüm hakkında yorum yapmasını umuyordum. Bana doğru büyük bir adım attı ve ben de küçük bir adımla geri çekildim. Gözleri öfkeyle parlıyor. Kendimi çok küçük hissediyorum. Korkuyorum.

"Hiç hoş görünmüyor, Elodie. Seni Violet'in lanet kuklalarından biri gibi gösteriyor." Elini uzatıp çenemi yukarı kaldırıyor. Dokunuşundan irkildim. "Şu şeylere bak, çok şatafatlılar ve-" Donup kalıyor, gözlerini dudaklarıma dikeyyor. Parmakları boynumda biraz daha kıvrılıyor ve irkilmeme neden oluyor.

"Ne?" Nefes nefese soruyorum, gözlerim açılıyor.

Beni bırakıyor ve tek kelime etmeden Wren'e doğru yürüyor. Selvi, hoşnutsuz bir erkeği gördüğünde tanıdığı için ayağa kalkıyor.

"Kastian?" Wren bir elini yanında kınında tuttuğu hançerine götürür.

"Bana dürüstçe cevap ver." Eostrix'in karanlık kanatları öfkeyle kabarıyor. "Onu sen mi besledin?" Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ona bunu ima edecek hiçbir şey söylemedim. Nereden bilebilirdi ki? Dudaklarıma uzandım ve biraz şişmişlerdi.

Wren sırtlıyor ve gözlerini muziplikle kısıyor. "Onu benim *yarattığımı* söyleyemem. Gecenin bir yarısı boynumu kemirerek beni uyandırdı." Omuz silkiyor. Arulius onu hazırlıksız yakaladığı için şiddetli bir şekilde öksürüyor ama Kastian öfkeyle yumruklarını sıkıyor.

Hiçbir şey söylememeye ne oldu? Öfkelen dim ve Wren'in bana bakan gözlerini yakaladım.

"Seni lanet olası piç. Bir Eostrix'i Cypress kanınla lekelemeye nasıl cüret edersin?" diye öfkeyle bağırıyor Kastian. Kaslarını esnetiyor ve loş bulutlu ışıktaki kaslarının parıltısını yakalıyorum. Kavga etmeden bir gün geçiremez miyiz? Tanrım. İşler kontrolden çıkmadan müdahale etmeliyim.

"Kastian, benim hatamdı," diye itiraf ediyorum. Hepsi bana dönüyor. Anında bakışlarının beni delip geçtiğini ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum ama devam ediyorum. "O kadar aç uyandım ki canım acıyordu... Kendimi durduramadım ve bunun yasak olduğunu bilmiyordum." Şimdi onun bakışlarıyla buluşuyorum. Gerçekten üzgün. Okyanus gözleri bir an duraksıyor.

kalbimi kıran bir şekilde. Yine de nedenini anlayamıyorum. Aramızda bir bağ yok ya da Wren'in daha önce bahsettiği gibi bir şey değil. Ne yaptığım neden önemli olsun ki? "Üzülmeni istemiyorum. Özür dilerim... Ama bana kız, Wren'e değil."

Beyaz saçlarını geriye doğru tarıyor. "Onu savunma, Elodie. O daha iyi biliyor, sen ise... bilmiyorsun." Kaşlarımı çatıyorum. Beni aşağılamaya çalışmadığını biliyorum ama yine de acıtıyor.

"Selvilerle beslenmeyiz, özellikle de Yüksek Mahkeme Komutanı'yla, tatlım," diye araya girme ihtiyacı duydu Arulius. Başımı utançla öne eğiyorum. Neden kendimi bu kadar aptal hissediyorum? Bunu bilmeme imkân yoktu.

Kastian uzun bir iç geçiriyor ve bana yaklaşıyor. Yumuşak eli yüzümdeki siyah saç tellerini fırçalıyor ve kabarık kulağımın arkasına itiyor. "Bilmiyordun. Sorun değil." Çenemi geriyorum. *Bu* Kastian'ın sevmediğim bir yönü. Birlikte bir anlık yakınlık yaşadığımız için mi? *Onun* olmayı kabul etmiş değilim.

Wren boğazını temizliyor ve onu öldürebilirim. Kavga çıkarmaya *çalışıyor*, yemin ederim. "Pekâlâ, bu devam edecek." Arulius ve Kastian genişleyen gözlerle saçlarını sallıyorlar. "Violet ona bakmamı emretti ve benim için sakıncası yok." Dudağını yukarı kaldırıp bana sırtıyor.

"Wren!" Ağzımdan kaçırdım. "Lütfen yapma-"

Kastian siyah tüyler ve boynuzlardan oluşan bir bulanıklık. Wren'e saldırır ve Murph saniyeler içinde ayağa kalkıp ikisinin arasına girer, dişleri çıplak ve kürkü kabarıktır. Eostrix Murph'e ağır bir darbe indiriyor ve iri gölge bedeni ağaçlara doğru inanılmaz bir güçle savruluyor, ağaçlardan ikisi gövdesinden kopup bize doğru eğilmeye başlıyor. Yapraklar ve dallar hışırdıyor ve etrafımızda kırılan ağaçlar tüylerimi diken diken ediyor. *Murph*. Bedeni gövdenin altında ve düşen enkazın hizasında yatıyor.

Arkamda Wren ve Kastian'ın birbirlerinin kanını akıtmaya çalıştıklarını tahmin ettiğim çatışma ve yırtılma sesleri yükseliyor. Kimse Murph'ü görmüyor ama ben görüyorum.

Aşağı doğru sarkmaya başlayan yüz metrelik ağaçlara aldırmadan ileri atılıyorum. Dişlerimi sıkıyorum ve vücudumu olabildiğince sert itiyorum. *Daha hızlı. Daha hızlı*. Keskin, parçalanmış gövde kırılmasını tamamlayıp aşağı düşerken ayaklarım beni yeterince hızlı taşıyamıyor.

"Murph!" Çığlık atıyorum ve ona doğru atlarken gözlerimi kapatıyorum. Benden önce bir köpeğin daha ölmesini izleyemem. Kalın yapışkan kan beni kaplıyor. Göğsüm acıyla zonkluyor... İniltiler. Gölgeler görüşümü bulanıklaştırıyor, ben çığlık atana kadar etrafımda acımasızca dans ediyor.

Etrafım bembeyaz ve tek bildiğim hala ileriye doğru koştuğum, körü körüne, dehşetle dolu olduğum. *Murph olmaz. Murph'ü alamazsın*, Ölüm Tanrısı'na dua ediyorum. Eğer o pislik beni dinlerse, lütfen şimdi dinlesin.

"Elodie," diye sesleniyor uzaklardan bir ses. Her şey bulanık. Beni kimin aradığını anlayamıyorum. İşte yine aynı şey. Ne diyorlar?

"Elodie." Şimdi daha yakın. Gözlerimi açıyorum ve bulutlar üzerimde. Yaşlı ağaçların yaprakları hâlâ yukarıda şiddetle dönüyor. Başımı kaldırıp yönümü bulmaya çalışıyorum. Ne oldu? Arulius üzerimde, kolunu acımasızca yırtıyor. Keskin dişlerini kıpkırmızı etinden çekerken ametist gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum, görüşümü temizlemeye çalışıyorum ama yıldızlar zihnimde dönmeye devam ediyor.

"Güzel, bilincin yerinde," diye tıslıyor ve kolunu ağzıma sokuyor. "İç."

Ağzım onun kanıyla doluyor ve tadı... bal ve acı bir şey. Yutkunurken yukarı bakıyorum. Beni dikkatle izliyor. Bakışlarındaki endişe mi? Yemin ederim endişeli görünüyor. Farkına vardıkça kalbim hızlanıyor. *Murph*. Ağzımı oynatmaya çalışıyorum ama beni sabit tutuyor. Murph iyi mi? Neden şu an kana ihtiyacım var?

"Biraz daha fazlasına ihtiyacın var aşkım," diye mırıldanıyor. Mor bakışları çok ağır. Kurtulmaya çalışıyorum ama korkunç bir acı karnımı ve altındaki her şeyi kemiriyor, bu yüzden pes ediyorum ve dediğini yapıyorum. Birkaç dakika sonra kolunu ağzımdan çekip kalkmama yardım ediyor. Gözlerim hemen alt tarafımdaki hasarı arıyor.

"Aman Tanrım." Bedenim devrilen ağaç tarafından tamamen parçalandı. Ağacın gücü beni neredeyse hiçliğe savurduğundan, belden aşağı giysilerim kana bulandı.

"Evet, öyle atladığın için aptalsın... ama Pine Hollow'u kurtardın," diye mırıldanıyor Murph'un cesedinin güvenli bir şekilde yolun dışında yattığı yere bakarken.

Hollow'u gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, hâlâ baygın ama hayatta. Rahat bir nefes alıyorum.

Dikkatimi kavgaların devam ettiği, metallerin pençelere çarparken çıkardığı seslerin havada uçuştığı yere veriyorum - bir saniye. *Murph* umurlarında değil miydi? Peki *ya ben*? İçimi öfke dolduruyor.

"Kavga etmeyi bırakmadılar mı?" Alçak ve kararlı bir sesle soruyorum.

Arulius küçük bir alay attı. "Şaka mı yapıyorsun? Gözünü bile kırpmadı, aşkım."

Bu acıtıyor. Gerçekten çok acıtıyor. Kastian'ın beni önemseydiğini sanıyordum ve Wren... Onunla sonunda arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Ya da en azından göreve bağlı. Peki ya onun Pine Hollow'u? Onun için endişelenen neredeydi? Uzun ve yorgun bir iç geçirdim. "Teşekkürler, Arulius." Kelimeleri çıkarmak itiraf etmek istediğimden daha fazla zaman alıyor. Güzel olsun olmasın, Arulius'a hâlâ güvenmiyorum.

"Lafı bile olmaz." Kollarını kavuşturur.

Yorulmalarını beklerken uzun ve rahatsız edici bir sessizliği paylaşıyoruz. Zamanımızı boşa harcıyoruz. Bugün Margo'yu almaya gitmemiz gerekiyordu. Huzursuzlanıyorum ve bana bakmadan birbirlerine attıkları her darbeye öfkem daha da artıyor.

Bu kadar yeter.

Yürümeye

başladım.

Arulius birkaç dakika beni izledikten sonra kanat çırpışlarını duyuyorum.

Ben.

"Beni durdurmaya çalışma," diye hırlıyorum ona, gözlerimi önümdeki dağlardan ayırmadan. Hiçbir fikrim yok

Nereye gittiğimi bilmiyorum ama kuzeyde olduğunu biliyorum.

Ellerini başının arkasına koyuyor, gri saçları gökyüzüne karşı dalgalanıyor ve yanımda yürüyor. "Aklından bile geçirme, aşkım." Gözlerimi deviriyorum ama öfkeyle uzaklaşmaya devam ediyorum.

En az bir saat oldu. Gün ısındıkça ve ayaklarım yoruldukça öfkem artıyor. Nefesim daralıyor ve yeni kulaklarım başımı aptalca ağırlaştırıyor - ya da belki de boynuzlardır. Muhtemelen ikisi de.

Duruyoruz ve ben büyük bir meşe ağacının gölgesine uzanıyorum. Güneş ışığı yüzüme vururken yaprakların gölgeleri yüzümde dalgalanıyor.

"Seni oraya uçurabilirim, biliyor musun?" Arulius üzerimde duruyor ve bana sinsî bir sırıtış atıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve onu görmezden geliyorum çünkü cevap vermek zorunda kalırsam ona bağıracağım. Bir saat önce de teklif edebilirdi ama bu tür oyunlar oynamayı seviyor.

İnatçılığım karşısında kıkırdıyor ve yanımdaki çimlere uzanıyor. "İyi hissediyor musun aşkım?" diye soruyor birkaç dakikalık huzurun ardından.

Uzun ve abartılı bir iç çekiyorum ve yapraklara bakıyorum. "Sadece yorgunum. Kaburgalarımı kırdığın ve Tanrı bilir daha neler *yaptığın* zamanın yaraları hâlâ sarılmaya çalışıyor ve az önce olanlar... hiç yardımcı olmadı." Bu basit versiyonu. Gerçek şu ki, tüm vücudum yanıyor. Her yerim ağrıyor. Kaburgalarım, bacaklarım- ve tanrım, açlık da geri geldi. Ama bundan daha da fazlası zihnimin bana

verdiği yorgunluk. Sadece dinlenmeye ihtiyacım var.

"Seni oraya uçurabilirim," diyor tekrar. Bu kez sesinde daha az eğlence var. Şimdi sesi gerçekten endişeli geliyor.

"Belki de diğerlerini beklemeliyiz?" Mırıldanıyorum.

Arulius yana kayar. "*Buraya* geleceklerinden şüpheliyim." Ona bakıp kaşlarımı kaldırıyorum. "*Eğer* savaşmayı bitirdilerse bile, büyük ihtimalle doğruca Hollow Keeper'a gideceklerdir."

Nefeslerim kısaldı. "Bana izin verdiğini mi söylüyorsun... bunca zamandır yanlış yönde yürümeme izin verdiğini mi?" Alnımdan boncuk boncuk ter akıyor ve vücudumdaki her kemik yanıyor.

Arulius mor bakışlarıyla bedenimi tarıyor. "Savaş yolundaydın, aşkım. Seni durdurmaya çalışsaydım beni öldürebilirdin. Kendini iyi hissettiğinden emin misin? Bok gibi görünüyorsun."

"Tam bir pisliksin," diye mırıldanıyorum, kısa nefesler alıp acı içinde dişlerimi sıkarak.

Kuru kuru kıkırdıyor. "Çok acımasızsın, biliyor musun?" Onun eğlenmesi beni sinirlendiriyor. Daha kötü bir insanla takılıp kalamazdım.

"Neden alışmakta bu kadar zorlanıyorum?" İnliyorum.

Arulius beni değerlendiriyor. "Tahmin etmem gerekirse, tam bir Eostrix olmadığın ve her geçişin biraz farklı olduğu söylenebilir."

Tam bir Eostrix değil. Wren de bundan bahsetmişti. "Bu dünyadan değilsem nasıl bir karışım olabilirim ki?"

Ben bir insanım."

Kıs kıs güler. "*Hepimiz* bu dünyadanız, tatlım. Bu bir döngü, ama sanırım sen bunu bilmezsin, Kastian da bilmez, çünkü o daha çok genç."

"Kaç yaşındasın sen?"

"Ben mi? Tanrım." Düşünceli bir şekilde ağzının kenarını ısıırıyor ve ben de olması gerekenden çok daha uzun süre bakıyorum. "Üç yüz... kadar."

Gözlerimi tekrar deviriyorum. "Oh, hepsi bu mu?"

"Çok huysuzsun, aşkım." Yüzümü dürtüyor. "Seninle bir anlaşma yapalım." Daha yakına eğiliyor. Kısa bir nefes alıyorum ve yakından ne kadar muhteşem görüldüğünün farkına varıyorum. Güneşin öptüğü teni güneş ışığında parlıyor. Dudakları yumuşacık ve onları hissetmem için beni baştan çıkarıyor. Gözlerinde kayboluyorum ve ancak gülümseyerek ağzının köşesini kaldırdığında ve küçük bir gamzesi görüldüğünde benim özelliklerimi de incelediğini fark ediyorum. Gözlerimi ondan kaçırıyorum.

Arulius'la herhangi bir anlaşma yapmak istemem. Onu sadece bir gündür tanıyorum ve bunu *ben* bile biliyorum. Başımı sallıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Eğer ona bakmazsam, aklımı başımda tutabilirim. Tamamen çok yakınım ve kişisel baloncüğümde nefes alıyor.

"Oh, hadi ama. Duymak bile istemiyor musun?" Yüzümü ikinci kez dürtüyor ve kaşlarım istesem de daha sert bir şekilde birbirine kenetlenemiyor.

"İyi. Ne?"

Gülümsüyor ve ilk kez keskin köpek dişlerinin dudaklarına dolduğunu görebiliyorum. "Sen benim senden beslenmeme izin verirsen ben de senin benden beslenmene izin veririm."

Ona ters ters baktım. "Neden benden beslenmek istiyorsun? Kastian sana da kızsın diye mi?"

Ametist gözleri boynumun etrafındaki deriyi takip ediyor. "Böylece damarlarında başka hangi yarattığın yattığını anlayabilirim." Yüzü sertleşiyor. "O zaman geçişini nasıl hızlandıracağımızı bulabiliriz, aşkım."

"Bana *aşkım* demeyi kes," diye tıslıyorum. "Bu nasıl bir anlaşma? Sadece bana yarıyor gibi görünüyor." Ona temkinli bir bakış attım.

"Bu doğru, sen benden çok daha fazla faydalanırdın ama ben de güzel bir atıştırmalık alırdım." Neredeyse mırıldanıyor. *Atıştırmalık*. Benim için önemli olan tek şey bu. Kendinden memnun olduğunu söyleyebilirim çünkü gülümsemesi daha geniş olamazdı. Ama Kastian'ın tekrar

sinirlenmesini istemiyorum. Sonra yine, üzerime *lanet* bir *ağacın* düşmesine izin verdi ve *Arulius*, tüm yaratıklar ve tanrılar arasında beni kurtarıken gözünü bile kırpmadı.

Ben. Ve ben kendime ait bir insanım. Ne yapacağımı kontrol edemez. Belki de o kadar kötü bir fikir değildir. Acı yine içimin derinliklerinde zonkluyor. Nefes nefese kalıyorum ve omurgamdan fırlayan donuk dikenlerle sırtımı kamburlaştırıyorum. "Gördün mü? Çok acı çekiyorsun." Güzel yüzünde bir endişe titreşimi dans ediyor.

Buna pişman olacağım.

"Peki," diye fısıldıyorum. Bu konuda *çok* rahatsızım ve bunun neden iyi bir fikir olmadığına dair aklıma milyarlarca neden geliyor. Ama ölüyormuşum gibi hissediyorum-gerçekten ölüyormuşum gibi.

Arulius oturuyor ve meşe ağacına yaslanıyor. Kendimi yukarı itiyorum ve başım korkunç bir baş ağrısıyla zonkluyor. Dünya etrafımda dönerken öne doğru eğiliyorum. Dizlerim yere çarpıyor ve ellerim yumuşak çimlere basıyor. İçimden bir ürperti geçiyor. Gerçekten ölüyorum... zaten öldükten sonra mı? Bunların nasıl işlediğini hâlâ anlamıyorum. Ama Arulius'un gözlerinde yakaladığım endişeyle Kastian'ın ikinci ölümün *o* olduğuna dair sözlerini hatırlıyorum.

"Dur, sana yardım edeyim." Arulius eğildi ve beni kollarının arasına aldı. Sert kaslarına karşı kıvranıyor ve çırpınıyorum.

"Beni yere bırak, Arulius." Yüzünü güçsüzce itiyorum. Ağaca yaslanıyor ve ben hâlâ kollarındayken yere inene kadar aşağı kayıyor.

"Hadi ama. Her zaman sert davranmak zorunda değilsin, aşkım." Bana sırtıyor.

Tanrım, bu adamdan nefret ediyorum. Ona ters ters bakıyorum ve o da boynunu göstererek hafif bir kahkaha atıyor. Eğer bunların komik olduğunu düşünüyorsa, şımartacağım ve ona mizahımı göstereceğim.

Kendimi tenine doğru itiyorum, dişlerim kabaca boynuna giriyor, yumuşak etine gömülüyor. Şaşırmış bir çığlık atıyor ve vücudunu şiddetle sarsıyor. Güzel, altın uçlu saçlarını kavriyorum ve daha güçlü bir çekiş için ısırığımı yeniden hizalayarak başını sertçe geriye doğru çekiyorum. Kanını şiddetle çekerken yarı kahkaha, yarı zevk dolu bir çığlık atıyor. Dudaklarımdan kıpkırmızı kan sızıyor ve ağzımın altında titriyor. Tadı bal gibi. Tatlı ve doğal tatlar bedenimi istila ediyor ve sıcaklık, o kadar çok sıcaklık içime doluyor ki acı bastırmaya başlıyor.

"Çok kötüsün, güzelim." İnliyor. "İyiliğinin karşılığını vereceğimi unutma," diye kulağıma homurdanıyor. Uyarılma üzerimden akarken inliyorum. Beslenmenin beni çılgına çevirmesinden nefret ediyorum. Beni ve Kastian'ı incittiği için Arulius'tan nefret ediyorum. En çok da onun kanının bedenimi söndürebileceğimden emin olmadığım bir cehennem ateşiyle yakmasından nefret ediyorum.

Beni Kastian'ın kanına benzer şehvetli dürtülerle dolduruyor ama Arulius'ta beni daha çok çeken bir şey var. Belki de ona olan öfkem ve beni nasıl kızdırdığı yüzündendir. Belki de gülerken ve acıdan zevk alırken etini ısırmama izin vermesindendir. *Mazoşist pislik*. Buna bayılıyorum.

Dişlerimi boynundan ayırıyorum ve ametist gözleriyle buluşuyorum. Tehlikeli bir anlaşmaya varmışız gibi birbirimize bakıyoruz. "Sıra sende," diye törpülüyorum sonsuz bakışlarımızı kesip boynunu yalayarak temizlerken.

"Kanım seni daha iyi hissettirdi mi?" diye mırıldanıyor, beni çimlere geri itiyor ve vücudunu benimkiyle aynı hizaya getiriyor. Tanrım... ereksiyonu zonklayan amıma karşı sertleşti. *Hay sikeyim*. Dudağımı içime çekiyorum. Bu yanmayı hissetmek istemiyorum - tüm yaratıklar arasında *Arulius* için değil. Hain bedenim benim sonum olacak.

"Evet," diye fısıldıyorum. Kalçalarını bana doğru sürtüyor ve ben inliyorum.

"Elodie, aşkım, burada karışık sinyaller gönderiyorsun." Kıkırdıyor ve öne doğru eğiliyor ve ben çığlık atıyorum.

Dişleri boğazımda, dişleri şiddetle içime giriyor. Ağzından kan akıyor. O, bir kurbandan intikam almak isteyen öfkeli bir tanrı ve ben de onun kişisel kurbanıyım.

Coşku iliklerime kadar işliyor ve onu sıkıca kavriyorum. Saçları çok yumuşak. Sabah gibi kokuyor

yağmur, nemli yapraklar arasında taze ve berrak hava. Nefes alıyorum ve kendimi tamamen onun kollarına bırakıyorum. Dudakları boynuma yapışıyor ve tenimi okşayış şekli... Tanrım. Dişleri damarlarımda yanıyor.

Otururken kollarını boynumun arkasına ve belime koyuyor, beni de yanına alıyor. Başını geriye atıyor ve gözlerimiz buluştuğunda bir kan püskürüyor. Ametist gözleri güçle parlıyor ve içindeki bilinmeyen bir ritme göre titriyor. Işıltılı büyüyle nabız gibi atarken genişler. Bana bakma şekli... Ne biliyor?

"Ne?" Çekişinden kurtulurken irkiliyorum, hala tam olarak onun horozunun üzerinde nerede oturduğumun farkındayım.

"Elodie, aşkım," diye pantolonunu indirdi, gözleri hâlâ kocaman. "Bana öyle demeyi kes."

Ağır ağır nefes alıyorum.

Arulius elini enseme doluyor ve beni kucaklamak için kendine çekiyor. Bana sarılıyor -güzelce- ve bu... güzel diyebilir miyim?

"Ne oldu?" Tekrar soruyorum, bu sefer nefes nefese. Kafa karışıklığı şimdi kafamın içindeki her yoldan beni çekiyor.

Sanki parçalanacakmışım gibi beni kavırıyor. "Elodie," diye fısıldıyor, nefesi omzumda sıcak. İçimi kızgınlık kaplıyor. Benimle alay ediyor, değil mi?

İyiliğinin karşılığını seve seve veririm. "Arulius." Adını yumuşaklıkla söylüyorum, dudaklarımı boynuna bastırıyorum. Altımda hareketsiz kalıyor. Sırtından ve kollarından aşağı doğru yayılan kaslarının tamamen farkına varıyorum. İçlerindeki katıksız güç yanaklarımı ısıtıyor.

Uzaklaşıyor ve gözlerimiz bir kez daha birleşiyor. Büyüleyici biri ve bana bakarken gözlerinde benekli bir özlem evreni dans ediyor. Odağımın hâlâ kanımla boyanmış dudaklarına kaymasına izin veriyorum. Öne doğru eğilip dilimi dudağının alt kenarında gezdiriyorum. *Ne yapıyorum ben?* Aramızdaki sınırı zorladığım için kendimden nefret ediyorum. Ama kendimi tutamıyorum. Birkaç gündür ilk defa kendimi inkar edilemez bir şekilde gerçek hissediyorum. Dudağını yalıyorum. İnliyor ve gözlerini kapatıyor. Kendimi gerçek hissediyorum, sanki gerçekten buradaymışım gibi. Teyzem ve Margo'dan beri ilk kez yaşıyorum... öldüğümünden beri. Bu beni gerçek değil mi yapar? Şu anda buna odaklanmak istemiyorum. Tek bildiğim Arulius'un bana var olduğunu hissettirdiği. Şimdi, burada.

Belki bunu biraz da Kastian'a inat olsun diye yapıyorum.

Üzerimde kalan son parçayı da öperken dudaklarım onunla buluşuyor ve sonra üzerime geliyor. Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve dilini ağzımın içine sokuyor. Bunu gerçekten yapıyoruz. Vücudum onun için, herhangi bir şey için ağrıyor.

"Bu gerçekten oluyor mu, aşkım?" Sırıttıyor. Aptal gülümsemesini öpüyorum ve o da şehvetli bir şekilde hırlıyor.

"Neler olduğunu bilmiyorum." Uzaklaşıyorum ve nefes veriyorum. "Bana bunun gerçek olup olmadığını söyleyebilir misin? Eğer... Ben gerçeksem." Hiçbir şey düşünmüyorum. Onunlayken olmaz. Çok az tanıdığım biri için bu sözleri söylemek bir şey ifade etmemeli, değil mi?

Yumuşak kulağımı ısıtıyor. "Bu gerçek mi?" Sıcaklığı kulağıma doluyor ve beni ürpertiyor. "Evet," diye mırıldanıyorum.

Sırıttıyor. Eli sırtıma dolanıyor ve beni kalkmış sikinin üzerine çekiyor. "*Bu* gerçek gibi mi?" Boyu beni okşarken zayıf bir çığlık atıyorum. İnce pantolonumdan sızan ıslaklığı hissettiğine şüphe yok. Başımı sallıyorum. Beni geri çekerek bir protesto çığlığı attırıyor. "Öyleyse neden gerçek olup olmadığını soruyorsun, tatlım?" Yüz ifadesi yumuşuyor. Her şeyi görüyormuş gibi bana bakıyor. Sanki *beni görüyormuş* gibi.

Beni izlerken içime bir şey batıyor. Sanki kırılmışım gibi. Çok kasvetli bir sesle sordu. Neredeyse kalbim kırılacaktı. Bunu neden sordum ki? Sanırım artık hiçbir şey gerçek gelmediği için. Ya da en

azından *ben* hissetmiyorum. Wren'in dediği gibi uzun süre *arada kaldığım* için mi? Artık hiçbir şey hiçbir şeye uymuyor gibi görünüyor. Zihnim karmakarışık.

"Ben... Ben sadece emin olmak istedim." Tüm söyleyebileceğim bu. Ne de olsa gerçek bu.

Birkaç dakika bana bakıyor ve kaşlarını kaldırmasına rağmen bunu bir cevap olarak kabul ettiği için tanrılara şükrediyorum. Beni kucağından indiriyor ve ayağa kalkıyor, beslenirken kabaca yerinden oynattığım parantezlerini yeniden hizalıyor.

"Margo'ya daha çabuk ulaşabilmemiz için beni... taşıyabilir misin?" Ondan *bir şey* isteyeceğim için dişlerimi sıkarak isteksizce sordum. Ama az önce paylaştığımız an... ona biraz daha güvenmem için yeterliydi.

Altın kanatlarını geriyor ve ne kadar geniş açıldıklarına hayret ediyorum. Onunki Kastian'inkinden çok daha geniş. Acaba bunun yaşla bir ilgisi var mı? Yaklaşık üç yüz yaşında olduğunu söylemişti. Kastian çok çok daha genç, benim gibi. Bizler yuvadan yeni çıkmış kuşlarız.

"Elbette, güzelim," diye mırıldandı. "Ama sadece bir şartla."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neymiş o şart?"

"Bana neden gerçek olduğundan emin olman gerektiğini söyle." Kollarını uzatıyor ve beni kucaklamasına izin veriyorum. Birkaç dakika onun sözlerini düşündüm. Nedenini soran ilk kişi o. Çoğu insan sadece olumlu şeyler duymak -Evet, *ben* iyiyim- ve günlerine devam etmek ister. Kalbimde, aklımda hangi canavarların yattığını bilmek istemezler.

Bu ödenecek ağır bir bedel. Tüm yükümü ve sıkıntılarımı ona yüklememi mi istiyor? Bunları duymak isteyecek birine benzemiyor. Ama beklentiyle bana bakıyor. Ametist gözleri, endişe olarak adlandırmaya cesaret ettiğim şeyle titriyor.

"Tamam, ama uçarken."

"Benim için yeterince iyi, aşkım," diye cıvıldıyor bizi gökyüzüne doğru iterken.

Arulius bir rüzgar ve gökyüzü tanrısının zarafetiyle uçuyor. Güneş bana ulaşabilsin diye bulutların üzerinde uçarken yanaklarım ısınıyor. Üşüdüğümü nasıl anladığı benim için bir muamma, ama içinde yıkanıyorum. Günlerdir güneş ışığını hissetmemiştim ve küçük kulübede kapalı kalmak beni

oldukça huzursuz. Işık tenimi uyarıyor ve kendimi bu mutluluğa bırakıyorum. Arulius'a söyleyeceklerimin sıcak ve hoş olmayacağını bilsem de, sanki gökyüzü sığ kıyılarımdaki acıları yıkıyormuş gibi üzerimden bir ağırlık kalktığını hissediyorum.

Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum, o yüzden mantıklı olan yerden başlıyorum. "Maggie Teyze öldü... sonra Margo da öldü."

Kaşlarını kaldırıyor.

"Margo benim köpeğimdi. Hollow Keeper'a gitmemizin sebebi o. O... şey, o benim her şeyimdi. Margo'nun ölümüyle ilgili her ayrıntıyı hatırladığımı sanıyordum ama hatırlamıyorum, belki de hatırlamak istemiyorum. Sadece onun öldüğünü biliyorum ve görünüşe göre ben de ölmüşüm. Aylarca sanki hala hayattaymışım gibi ormanda dolaştım. Bir şeyler arıyordum. Margo'nun gittiğini biliyordum ama yine de bir şeyler arıyordum. Yine de ne olduğunu bilmiyorum. Belki de bir süre daha kalırsam beni tekrar bulacağını umuyordum. Her gün, durmadan arıyordum."

Sessiz. Onu suçlamıyorum, söyleyecek ne var ki?

"Teyzem ölürken kaşlarını çatmıştı... ve bu görüntü onun hatırladığım gülümsemesini, onu gerçek kılan gülümsemesini yok etti. O zamandan beri çok farklıyım. Nasıl öldüğümü bile bilmiyorum ve bunu kabullenmek oldukça zor. *Kendimi ölü hissetmiyorum.*" Elimi gökyüzüne doğru kaldırıyorum, hava parmaklarımın arasından akıyor. "Ama aynı zamanda kendimi gerçek de hissetmiyorum. Bu yüzden sordum, çünkü gerçek olduğumu onaylayacak birine çok ihtiyacım var. Eğer değilsem, o zaman her şeyin ne anlamı var?"

Kaşlarını çatıyor. Bu ilginç bir görüntü - onu daha önce sadece sırtırken ya da gülerken görmüştüm, arsız herif. Keskin yüz hatlarından kasvetli bir ışık yayıyor. Güneşin öptüğü teni, etrafımızı saran bulutların içinde zıplayan turuncular ve sarılarla parlıyor.

Elim hâlâ gökyüzüne doğru uzanmış, umutsuzca bana geri uzanması için dua ettiğim yaşam iplerine uzanıyor. Arulius kanatlarını yana eğiyor ve elim altımızdaki bulutların kabarıklığına dalıyor. Parmaklarım ıslak yağmur damlalarıyla damlıyor ve tenimi karşılıyor.

bir yağmur fırtınasına yakalanmak. Tüylerim diken diken oldu.

"Gerçek olmak başkalarının öyle demesiyle belirlenmez," diye fısıldıyor ve elini benimkine uzatıyor. Sıcaklığı ve yumuşak dokunuşu bulutlar kadar nazik. Bronz teni dirseğimin arkasına baskı yapıyor. Elim onunkinin yanında çok küçük kalıyor. Ellerimiz birlikte bulutlarla sarmalanıyor ve biliyorum ki o da yağmuru ve verdiği öpücükleri benim gibi hissediyor, Yarının aleminin üzerinde yaşayan milyonlarca küçük dilek. "Bu an." Sesi kulağımda yumuşak. Diğer koluyla beni daha sıkı kavlıyor, usulca okşuyor. "*Kimse* beni bu anın gerçek olmadığına ikna edemez. Öyle olmasam bile, öyle olsun. Yağmur yine de beni selamlıyor. Güneş yine de içimi ısıtıyor. Bu anın *benim* için bir anlamı var... Bu yeterince gerçek."

Sözleri beni yiyip bitirdi.

Söylediği her şey mantıklı geliyor. Yağmur beni selamlıyor, güneş içimi ısıtıyor ve onunla geçirdiğim bu an... benim için de bir anlam ifade ediyor. Kalbim çarpıyor. Yaptığı şey hakkında hâlâ hislerim var ama Arulius ima ettiğinden çok daha derin. Hiç kimse bana bu kadar şiirsel ve melankolik bir şey söylememişti, bu kadar içten. Gözümden bir damla yaş süzülüyor ve bizi taşıyan rüzgâr tarafından sürüklenip götürülüyor.

"Gülümsüyorsun, değil mi?" Kıkırdıyor.

Sesi beni kendi yıkıntılarımdan çıkarıyor. Gülümsüyorum. Kıkırdamama izin veriyorum.

"Karnında kelekler uçuşuyormuş gibi kasılmandan anlayabiliyorum," diye mırıldanıyor. "Çok tatlı, aşkım."

Yanaklarım onun itirafıyla ısındı. "Bunu yaptığımı bilmiyordum."

Gün batımında küçük bir köye varıyoruz.

Arulius buranın bekçinin evi olduğunu ve onu bu saatte Hollow's Grove yerine burada bulacağımızı söylüyor. Sadece bir avuç kulübe ve sokaktan oluşan sakin bir köy. Normal büyüklükte olduğunu düşündüğüm ağaçlar yapıları çevreliyor ve kasabanın burada olduğunu bilmediğiniz sürece onları yukarıdan görmeyi zorlaştırıyor. Artık çok daha kuzeyde olmamıza rağmen hava hala oldukça güzel. Hava daha az tatlı ve yaprak ve yosun kokuları barındırıyor. Esintide bir tür rutubet var.

Yere yaklaştıkça Murph'ün siyah kürküne ve yanında duran iki dövülmüş erkeğe gözüm takılıyor.

"Tanrım." Gözlerimi deviriyorum ve inmek zorunda olduğumuz için korkuyorum. Arulius'la birlikte olmayı tercih etmem bile onlara ne kadar kızgın olduğumu gösteriyor.

"Düşündüğümünden daha erken geldiler," diye karşılık veriyor Arulius, ses tonunda bir parça eğlenceyle.

Şu anda ikisiyle de görüşmek istemiyorum. Pervasızlıklarıyla neredeyse Murph'ü ve beni öldürüyorlardı. Burada hayatın anlamı bu kadar az mı? Ya da belki de umurlarında değildir. Ya Arulius beni zamanında iyileştirmeseydi? İç çekiyorum.

Kastian inişimizi izlerken kanatlarını indiriyor. Güzel. Kendini kötü hissetmeli. Wren göz ucuyla bizi izliyor. Ağzında bir sigara, kollarını göğsünde kavuşturmuş Murph'e yaslanıyor. Arulius beni yere bırakıyor ve ben de derin bir esnemeyle bacaklarımı uzatıyorum. Uzun bir gün olduğunu söylemek yetersiz kalır.

"Hey, şunlara bak." Arulius sırtımdaki bir şeyi tutuyor. Tanımadığım bir his yayılıyor.

dokunduğu yerde, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"O da ne?" Ağzımı açıp dönerek neyi tuttuğunu görmeye çalışıyorum. Mor gözleri eğlenceyle doluyor.

"Çok sevimliler," diye mırıldanıyor.

"Ne?" Talep ediyorum. Neyi çektiğini göremiyorum. Kürek kemiklerimin arasında vücudumun başka bir uzantısının olması garip. Bir şey fark edince gözlerim açılıyor.

Gülüyor, sesi derin ve yumuşak. "Kanatların filizlendi, güzelim."

Hâlâ heyecanım göğsümde patlıyor. "Gerçekten mi? Ne renk bunlar?" Bunun neden önemli olduğundan emin değilim. Altın kanatlar mı umuyorum? Belki koyu alacakaranlık?

Ben ona ters ters bakarken Kastian temkinli bir şekilde yaklaşıyor ve yanıma geliyor. Sırtımı inceliyor. Gözlerimi ondan kaçırıyorum. O... bir şekilde bana ihanet etti. Daha önce tamamen farklı biri olmuştu ve ben bundan hoşlanmadım. Bu konuda *hiçbir şeyden* hoşlanmıyorum. Onunla konuşma konusundaki isteksizliğim karşısında derin bir nefes aldığını duyuyorum. Güzel, umarım acıtıyordur.

"Özür dilerim, Elodie." Sesi ağırdı. Hiçbir şey söylemiyorum, söyleyecek bir şey yok.

"Krem." Parmaklarım yeni kısa kanatlarımın üzerinde kayıyor. "Sarı ve turuncu renkli bir şafağa bakan bir güvercinin kanatları gibi," diyor Arulius kasvetli bir şekilde, kasvetli duyguların kalbime geri dönmesine neden olacak şekilde. Kelimeler böyle bir melankoliyle söylenemeyecek kadar güzel. Diğerleri tekrar etrafta olduğuna göre, o ele avuca sığmaz haline geri dönmüş. Ben de onu takip etme ihtiyacı hissediyorum.

Düşmanımla yüzleşmek için dönüyorum. Ametist gözleri alacakaranlıkta evrenin köşeleri gibi dans ediyor. "Teşekkürler, Arulius." Dudaklarımda zayıf bir gülümseme beliriyor.

"Ne zaman istersen, aşkım." Hafif bir gülümseme dışında yüzünü ifadesiz tutuyor.

İlk defa, o aptal lakabı kullandığı için ondan nefret etmiyorum. Kastian altın Eostrix'e karşı yeni tavrım karşısında kaşlarını çatıyor. Benimle arasındaki mesafeyi hissettiğini söyleyebilirim ve ben de öyle olmasını istiyorum.

Üçümüz küçük yokuştan yukarı, Wren'in Murph'e yaslandığı yere doğru yürürken Kastian'ı görmezden geliyorum. Durduğumuzda ona bakmaya zahmet etmiyorum ama elim Murph'ün ağzıyla buluşuyor. Canavarın koyu kahverengi gözleri bana onun için ne yaptığımı bildiğini söylüyor. Alnını göğsüme bastırıyor. Kafası rahatlıkla tüm vücudum kadar.

"Rica ederim," diye fısıldıyorum alnına doğru. Murph'ün gölge kürkü dalgalanıyor ve tenimde serinliyor. Çam Kovuğu kısık bir homurtu çıkarıyor ve ben gülümsüyorum.

Wren boğazını temizliyor ve bana yukarıdan aşağıya bakıyor, şüphesiz belimden aşağısı kana bulanmış giysilerimi görüyor. "Hadi gidelim." Yanında yürümem için bana el sallarken alay ediyorum.

Son derece sık ağaçlardan oluşan bir duvarın köşesine sıkışmış en büyük kulübeye gelene kadar köyün içinden geçiyoruz. Dalları alçaktan sarkıyor ve kulübenin duvarlarını neredeyse mükemmel bir şekilde gizliyor. Taşlar sarmaşıklarla kabartılmış ve neredeyse onlardan bir parça koparıp koparamayacağımı sormak istiyorum ama saklayacak ya da dikecek bir yerim yok, bu yüzden Wren eski ahşap kapıyı üç kez çalarken sessizce onları hayranlıkla izliyorum.

Bir hışırtı duyuldu ve sonra Wren'den belki birkaç yaş büyük bir erkek kapının arkasında belirdi. Wren ve Arulius'u tanıyor ama bakışları Kastian ve benim üzerimde şüpheyile geziniyor.

"Komutan Bartholomew." Adam başını eğiyor ve Wren konuşana kadar yayını tutuyor.

"Moro. Seni gördüğüme sevindim." Çenesini yukarı kaldırıyor, ifadesi keskin. Kaşlarımı kaldırıyorum ama sessiz kalmayı tercih ediyorum. Wren kesinlikle Violet'in Komutanı rolüne uyuyor. Onun ordunun yüksek performanslı bir parçası olduğunu kendime hatırlatmak zor. Benim için o sadece Wren, şu anda nefret ettiğim arkadaşım. Onun gerçekten benim tarafımda olduğuna inanmak istiyorum. Bu yüzden buradayız, değil mi?

"Siz ve korumalarınız için ne yapabilirim?" Moro kapısına yaslanıp Kastian'a bakar ve

Gözleriyle bizi iyice bir süzdü.

Wren beni öne doğru itiyor. "Bu Elodie, şu anki alımım. Onun Pine Hollow'u için buradayız." *Şu anki alım.* Gözlerimi deviriyorum ve pişman olacağım bir şey söylememek için dilimi ısırıyorum.

Moro'ya endişeyle bakıyorum. Yeterince iyi birine benziyor ama daha önce de kandırılmışım. Teni koyu ve pürüzsüz, parlak gümüş gözleri ve kısa, altın benekli saçlarıyla tam bir tezat oluşturuyor. Bakışlarımı karşılıyor ve kaşlarını kaldırıyor.

"Yeni alım, ha?" diye soruyor Wren'e, sanki ben burada değilmişim gibi. Wren başını sallıyor ve Moro düşünceli bir şekilde dudaklarını sıkıyor. "Hollow'u bulmak birkaç gün sürebilir. Son zamanlarda onlardan büyük bir akın yaşıyoruz." Eli kirli çenesini buluyor. Çenesini kaşırken altın rengi kirli sakalları kıllanıyor.

Kalbim parçalanıyor. Bu, benim dünyamda çok sayıda köpeğin öldüğü anlamına geliyor. Yumruklarımı sıkıyorum. Bazı düşünceler düşünmek için çok korkunç. Ölümünün yumuşak iniltilerini duymak istemiyorum. Şu anda odaklanmam gereken şeyi gözden kaçırmama izin veremem, bu yüzden düşünceleri kafamdan silkeliyorum.

Margo.

"Sorun değil. Beklerken dinlenebileceğimiz bir odamız olabilir mi?" Wren sanki şu anda dinlenmeye hazırmış gibi ön kol desteklerini çözüyor. Kastian ve Arulius da dinlenmeye hevesli görünüyor.

Ben de omuzlarımın çöktüğünü hissedebiliyorum. Seyahat etmekten her zaman nefret etmişimdir ve enerjimi kemiklerimden çekip alır. Annem ve babam ne zaman beni bir şekilde ormanımızdan çıkarmayı başarsa, tüm zaman boyunca üzülürdüm. Capitol'de düzenlenen yıllık festival için Heirah'a gittiğimizde annem bana çok sinirlenirdi. Sadece on yaşındaydım ama evden uzakta olduğumuz her gün kendimi daha zayıf hissederdim. Ormanımdan uzakta.

Moro birkaç oda hazırlarken hepimizi yemek masasına oturtuyor; bu *birkaç* odayı biriyle paylaşmak zorundayım ve içlerinden *herhangi* biriyle paylaşma fikrinden nefret ediyorum. Kötü bir tavırla sandalyeme çöküyorum ve Moro'nun malikanesine göz gezdiriyorum.

Gayet normal. Ön kapının yanındaki kancada kocaman koşum takımları ve Murph'e uyacağından bile emin olmadığım birkaç ağızlık var, çok büyükler. Margo'nun koşum takımlarından herhangi birine uyup uymayacağını düşünüyorum. Benim dünyamda müthiş bir husky karışımıydı, neden burada da o kadar mükemmel olmasın? Odayı incelerken çenemi kollarımın üzerine bırakıyorum. Ocağın sıcaklığı ve buradaki ortamın kendisi beni şimdiden çok daha hafif hissettiriyor. Moro'nun iyi bir insan olduğunu sadece yaşam tarzından bile anlayabiliyorum.

Merdivenler Moro'nun ayakları altında gıcırıyor, o da bir aşağı bir yukarı gidip gelerek üst kattaki odalara battaniye ve yastık taşıyor. Yanan odun ve sedir kokuları mekânı dolduruyor ve bana evimi hatırlatıyor. Kütükler çıtırdıyor ve şakırdıyor, beni geldiğimizden daha da yorgun bir hale sokuyor.

Kastian ve Wren birkaç kez benimle konuşmaya çalıştılar ama ben onları tanımayı bile reddettim. Arulius bunu eğlenceli buluyor ve her denediklerinde histerik bir şekilde gülüyor. Her güldüğünde kendimi gülümsemekten alıkoymak zorunda kalıyorum, çünkü kahretsin, kahkahası bulaşıcı. Bu da onun koluna birkaç yumruk yemesine ve Wren'den rahatsız edici bir bakış almasına yol açıyor.

Moro odalarla işini bitirdikten sonra bize ekmek, peynir ve tanımadığım bitkilerden oluşan sıcak bir yemek ikram ediliyor. Akşam yemeği sessiz, tuhaf ve garipti. Moro kimseyi beklemiyordu, bu yüzden dağınık eğlence odasında oturmak için neredeyse hiç yeri yoktu. Daha fazla koşum takımı ve bakım malzemesi mobilyalarının üzerine saçılmış durumda. Burada kalmanın ne kadar katlanılabilir olacağını ve ne kadar süreceğini sorguluyorum.

Sonra oda atamaları geliyor. Kendi odamı istiyorum, gerçekten istiyorum, ama Wren tekrar kaçmaktan çekinmeyeceğimi ve bu ayrıcalıkları kaybettiğimi savunuyor. Kastian teklif ediyor ama Wren ve ben şiddetle karşı çıkıyoruz. İtirazım karşısında gözleri büyüdüğünde duygularının incindiğini biliyorum ama siktir et onu. Üzerime bir *ağacın* düştüğünü bile fark etmedikten sonra nasıl hissettiğimi

sanıyor? Özellikle de *onun* düşürdüğü bir ağacı.

Geriye Arulus kalıyor. Eğer bir yerde kalmak zorundaysam, o benim için çok daha iyi.

diğer seçenekler. Tabii ki Wren bana gülüp geçti. Bu konuda başka seçeneğim olmadığını açıkça söylüyor. O benim bakıcım, sanki ben bir içi boşmuşum gibi. Bana taktığı tasmayı da unutmadım, tasma kayışını da. Parmaklarım boynuma doğru gidiyor, hâlâ yerinde olmadığı için rahatlıyorum. Ona itaat etme fikrinden nefret ediyorum ama başka seçeneğim yok.

Oda bana Wren'in Caziel'deki kulübesini hatırlatıyor. Boş ve kasvetli, yalnız bir hayatın ve onu dolduracak hiçbir şeyin olmadığını kanıtı. Moro'nun bir ailesi yok mu? Hayatını yüzyıllardır Kovuklar'a bakarak geçirdiğini ve eve döndüğünde kimseyle karşılaşmadığını hayal ediyorum. En azından Cypress'in konuşacak Marley'i var. Burası... tamamen boş. Duvarları süsleyen tek bir fotoğraf bile yok.

Wren yatağı hazırlıyor ve giysilerini kapının yanındaki kancalara asıyor. Şifonyeri açıyor ve büyük beyaz bir gömlek çıkarıp bana fırlatıyor. "Al, bunu giy. Yarın Moro'nun hizmetçilerine üniformanı temizleteceğim." Kehribar rengi bakışlarını yerde tutuyor.

Gözlerimi ona diktim. "Sen buradayken giyinmeyeceğim."

Omuz silkiyor. "O zaman kanlı elbiselerle uyu, Elodie." Yatağa uzanıyor ve yüzünü diğer tarafa çeviriyor. Gözlerimi deviriyorum. Yeterince iyi.

Büyük beyaz gömleğin içine girerken kıpkırmızı üniformam ayak bileklerimde birikiyor. Üzerime bir elbise gibi oturuyor ve bir zamanlar burada hangi devin yaşadığını merak ediyorum ki bu kadar büyük bir gömleği olsun. Kıyafetlerimi yere bırakıyorum ve hala bacaklarıma ve belimin altına yapışan kana kaşlarımı çatıyorum. Sanki o lanet şeyin içinde yıkanmışım gibi görünüyor.

Neyse ki odamızın yanındaki koridorda bir küvet ve Moro tarafından oraya yerleştirilmiş büyük bir kova ılık su bulunan bir banyo var. Bekçiye sessizce teşekkür ediyorum. Kıyafetlerimin halini görmüş olmalı. İç çekiyorum. *Ne kadar uzun bir gündü.*

Ilık su beni içine çekerken tenim heyecanlanıyor. Banyo yapmayalı ne kadar oldu? En az birkaç gün. Tekrar iç çekiyorum ve keselenmeye başlıyorum. Bitirdiğimde su bulanık ve pembe bir renk alıyor. Küveti boşaltıyorum ve narenciye kokulu bir havluyla saçlarımı kuruluyorum.

Artık temiz olduğum için gömlek tenimde daha iyi duruyor. Tekrar içine girip odaya dönüyorum ve sonunda yatağa giriyorum. Wren kıpırdamıyor ve ben de bu geceyi kutsayan tanrılara sessiz bir teşekkür daha gönderiyorum. Yüzüm yastığıma gömülene kadar uykuya ne kadar hazır olduğumu fark etmiyorum. Yanaklarımı yumuşak kumaşa sokuyorum ve günün olaylarını yüzüncü kez düşünmeden dinlenmenin çekiciliği beni ele geçiriyor.

Acı içime saplanıp beni rüyasız uykumdan uyandırdığında hava hâlâ karanlıktı. Çığlıklarımı susturmak için ağzımı kapatıyorum. Kemiklerim yine yanıyor, çok korkunç ve şiddetli bir şekilde. Bir noktada etraflarındaki etin cızırdadığını ve eridiğini hissettiğime yemin edebilirim. Sırtım kanatlarımın saplarına yakın bir yerde titriyor ve bunu duyabiliyorum - çatırdama ve ıslak çıtlamalar. İçimde yanan bir acı tutuşuyor. Yüzümü yastığıma gömmek için kendimle boğuşuyorum. Bu şekilde ne kadar kaldığımı bilmiyorum ama saatler süren dayanılmaz bir ıstırap gibi geliyor.

Sonunda acı hafifliyor. Boğazımda düğümlenen çığlıklarla mücadele etmekten zihnim yorgun düşmüştü. Çarşafı geri yığıldım. Tüyleri sırtımda hissedebiliyorum artık. Kaburgalarımın hemen altında duruyorlar, kuyruk sokumumun üzerinde uçları kıvrılıyor.

"Bu da *bir şeydi.*"

Sesi karşısında irkiliyorum ama karşılık verecek enerjim yok. Tabii ki acı veren büyüme hamlem onu uyandırdı. Zaten yüzüm ona dönük olduğu için gözlerimi kapalı tutmayı tercih ediyorum. Onu görmezden gelirim belki beni rahat bırakır. Hiç ama hiç havamda değilim.

O yaklaştıkça yatak çöküyor. "Biliyor musun, bir Eostrix'in kanatlarının tam olarak ortaya çıkmasının iki yüz yıl kadar sürebileceğini söylüyorlar." Nasırlı elleri sol kanadımın üzerinde geziniyor.

İlginç. Kıpırdamadan duruyorum, müstehcen şeylerle karşılık vermem için bana yalvaran alaycılığa

direniyorum. *Lütfen*

sadece uyuduğumu varsay.

"Acıktın mı?"

Açlıktan ölüyorum. Ama tekrar Wren'den beslenmektense bir hücrede çürümeyi tercih ederim. Sabaha kadar bekleyip Arulius'la buluşabilirim. Şu an onun benim yardımcım olduğuna inanamıyorum ama yaptıklarından sonra Kastian'dan da beslenmeyi reddediyorum. Wren'den de. Ve Arulius o kadar da kötü değil. Gerçek olsun ya da olmasın, onun gerçekten nazik olduğunu görüyorum. Benim için yeterince gerçek.

Wren daha yakına eğiliyor ve nefesi yanağımı ısıtıyor. "Elodie. Uyumadığını biliyorum. Seninle konuşmam gerek."

Ne söylemesi gerekiyorsa söyleyene kadar pes etmeyecek. İç çekiyorum. "Ne?"

"Gördün mü, uyumadığını biliyordum," diye mırıldanıyor. Dudaklarındaki sinsî gülümsemeyi duyabiliyorum ve bu beni sinirlendiriyor.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Benimle burun buruna yatıyor ve yuvarlanmamak için kendimi zor tutuyorum. "Ağaç devrildiğinde sana yardım edemediğim için özür dilemek istiyorum... Ayrıca Murph'ü kurtardığın için de teşekkür etmek istiyorum." Kaşları birbirine yaklaştı. "Onu kurtardığın için sana borcumu asla ödeyemem."

Şimdi de özür mü dileyeceksin? Kimse dinlemezken mi? En azından Hollow'unu kurtardığımı biliyor. Pislik. "Hiçbir şey yapmadan duramazdım. Ezilmiş olurdu." Öfkelen dim.

"Senin gibi mi?" diye fısıldıyor acı içinde.

İrkiliyorum ve ona bakıyorum. Uzun, siyah saçları ensesinde duruyor ve birkaç teli yüzünü kaplıyor. Kehribar rengi derin gözleri dün geceki gibi yumuşak. Başkalarının yanında neden bu kadar farklı? Komutan imajını korumak için mi?

"Neden bu kadar acımasızsın?"

Sözlerim karşısında gözleri açılıyor ve içinde bir sızı titriyor. "Zalim mi? Ahh. Benim yerine getirmem gereken bir görevim var, Elodie. Arkadaşlıkların ve nezaketin bunun önüne geçmesine izin veremem."

"Kastian'la savaşmak senin görevin değildi," diye karşı çıkıyorum. Wren'in yüzü ifadesizleşiyor.

"Benim ve Arulius'un kendi başımıza gitmemize izin vermek senin görevin değildi. Peki ya Murph'e karşı görevin?"

Sadık arkadaşının ölmesine izin vermek... İğrenç."

İkincisini söylediğimde küçümseyerek burnunu kırıştırıyor. Bu onun zayıf noktası, yumuşak karnı.

"Hiçbir şey anlamıyorsun. Sen sadece aptal ölü bir kızsın." Loş ışıktaki bana dik dik bakıyor.

Sadece aptal ölü bir kız. Bu beni derinden vuruyor ve o bunu görüyor. Duvarlarımda neden olduğu kırılmayı görebiliyor. Gözyaşlarımı tutmak için dilimi ısıriyorum. Hiçbir *arkadaş* bunu söylemez.

"Kahretsin, Elodie, özür dilerim, yapmamalıydım-"

Vücudum bana bağırır da kendimi yukarı itiyorum. Sözleri beni derinden sarsıyor. Benimle bu şekilde konuşmasına izin vermeyeceğim. *Kimsenin* benimle bu şekilde konuşmasına izin vermeyeceğim. Çünkü söylediği şey doğru. Ben sadece ölü bir kıyım. *Sen gerçek değilsin, sen gerçek değilsin.* Kelimeler bir kez daha zihnime kazınıyor, beni daha da içime, uzun zamandır kıyısında durmayı başardığım karanlık köşelere gömüyor. Ayağa kalkıp kapıya yöneldiğimde oda sarsılıyor gibi görünüyor.

Wren arkamdan yere yığılıyor ama ben ondan olabildiğince uzaklaşmaya kararlıyım. Kapı koluyla uğraşıyorum ve kapı açıldığında her adımım bir öncekinden daha emin bir şekilde koridorda ilerliyorum. *Hava almam lazım. Gerçek hissetmeliyim. Herhangi bir şeye. Bu karanlık boşluk dışında herhangi bir şey.*

"Elodie! Dur!"

Onun bağıışı şüphesiz diğerlerini de uyandırırken kapılar arkamdan açılıyor. Arkamdan ayak sesleri geliyor ve karnım ağrıyor. Kaçmaya çalışmıyorum, sadece istiyorum... Sadece yalnız kalmaya ihtiyacım var. Biraz hava almak için.

Gerçek hissetmek için.

Merdivenlerin yarısına gelmişim ki kollar belimi sararak beni ve beni esir alan kişiyi merdivenlerden aşağıya savurdu. Kanadımdaki korkunç bir çıtırtı ve acı patlaması bana hemen kıldığımı söylüyor. Acı omuzlarımın arasındaki noktadan yukarı fırlıyor. Daha fazla çatırtı ve iniltiyle ana kata çarpıyoruz. Kalbim artan bir korkuyla kaburgalarımın çarpıyor. Wren beni yere yapııştırıyor ve avucuyla kırık kanadıma bastırıyor.

Yapabileceğimi hiç bilmediğim bir çığlık attım. Bu çürümüş ve o da öyle. Bu kuzu postuna bürünmüş bir kurdun eylemi.

"Tam da benden kaçamayacağını anlayacağını düşündüğüm anda," diye hırlıyor kulağıma. Wren'in olduğu belli bir kötülük türü var. Asla yüzleşmeyeceği bir kötülük. Onun yerine hincını benden çıkarmayı tercih ediyor.

"Sadece yalnız kalmak istiyorum!" Çığlık atıp kendimi kaldırmaya çalışıyorum ama çok güçsüzüm ve her yerim iğrenç, derin bir acıyla sarsılıyor. "Kaçmaya çalışmıyordum Wren, sadece *senden* uzaklaşmaya çalışıyorum!" Sesim kulaklarımda o kadar yüksek ki nefes nefese ve gözyaşları içinde çığlık atmaya devam ediyorum. "Sen dedin ki... sen dedin ki ben sadece *ölü bir kızım!*" Gözlerimden yaşlar akıyor. "Ben zaten biliyorum... Ben artık gerçek değilim."

Soluk soluğa hıçkırıklarım dışında karanlık eğlence odasını sessizlik kaplıyor. Wren şaşkın gözlerle bana bakıyor.

Bir ışık yanıyor ve bakışlarım seyircilerimizle buluşuyor. Moro endişeli görünüyor ama beni şaşırtan Kastian ve Arulius'un yüzlerinde dehşete kapılmış ifadeler var.

"Ne dedin lan sen ona?" Arulius'un eli avucunun içinde bir şeyler çıtırdatıyor. Gözleri kocaman ve sakın değil. Onu ilk kez altın zırhlı olmadan görüyorum. Yüz hatları zırhlı olmadan bu kadar yoğun ya da korkutucu değil. Gömleksiz ve tenini saran siyah bir pantolon giyiyor.

Wren üstümde irkildi ve onlara çıktı, "Gitmeye çalışıyordu... Tekrar kaçmasına izin veremezdim."

Kastian'ın siyah kanatları yukarıdaki ince boşlukta bulanıklaşıyor ve Wren'e çarpıyor. Vuruşunun şiddetiyle bir kez yuvarlandım. Vücudum kaygan ve sıcak kızıyla ıslak. İçimdeki her şey *kaç* diye bağırıyor ama bitirmem gereken bir iş var. Bu sefer kaçmayacağım. Margo bu kadar yakındayken olmaz. İçimde savaşılan kaos yüzünden göğsüm sıkışıyor.

İki erkek Moro'nun mobilyaları arasında şiddetle boğuşuyor ve yarattıkları karmaşa karşısında Moro'nun yukarıdan soluğunu tuttuğunu duyuyorum. Arulius birkaç dakika içinde yanıma geliyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor.

"İyi misin aşkım?" Ametist gözleri beni iyice inceliyor ve bulduğu her kırık kemik ve kesikle irkiliyor. "İyi *değilsin*, yukarı gelmen gerek."

Elimi onunkinden çekiyorum. Kalan azıcık gücüm karşısında şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Hayır. Dünü tekrarlamayacağız."

"Elodie," diye mırıldanıyor endişeli bir sesle, ama devam etmeme izin veriyor.

Kastian, Wren'in aptal boynunu ölümcül bir ısırık olacağını tahmin ettiğim güçlü çenesiyle kavrarken onlara yaklaşıyorum. Bu noktada Kastian'ın sevgisini ve ilgisini şiddet yoluyla gösterdiğini anlayacak kadar toparlandım ama benim şiddete ihtiyacım yok. Rahatlamaya ihtiyacım var. Peki neden sadece Arulius...

"Dur."

Kastian'ın çene kasları gerilir ve masmavi gözleri sıkıntısını açığa vurur. Wren, Eostrix'in vücudunu yere sabitleyen ellerini kavırıyor. İş bitti. Tüm odanın dikkati üzerimde ve bu berbat bir şey. Yalnız kalmak ve Wren'in bana söylediklerine saatlerce ağlamak istiyorum ama yapmayacağım. Onun yerine buradayım ve kendimi onlara açıkça ifade edeceğim. Hepsine. Ama onlara ne anlatacağım? Wren sadece Violet'e karşı *görevini* yerine getirmek istiyor. Kastian bana yardım etmek istiyor, Tanrı bilir

neden ve Arulius... Sanırım Arulius sadece eğlenmek istiyor. Dişlerimi geçirirken dudaklarım acıyor.

"Tek istediğim Margo," diye kekeleyorum. "Sadece Margo'yu istiyorum. Biz burada kalırken Arulius'la *aynı* odada kalmak ve *yalnız* kalmak istiyorum. Bunu nasıl yapacağımız umurumda değil ama siz ikiniz kavga etmeyi bırakın ve *Margo'yu bulun.*" Onlara ters ters baktım. Kastian yine de Wren'in boynuna saldırırken kısık bir hırıltı çıkarıyor. Selvi, boğazından kan sızarken onun altında kıvranıyor.

Umurumda değil. Söylemem gerekeni söyledim. İşim bitti ve çok yorgunum. Arulius'a doğru topalladım. "Elodie." Adımı dikkatle mırıldanıyor, sanki başka türlü söylerse kırılacakmışım gibi.

Arulius'a doğru eğildim.

ve beni odasına taşımasına izin verdim.

Kalçasıyla kapıyı kapatıyor ve beni yavaşça yatağa yatırıyor. Vücudumu incelerken birkaç kez küfrediyor. Kanadım ve sağ bileğim kırılmış, kaburgalarımda birkaç yırtık var ve ayak bileklerim şişmiş.

Kanadımı görünce gözlerini kapatarak "Tanrım," diye küfretti. "Daha yeni büyüdü. Asla düzgün uçamayabilirsin." Sözleri içime işlerken Arulius'un parmağı tüylerimin üzerinde hafifçe kayıyor.

Henüz onları görmediğim için şükrediyorum. Kanatlarımın neye benzediğini bilmediğim için daha az acıyor. Hiç gerçekten uçmadığım için daha az acıtıyor. Ama yine de soyulduğumu bilmek, umudumun ve heyecanımın büyüdüğü yerde büyük bir acı uyandırıyor.

Avucunu yanağıma bastırıyor ve ben onun mor gözlerine bakıyorum, çok ama çok yorgunum. Ama bilincim daha yorgun. Gerçek olup olmadığının ne önemi var? Ben *ölüyüm*. Bu kadarı doğru. Kalıcıyım. Asla değişmeyeceğim. Geriye kalan tek parçam Margo'ya olan aşkım ve onu tekrar görme umudum.

"Seni iyileştirmem gerek, aşkım." Arulius bana yakın yatıyor. Bir göz atıyorum ve hemen boynundaki kalın atardamarı buluyorum.

Hayatım artık bu mu? Acı, ıstırap, beslenme ve daha fazla acı? Çenemi büküyorum, kendimden ve dönüştüğüm her şeyden iğreniyorum. Gözyaşlarım yanaklarıma dökülüyor. Elimi göğsümün üzerinde sıkıyor, itiş kakıştan sonra birkaç yerinden yırtıldığını fark ettiğim beyaz gömleğimi kırıstırıyorum.

Endişelenecek daha kötü şeylerim var.

"İyileşmenin tek yolu bu mu?" Törpülüyorum. Bir an beni inceliyor ve başını sallıyor. "Tamam," diye mırıldanıyorum kasvetli bir şekilde.

Yatağının dayandığı duvara yaslanıyor ve bana sarılıyor. Tanrım, beni öyle nazik tutuyor ki. Yaralarım, özellikle de kanadıma karşı çok düşünceli. Bu konuda çok üzgün görünüyor. Dudaklarımı büzüp boynuna bastırıyorum. Hiç irkilmiyor.

Saçlarımı nazikçe okşuyor ve diğer elini karnıma koyuyor. Ondan şefkatle içiyorum. Kendimi kırılğan hissediyorum. Wren'in sergilediği şiddetle ilgili bir şey, tam olarak hatırlamadığım bir travmanın kemiklerimde zonklamasına neden oluyor. Orada ama... aynı zamanda değil. Bu travmayı hatırlamak istemediğim için mi yoksa gerçekten bunu yapabilecek durumda olmadığım için mi böyle hissettiğimi anlayamıyorum. Korkunç bir şekilde acı çektiğimi hatırlıyorum. Kan ve çığlık hatırlıyorum. Kürk ve... Margo.

Bu gece onu usulca tüketiyorum. Beni çok güvende hissettiriyor. Arulius neden bu kadar iyi davranıyor? Sanırım bana karşı hiçbir zaman iyi *olmadı*, sadece bir keresinde kazara neredeyse beni *öldürüyordu*. Ama o zamandan beri sanki eksik bir parçam gibi. Onun bana gerçek olmanın ne olduğunu gösterdiğini düşünüyorum, kendi gerçek tanımımı. *Belki bir gün tekrar gerçek olabilirim. Belki yağmurun tenimi öptüğünü ve güneşin yorgun ruhumu ısıttığını hissedeceğim... Bir gün, belki.* Gözlerimi açıyorum. Bana bakıyor. Ne kadar sıcak bir bakış. Kalbimi duygularla deliyor. Bakışlarında çok fazla keder var, ama neden? Gözlerimi kapatıyorum. *Bu gece, keşke gerçek olmasaydım.*

Dişlerimi yavaşça çekiyorum ve çenemi omzuna yashıyorum. Çok yorgunum.

"İşte, u z a n , aşkım." Arulus yastığını getirip beni y a t ı r ı y o r . Onu hak etmiyorum

Nezaket ve benim olanlardan sonra söyleyecek sözümüz yok. Omuzlarımdan bir battaniye çekiyor ve bir kolunu bana dolayarak beni kendine çekiyor ve alnıma nazik bir öpücük konduruyor.

Bu an. *Bu an önemli.* Sözleri içime işliyor. Dudaklarımda zayıf bir gülümseme beliriyor. Bu an önemli. Önemli olmayan anlarla dolu bir gecede, bu an önemli.

"Sen gerçeksin," diye fısıldıyor karanlığın içine. Cevap vermiyorum. Beni rahatlattığı için ona yeterince teşekkür edecek kelimeler bulamıyorum. Onun yerine, kucağına sokuluyorum ve uyku tanrıları benim için gelene kadar ağlıyorum.

I öğlene kadar yatakta yatmak. Wren'i, Kastian'ı ya da Arulius ve Hollow bekçisi dışında kimseyi görmek istemiyorum. Margo'yu görmeyi çok istiyorum ve bu haberi verecek kişi Moro olacak, bu yüzden sabırsızlıkla bekliyorum. Moro birkaç saat önce bana uğradı ve Margo'yu görmeye gideceğini söyledi.

onu aramaya başlayacağım. Bana en az birkaç gün süreceğini hatırlattı, bu yüzden o gün için umutlanmamamı söyledi.

Harika. Birkaç gün boyunca ne yapacağız? Aptalca şeyler için ne kadar boş zamanım olacağını düşünüyorum. Mesela ya Margo'yu hemen tanıyamazsam? Ya o beni hatırlamazsa? İçimi çektim. Öylece oturup bu endişenin içimde birikmesine izin veremem.

Bu odada kapalı kalabilirim ama bu beni daha iyi hissettirmiyor ve burada olduğumuz süre boyunca saklanırsam Wren kazanacakmış gibi geliyor.

Arulius bana ihtiyacım olan alanı sağlıyor. Erkenden giyiniyor ve günü antrenman yaparak geçireceğini mırıldanıyor. Katılamayacağımı söylemedi ama bana öğretmeyi de teklif etmedi. O yüzden giderken bir şey söylememeye karar verdim.

Dövüşmeyi öğrenmek iki ucu keskin bir kılıç. Artı tarafı, kendimi savunabilir ve Wren'in kışını tekmeleyebilirim. Dezavantajı ise muhtemelen daha fazla *ayrıcalık* kaybedeceğim ve Vernovian Thorn'a geri gönderileceğim ya da Margo'yu geri alma şansımı kaybedeceğim. Bunu birkaç saat boyunca düşündüm. Ancak kapım sert bir şekilde çalındığında endişelenmeyi bırakıyorum.

"Evet?"

"Elodie." Bu Kastian. Aman Tanrım. "İçeri girebilir miyim?"

Kaşlarımı çatıyorum ama zaten günün çoğunu uyuklayarak geçirdim ve ona karşı öfkem azalmaya başladı. İçimi çektim. "Tabii, içeri gel."

Kapı çatırdayarak açılıyor ve Kastian'ın beyaz saçları ve abanoz boynuzları ilk görünen oluyor. Sanki yastıklarla silahlandığımı ve onları hazır tuttuğumu düşünüyormuş gibi içeri bakıyor. Mavi gözleri kapının kenarına ulaştığında gülmemi daha fazla tutamıyorum.

"Benden *bu kadar* mı korkuyorsun?" Yatağın kenarına yerleşiyorum.

Gülümseyerek odaya giriyor ve kapıyı usulca arkasından kapatıyor. "Umarım dün hakkında ne kadar kötü hissettiğimi biliyoursundur... dünün tamamı hakkında." Beni selamlıyor ve ben de yanımdaki yeri okşuyorum.

Gözlerinde bir rahatlama belirir ve oturur.

"Biliyorum. Keşke bana yardım eden *Arulius* olmasaydı. Seninle bundan daha yakın olduğumuzu sanıyordum." Tereddüt ediyorum. Tanrım, ona bakamıyorum bile. Adaçayı kokusu duyularımı dolduruyor ve bana Glades'teki yalnız malikânesini hatırlatıyor. Onun yalnızlığını ve benim için ne kadar çok çabaladığını düşündükçe kalbim sızlıyor.

"Biliyorum, bu bir mazeret değil. Hiçbir şey nasıl davrandığımı mazur gösteremez." "Eee?"

"Peki, ne?"

"Bahanen ne? En azından ne olduğunu duymak istiyorum," diye karşılık veriyorum.

Bakışlarını pencereye çeviriyor. "Bu bir bahane değil... Sadece sorunlarımı her zaman böyle ele aldım." Duraksıyor. "İnciten ya da zarar veren şeylerle uğraşmak yerine onları bastırmaya çalışıyorum. Zihnimdeki bir tik gibi ve bir kez patladığımda... Öfkeden başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Çok üzgünüm, Elodie."

Dudaklarımı büzdüm. Bunu beklemiyordum. Hiçbirimiz mükemmel değiliz. Kusurlarımızı kabul etmek zordur.

Özrünü kabul ederek başımı sallıyorum ve zihnimin *Arulius*'a geri dönmesine izin veriyorum. Zaten günün yarısında gitmişti. Konuyu değiştirmeye karar veriyorum. "*Arulius* eğitimden döndü mü?"

Bana kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

"Bir nedene *ihtiyacım* var mı? Sadece merak ediyorum." Gözlerimi deviriyorum ve başımı ona doğru eğiyorum. Ayağa kalkmadan önce okyanus gözleriyle beni süzüyor. Aramızdaki gerginlik hâlâ devam ediyor.

"Hadi gidip bakalım. Zaten öğle yemeği yemen gerekiyor." Ayağa kalktı ve kanatlarını gerdi. Ben sabahtan beri benimkilere dokunmadım. Dün gecedan kalan hasarın devam edip etmediğini görmekten çok korkuyorum.

Merdiven korkulukları, geceki üzücü olayların kanıtı olarak, korkunç bir şekilde yukarı doğru uzanan keskin ahşap mızrak parçalarına dönüşmüş. Merdivenlerden dikkatlice inip eğlence odasına bakarken geriliyorum. Neyse ki *Wren* ortalıkta yoktu.

İçimden rahat bir nefes aldım. "Öğle yemeğinde ne var?" Ona gülümseme zahmetine girmiyorum.

Sırtarak mutfığa giriyor. *Moro*'nun küçük yemek masasına oturuyorum, dün akşamki yemekten kalan dağınıklık hâlâ duruyor. Zavallı *Moro*. Evine daldık, yemeğini yedik, merdivenlerini yıktık ve onu *bir* *Pine Hollow* aramaya zorladık. *Benim* *Pine Hollow*'um.

Margo'm.

Kastian bir kavanoz reçel ve birkaç çeşit ekmek bırakıyor. Ona bakıyorum. Dudaklarında gururlu bir gülümseme var. Alt dudağımı ısıyorum ve ona söylemek istediğim kötü şeyleri aklımda tutmaya çalışıyorum. *Pislik. Piç kurusu. Beni ölüme terk edecektin.* Bu çizgide bir şey.

"Hangisini seviyorsun?" Kaynadığımı fark etmedi. Tohum ve yulafla kaplı bir somun uzatıyor. Başımı salladım. Daha hafif bir somun seçiyor. "Bu mu?" diye deniyor. Omuz silkiyorum.

"Elbette."

Yemeğimizi yiyor ve kalışımızın geri kalanında neler yapacağımız hakkında konuşuyoruz. *Kastian* bana uçmanın temellerini öğretmeyi teklif ediyor ama kanatlarım hâlâ çok küçük ve bir tanesi ağır yaralı olduğu için bunun yardımcı olacağını sanmıyorum. Doğru temellerin ne kadar önemli olduğunu söyleyerek ısrar ediyor. Gözlerimi deviriyorum ama sonunda kabul ediyorum.

Ekmek ve tatlı reçelden son ısırığımı alıyorum. "*Arulius* antrenman yapıyor. Belki bana birkaç şey öğretebilir?" Mırıldanıyorum. Ona bakıyorum ve lokmanın ortasında duraklıyorum. Aptalca, sormam için çok aptalca bir şey. Omuzlarımın düşmesine izin verdim. *Arulius* zamanını *beni* eğitmek için harcamak istemeyecektir. İlişkimiz konusunda hâlâ emin değilim. Düşman mıyız, arkadaş mı, gardiyan ve tutsak mı? Onu anlamak çok zor.

"Aranızda neler oluyor? Arulius'u hiç bu kadar... dikkatli görmemiştim," diye mırıldanıyor.

son lokmayı ağızına tıktırıyor. Öğleden sonra içtiğimiz bal likörü yüzünden yanakları pembeleşmiş. Moro'nun mutfak lavabosunun altında bir zulası olduğu ortaya çıktı ve yapacak daha iyi bir şeyimiz yok. Ben de kendiminkinden derin bir yudum alıyorum ve balın tadı dilimi ıslatırken fincanımın içinde gülümsememe izin veriyorum.

"Dostça konuşuyoruz, ki bu sizin için söyleyebileceğimden daha fazlası."

Sandalyesine yığılır. "Biliyorum, biliyorum. Ve tekrar söylüyorum, gerçekten üzgünüm." Bir süre kıpırdamadan oturuyor, fincanı ellerinin arasında sıkıyor. "Bazen öfke gözümü kör ediyor ve ben... başkalarının yanında fazla vakit geçirmiyorum, bu yüzden sosyal olarak uygun davranmak benim için zor. Seni önemsiyorum Elodie, tahmin ettiğinden daha fazla. Ağaç düştüğünde ve Wren dün gece seni incittiğinde önemsedim... Seni rahatlatmak yerine Wren'e saldırdım. Bu benim başa çıkma yöntemim. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum."

Gözlerimi yumuşatıyorum. Bir parçamın onun nereden geldiğini anlamadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Ben sosyal olarak beceriksizim ama o tamamen yalnız yaşamak için Glades'e sürüldü. Önemsediğini ve çabaladığını *biliyorum* ama bu acıtmadığı anlamına gelmiyor.

Kollarımı kavuşturdum. "Tamam, sorun değil. Ama bir daha yaparsan seni affetmeyeceğim.

Anladın mı?" Bana zayıf bir gülümseme veriyor ve minnetle başını sallıyor.

Sessizce masayı ve mutfağı temizliyoruz. Kırık merdiven korkuluklarını elimden geldiğince onarıyorum ve Kastian döndüğünde Wren'den düzgün bir şekilde onarmak için malzeme almak üzere para isteyeceğimize söz veriyor.

"Wren nereye gitti demiştin?" diye sordum. Sabahtan beri içimde kötü bir his var. Beni sahip olduğum tek arkadaşımın yalnız bırakmak onun yapacağı bir şey değil -düzeltiyorum, Arulius da artık benim arkadaşım- ama yine de. Bir terslik var. Dün gece bana *saldırmasının* tek sebebi bu değil miydi? Ondan *kaçmamı* engellemek için mi? Gözlerimin dolmasına izin verdim. Ne kadar da ikiyezli.

Muhtemelen kaçmayacağımı bildiği için beni burada yalnız bıraktı. Tek amacımın Margo olduğunu biliyor. Ama beni geceleri uyutmayan asıl soru, neden onu yakalamama yardım ettiği. Bundan ne çıkarı olduğunu anlayamıyorum.

"Aramada Moro'ya yardım ettiğini söyledi."

Kastian'ın boynuzları güneşe çıkarken parılıyor. Sıcakın kanatlarına sızmasını önlemek için kanatlarını sıkıca sırtına yapııştırıyor. Gözlemliyorum ve taklit etmeye çalışıyorum ama tanrım, bu şeyleri kontrol etmenin bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim. Yabancı olan kaslarımı aşağı doğru esnetmeye çalışıyorum ama kanadım yukarı doğru kanat çırpıyor ve bunun yerine yüzümün yan tarafına çarpıyor. Kastian dudaklarını büzüyor, mavi gözleri açılıyor ve sonra kahkahalarla kükrüyor.

Kulaklarımı düzleştiriyorum ve benimle eğlenmesine gözlerimi kısıyorum. "Bu kadar komik olan ne anlamıyorum." "Sen." Bir kahkaha daha atıyor. "Kanatlarını test eden yeni doğmuş bir Eostrix gibisin." I

Yemin ederim ki gözünden bir damla yaş süzüldüğünü görüyorum ve onu tokatlamak istiyorum.

"Aman Tanrım! Dur!" Bağıriyorum ve sonunda ben de gülüyorum. Krem rengi kanadım sanki onunla savaşmak zorunda kalacakmışım gibi hâlâ havaya kalkmış durumda.

Gülme krizi geçtikten sonra kanadı yerleştirmeme yardım etti. "Bak, *kesinlikle* temel konuların üzerinden geçmemiz gerekecek."

Haklı olmasından nefret ediyorum. "Uh-huh." Yine de sırtıyorum. Hiçbir zaman kin tutan biri olmadım. Annem her zaman büyük bir kalbim olduğunu söylerdi. Ona hâlâ kızgınım ama bu korkunç duyguların günümü mahvetmesine izin vermeyeceğim ve o da bunu telafi etmeye çalışıyor.

Öğle vakti olduğu için köy daha hareketli. Yine de, sadece bir avuç kulübeyle, oldukça sessiz, ki bunu hiç umursamıyorum - hiç değil. Kıpırdanan birkaç köylüyle birlikte, bir şekilde rahatsız edici sayıda bakışı üzerime çekmeyi başarıyorum.

"Neden bana bakıyorlar?" Kastian'ı dirseğimle dürtüyorum.

"Garip kanat rengin ve kulakların yüzünden olmalı." Tereddüt ediyor. "Eminim benimkinin de yardımı dokunmuyordur." Bu doğru, gördüğüm tek siyahi Eostrix o. Bunun ne kadar yalnızlık olduğunu düşündükçe göğsüm sıkışıyor.

Gözlerim bir kez daha yara izlerini takip ediyor. En çok boynunda ve kollarında. Bronz tenine karşı donuk ve kararmışlar. Elimde olmadan daha taze olanları da fark ediyorum. *Wren*.

"Bana hâlâ bir hikâye borçlusun, biliyorsun." Saçlarımın koyu renk tellerini döndürüyorum ve bakışlarımı önümde tutuyorum. "Hmm? Oh evet." Eğiliyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Şaşırmış bir halde ona bakıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Parlayan dudaklarında muzip bir sırıtış beliriyor. "Bunu çocukken bir kez görmüştüm. Buraya geldiğimizde çoğumuzun bizi yanına almaya istekli büyükleri yok, bu yüzden Nesbrim sokaklarında hayatta kalırken kendime birçok şey öğrettim. Kimse kara kanatlı bir Eostrix istemezdi. Kötü şans getirdiğimi söylediler. Kötü bir alamet... Her neyse, bir gün bir lord ve leydisi kalabalık bir caddede yürürken böyle el ele tutuştular." Sesindeki hüznle parmaklarım biraz daha sıkılıyor. "Yarın'da el ele tutuşmak pek yaygın bir şey değil ama bunun yakın oldukları anlamına geldiğini düşündüm. Belki de mucize eseri geldikten sonra birbirlerini buldular. Bu bir teselli ve sevgi jestiydi."

Boştaki elimi göğsüme götürüyorum, kalbim onun sevgiyi ya da iyiliği anlamayan, yapayalnız bir çocuk olduğu düşüncesiyle parçalanıyor.

"Buraya geldiğinizde neden çocuktunuz?"

İç içe geçmiş parmaklarımıza bakıyor. "Çünkü insan aleminde bir çocukken öldüm. Pek bir şey hatırlamıyorum. Sadece beş yaşındaydım."

Ayaklarım kalbimden önce durur, gözyaşlarım hızla geride kalır. "Kastian... Çok üzgünüm." Yüzünde hissettiğim acıyı arıyorum ama gözleri sadece sıcaklıkla dolu.

"Korkarım ki anlatabileceğim en iyi hikaye bu." Başının arkasını ovuşturuyor ve bana sahte bir gülümseme veriyor. İçindeki acıyı görebiliyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Yapma."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ne yapmayayım?"

"İyiymişsin gibi davranma." Gözlerim yumuşuyor ve elini sıkıyorum. Birkaç saniye bana baktı.

"Hiçbir şeyi özlemiyorsun, değil mi?" Gülümsemesi soluyor. "O acıyı çoktan geride bıraktım. Artık iyiyim. Çok daha iyiyim."

Kaşlarımı çatıyorum. "Söz mü?"

Başını aşağı eğiyor ve alnını benimkine bastırıyor. "Söz veriyorum, Elodie." "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

İkimiz de bir sarsıntıyla parmaklarımızı kıpırdatıyoruz ama Kastian bırakmıyor. "Arulius. Aslında seninle antrenman yapmaya geliyoruz." Altın Eostrix bana kaşlarını kaldırıyor ve ben onun güzel mor bakışları altında küçülüyorum. "O zaman biraz uçuş temelleri. Az önce yüzüne kendi kanadıyla vuruşunu görmeliydin." Kastian sırıtıyor. Onu itiyorum, parmaklarımız hâlâ birbirine kilitli. Arulius bunun kesinlikle farkında. Bakışları ifadesiz ve mesafeli bir şekilde orada duruyor.

Bana baktı ve birkaç korkunç dakikadan sonra nihayet "İyi" diye mırıldandı. Kendimi biraz hayal kırıklığına uğramış hissetmekten alamıyorum. İşte yine o soğuk ve duygusuz tavrına geri dönüyor.

Önünden geçtiğimiz her dükkânın avlusunu çiçek ve asma saksıları kaplıyor. Hatta bazıları Hollow köyünün girişindeki taş sütunların etrafına yerleştirilmiş. Arulius'un da onlara nasıl hayran olduğunu fark etmeden edemiyorum. Belki onun da parlak, neşeli bitkilere ve tuhaf yeşilliklere karşı bir ilgisi vardır.

Bizi bir grup ağaca götürüyor. Hepsinde derin kesikler var ve mavinin koyu bir tonu olan özsu akıyor. Aval aval bakıyorum, sadece garip, kalın öz suyuna değil, aynı zamanda kesiklerin derinliğine de. Arulius'a bakıyorum. Pek etkilenmiş gibi görünmüyor.

"Anlamıyorum. Silahlarınız nerede?" İkisini de inceledim. İkisi de tüm yolculuk boyunca kılıç ya da hançer taşımamış. Eğlenerek bakışıyorlar ve bana dönüyorlar.

Arulius, "Eostrixler kılıç kullanmaz, tatlım," diye mırıldanıyor. Sağ kolunu kaldırıyor ve açıkçası ne beklediğimi bilmiyorum. Dev pençeler mi? Avucundan çıkan bir kılıç mı? Bunların hiçbirine benzemiyor.

Altın bir aura kolunu kaplar ve havada ağaçlara doğru bir kesik atar. Havayı yararak ağaç kabuklarını derinlemesine keserken aura yay şeklini koruyor. Mavi özsu çimenlere ve kayalara sıçırıyor.

Ağzım açık kaldı. Tanrılar, bu ne tür bir güçtü? Aval aval ona bakıyorum. Vücudu titriyor, auranın kalıntılarıyla parıldıyor. Uzun boylu ve ametist gözleri güçle ışıltıyor. Mor dalgaların arasından altın enerji huzmeleri akıyor. Kaşları çatılıyor ve elimi tutarak irkilmeme neden oluyor. Kavrayışı gevşiyor ve alt dudaklarını içine çekiyor.

"Sıra sende aşkım," diye mırıldanıyor sanki bana kızmış gibi. Kastian arkamızdaki bir ağaca yaslanıyor. O pek etkilenmiş görünmüyor ama ben gösteriden dolayı titriyorum. Bunu yapabilmemi mi bekliyorlar?

"*Bunu* yapamam." Ellerimi gergin bir şekilde birleştirdim. Bir silahla eğitim yapacağımı sanıyordum, içimdeki bir güçle değil. Utanç yanaklarımı dolduruyor. Başarısızlığımı görmelerini istemiyorum.

Arulius, Kastian duymasın diye başını omzumun üzerinden aşağı eğiyor. "Sorun yok, aşkım. Sana nasıl yapılacağını göstereceğim, tamam mı?" Dişlerimi sıkıyorum. Nefesi boynumda sıcacık ve içimi ısıtmakla tehdit ediyor.

"Ben bebek değilim," diye sızlanıyorum ve onu silkeliyorum. Sırıttırıyor ve birkaç dakika önce yaptığı duruşu taklit etmemi bekliyor.

"Odaklanmalısın. Tüm varlığını eline ver ve onu bileyle." Duruşunu taklit ediyorum ve talimatlarını kafamda kaybetmeye başladığım için kaşlarımı çatıyorum.

"Odaklan, el, bileme," diye tekrarlıyorum. Başını sallıyor. Kolumu kaldırıyorum ve avucuma bakıyorum. *Aura bilemenin* ne anlama geldiğini hayal etmeye çalışıyorum. Elime enerji itmeye çalışıyorum ama birkaç dakika hiçlikten sonra kolum aura ile dolmak yerine onu tutmaktan tükeniyor.

Elimi yanıma bırakıyorum ve bir iç çekiyorum. "İşe yaramıyor." Arulius beni dikkatle izliyor.

"Sanırım bugünlük bu kadar yeter, aşkım." Başımı okşadı. Gözlerimi ona dikiyorum. "Bu pratik gerektirir. Sen bir dahi değilsin ve bir günde ustalaşamazsın." Mor bakışları eğlenceyle dolup taşıyor.

Dahi olmama gerek yok. Sadece beni Wren ve Violet'ten koruyacak bir şeye ihtiyacım var. O korkunç kadını düşündükçe ürperiyorum. Kıpırmızı gözleri aklıma geliyor.

"Peki ya nefsi müdafaa? Bunu nasıl yapacağınızı bildiğinizi biliyorum," diye karşılık veriyorum. Kastian şimdi bana yaklaşıyor.

"Kanatların üzerinde çalışırken sana öğretebilirim." İçimde küçük bir umut titreşimi. Bu gün için idare edebileceğimi biliyorum.

Tüm öğleden sonra antrenman yapıyoruz ve her saniyesi yorucu geçiyor. Kanat egzersizleri yeterince basit. Onları nasıl uzatacağımı ve geri çekeceğimi öğreniyorum, kendimi yürümeyi öğrenen bir çocuk gibi hissediyorum. Daha önce hiç var olmamış kasları hareket ettirmek tuhaf ama idare ediyorum. Kendini savunma tamamen başka bir görev. Kastian bana birkaç hareket gösteriyor, biri saldırganları çelmelemek, diğeri de onları sıkıştırmak için. Arulius sayamayacağım kadar çok kez üzerime geliyor ve itiraf etmek istediğimden çok daha fazla kez beni kıkımın üstüne fırlatıyor. Bana karşı hiç de yumuşak davranmıyor, azıcık bile. *Lanet olası pislik.*

Bir noktada bileğine çengel attım ve onu yakaladığımı sandım ama ağırlığını bilmediğim bir hızla diğer bacağına kaydırıldı ve karşı hamle yaptı. Daha ne yaptığını anlamadan sırtüstü yere yığılmıştım. Aldığım tek tatmin, alnından aşağı süzülen ter damlacıklarını izlemek ve en azından küçük bir mücadele verdiğimi bilmek.

Güneş batıyor ve midem boş. Yemeğe mi yoksa kana mı ihtiyacım olduğunu anlayamıyorum. Dün gecedan beri hiç kan içmedim.

Kulübelerin içinden sıcak ışıklar parlıyor ve havada böcekler dolaşıyor. Bence böceklerin öbür dünyada var olması bile komik. Hangi amaca hizmet ediyorlar? Bresian'ın diğer tarafında yok olan böceklerin ruhları mı? Beş yaşındayken teyzemin ezmeme yardım ettiği karıncalar için biraz kötü hissederek bu düşünceyi düşünüyorum. Koca bir orduyu yok etmiştik. Yine de bu diyarı daha çok evim gibi hissettiriyorlar. Belki de sadece benim gibi buraya tesadüfen gelmiş olanları rahatlatmak içindir. Kanatlarının alçak uğultusunun basit rahatlığına ihtiyaç duyanlar.

Moro'nun kulübesi görüldüğünde, Wren'in sarmaşıklara yaslanmış figürünü ve Murph'ün kürkünün yukarıdaki pencere ışığına gölge düşürdüğünü seçebiliyorum.

"Kastian, ne kadar süre kanla beslenmem gerekecek?"

İki Eostrix hep birlikte dönüp bana aval aval bakıyorlar. Tanrım, belki de hiç sormamalıyım. Bu onlar için tuhaf bir konu mu? Parmaklarımın titremesini engellemek için onları bağladım.

Arulius alaycı bir kıkırdama çıkarıyor ve Kastian sorduğumu duymamış gibi davranacakmış gibi görünüyor. Yanaklarım kızardı.

"Aşkım, hayatının geri kalanında beslenmen gerekecek. Geçiş döneminde olduğun için şimdi daha fazla, ama asla ortadan kalkmayacak," diye mırıldanıyor Arulius.

Ne? Bu olamaz.

"Ama neden?" Fısıldıyorum. "Nedenini anlamıyorum."

Kastian bana o meşhur acıma ifadesini veriyor. "Eostrixler böyle yaratılmıştır. Bu bizim doğamızda var. Auramızı eksiksiz ve bedenlerimizi güçlü tutmak için besleniriz. Ayrıca bu şekilde..." Sesi boğuk çıkıyor.

"Nasıl seviştığımızı." Arulius mırıldanır.

Tükürüğümü yanlış tüpten yuttum ve şiddetle öksürdüm. Ne oluyor be! Arulius kıkırdıyor ve Kastian eliyle yüzünü kapatıyor. Ben de en az onun kadar utaniyorum. Şimdiden üç erkekle beslendim... üç! İçimi bir utanç ve mahcubiyet kuyusu dolduruyor. Midem bulanıyor ve saklanmak istiyorum.

"Utanmana gerek yok, aşkım. Burada her şey doğal. Beslemek, iyileştirmek ya da... anladın sen onu." Sırıttıyor. Bütün gün yaptığı ilk gerçek gülümseme bu. Yardım edemiyorum ama içine çekiyorum. Görmezden gelinemeyecek kadar güzel.

"Ben bir... sürtük değilim, değil mi?" Sıkıca kapalı dudaklarımın arasından mırıldanıyorum.

Arulius bir kakhaha kükremesinin daha üzerimize düşmesine izin veriyor ve ben-ah tanrım-kaybolmak istiyorum.

"Sürtük mü? Aşkım, senin için daha açık söyleyeyim. Eostrixlerin birbirlerinden ve diğerlerinden beslenmeleri *normaldir*. Sadece Selviler ve Yüksek Mahkeme'den olanlar değil. Onlara dokunmayız." Gözleri üzerimde geziniyor.

"Sanırım benim için her şey çok farklı." İç çekiyorum.

Kastian sarkık kulağını çekiştiriyor ve sırtıtıyor. "Sorun değil, kendini garip hissetme. Sadece içgüdülerinin seni yönlendirmesine izin ver." Başımı sallıyorum ve konuşmayı zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Arulius'un konuşma şekli içime dürtü dalgaları gönderiyor ve bu gece ondan beslenmeyi düşünürken bir gülümsemeyi bastırıyorum.

Wren *her zamanki* gibi huysuz.

Sessiz bir öfkeyle yemeğini yiyor ve fazla konuşmuyor. Ben onun bakışlarından kaçıyorum, o da benimkilerden kaçıyor.

Sessizliği ilk bozan Arulius olur. "Bütün gün neredeydin?" Patates görünümlü küçük bir sebzeyi tabağında gezdiriyor.

Wren omuz silkiyor ve mırıldanıyor, "Moro'nun Çam Kovuğu'nu aramasına yardım ediyordum."

Moro bunun üzerine tedirgin bir şekilde koltuğunda kayıyor ve ben yalan söylediğini anlıyorum. Yemeğin geri kalanı sessiz ve herkes yorgun. Herkes yemeğe geri dönerken Wren'e bakma zahmetine

bile girmiyorum.

Yatak odaları. Kaldığımız süre boyunca Arulius'la aynı odada kalacağım çünkü Wren Kastian'dan nefret ediyor ve kaçmaya çalışacağımızı ya da ayrıntılı bir şeyler planlayacağımızı varsayıyor ki bunu yapabilecek kapasitede değilim, özellikle de bütün gün antrenman yaptıktan sonra.

Yatağa uzandım ve önce botlarımı çıkardım. Bütün gün tekmelemekten ve takılıp düşmekten ayaklarım su toplamış ve ağrıyor. Önce Arulius banyo yapıyor. Odayı inceliyorum ve uyumak için başka bir büyük boy gömlek bulana kadar şifonyeri karıştırıyorum. Oturup saatlerce Arulius'un işini bitirmesini bekliyorum. Sonunda banyonun kapısını açtığında, ıslak saçlarına bir havlu sürtüyor ve bana sırtıyor.

"Sıra sende, tatlım."

"Bana öyle demeyi kes," diye tıslıyorum. "Benim adım *Elodie*."

Kaşlarını kaldırıyor ve suratını asıyor. "Sana adınla hitap etmek istemiyorum." "Çok kötü."

"Hmm. Ellie'ye ne dersin?" Düşünceli bir şekilde eliyle çenesini kavırıyor.

Alay ediyorum.

"Odie?" Gözlerimi deviriyorum ve onu itiyorum. "Anladım-El."

"Lakap takmak yok!" Hırladım. Bulduğum gömleği ona fırlatırken başını örtüyor.

Gülüyor. "Tamam, gördün mü? Aşk o kadar da kötü değil, o yüzden onunla başa çık. *Aşk*." Ona kızıyorum ama seçebileceği tüm isimleri duyduktan sonra razı olacağım.

"Her neyse." Banyoya girdim ve kapıyı kapattım.

Sıcaklığın yorgun bedenime işlemesine izin veriyorum ve Margo'yu düşünüyorum. Bu sabah odadan çıktığımdan beri ilk kez varlığımla ilgili düşüncelerim olmadığını fark ediyorum. Su burnumun hemen altına gelene kadar kendimi küvetin içine bırakıyorum. Bugün güzeldi.

İşimi bitirdikten sonra aşırı büyük gömleğimi giyiyorum ve kirli çamaşırlarımı Moro'nun hizmetçileri için sepete koyuyorum. Günün erken saatlerinde gelmiş olmalılar çünkü üniformam temiz ve makyaj masasının üzerinde güzelce katlanmış.

Arulius yatağında elinde bir kitapla yatıyor ve ben yatağa girerken bana bakmıyor bile. *Tanrılara şükürler olsun*. Gömlek neredeyse transparan. Çarşafı üzerine çekiyorum ve sırtımı ona dönüyorum. Işığını kapatmadan önce bir süre daha okuyor.

Kolunun altımdan karnıma doğru kaydığını hissettiğimde neredeyse uyumak üzereydim. Kıpırdamıyorum ve yüzüm anında ısınıyor.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum. Dudaklarını boynuma yaklaştırıyor ve irkiliyorum. Kalçalarımın arasında derin, donuk bir ağrı zonkluyor. Duraklıyor ve tenime bir öpücük konduruyor.

"Acıktım."

Gülümsüyorum. Hava yeterince karanlık, umarım yüz ifademi görmez ama bütün gün bunu bekledim. *Ben de açım*. Boynumu ona doğru itiyorum ve o da mırlıyor.

Dilini boynumda gezdirerek benden bir nefes almamı sağlıyor. Bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum ama aynı zamanda bu duyguyu yutmak istiyorum çünkü hiç kimse kalbimin onun kadar şiddetli atmasına neden olmamıştı.

Elimi onunkine bastırıyorum, karnımın üzerinde sıcak bir şekilde yayılıyor. Boynumu bir kez daha yalıyor ve sonra dişlerini usulca içime gömüyor. Bana her şeyi hissettiriyor. O akşam beni gökyüzünde tutarken yağın yağmuru ve çok fazla sıcaklığı hissedebiliyorum. Onun fırçasıyla tenim karıncalanıyor. Yumuşak bir inilti çıkarıyorum ve o da bana daha sıkı sarılıyor, derin derin nefes alıyor ve kalçalarını bana doğru itiyor. Aramızda neredeyse hiçbir şey yok ve gömleğim çoktan yukarı kalktı.

Tanrılar.

Kontrolsüzce inliyor ve nefes alıyorum. Kendini acımasızca kışıma sürtüyor ve ben bunun hissini yutuyorum... onunkini. Ereksiyonu kendini belli ediyor ve Tanrım, sanırım Kastian'dan daha büyük.

Kanımdan son bir kez derin bir nefes çekiyor ve bunu yaptığında bir şey oluyor. Tüm vücudum yağmur, güneş ve onunla heyecanlanırken çığlık atmamak için elimi ağzıma kapatıyorum.

Kıpırdamadan duruyor ve nefeslerimiz senkronize, uzun ve sendeleyerek. Düşünemiyorum ve düşünmek de istemiyorum. Sadece *hissetmek* istiyorum. Gerçek olduğumu ve bunun... bunun gerçek olduğunu bilmek istiyorum. Yanağımı ısıırıyorum ve o yavaşça dişlerini çekerken ağzımda kan birikiyor. Dilini yaramın üzerinde gezdiriyor ve beni iyice temizliyor, içime zevk ve şehvet dalgaları gönderiyor.

Onunla yüzleşmek için dönüyorum ve mor gözleri sıcaklık saçıyor. Bana bakışı kalbimin aynı anda hem hızlı hem de yavaş çarpmasına neden oluyor. İstiyorum... *Hayır. Beni umursamıyor. Bu sadece normal Eostrix davranışı.* Duygularımı tekrar kontrol altına alıyorum. Bu anların kalbimden kopardığı şeyleri hissetmemek için alışmak biraz zaman alacak.

Hiçbir şey söylemiyoruz. Bir bakıma, gerek de yok. Üzerine kayıyorum ve ağzımı omzuna bastırıyorum. Boynundan sıkıldım ve bu gece yeni bir şey istiyorum. Yaka kemiğinin üstündeki etini ısıırıyorum. İnliyor. Nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. İyi - iyiden de öte, eminim. Uzun, yavaş çekişlerle onu kendime çekiyorum ve kanı içime akıyor. Tadı yıllanmış şarap gibi, her yudum beni kesinlikle başımı döndürecek bir duruma daha da batırıyor.

Altımda inliyor ve ellerini kalçalarımaya koyuyor - çıplak kalçalarımaya. Çılgınlığımız sırasında gömleğim yukarı doğru çekildi ve bedenim ona yaslandı. Farkına vararak onu bırakıyorum ve nefes nefese kalıyorum.

"İç çamaşırı yok mu, aşkım?"

"Ben... Onlar kirliydi." Kısık bir kahkaha attı ve ben de susması için tekrar omzuna vurdum. Piç herif sürekli bana gülüyor.

İşe yarıyor. Belki biraz fazla iyi.

Kuduz ısırığımla vücudu sarsılıyor ve o anda ne kadar aptal olduğumu fark ediyorum. Çok, aptalca bir aptallık. İleriye doğru sarsılırken ucu girişimi dürtüyor ve lanet olsun, eğer ince iç çamaşırı olmasaydı... tanrılar. Daha fazla oynamak yok.

Dişlerimi çıkarıyorum ve ikimizin de yüzünde en gülünç ifadeler beliriyor. Yanakları kızarıyor ve *normal* sınırı aştığımızı anlıyorum. Yanıma dönüyorum, utanç yanaklarımı sıkıştırıyor ve o da öyle yapıyor. Umarım taze bir uyku battaniyesiyle olanları unuturuz.

Elimi göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, kalbim kafesteki bir kuş gibi çırpınıyor. Neden birbirimiz için sorun olduğumuz hissine kapılıyorum?

Tanrılar.

Onunla boyumdan büyük işlere kalkıştım ve yüzündeki ifadeye bakılırsa o da bunun farkında.

I Yumuşak nefes alış verişlerle uyanıyorum. Derin nefesler ve yavaş nefes verişler bana hâlâ uyuduğunu söylüyor. Arulius'la yüzleşmek için yorganın altına giriyorum. Paylaştığımız gece hâlâ zihnimde taze ve yanaklarıma ve kalçalarımın arasına yükselen sıcaklığı bastırmak için dudağımı ısıyorum.

Arulius'un kirpikleri güneşin öptüğü tenine karşı koyu renk. Onu altın sarısı teni dışında görmek bana hala garip geliyor.

Zırh. Geceliği, kaslarını zarıfçe saran sade siyah bir kumaştan. Altın sarısı saçları alnında dağınık duruyor. Bir kıkırdamayı bastırıyorum. Normalde çok derli toplu ve soğukkanlı biri ama sanırım hepimizin kırılğan olduğu anlar vardır.

Saçlarını geriye doğru taramak için elimi alnına götürüyorum. Beni bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama bu noktada kendimi tamamen kaptırmış durumdayım. Kolum gözümün önünden geçerken gözleriyle karşılaşıyorum, ametist mücevherleri bana eğlenerek bakıyor.

Tanrılar kahrolsun. Elim hızla geri çekiyorum ve sanki kutsal, yasak bir şeye dokunmuşum gibi diğer elimle kavıyorum.

Dudağının köşesi yukarı kalkıyor ve gözlerimi kapatmaktan başka bir şey gelmiyor aklıma. *Tabii ki uyuduğuna inanmayacak! Ne yapıyorsun?!* Düşüncelerim dönerken kaşlarını çatıyorum. Ne zaman bir erkekten bu kadar etkilendim ki? O benim felaketim olacak.

"Aşk."

"Öyle mi?" Törpüledim.

"Git iç çamaşırı giy."

Sonraki günler rutine bağlanır.

Moro Margo'yu aramaya devam etmek için gün doğmadan ayrılıyor, Wren günün büyük bölümünde

bir yerlerde kayboluyor ve ben de öğlene kadar Kastian'la kalıyorum. Kulübeyi temizlemeye yardım ettik ve

Arulius eğitime hazır olana kadar köyü dolaşıyor. Hâlâ her sabah erkenden kalkıp daha güneş doğmadan antrenmana gidiyor. *Bir insan* nasıl böyle bir bağlılığa sahip olabilir anlamıyorum.

Auramı geliştirmeye çalışıyorum ama nafile. Oluşturduğumu bile hissedemiyorum, bu yüzden çoğu zaman elime *bir şey* odaklamaya çalışırken başımı ağrıtıyorum. Kanatlarım o ilk geceden beri daha fazla büyümedi, bu yüzden uçmak benim için hala yıldızlarda değil. Kastian bana esneme hareketleri yaptırıyor ve sonra Arulius tarafından her seferinde kırımın fırlatıldığı, dövüldüğüm ve oradan oraya savrulduğum öz savunmaya geçiyoruz.

Ardından akşam yemeği - Wren ile masada rahatsız edici bir zaman - ve sonra yatak. Günler gelip geçmeye devam ediyor.

Margo'dan hala haber yok.

Yardım edemem ama bir şeylerin süreci geciktirdiğini düşünüyorum. Bir haftadan biraz fazla bir süre sonra, Arulius'tan bile önce erkenden uyanıyorum. Uzun zamandır ilk kez bir sabah onun uyurkenki yüz hatlarını yakalayabiliyorum. Kirpikleri ağır ve kalın. Yanaklarının üzerinde narince uzanıyorlar ve içimde kelekler uçuşuyor. Aklımı başıma toplayıp yataktan çıkıyorum ve parmak uçlarımda merdivenleri iniyorum. Moro mutfağında küçük bir ışık yakmış ve kendine bir fincan çay dolduruyor. Dışarısı hâlâ karanlık ve zayıf vücudu loş ışıkta sessiz. Hiç fazla konuşmazdı. Acaba Wren'in her zaman etrafta beliren ürkütücü varlığı yüzünden mi?

"Günaydın," diye fısıldıyorum, onu ürkütmemeye çalışarak.

Moro dönüp bana gülümsüyor. Şaşkınlıkla iki bardak çayı hazırlamış olduğunu görüyorum. Erken kalktığımı nasıl bildiğini anlayamadığım için kaşlarımı kaldırıyorum. Kaşlarımı örüyorum ve gülümsüyorum.

"Günaydın, Elodie." Bana bir fincan uzatıyor ve yemek masasının başına yerleşiyor. Yanındaki koltuğa oturuyorum ve çayı üflüyorum. Buhar yanaklarımın etrafında dönüyor, bal ve limon kokuyor, tıpkı çocukken hasta olduğumda annemin bana yaptığı çay gibi. Soğuk kış sabahlarını sıcak bir battaniyeye sarınarak, annem pencere kenarındaki koltukta yanıma sokulurken fincanımın üstünden üfleyerek geçirirdim. Annem bana ormandaki tanrıların ve ruhların hikayelerini anlatırken karın ponderosalar üzerinde dans edişini izlerdik. Onun hikaye anlatıcılığını ve ilmini Yaşlı Adam Bruno'ya borçluydum.

Alçak sesle mırıldanıyorum, dudaklarımın kenarları hassas anılarla kalkıyor.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Moro, bugünkü arayışında sana eşlik edip edemeyeceğimi merak ediyordum." Reddetmesi için kendimi hazırlayarak fincanı sıkıca kavıyorum. "Sadece... zaten bir haftadan fazla oldu ve size yardımcı olabileceğimi düşünüyorum."

Birkaç dakika sessiz kalıyor ve düşünceli bir şekilde çayını yudumluyor. "Neden olmasın anlamıyorum," diye mırıldanıyor sonunda. Gümüş gözleri bir gülümsemeyle bana kayıyor.

"Gerçekten mi?" Lafı ağzımdan kaçırdım ve elimdeki bardağı hızla yere bırakarak gömleğimin ön kısmına acı bir sıvı sıçramasına neden oldum. "Ne zaman yola çıkıyoruz?" Kalbim hızla çarpıyor ve tüm vücudum heyecanla çarpıyor.

Dönüp lavabonun yanındaki saate bakıyor. "Yaklaşık beş dakika içinde, içkini iç." Kıkırdıyor. Çayımı yudumlarken neredeyse boğulacak gibi oluyorum ve fincanımı lavaboya bırakıyorum.

"Giyinip hemen aşağıya geliyorum." Başımı hızla eğiyorum ve merdivenleri koşarak çıkıyorum.

Yardım etmeme izin vereceğine inanamıyorum. *Margo*. Bugün tekrar karşılaşacağımız gün olabilir. Burada, başka bir hayatta elbette, ama yine karşılaşacağız. İçimde bir kez daha şüphe ve endişelerin yükseldiğini hissediyorum ama onları bastırıyorum. Kalbimde bu tür düşüncelere yer yok. Bugünün olumlu geçmesi gerekirken olmaz.

Kapıyı sessizce iterek açıyorum ve karanlıkta giyiniyorum. Arulius nefesiyle birlikte yumuşak horultular çıkıyor ve ben hâlâ derin uykuda olduğunu biliyorum. Eğilip botlarımı kapıyorum, dikkatlice giyip odadan dışarı çıkıyorum.

Döndüğümde Moro elindeki bardağı lavaboya koyuyor ve başını kapıya doğru eğiyor. Anlayışla başımı sallıyorum ve dışarı çıkıyoruz. Dört ay gökyüzünde kocaman görünüyor. Üzerimizdeki galaksi mor ve mavi dalgalar halinde titriyor, benekli beyaz yıldızlar ve uzak güneşler parıldıyor. Sabah havasından derin bir nefes alıyorum. Soğuk ve sabah çiyiyle nemli, ciğerlerimi taze kokularla kaplıyor. Benim dünyama çok benziyor ama bir o kadar da farklı.

Bu an gerçek.

Moro'nun koyu teni kozmosun altında parıldıyor ve gümüş gözleri yıldızlar gibi ışıltıyor. *O hangi yaratık?* Merak ediyorum. Diğerlerinden farklı, en insan görünümlü ama aynı zamanda en mistik ve gizemli olanı. Üzerindeki tek büyümlü fiziksel görünüm, başının arkasını çizen ve şakaklarından aşağı inen parlak mavi bir dövme. Kısa altın sarısı saçlarıyla muhteşem bir tezat oluşturuyor.

Aurası diğerlerinden daha zengin. Ne zaman yakınımaya gelse havada ve yerde cızırdadığını hissedebiliyorum. Hollow'un Bekçisi olmasına şaşmamalı; yaratıkların kendileri kadar zeki.

Ben ona hayretle bakarken, parmaklarını hafifçe şıklatıyor ve iki Çam Deliği kulübenin köşesinden sürünerek çıkıyor. Haklıymışım, hayvanlarla arası iyi. Daha büyük, simsiyah olan Hollow'a biniyor. Gözleri altın renginde ve karanlıkta görünen tek yeri onlar.

"Hollow'un çok güzel," diye mırıldanıyorum, Murph'ten ne kadar farklı görüldüğüne hayret ederek. Hepsi birbirinden bu kadar farklı mı görünüyor? Belki de binicilerine çekmişlerdir. Wren's Hollow da onunla aynı yarı saydam yaprakları taşıyor. Ve Moro's Hollow'un kulaklarının etrafındaki neon arkı bir anlığına yakalıyorum

Dikkatimi diğer Kovuk'a veriyorum ve bir nefes çekiyorum. Moro'nunkinden daha küçük ama kıyaslanamayacak kadar güzel. Kürkü beyaz, uçları altın pullarla kaplı. Gözleri koyu abanoz renginde ve gözbebeklerinin nerede olduğunu gösteren küçük beyaz inci çizgileri var. Elimi ağzına götürüyorum, bu Hollow'un sahip olduğu her şey karşısında büyüleniyorum.

"Bunun adı ne?"

Moro kaşlarını kaldırıyor ve öne doğru eğilerek beyaz Hollow'un alnını okşuyor. "Bu Ceres. En sevdiklerimden biridir." Hollow onun elinde mırıldanıyor ve ben gülümsüyorum.

"Ceres," diye mırıldanıyorum, elimi boynunda gezdirirken. Beni incelikli bir bakışla selamlıyor ve başını bana yaslıyor. "Buradaki en iyi işe sahipsin Moro." Ona sırtıyorum. Gözleri açılıyor.

"İş mi? Bu benim Yüksek Mahkeme'ye karşı görevim. Bu benim amacım."

"Evet, ben de bunu kastetmiştim." Kendime artık insanların dünyasında olmadığımı ve burada iş diye bir şeyin olmadığını hatırlatıyorum. "Mahkemeye karşı en iyi görev senin."

Sırtıyor. "Haklısın. Canavarları seviyorum. Her neyse, Komutan ya da Eostrix muhafızın uyanıp yardım etmeni engellemeye çalışmadan önce gidelim," diye mırıldanıyor ve Hollow'unun boynuna vuruyor. İleri doğru sıçırıyor ve Ceres tırmanmam için beni dürtüyor. Bindim ve bir anda yola çıktık. Hollow'lar köyün içinde su gibi hareket ediyor, dalların ve kayaların üzerinden sorunsuzca geçiyor.

Vadideki bir çukur bizi çalılıkların arasına götürmeden önce sadece birkaç dakika at sürüyoruz. Burada Moro'nun her gün izini sürdüğüne şüphe olmayan açık bir patika var. Ceres'in patilerinin altında dallar kırılıyor ve taze yağmur ve yosun kokusu duyularımı gıcıklıyor. Bu gerçek. Parmaklarım kürküne bastırıyor-gerçek.

Çalılık yol veriyor ve gövdeleri görebildiğim kadar uzanan devasa ağaçlardan oluşan geniş bir koruya çıkıyoruz. Dalların hepsi yüzlerce metre yukarıda kalıyor. Ağaç kabuklarına tutunmuş milyonlarca mantar küresi olmasaydı, yaprak örtüsünden dolayı burası zifiri karanlık olurdu. Soluduğumuz yumuşak havadan yumuşak turkuaz bir parıltı yayılıyor. Nemli yosun ve toprak kokusu duyularımı dolduruyor. Burası garip bir şekilde sessiz. Rüzgârın kıpırtısından ve sürdüğümüz Kovukların pedlerinden başka bir şey yok.

Burayı görünce nefesim kesildi. "Moro."

"İnanılmaz, değil mi?" diye mırıldanarak Hollow'unu tırısı kaldırıyor. Güzelliğe aval aval bakmaya devam ederken aptalca başımı sallıyorum. "Burayı ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Ben de en az senin kadar şaşkın bir aptaldım." Kıkırdıyor ve benim de yüzümde bir gülümseme beliriyor.

"Günün sonunda nasıl gidebiliyorsun bilmiyorum." Bakışlarımı tekrar Ceres'e çeviriyorum. Kürkü koruya tepki veriyor, sanki buraya aitmiş gibi ve kanındaki her şey buranın havası için şarkı söylüyor ve bayılıyor.

Bir süre daha devam ediyoruz. Devam ettikçe, kalbimi daha fazla sızlatan bir şey fark etmeye başlıyorum.

Hiç Hollow yok. Yüzlerce Hollow olduğunu hayal ettiğim yerin altındaki boşluk... tamamen boş.

Kaşlarımı çatıyorum ve Moro'ya bakıyorum. Beklentiyle beni izliyor. Bunu sormamı mı istiyor? İfadesi bana bir şeylerin ters gittiğini görmemi istediğini söylüyor gibi.

"Moro," diye başlıyorum, "Çam Kovukları nerede?" Mideme bir batma hissi yerleşiyor.

Yüz hatlarını düzeltmeden önce gümüş gözleri bir anlığına acıyla parlıyor.

"Ne görüyorsun Elodie?" diye soruyor dikkatle, sanki cümleyi nazıkçe bir araya getirmek zorundaymış gibi.

Gözlerimi kısıyorum ve çorak ovaları bir kez daha araştırıyorum.

"Ben bir şey görmüyorum." Temkinli bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum. Kesinlikle yanlış bir şeyler var. Panik omurgam boyunca kaşınıyor ve bunu göstermemek için her şeyimi harcıyorum.

"Evet, doğru. Tuhaf, değil mi?" Sonraki sözlerini düşünüyor. "Bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum. Sanırım ne yaptığını anlıyorum. Beni yüksek sesle söyleyemeyeceği bir cevaba yönlendirmeye çalışıyor... Bunu söylediği için lanetli mi?

Dudaklarımı kıvırıyorum ve tüylerim diken diken oluyor. "Emin değilim." Kaşlarını çatıyor. Beni doğru cevaba ulaştırması için sorabileceğim bir şey var mı diye zihnimi yokluyorum. "Kaçırıldılar mı?" Fısıldıyorum. Bu düşünce çok korkunç geliyor. Çok korkunç. Mistik canavarları kim almış olabilir? Ve neden?

Gözleri parlıyor ve yavaşça başını sallıyor.

Tamam, yaklaş. Devam ediyorum. "Yüksek Mahkeme tarafından mı?" Bir kez daha başını salladı.

"Güvende miyiz?" Ağzımdan kaçırıyorum ve ormanın ne kadar sessiz olduğunun farkına varıyorum. Gözleri üzerimde donup kalıyor ve başını yavaşça sallıyor, benden başka kimsenin göremeyeceği kadar ince. Damarlarım buz kesti. "Moro..."

"Ormanı dinle, Elodie. Ceres'i dinle." Gümüş gözleri arkamıza kayıyor ve bakışlarıma geri dönüyor.

Korku derimin altına işliyor. Yavaşça nefes alıyorum ve gözlerimi ileriye dikiyorum. Arkamızda biri olduğunu mu söylüyor? Bu kesinlikle umduğum sabah *değil*. Ne yapacağız? Aptallar gibi ilerlemeye devam mı edeceğiz? Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve kulaklarımda gümürdüyor. Arkamızda bir çatırtı duyuyorum ve gözlerimi daha fazla ileride tutamıyorum.

Gözlerim Wren'in karanlığıyla buluştuğunda dönüyorum ve nefes nefese kalıyorum. Yüz ifadesi soğuktu ve bana bir şeyler haykırmak için ağzını açtığı anda üzerimizdeki gök çöktü.

Işık korunun içinde patlıyor ve dallar ve mantarlar gökyüzünden ağır bir şekilde düşüyor. Çılgılık atıyorum ve zaman aynı anda hem yavaşlıyor hem de hızlanıyor. Bağırışlar ve enkazdan oluşan bir kasırganın içindeyim. Etrafımızda vahşi hayvanlar gibi hırlayan ağır bedenler var.

Artık paniği hoş karşılıyorum, içimde dalgalanıyor ve kaosun içinde Ceres'ten fırlatılıyorum. Sırtım sertçe yere çarpıyor ve yerçekimi beni durdurana kadar yuvarlanıyorum. Başımı kaldırıyorum ve Yüksek Mahkeme'nin birkaç göz korkutucu askerini kaplayan imparatorluk zırhına bakıyorum.

Zihnim tüm bu kaostun çizdiği resimle paramparça oluyor. Wren buraya gelebileceğimizi söyledi. Tüm bu *Margo*'yu bulma olayı saçmalık mıydı? Kendimi yerden kaldırırken çenemi sıkıyorum. Askerler Eostrixes, Crypresses, Moss Sparrows ve... Dradius'lardan oluşuyor. Boynuzları farklı, geriye doğru sivri ve iki yerine üç tane taşıyorlar, biri alınlarının ortasında. Caziel'de birkaç tane gördüğümü hatırlıyorum.

Toz ve enkaz havayı bulutlandırıyor. Henüz fark edilmedim. Bu kaçmak için tek şansım olabilir. Ayağa kalkıp soluma doğru ilerliyorum, ağaçlar sanki güneş ışınları onlar için zehirliymiş gibi kararıyor. Turkuaz ışık sönük bir parıltıya dönüşüyor. Ciğerlerim tutuşuyor ve uçmak için kanatlarımı açmaya çalışıyorum. Acı yeni kemiklerimde alevleniyor, ama dişlerimi sıkarak geçiştiriyorum. Hâlâ küçük olduklarını biliyorum ama denemek zorundayım. Margo'yu ve diğer tüm Pine Hollows'ları aldılar. Moro beni uyarmaya çalıştı. Gözlerim yönlerini bulmaya çalışan askerlerin arasında bir mola ararken zihnim hızla dönüyor. Biri beni fark ediyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Beni kovalıyorlar.

Wren. Başından beri bunu planlıyordu. Pine Hollows'u alıyordu ve Margo'yla yeniden bir araya gelmeme izin vereceği konusunda yalan söyledi... ama neden? Tanrılar aşkına, bunu hak edecek ne yaptım ben? Ben sadece önemsiz biriyim. Violet ölmemi istiyor, ama neden? *Gerçekte kimi bulmaya çalışıyor?*

Kastian'ın bana gösterdiği gibi kanatlarımı geriyorum ve bir kez daha havayı yakalamak için onları kaldırmaya çalışıyorum. Ama faydası yok. Uçamıyorum. Kanatlarımı birkaç kez çırttıktan sonra nefesim kesiliyor. Acı yaralı kanadımı yakmaya devam ediyor ve beni sersemleten baş dönmesi sallanmama neden oluyor. Arkamda bir kükreme yankılanıyor ve tam kıkımın dibinde olduklarını biliyorum.

"Elodie!" Wren solumdan bağıyor. Murph önümdeki çalılıklara çarparak kaçış yolumu kesti. "Atla hemen!" Gözlerini arkamızdaki koruda patlayan savaşçılara dikti. Korku gözlerini hızlı bir zehir gibi sarıyor.

"Bunu sen yaptın!" Çığlık atıyorum. Ondan kaçmalıyım. Kaçmak zorundayım. Savaşçılar neredeyse üzerimize gelirken Murph başını kaldırıyor ve yüksek sesle hırlıyor.

Wren'in koyu renk gözleri görünmez bir yarayla genişliyor. "Elodie-ben yapmadım-"

Kastian'ın karanlık aurası kaostun içinden yaylanarak Wren'in göğsünü yarıyor ve söylemeyi planladığı kelimelerin günahkâr dudaklarından dökülmesini engelliyor. Acı içinde feryat ediyor ve yarısından koyu kırmızılar fişkırıyor. Murph dişlerini göstererek sığıyor. Zavallı Hollow hâlâ efendisini korumaya çalışıyor.

Wren'in kanı yüzüme sığıyor. Sıcak yapışkanlığı anında midemi bulandırıyor. Kastian'ın abanoz kanatlarının yukarıdaki ışığı kıldığını ve topuklarında gök gürültüsüyle yere çakıldığını görmek için dönüyorum. Yeryüzü onun gücü altında inliyor. Öfkeli ve tüm dünya bunu bilecek. Onun gücü karşısında gözlerim açılıyor.

O cennetin derinliklerinden ve cehennemin yakın sınırından gönderilmiş öfkeli bir tanrı. Ama her şeyden çok, benim için burada. Ayağa kalkıyorum ve gözlerimden yaşlar boşanarak ona doğru koşuyorum. *Gerçek. Bu gerçek.* Attığım her adım kemiklerimde bir davul sesi gibi duyuluyor.

"Kastian!" Bağıyorum. Savaşçılar burada, durduğumuz yerden sadece birkaç adım ötedeler. Hepsini tek başına zapt edebileceğini sanmıyorum.

"Elodie, arkamda kal. Eğitimi unutma." İmparatorluk askerleri etrafımızı sararken hırlıyor ve aurasını hazırlıyor. Siyah kumlar kollarının ve ayaklarının etrafında dönüyor.

"Arulius nerede?" Bağıyorum, gözlerim her savaşçıdan fırlıyor. Yüz ifadeleri kan dökme isteğiyle sertleşmiş. Umutsuzca Moro'nun yüzünü arıyorum ama ondan ya da Hollow'lardan hiçbir iz göremiyorum. *Lanet olsun!*

Kastian kolunu savurur ve siyah gölgelerden oluşan bir yay üç savaşçıya doğru ilerler. Biri atlar

ama gölgeler diğer ikisini yakalıyor. Bedenlerinin düşüşünü izlerken yırtılma ve fişkırmaya sesleri içimi sarsıyor. Metalik koku içimi doldururken titriyorum. Hava çok ağır. Kanatlarım yapış yapış ve onların da kıpkırmızı olduğunu fark ediyorum.

"Yola çıktı. Geç uyandık," diye homurdanıyor Kastian ve sağımıza doğru bir yay daha gönderiyor. Yukarıdan daha fazla asker akın ederken bağırışlar ve kükremeler etrafımızdaki toprağı aşındırıyor. Kalbim sıkışıyor. Onları bizden uzak tutmamızın hiçbir yolu yok.

Kapana kısıldık.

Kastian aurasının büyük bir kısmını kullanmaktan yorgun düşerken derin, düzensiz nefesler alıyor. Teni soluyor ve kanatları sanki kaldırılamayacak kadar ağırlaşmış gibi arkasına düşüyor. Burada öylece oturamam. *Bir şeyler yapmalıyım.* Arulius'un bana öğrettiği gibi kolumu kaldırıyorum ve avucuma odaklanıyorum.

Lütfen... Lütfen. Herhangi bir şey. Lütfen bir şey yap! Umutsuzca diğer elimle göğsümü tutuyorum ve gözlerimden yaşlar dökülüyor. Hiçbir şey işe yaramıyor. *Hiçbir şey yapamıyorum* ve bu düşüncenin çaresizliği beni paramparça ediyor.

Çaresiz. Gerçek. Bu istemediğim korkunç bir gerçeklik.

Savaşçılar bize yaklaşıyor ve Kastian'ın tükendiğini hissedebiliyorum. Neden hepsi birden bize saldırmıyor? Ürperiyorum, beni canlı yakalamak istiyorlar. Bizimle oyun oynuyor da olabilirler.

Üç boynuzlu savaşçılardan biri yakut ve oniks kaplı çelik bir kılıçla ileri atılıyor. Dehşet içinde, kılıcın Kastian'ın göğsünün derinliklerine batışını izliyorum. Geriye doğru sarsılıyor ve keskin bir öksürükle dudaklarından kan fişkırıyor. Beyaz saçları enkaz yüzünden dağılmıştı ve yere çarparken masmavi gözleri benimkilerle buluştu.

"Kol," diye mırıldanıyor dişlerini sıkarak ve dudaklarından kanlar fişkırıyor. Kol kıs kıs gülererek kılıcını geri çekiyor ve bu sırada Kastian'ın kanını üzerime sıçratıyor. Kastian'ı kucaklıyorum ve arkamdaki kahkahaları ve kana susamışlık haykırışlarını görmezden geliyorum.

Ellerimi göğsüne bastırıyorum ve yarayı kapatıyorum. Kanının sıcak havuzları ellerimi kaplıyor ve bundan sonra gelecek olanı durduramayacak kadar derin olduğunu biliyorum.

Hayır. Hayır. Hayır. İyileş. Lütfen... lütfen iyileş.

Gözlerim yanıyor, göğsüm sıkışıyor ve vücudum üşüyor.

"İyisin, iyi olacaksın." Gülümsüyorum, gözlerim kocaman. Neden yalan söylüyorum ki? O iyi *değil*. "Daha kötülerini de atlattık." Hayır, yaşamadık. Ama yine de söylüyorum.

Bir el kolumun arkasını kavıyor ve ben de dişlerimi göstererek kolumu onların elinden kurtarıyorum. "Yapma!

dokun bana!"

Kol'un gözleri siyah, içinde kaybolunabilecek herhangi bir geceden daha karanlık. Askerleri etrafında toplanıyor, beni yakalamaya hazırlar, ama o çenesini onlara çeviriyor ve başını sallıyor. "Bırakın yas tutsun," diyor ruhsuzca.

Kastian'ın nefesi zayıflıyor. Etrafımızdaki savaşçılar silahlarını indiriyor ve onu kucaklamama izin veriyorlar. Aralarından yükselen birkaç kahkahayı ve boğuk alaycı yorumları duyabiliyorum.

"Elo... öl..." Kastian daha fazlasını söylemeye çalışırken şiddetli bir şekilde öksürüyor. "Seni hatırlıyorum... Sana daha önce söylemediğim için çok özür dilerim."

Göz yaşları yanaklarına damlıyor ve onunkilerle birleşiyor. Gözlerinden akan yaşlarla melek gibi güzel ama beni yakalayan bakışlarındaki aşk, çok çiğ ve bitmemiş bir acı. Sesim tamamen boğazımda düğümleniyor. Boğuluyorum.

"Hatırlıyorum-" Solgun dudaklarından süzülen taze kanı yutarken boğuluyor.

"Hayır!" Çığlık atıyorum, sesim cılız ve çiğ. "Wren! Wren! Lütfen!" Ne kadar dengesiz davrandığımın farkındayım ama umurumda değil. "Wren! İyileştir onu!" Kalbim vahşice kaburgalarımın çarpıyor, sesleri bastırıyorum

çığlıklarım dışında etrafımda hiçbir şey yoktu.

Aradığım şeyi buldum. Wren'in bedeni yerde hareketsiz yatıyor, Kastian'ın açtığı yaradan hâlâ kan sızıyor. Eğer çoktan ölmediyse yakın zamanda hareket etmeyecektir.

Yalnız... Yalnızım.

Derin olmayan bir nefes alıyorum ve boğazımdaki düğümü yutuyorum. Bunu yapabilirim. Kastian'a yardım edebilirim.

Gözlerimi tekrar kollarımdaki zayıf Eostrix'e çeviriyorum ve aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Kolumu ısıyorum ve kolumun yumuşak kısımları yanımda yere düşene kadar etimi yırtıyorum. Benden kan fişkırıyor ve başını eğerek zonklayan kolumu ağzına bastırıyorum. Yüzünün tamamını kaplayacak kadar çok kıpkırmızı kan akıyor.

Lütfen çalışın. Lütfen. Lütfen. Lütfen çalışın.

Kastian'ın gözleri zayıfça açılıyor, beni usulca okşuyor, yavaş bir nefes verişte sırlanmaya başlamadan önce yüzümün her yerine dokunuyor.

"Kastian?"

Fısıldıyorum. Çok sessiz.

Bu fısıltı havada bayatlıyor. Sadece onun için bir fısıltı ama biliyorum ki asla hedefine ulaşmıyor.

Hiçliğe. Gözleri yavaşça griye, hiçliğe dönüşüyor, ta ki artık bana değil, benim içime bakana kadar. Onun okyanusları, bir zamanlar içine baktığım hayatın yumuşak yankıları kalmayana kadar sessizliğe bürünüyor.

"Yakalayın onu. Nesbrim'e geri dönelim," diye sesleniyor bir asker.

Dönüyorum ve kolumu tutmaya çalışan kısa boylu savaşçıya bağıyorum. Geri çekiliyor ve ona el sallayan Kol'a bakıyor. "Ona bir dakika daha ver." Sırıtişi, hissettiğim acıdan zevk aldığıının kanıtı.

"Kastian, iyisin. Hâlâ buradasın. Her şey yolunda." Kolumu çekiyorum ve ağzında kan birikiyor, içilmemiş, tıpkı söylenmemiş sözleri gibi. Burnumu onunkine bastırıyorum. "Ben buradayım, her şey yolunda." Sesim çatlıyor. "Birkaç dakika dinlenmene izin vereceğim ama sonra tekrar ayağa kalkmalısın, tamam mı?" Elimi beyaz saçlarında gezdiriyorum. Hâlâ çok yumuşak ve havadar. Yanakları hâlâ savaşın sıcaklığıyla kızarmış.

"Tanrılar," diye mırıldanıyor derin bir ses arkamdan.

Dönüyorum. Gözlerim çok yorgun. Arulius omuzları çökmüş bir şekilde duruyor. Ona gülümsüyorum. Sonunda burada, yardım edebilir.

"Arulius! Her şey yolunda." Bakması için Kastian'ın gevşek bedenini çekiştiriyorum ve dudaklarıma umut dolu bir gülümseme yayılırken gözyaşlarımı siliyorum. "Gördün mü? O iyi, sadece dinlenmeye ihtiyacı var. Onu iyileştirmeme yardım edebilir misin? İhtiyacımız var."

"*Elodie*, dur." Gözleri dehşetle açılmış, sesi keskin. Gözlerindeki yansımamı, gözlerimi kaplayan şoku görebiliyorum. Bana ilk kez bağıyor.

"Ne?"

Yanımda diz çöküyor. Savaşçılar hala arkamızdan bize bakıyor, Kol'a göz atıyor, şaşkın ifadelerle yön bekliyorlar. "Aşkım, o..."

"*Hayır.*" Ona ters ters baktım. "O iyi!" Çığlık atıyorum. "Ona bir baksana. Sadece yorgun. Ona zaten biraz kan verdim ve o... o..." Kastian'ın soğuk gözlerine bakıyorum. Çok boşlar... Margo'nunkiler gibi. Kanım onun cansız dudaklarından akıyor. Boğazımda yutamayacağım kadar kalın bir yumru oluşuyor ve kalbim göğsümün içinde sıkışıyor. Gözlerim inkârla yanıyor.

"O öldü, aşkım."

I...

Her şeyi hissediyorum.

Her şeyi.

D Ead?

Kastian'ın gözlerine bakıyorum, bir zamanlar güzel olan mavi gözleri şefkat ve yaşamla doluydu. O öldü. O öldü ve hayatının son birkaç dakikasını kanlı kolumu onun koluna sokarak Ağız. geçirdim.

Vücudunu kavrayışımın gevşemesine izin veriyorum. Teni eskisi kadar sıcak değil. Arulius hâlâ yanımda diz çöküyor ve elini omzuma koyarak kemiklerime bir ürperti gönderiyor. "Bununla ben ilgileneyeceğim." Ona bakmıyorum.

Durmadan Kastian'ın bedenine bakıyorum. Güzel siyah kanatları, yüzü, *her yeri* kan içinde. Bugünün böyle geçmemesi gerekiyordu.

Lütfen. Margo'yu düşünüyorum. *Lütfen.* Eğilip ellerimi göğsüne bastırıyorum. Kaburgalarının arasında artık kanamayan yaraya. Auramı göğsüme odaklıyorum. Onu bir silah olarak kullanmamın öğretildiğini biliyorum ama içimden bir ses onu kalbime odaklamamı söylüyor. Soğuk teniyle buluştuğumda, ona odaklanıyorum.

Hiçbir

şey.

Gerçek

değil.

O artık gerçek değil. Ne kadar gerçek olmasını istesem de. Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanıyor. Kastian'a çok değer veriyorum. Tartışmalarımız olsa da o hâlâ benim karanlık Eostrix'imdi. Birkaç dakika önce burada duruyorduk. Kemiklerinin ve tüylerinin burada, Hollow's Grove'un parlayan mağarasında sonsuzluğun geri kalanında yattığını görmek ruhumun yarıklarına ürperti gönderiyor ve beni bir uçurumun derinliklerindeki çapalar gibi ağırlaştırıyor.

Arulius beni yerden kaldırıyor, bilincimi *şimdiye* geri getiriyor ve beni göğsüne yakın tutuyor.

İfadesiz gözlerle bizi izleyen askerlere bakıyorum. Neden bekliyorlar? Arulius'un hâlâ Violet'e hizmet ettiğini mi düşünüyorlar? Kastian'ı biçen ve hayatını çalan kişiye ait olan siyah çifti buluyorum. Kol. Keskin yüz hatlarının bir görüntüsünü zihnime kazıyorum. Kastian'ınki kadar pürüzsüz ve genç bir ten. Gece yarısı ateşi gibi saçları, üç fildişi boynuzunun arasında koyu bir kıvılcık. Ama sonsuza dek hatırlayacağım şey onun hain gülümsemesi, keskin dişleri ve taşıdıkları susuzluk.

Arulius uçmak için kanatlarını açarken silahlarını kaldırıyorlar. Kol'a boş boş bakıyorum. Onun

yüzünü asla unutmayacağım. Bu dünyanın sonuna kadar yürüyeceğim ve onun değer verdiği her şeyi alacağım. Eğer

Bu dünyadan öğrendiğim bir şey varsa, o da artık eskisi gibi yumuşak, nazik bir kız olmadığım. Asla eskisi gibi olamayacağım.

Artık Violet'e hizmet etmediğini fark ederek saldırmak için sıçradıklarında, Arulius kanatlarını öyle bir güçle açar ki çoğunu devirir. Miğferler ve boynuzlar çarpışıyor ve koruda gürültüyle çınlıyor. Siyah saçlarım onun estirdiği rüzgârda öfkeyle dalgalanıyor. Arulius beni sıkıca kavıyor.

Kol sabit duruyor, kılıcını yeniden kavıyor ve Kastian'a yaptığı gibi Arulius'u da kesmeye hazır. O orospu çocuğunun gözlerinde titreşen ihanet bakışından zevk alıyorum.

Arulius'un mor bakışları çoktan canavara kilitlenmiş durumda. Bir koluyla beni tutuyor, diğer koluyla da bir yay çizerek saldırmak yerine yumruğunu sıkıyor. Altın bir aura etrafımızda cam bir silindirin içine hapsolmuş su damlaları gibi yükselirken kükrüyor. Saf güç tenimi gıdıklıyor ve gözlerindeki öfke fanatik. İçlerindeki acıyı görebiliyorum. O ve Kastian yakın değillerdi ama sanırım birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca bir çeşit bağ kurdular. Kastian'ın bedenine son kez bakarken kalbim burkuluyor. Beyaz saçlarının küçük izleri rüzgârda savruluyor. Gözleri hâlâ üstündeki hiçliğe uzanıyor. Wren de aynı şekilde hareketsiz yatıyor.

Kalbim sıkışıyor ve asla iyileşemeyeceğimi biliyorum. Bundan değil.

Kol küfreder ve gözleri öfkeyle açılır. "Seni lanet olası piç!" diye bağırır. "Bunu neden uzatıyorsun?"

Arulius gözlerini kısar ve yumruğunu serbest bırakır. Bir güç patlaması, nasıl bir şey olduğuna dair buzdağının görünen kısmı bile değildir. Aurası tanrıların cehennem ateşi gibi yağıyor, savaşçıları sanki iblislerden ve meleklerden oluşan bir ordu, kabzalarındaki son altın oku da bırakmış gibi yağıyor. Parlak kanatları gölgeliğin tepesindeki ışık bariyerini kırana kadar sürekli bir öfke. Altımızdan gelen çığlıkları ve su katılmamış korku feryatlarını duymuyormuş gibi yapıyorum. Kendimi onların çığlıklarına kaptırıyorum ve dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirliyor. Ufaktan başlıyor ama histerik bir kahkahaya dönüşüyor. Arulius elini uzatıp beni susturmak için nazikçe ağzımı kapatana kadar gülüyorum.

Arkamızda çok şey bıraktık.

Her şeyi bıraktık.

Wren, Murph, Moro, Ceres, Kastian... ve o koruda gömülü kalan her sır. Neden böyle saldırdılar? Zihnim kırılmanın eşiğinde, zaten parçalanmakta olan bir uçuşumun kenarında.

"Neden bize saldırdılar?" Çığlık atmaktan sesim kısılmıştı. Konuşmak bile boğazımı tırmalıyor.

Arulius çenesini sıkıyor ama cevap vermiyor. Sadece uçmaya devam ediyor.

Ona baskı yapıyorum. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Kastian'ın glade'ine gidiyoruz." Kalbim yavaşça atıyor, acı dolu nabız atışları ruhuma işliyordu.

"Onun diyarına gelmeyecekler."

Bu gece Kastian'ın yatağında uyuyacağım. Arulius odanın köşesindeki kanepeyi alıyor. Takip edilme ihtimalimize karşı yakın olmak istiyor ama bana da kendi alanımı bırakıyor. Buraya gelirken hiç konuşmadık ve şimdi de konuşmuyoruz. Çok yorgunuz ve ben hala titriyorum. Az önce olanları yatıştıracak hiçbir kelime yok.

Uyuyabileceğimi sanmıyorum. Kafamın içinde çok fazla şey dönüyor. Ama sonunda uykuyu buluyorum. Ertesi sabah uyandığımda ne nasıl uyuduğumu ne de ne kadar zamandır uyuduğumu bilmiyorum.

Uyuyor. Arulius kanepede değil ve buna sevindim.

Sessizliğin huzuruna ihtiyaım var. Yas tutmak için.

Olan biten her Şeyi mantıklı hale getirmem gerekiyor, unkü hiçbiri mantıklı değil. Battaniyemi omuzlarıma sımsıkı sararak arazide dolaşıyorum. Yumuşak kumaş *onun* gibi kokuyor. Adaçayı duyularımı dolduruyor ve çaresizce kumaşı sıkıyorum. Kastian'ın yüzü zihnimde hala taze, mavi gözleri onu hayal ettiğimde henüz grileşmemiş. Bu korkunç yerde bir fısıltıdan başka bir Şey olmayan bir hayalet gibi amaçsızca yürüyerek kanattan kanada ilerlerken battaniyenin kabarıklıkları zeminde yıkanıyor. Kış bahçesindeki büyük pencerelerde duruyorum. Orada oyalanıyorum ve sonsuz l ormana bakıyorum.

l. Kastian'ın olduğu gibi. Wren'in olabileceği gibi. Moro ve diğerleri de muhtemelen... Belki... belki ben de öyle olmalıyım. Zihnimi bir zehir kemiriyor, lanetli bir düşünce bir böcek gibi derimin altında geziniyor, bana fısıldıyor, bana ait olmadığımı söylüyor. Hiç ait olmadığımı. Artık uyanmam gerektiğini unk bunların hiçbirinin gerçek olamayacağını. Saatler geçiyor ve ben kaybetmenin ağırlığını ve yükünü hissediyorum. Tek başıma. Yapayalnız.

Gerçek değil.

Kastian'ın odasına giden koridorlarda dolaşıyorum. Duvarlar beyaz ve perdeler siyah. Ayak seslerim yukarıdaki kirişlerde kasvetli bir şekilde yankılanıyor.

Banyo yapıyorum, su soğuk ve davetkr değil. Uğruna abaladığım çok az Şey var. Daha ne kaybedebilirim ki?

Margo'yu *yine* kaybettim. Ya da ona sahip olma şansımı. Kastian'ı kaybettim.

Wren'le ilgili şphelerimde haklıydım ama onu da kaybettim.

Kendimi kaybettim.

Ben zaten *lym*. Zaten gerçek değilim. Öyleyse neden rol yapmaya devam etmek zorundayım? Kaşıntı beni çekiştiriyor ve çağırıyor. Ellerimi kulaklarıma götürüp kafamın içindeki sesleri bastırmaya çalışıyorum. *Sen sadece aptal l bir kızsın*.

Çok yorulдум.

Banyoya giriyorum ve soğuk su bedenimi uçsuz bucaksız boşluktan başka bir Şeyle dolduruyor. Kemiklerim uyuşuyor ve iliklerim pasifleşiyor. Başımı suya yaslayıp beni acıdan ve ağrıdan uzaklaştırmasına izin veriyorum. Her paramı, geçmişimin iskeletleri ve asla üstesinden gelemeyeceğim acılarla dolu, bilinmeyen bir korku ve dinlenme glnn karanlığına götürmesine izin veriyorum.

Uyanmak istiyorum. Tekrar gerçek olmak istiyorum. Sadece gerçek olmak istiyorum. Nefes alıyorum.

Keskin bir sızı beni kavırıyor ve tüm bedenimi sarsıyor. Buz gibi soğuk ve yorucu bir hava içimi dolduruyor. İçim hiç bu kadar şmemişti.

Yani...

1W

"E Lodie."

Ha? Bu da kim?

"Uyanma vakti, aşkım."

Gözlerimi açıyorum. Kirpiklerim ıslak, yanaklarımda uykulu yağmurun bulanık damlalarını bırakıyor.

Arulius bana bakıyor, yüzü solgun. Ametist gözleri acıyla lekelenmiş.

Ne yaptığımı hatırlıyorum... ya da yapmaya çalıştığımı. Bir çeşit cevap isteyecektir ama tek yapabildiğim "Uyanığım" demek.

Öyleyim. Ve ne kadar Yarın'da olmamayı dileysem de yapabileceğim hiçbir şey yok. Uyanığım ve ne yazık ki hâlâ buradayım.

Mor gözleri ıstırapla parlıyor. "Aklından ne geçiyordu?" Beni sıkıca kavradı. Doğrulamaya çalışırken ayağım fayansa takılıyor. Hâlâ banyoda mıyız? "Elodie, bu benim hatam. Burada olmalıydım. Tanrım, o güzel kahverengi gözlerini bir daha asla açık göremeyeceğimi sanmıştım." Islak bedenimi yaklaşıyor ve bana sıkıca sarılıyor.

"Kastian burada mı?" Mırıldanıyorum. Ne de olsa burası onun banyosu. Belki de hepsi sadece bir rüyaydı. Titreyen avuçlarıyla gömleğimi avuçluyor. "Arulius?"

"Elodie. Onun öldüğünü biliyorsun... Bunu

biliyorsun." Ah. Bu doğru.

Bunu

biliyorum. Bu

gerçek.

Günler bir telaş içinde geçer.

Zamanımın çoğunu üzümlere ve yatakta uzanarak geçiriyorum. Her şey büyük bir görev gibi geliyor: yemek için kalkmak

ya da yıkanmak, yürümek, konuşmak, yemek yemek. Her şey işkence. Arulius o gece beni bulduktan sonra artık gitmiyor. Ona artık kendimi o kadar kırılmış hissetmediğime dair söz verdim ama o bunu göze almıyor. Her zaman yanımda. Tek başıma banyo yapmama izin verilmiyor, bu da ilginç. Ya yere uzanacak ya da bir sandalye getirip yüzünü köşeye dönecek ve tüm bu süre boyunca benimle konuşacak. İtiraf etmeliyim ki onun çabaları benim için çok şey ifade ediyor. Özellikle de kendimi yeniden bulduğum bu dönemde. Onunla hiçbir şey aceleye gelmez.

Zaman her şeyi iyileştirir, değil mi?

Birkaç hafta sonra, zamanın akorlarının acımı azalttığını hissetmeye başladım. Her gün ormanda yürüyüşler yapıyoruz ve öğleden sonraları savaş derslerimiz bizi meşgul ediyor. Kastian'ın topraklarının sessizliğinde teselli buluyorum. Ölüm burada her zaman bir fısıltı, sürekli rüzgarda ve her zaman huzurlu.

Elbette her gün besleniyoruz, her biri bir öncekinden daha acı verici bir şekilde şehvetli. Sadece ikimizin olduğu bir haftadan sonra, Arulius'un gerçekten ne kadar yumuşak ve nazik olduğunu fark ediyorum. Bunu gökyüzüne baktığı zamanlarda ve kanımı içtikten sonraki anlarda görüyorum. Saçlarımı yüzümden nazikçe itmek ve yanaklarıma küçük öpücükler kondurmak gibi bir alışkanlığı var.

Onu sevmek inanılmaz derecede kolay.

Yatağı paylaşmak benim fikrimdi. Kanepede uyumaya devam etmesine izin veremezdim. Sabahın erken saatlerine kadar uyanık kalıp hayat hikayelerimizi paylaşıyoruz. Ona annemi ve babamı, bana öğrettikleri her şeyi ve ne kadar nazik olduklarını anlatıyorum. Gerçeklikle bağlantımı kaybettikten sonra bile beni şiddetle sevdiler. Onları ne kadar özlediğimi anlatıyorum. Hatta ona Margo ile ormanımızda paylaştığımız maceraları bile anlatıyorum. Kulübemi yenilemek için harcadığımız zamanı ve aradaki tüm varoluşsal anları.

Maggie Teyzem hakkında bir şeyler paylaşmak daha zor ama sonunda paylaşıyorum. Arulius, alemlerde neyin gerçek olup olmadığını belirlemekte nasıl zorlandığımı bilen tek kişi. Bu yükün bir kısmını benimle birlikte taşımak isteyen tek kişi. Bu yüzden anılarımı paylaşıyorum, hatırlamak çok acı verici ama onunla birlikte onun hakkında hatırlanması gereken en önemli şeyin ne kadar özür dilemeden gerçek olduğu olduğunu fark ediyorum. Sadece gülümsemesiyle bile mutluluğu hissettiren bir kadındı.

O kadar parlak gülümsemek istiyorum. Onunlayken, bunu yapabileceğimi anladım. Sonunda aurayı kullanabiliyorum.

Gece geç saatlere kadar süren antrenmanlarımızdan birinde, içimdeki derin bir şeye dokunuyorum. Birdenbire kopuyor ve aura istediğim gibi akıyor. Arulius'un ki kadar güçlü değil ama sonunda kendini gösterdiği için çok rahatladım. Eğer o sabah koruda savaşabilseydim... belki de her şey daha farklı olurdu.

Bu öfkeyi kendimi her gün daha da zorlamak için kullanıyorum. Bir daha *asla* değer verdiğim başka bir insanın ya da canlının benim adıma incinmesine izin vermeyeceğim. Asla.

Uzun ve bıkkın bir iç geçirdim. "Arulius!"

Gri, altın uçlu saçları küvetin üzerinden görünüyor. Mor gözleri de öyle, sadece gözlerimi görecektik kadar. "Evet, güzelim?" Gülümsüyor.

Yüzüne doğru eğildim. "Kanatlarım ne zaman daha fazla büyüyecek? Uçmak istiyorum ama henüz

yeterince büyük olduklarını sanmıyorum," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı hayal kırıklığıyla büzerek. Haftalar önce Wren'le geçirdiğim geceden beri bir santim bile büyümediler. Arulius'un parlak altın tüyelerine kıskançlıkla bakıyorum.

"Bazen sadece zaman alır, aşkım. Böyle şeyleri aceleye getiremezsin."

Sinirli bir ifadeyle ona bakıyorum. "Elindeki tek şey bu mu? Bir bahane mi?" Alay ediyorum.

Alay ediyor. "Beni oraya getirtme, aşkım." Gözlerini bana diyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Son bir ay içinde birbirimize düşündüğümüzden çok daha fazla bağlandık. Daha önce o ve Kastian arasında o kadar bölünmüş hissediyordum ki... Artık sadece biz olduğumuz için kalbimin duvarları daha az kırılğan gelmeye başladı. Onunla kendimi tamamen tamamlanmış hissediyorum.

"Acıktım," diye mırıldanıyorum. "Belki banyoda bir şeyler atıştırabilirim?"

Gözleri açılıyor. "Az önce *banyo atıştırma* mı dedin?" Sırıttıyor. "*Benden* mi bahsediyorsun? Yemek olarak mı?"

Onunla çarpıştığımız andan beri içimi kıpır kıpır eden şehvete teslim olarak nefesimi içime çekiyorum. "Evet desem kızar mısın?"

Bir elini küvetin içine sokuyor. "Sadece beni yemezsen," diye mırıldanıyor. "İçeri girmemin sakıncası var mı?"

Tanrım. Ona bakıyorum. Bunu önerdiğimde bu noktaya geleceğini biliyordum. Derin bir nefes alıyorum ve lavanta aromasının kokusu içimi dolduruyor. Dudaklarımı sıkıca birbirine yapıştırarak başımı sallıyorum.

Gözleri hevesle parlıyor ve tişörtünü çıkarıp yere atıyor. İç çamaşırını üzerinde bırakıyor ve ayaklarını dikkatlice küvete daldırıyor. Dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum ve suyun neredeyse küvetin kenarından taşmasını izliyorum. Onu birçok kez üstsüz görmüştüm ama nedense küvette farklı görünüyor. Daha savunmasız görünüyor.

Bacaklarını iki yanıma uzatıyor ve ben de suyun içinden ona doğru ilerleyerek kalçalarının her iki yanına birer diz koyuyorum. Yanakları kızarıyor ve yakınlığımız karşısında nefesini içine çekiyor. Henüz küvette beslenmedik ve düzenli olarak besleniyor olsak da, *ihtiyaçlarımızı* geride tutmak oldukça zor oldu. İlk hamleyi benim yapmamı beklediğini söyleyebilirim. Arulus bu açıdan tam bir centilmen.

Ve onun bu yönünü çok seviyorum.

Ellerini belime koyuyor ve beni kucağına oturtuyor. Ona sarılıyorum ve kalçalarımın arasında muhtaç bir şekilde yatan sik yerine beslenmeye odaklanmaya çalışıyorum. Dilimi boğazından yukarı ve boynunun sağ tarafından aşağı doğru gezdiriyorum, dişlerimi boynuyla omzunun arasına yerleştiriyorum. Buranın onun hassas noktası olduğunu keşfettim. İçeri itiyorum ve kanı tatlı, hoş bir mutlulukla içime giriyor. Dudaklarımdan yumuşak bir inilti süzülüyor ve boynunu biraz daha sıkı kavriyorum. Ondan her içtiğimde gökyüzünü tenimde hissedebiliyorum ve her çeğişte içimde bir sıcaklık dalgalanıyor. Elleri hafifçe sırtımda geziniyor ve pantolonunu indiriyor. Onun da beslenmek istediğini biliyorum. Aynı anda beslenmek için birçok kez aynı dürtüyü hissettim.

Dişlerimi geri çekerek ona bakıyorum. "Sorun değil. Birlikte beslenebiliriz," diye kulağına doğru mırıldanıyorum ve altımda titriyor. Siki seğiriyor, varlığını belli ediyor ve ben de hemen üstünde müstehcen bir titremeyi bastırmak zorunda kalıyorum. *Bu sadece içgüdü. Normal bir şey.* Aslında, biliyor musun? Boş ver onu. Aramızdaki bu çekim bunun çok ötesinde. Onunla içgüdülerden daha fazlası var.

Başını geri çekiyor. "Aşk..." Kendimi onun üzerine bıraktığımda inliyor, iç çamaşırını aramızdaki tek engel.

"Evet?"

"Sana Eostrixes'in nasıl olduğunu anlattığım zamanı hatırla..."

"Nasıl sikişiyorlar?" Daha önce tam olarak nasıl söylediğini hatırlayarak karşılık veriyorum.

Öksürüyor. "*Sevişmek* diyecektim ama evet." Onun reformu karşısında göğsümün sıkışmasından zevk almadan edemiyorum. Teni sıcaklıkla dolup taşıyor ve bunun sadece banyodan kaynaklandığını sanmıyorum.

"Hatırlıyorum ama ayrıntılara hiç girmedin." Omuz silkiyorum, dilimle boynunu okşamak için başımı tekrar aşağı eğiyorum. Yumuşak tenini emiyorum ve tamamen çürükler bırakmaya niyetliyim.

Titriyor. "Pekâlâ, Eostrixler sevişmek istemedikleri sürece aynı anda birbirlerinden beslenmezler. Bu şekilde kan bağı kurarlar... bu yüzden sen bitirene kadar bekleyebilirim."

İçimi bir hayal kırıklığı seli kaplıyor. "Benimle bağ kurmak istemiyor musun?" Küvetteyiz, ben çıplağım ve o da neredeyse orada... Belki de bana gönderdiği sinyalleri yanlış okudum. Yanaklarım ısındı. Bunu sorduğum için çok aptalım ama kalbim onu arzuluyor. O benim Yarın'daki her şeyim ve şimdi bu kadar yakınlaştığımıza göre... Onun benim için doğru kişi olduğunu biliyorum. O çok güzel, tanıdığım en çarpıcı adam. Hem içten hem dıştan. Elbette onun da kusurları var, benim de. O ve ben birbirimize uyuyoruz. Mükemmel uyuyoruz.

Beni geri çekti ve gözlerimin içine baktı. "Ne? Hayır. Tanrım, hayır. Kastettiğim bu değildi, aşkım." Yanakları benimkiler gibi kızardı. "Ben... Ben bağlanmaktan onur duyarım." Boynunun arkasını ovuşturuyor ve içime bir rahatlama yayılıyor. Kalbim küt küt atıyor. Bu onun da beni istediği anlamına geliyor, değil mi? "Bence sen bu diyarı şereflendirmiş en güzel Eostrix'sin." Yüzümü şefkatle inceliyor.

"Öyle mi? Öyle miyim?" Gülümsüyorum. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici yaratıksın. Seni Nesbrim'de gördüğüm an ben de öyle düşünmüştüm."

Sırıtıyor ama hemen kayboluyor. "Kastian'a bu gözle baktığını sanıyordum." Beni iğnelemeye çalışmıyor, dürüst davranıyor ve ben de onun dürüstlüğüne takdir ediyorum. Kaşları çatılıyor ve bana özlemle bakıyor. Bu yüzden mi bu kadar uzun süre kendini tuttu?

Gülümsemem soluyor. "Bu doğru, ben... ben ona karşı bir şeyler hissediyordum. Ama o gitti ve ben de bunu kabullendim. Biz asla..." Uzun ve yavaş göz kırparak mırıldandım. "Benim de bir süredir sana karşı hislerim var, biliyorsun."

İrkildi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten bu kadar inanılmaz mı?" Başımı eğiyorum ve avucumu yanağına koyuyorum. Ona doğru eğiliyor ve dudaklarını tenimde gezdiriyor.

"Yani... Ben *benim*. Nesbrim'in Eostrix'i. Herkes ya benden korkar ya da beni hor görür."

Yumuşak bir kıkırdamaya izin verdim. "Beni yanlış anlama, senden *nefret ederdim*." Dudaklarını büküyor. "Ama sonra bana başka bir yönünü gösterdin ve sanırım seni daha iyi anlayabiliyorum. Nazik ve sevecensin, Violet'e sonsuz bir sadakatle hizmet etmek yerine arkadaşlarına yardım ediyorsun ve aynı zamanda biraz utangaçsın."

Gözleri kısılıyor ve bulutlanıyor. "Utangaç mı?"

"Evet, başkalarının yanında hep değişiyorsun. Sanki hassas tarafını dünyadan saklıyormuşsun gibi." Başımı tekrar omzuna yaslıyorum. "Sanki gerçekte olduğun gibi görünmekten korkuyorsun."

Son kelimeler dudaklarımdan dökülürken geriliyor. Ben daha ne olduğunu sormadan beni arkaya doğru eğiyor ve küvetin kenarından su fişkırıyor. Gözlerimiz kısa bir süreliğine buluşuyor ve şimdiye kadar gördüğüm en hüzünlü gülümsemeyi takınıyor. Onda böyle bir acıyı neyin uyandırdığını anlayamıyorum ama boynuma doğru eğiliyor ve düşüncelerimi dokunuşuna çekiyor. Dişleri omzumu deliyor ve derin bir acı içime doluyor, bir çığlık atıyorum. Kanımı içine çekerken acı zevke dönüşüyor. Kısa bir çığlık atıyorum ve ağzımı bir kez daha boynuna yerleştiriyorum. Tereddüt ediyorum, benim de beslenmemi isteyip istemediğinden emin değilim. Ama eli başımın arkasını kavırıyor ve beni usulca boynuna doğru çekiyor. Teslim oluyorum. Kanı bal kokuyor ve ben onu istiyorum. Her şeyini istiyorum.

Birlikte besleniyoruz, bencilce ve tamamen. Yeterince acı çektik, değil mi? Şimdi sadece etrafımızda inşa ettiğimiz bu basit ve sevgi dolu dünyanın tadını çıkarmak istiyoruz.

Ben nazik değilim, o da değil. Birlikte beslenmenin çekiciliği vücuduma bir çılgınlık gönderiyor. Kanımız sırtımızdan ve ağzımızdan akarken küvet taşmaya başlıyor, suyu bordoya çeviriyor ve banyonun amacını anlamsız kılıyor.

Birlikte beslenmenin verdiği his, teker teker beslenmekten farklı. Batıyorum, hayır, yükseliyorum. Kanımız birbirine karışıyor ve bir oluyor. Elleri beni keşfediyor ve ben de aynısını yaptığımı fark ediyorum. Avuç içleri göğüslerime değiyor, meme uçlarım dikleşiyor ve hassaslaşıyor. Ondan

uzaklaşıyorum ve

Beni de serbest bırakıyor, vücuduma bakıyor, kıvrımları ve eğimleri takip ediyor. "Çok güzel, aşkım." Ben de ona karşılık veriyorum ve sertleşmiş sikini gördüğümde dudağımı ısırıyorum. Bir damla kan damlıyor ve onu yakalamak için eğiliyor.

Dudakları benimkilere bastırıyor, bir zamanlar bana gösterdiği gibi yağmur ve güneşin tatlı bir kucaklaşması. Paylaştığımız her öpücük ilki kadar şehvetli hissettiriyor.

Gerçek, o gerçek. Tüm bunları ve daha fazlasını istiyorum. Onu istiyorum. Onu istiyorum.

Bu kadar mutlu olmam gerçekten normal mi? Bir noktada sadece Margo'yu bulmanın beni tekrar mutlu edeceğini düşünmüştüm... ve öyle olsa da, geleceğini görmediğim başka bir mutluluk eki buldum. Arulius.

Ağızına daha sert bastırıyorum. Arulius dudaklarıma karşı derinden inliyor ve dillerimiz dans edip birbirini çekiyor. Vücudum bordo suya batana kadar beni daha da geriye yashıyor. Tamamen arkamda kalan saçlarım kıpkırmızı küvetin içinde dalgalanıyor.

Eli kaygan amıma doğru kayıyor. Zonkluyor ve korkunç bir şekilde ağrıyor, haftalardır da öyle. Parmağını klitorisime sürüyor ve durup bana bakıyor. Nefesimi içime çekiyorum. Ametist gözleri benimkilerden sadece birkaç santim uzakta. Çok güzel.

Nefeslerimiz arasında gerginlik artıyor. Beklediğimi belli etmek için kalçalarımı itiyorum. Tek ihtiyacı olan bu. Parmakları içimde geziniyor ve sonra içime girerek beni çığlık attırıyor. Klitorisimi ovarken ve parmağını içimde gezdirirken kalçalarımı sallıyorum. Sırtını sıkıca kavrayıp tırnaklarımı derisine geçiriyorum. Kanatları sırtına doğru sıkıca kıvrılıyor. Parmaklarını içimde daha derine iterek bir inilti çıkarıyor. Ben de aynı şekilde inliyorum ve sanki birbirimizden başka bir şey bilmiyormuşuz gibi birbirimizin içine düşerek birlikte dönüyoruz.

Parmağını yavaşça içimden çıkarıyor ve ben de meydan okurcasına bir inilti çıkarıyorum. Sırıttırıyor ve eğlenceli bir kahkaha atıyor. "Hadi yatağa geçelim, aşkım." Kaşlarını kaldırıyorum ve gülümsüyorum.

Arulius beni küvetten çıkarıyor ve çıplak bedenimi yatağa taşıyor, saçlarım sırlıslıkla. Kanatlarımız kıpkırmızı banyo suyuyla ağırlaşıyor. Yol boyunca bir yerlerde iç çamaşırını kaybediyor, çünkü çarşafırlara ulaştığımızda tamamen çıplak. Ben aval aval boyuna bakıyorum, o da bana sırtıttırıyor. Erkeklerden payıma düşeni aldım ama Arulius gerçekten bir tanrı.

Aletine uzanıyorum ve ellerimin aletini sarmasına izin verdiğimde yumuşak bir nefesle seğiriyor. Ellerimi nefeslerimizle ritim tutarak hareket ettirdiğimde üzerimde köprü kuruyor ve zevkle pantolonunu indiriyor. Yanaklarım yanıyor-tanrım, çok sıcaklar. Üstümdeki yüz ifadesine bakıyorum. Kaşları çatık ve gözleri kalbimin neredeyse yarılmasına neden olan bir özlemle dolu. Eğer kalpler çok fazla hissetmekten kanayabiliyorsa, o zaman benimki her dikişten fişkırıyor ve içimi onunla dolduruyor.

Bana yaklaşıyor, şişmiş aletiyle beni dürtüyor.

"Bana hâlâ bunu istediğini söyle," diye fısıldıyor dudaklarıma. Karışık kanımızın tadını onunkinde alıyorum. Kalbim çılgınca çarpıyor.

"Evet." Titriyorum ve tek bildiğim o. Şu anda tek bildiğim biziz. Burada ve şimdi.

Yüzü yumuşuyor ve boynuma sokuluyor, kalçalarını yukarı kaldırıp ucunu içime bastırıyor. Onun yoğunluğu karşısında bir nefes çekiyorum.

Bu oluyor. Bu gerçek.

Sanki o güzel zihni beni açık bir kitap gibi okuyabiliyormuş gibi saçlarımı geriye tarıyor. "Sen gerçeksın.

Bu an, bu an benim için *her şey* demek. Gerçek ya da değil."

Gülümsüyorum ve saçlarını geriye tarıyorum. "Bu benim için de her şey demek. Gerçek ya da değil." Ametist gözleri karanlıkta parıldıyor. Kalbim ısınıyor, sanki içime uzanmış ve yaralı organımı kucaklamış gibi. Sadece onun için çırpınıyor ve kıvrılıyor.

Karınlarımız birleşene kadar bastırıyor. Aleti beni geriyor ve çığlık atıyorum. Bir iniltiyi bastırmak için ırkiliyorum ve boynunu ısırıyorum. O sakinleşiyor ve beni derinden öpüyor. Biz birbirimize aitiz. Belki de her zaman

var. Gözleri şehvetle doluyor. Kalçalarını hareket ettiriyor ve kendini sertçe geri sokmadan önce neredeyse tamamen dışarı çekiyor. Coşkuyla doluyorum ve dişlerimi bir kez daha ona geçiriyorum. Çılgınlığı yüzünden boynu gergin ve damarlı. Kanı boynumdan aşağı süzülüyor ve köprücük kemiklerimin tepelerinde birikiyor. Onu yeterince yakın tutamıyorum. Bu anın bitmesini hiç istemiyorum.

İticiliği artıyor ve inlemelerim daha da yükseliyor. Boynunu bırakıyorum ve bileklerimi kavrayıp bir eliyle başımın üstünde tutuyor. Onun sert tarafıyla mırıldanıyorum. Evdeki tüm oğlanlar gri hareketleri denemekten bile çok korkuyorlardı. Çıkardığım sesle ametist gözleri parlıyor. Diğer kolunu sırtımın altından geçirerek karnımı ona doğru kaldırmamı sağlıyor.

"Elodie," diye inliyor ve ben ona bakıyorum, mor gözleri karanlıkta parlıyor.

"Evet?"

"Sen çok güzelsin. Yani-" Daha derine iterken inliyor. Eli klitorisimi bir kez daha buluyor ve beni uçurumun kenarına gönderen daireler çiziyor. Kaşları birbirine çarpıyor. Onunla birlikte inliyorum ve ıslak ve samimi bir patlamayla birlikte zirveye ulaşırken senkronize hareket ediyoruz. Güneş ve yağmur, bana ne kadar şefkatle dokunduğunun, içimde ne kadar hayat uyandırdığının yanında hiçbir şey. Bu an önemli. Aramızdaki bağ gerçek.

Onun merhametiyle çözülürken tiz bir zevk çılgılığı atıyorum. Dolgun sikini bir kez daha kabzasına kadar itiyor ve içimde zonklayarak boşalırken kendini orada tutuyor. Vücudu titriyor ve en az benimki kadar uzun bir inilti çıkarıyor. Sikinin darbeleri iç duvarlarıma çarpıyor ve ısı içimi dolduruyor. Başını aşağı eğiyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Ben de onu öpüyorum ve elimi yanağına sürüyorum. Ona doğru eğiliyor ve gözlerini kapatıyor. Kirpikleri usulca avucuma değiyor ve kalbimi çekiştiriyor.

Güzelliğini içime çekiyorum. Her bir damlasını. Şimdi yumuşak, evcilleştirilmiş ve sakın görünüyor. Belki de onu artık tanıdığım içindir, ama tanıştığımız geceden çok farklı görünüyor. Güzelliği beni onu ilk gördüğüm andan daha çok etkiliyor, çünkü gözlerinde ölçülemez miktarda güneş ışığı ve yağmur var. Gözlerinin sıcaklığını yanaklarımda hissedebiliyorum ve ben... ben ona aşığım.

"Bunun sana aptalca geleceğini biliyorum," diye mırıldanıyor Arulius elime, alnında hâlâ ter damlaları varken, "ama seni seviyorum Elodie." Gözlerim açılıyor.

"Neden bunun aptalca olduğunu düşüneyim ki?" Gözlerimden yaşlar akıyor. Beni seviyor mu?

Yavaşça benden uzaklaşıyor ve ben kısa bir nefes alıyorum. Vücudunu yanıma yaslıyor ve kollarını bana doluyor. Onun sıcaklığıyla tükeniyorum. Ben de onu seviyorum. Kalbim onunkine çarpıyor ve bu anda farklı bir şey hissediyorum. Yumuşak bir kıpırtı göğsümü bir ağırlıkla tutuşturuyor.

"Bunu hissediyor musun?" diye fısıldıyor kulağıma. Başımı sallıyorum, başım güvenle göğsüne gömülüyor. "Bu bir bağ."

Kalbimi tutuyorum. Onun kalp atışlarını kendi göğsümün içinde hissedebiliyorum. "Kalbini hissedebiliyorum," diye nefes alıyorum inanamayarak.

Arulius elini omurgamda hafifçe gezdiriyor. "Ve ben de seninkini hissedebiliyorum, aşkım." Eli sanki keskin bir acı hissediyormuş gibi sırtımı kavriyor. "Çok uzun zamandır acı çekiyorsun. Bunu senden almak istiyorum." Kucaklaması daha da sıkılaşıyor. Devam eden acımı hissedebiliyor mu? Ona bunun sonuncusu olduğunu söylemeyeceğim.

"Arulius... beni kurtardığın için teşekkür ederim." Ani itirafım karşısında irkildi. "Sadece bir ay önce Hollow Grove'da değil. Beni zihnimden kurtardığın için sana hiç teşekkür etmedim. Neyin gerçek olduğuna benim karar verdiğimi gösterdiğin için. Yağmurun tenimi öptüğünü ve güneşin yorgun ruhumu ısıttığını hissettiğimde, sanırım sana aşık olmaya o zaman başladım."

Dudaklarından yumuşak bir kahkaha dökülürken aynı anda göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. "Bana hâlâ kızgın olmana rağmen mi?" Dirseğimle onu dürtüyorum. İlk karşılaşmamızı unutmadım.

vücudumun kırılmasıyla sona erdi.

"O zaman bile." Kendimi itiyorum ve yüzüne bakıyorum. Olacağından şüphelendiğim gibi sırtıyor. Burnunu benimkine sürüyor. Tanrım, kalbim yine çarpıyor. Bana karşı çok yumuşak, çığ ve nazik.

"Aşkım, ister inan ister inanma, sanırım seni Nesbrim'de gördüğüm anda sana aşık olmaya başladım. Violet'in sarayı daha önce senin güzelliğinde bir kadının salonlarını kutsadığını hiç görmemişti." Mor gözleri kısıldı. "Onun kararını duyduğumda yıkılmıştım..."

O gece Wren ve ben aceleyle ayrılırken yüzünü gördüğümü hatırlıyorum. Ama eğer böyle hissediyorsa... "O gün Wren'e neden yardım ettin?" Fısıldadım.

Bir an için sözlerini düşünür. "Leydi Violet'e karşı görevlerim var, aşkım. O ne emrederse yapmaya yeminliyim." Sesi düşünceli bir şekilde kesiliyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Peki ya Hollow korusundan kaçmama yardım ettiğin zaman? Bu onun emri değildi."

Göğsümde bir ağırlık oluşuyor. Uzun bir iç çekiş yapar. "Karışık bir durum... Ben-"

"Merhaba? Burada kimse var mı?" Malikânenin fuayesinden bir ses sesleniyor.

Başka birinin sesini duyunca ikimiz de irkildik. Burada biri var.

"Alo?" diye tekrar sesleniyor ve ben onu tanıyorum. Haftalar oldu ama sesini hatırlıyorum. Moro.

Arulius şaşkınlıkla gerilir.

"Bu Moro!" Gözlerim rahatlamayla dolup taşıyor.

Başımı salladı, haftalardır görmediğim sert ve duygusuz bakışları tekrar yerini aldı.

Özellikler. İşte benim tatlı, nazık Arulius'um gidiyor, bir savaşçının kisvesi ardına saklanmak için.

Çabucak giyindik. Ben bej bir gecelik giydim. Pantolon ve gömlekle kaybedecek zamanımız yok.

Arulius daha pantolonunu çekmeden ben merdivenlerden aşağı süzülüyorum. Alt kata ulaştığımda, yağmurdan sıırıslıklam olmuş iki erkek görüyorum.

Ben görüldüğümde Moro'nun gümüş gözleri açılıyor. Cildi her zamankinden daha solgun ve gözlerinin altında torbalar var. "Elodie! Tanrılara şükür iyisin." Beni fuayenin yarısında karşılıyor ve ona sıkıca sarılıyorum. Islak kıyafetleri geceliğimi saniyeler içinde ıslatıyor ama umurumda değil. Öldüğünü sanmıştım. Herkesi kaybettiğimizi sanmıştım.

Yüzümü onunkiyle buluşturmak için geri çekiyorum ve gözlerim yaşlarla doluyor. "Seni kaybettiğimizi sanmıştım." Boğazımda yükselen feryadı tutmaya çalışırken alt dudağım titriyor. O burada, o iyi. O *gerçek*.

Koyu teni gözlerinin etrafında yumuşuyor. "Seni de kaybettiğimizi sanmıştım." *Biz* kelimesi karşısında donup kaldım. Fuayede iki erkek olduğunu unutmuşum. Başımı omzunun arkasına doğru eğiyorum ve kanımı donduran adamı görüyorum.

"*Wren*." Onun adı dilimde çivi gibi.

Vücudu çökmüş. Kastian'ın onu kestiği göğsünü şefkatle tutuyor. Hâlâ onu Yarın'a kadar takip ettiğim geceki kadar güzel. Kollarından yağmur damlıyor ve kara gözleri beni dikkatle izliyor. Gerçekten öldüğünü sanmıştım. Hayalet mi bunlar?

Geriye doğru sendeleyerek birkaç adım atıyorum, ondan Moro'ya korkuyla bakıyorum. Nasıl hissedeceğimden emin değilim. Bir yanımda rahatladı ama...

"Elodie, Violet'in askerlerini koruya Wren'in getirdiğini düşündüğünü biliyorum ama yanıyorsun," diye ısrar ediyor Moro kaşlarını çatarak.

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım şimdi sıcak yanaklarımdan aşağı akıyor. "Moro... Kastian onun yüzünden *öldü*!" Çığlık atıyorum.

Wren bana şaşkın bir ifade veriyor. "Elodie-"

Geçtiğimiz haftalarda akıl sağlığım için inşa ettiğim duvarlar yıkılmaya başladı. Neden buradalar?

Nasıl oldu da

Savaşçılardan kaçtılar mı? Moro neden *Cypress'i savunuyor*?

Neden Kastian'ın ölmesine
izin verdik? Neden
Kastian'ın ölmesine izin
verdim...

Omzumda ağır bir el hissediyorum ve Arulius'un Wren'e dikilmiş temkinli bakışlarını görmek için başımı kaldırıyorum. Moro'ya ve sonra tekrar Selvi'ye kayıyor. Wren'i öldürmeye hazırmış gibi çenesini esnetiyor. Kalbim göğsümün duvarlarına çarpıyor. Artık ölüm yok. Lütfen, daha fazla olmasın.

"Wren? O savaşçıları Hollow Grove'a sen mi gönderdin?" Eostrix'in sesi iğrenç. Keskin dişlerini ortaya çıkarmak için üst dudağını hırıldayarak kaldırıyor ve altın kanatları beni örterken koruyucu bir şekilde önümde bir adım atıyor. Öfkesinin göğsümde kabardığını hissedebiliyorum, gergin bir çekim. Hoş olmayan duygular kaburgalarımın duvarlarında yükseliyor. Arulius'a bakıyorum. Bağın nasıl işlediğini görünce gözlerim açılıyor.

Wren daha uzun durur ve elini yanına bırakır. Gözleri okunamaz ve uğursuz. Arulius'a sanki... sanki buradaki kötü adam *kendisiymiş* gibi bakıyor. "Ben de aynısını senden isteyebilirim, Arulius."

Arulius'un boğazından vahşi bir hırıltı çıkar ve altın kanatları geniş fuayede çılgınca gerilir. Wren yumruklarını sıkıyor ve yarı saydam dikenler ve sarmaşıklar kollarından aşağıya süzülüyor. Hava nefret ve endişeyle yoğunlaşıyor. Moro ayağını fayanslara sertçe vuruyor ve üstümüzdeki boşlukta yankılar gönderiyor. Ayaklarının dibinde turkuaz bulutlar uçuşuyor. Çam Kovuğu Bekçisi'nin gizemli bir büyüü var ve bu büyü kavga eden iki erkeğin de dikkatini çekiyor.

"Kesin şunu, siz ikiniz!" diye homurdanıyor. "Birbirimize böyle suçlamalar yöneltemeyiz. Önemli olan hepimizin burada olması ve yeniden toplanıp bir plan yapmamız."

Kalbim mideme iniyor, kasvetli bir yakarışa dönüşüyor. "Hepimiz burada değiliz." Hava sakinleşiyor ve üç erkek empati dolu gözlerle bana bakıyor. "Kastian... Onu kurtarmaya çalıştım."

Moro yaklaşıyor ve gözlerimin içine bakmak için eğiliyor. "Elodie." Gümüş bakışlarını ışık dolduruyor ve dudaklarının kenarlarında yorgun bir gülümseme belirliyor. "Kastian yaşıyor."

Ne?

O... yaşıyor mu? Yere çöküyorum, dizlerimin fayansa çarpmasına izin veriyorum, ellerimi yanlarına bırakıyorum. "Sen-"

"O yaşıyor, Elodie." Wren bir adım daha yaklaştı ve kaşlarını çatan Arulius'a dikkatle baktı. "Onu kendi gözlerimle gördüm. Siz ikiniz kurtulduktan sonra, her ne yaptıysanız... o bir kez daha nefes aldı."

İç duvarlarımı yağmalayan taşlar paramparça oluyor, titriyor ve kırılıyor ama umutsuzlukla değil, rahatlama ve umutla. Dayanılmaz bir teselli ve duygusal bağlar beni içinde çürümeye mahkûm edildiğim enkazdan çekip çıkarıyor. Işığı tekrar görebiliyorum ve içinde Kastian var. Onun nazik masmavi gözleri... Rüyalarımın musallat olan gri, korkunç gözleri silmek için onları tekrar görmem gerekiyor. Vicdanım onun ölümünün suçluluğuyla çok ama çok ağırlaştı.

"O... gerçekten yaşıyor mu?"

Moro ve Wren'in gülümsemeleri sadece umut taşıyor. Wren dudaklarını yukarı çevirdiğinde irkiliyorum. Kovuk Bekçisi'nin kulübesine gittiğimizden beri onu gülümserken görmemiştim.

Onların sözlerinin doğru olduğunu biliyorum.

Uzun zamandır ruhuma yerleşmiş olan bir çılgılık attım. Ağladım çünkü bir daha asla o umutsuzluğa tutunmak zorunda kalmayacağım. Ölümünün suçluluğu ellerimden silindi ve ben onun hayatını mı kurtardım? Ama nasıl, hayır, nasıl olduğu umurunda değil. Tek umursadığım arkadaşlarımın hayatta olması.

"Nerede o?"

Wren barış teklif etmek için elini uzatıyor ve yerden kalkmama yardım ediyor. "Violet onu aldı. Onu almalarını engelleyemedik. Zaten ölmekte olduğumu düşünmeselerdi beni de alırlardı."

"*Onlar* derken Kol'u mu kastediyorsun?" Üç boynuzlu yaratığın yüzü hafızamı tazelerken içim sızladı. Wren

kaşlarını kaldırıp başını sallıyor. Arulius da bana şaşkın bir bakış fırlatıyor.

"Adını nereden biliyorsun?" diye soruyor Eostrix, mor gözleri dalgalanarak.

"Kastian onun adını söylemeden önce..." Kendimi orada durduruyorum. O anıları tekrar canlandırmaya gerek yok. Ne olursa olsun, abanoz kanatlı Eostrix'imi tekrar göreceğim.

Moro ıslak paltosunu kollarından sıyrıyor. Su çoktan altında korkunç bir su birikintisi oluşturmuştu. "Onu kurtarmamız gerek." Gözlerinden acımasız bir ifade geçiyor. "Violet onu büyük ihtimalle sizi cezbetmek için orada tutuyor ama bunun ona iyi davrandığı anlamına geldiğinden şüpheliyim."

Sözlerini değerlendiriyorum. "Peki ya Çam Kovukları?" Neden hepsini korudan aldırdı?

Beni Margo'dan uzak tutmak için mi? Ondan böyle bir gazabı hak edecek ne yaptım ki?

Moro kaşlarını çatıyor. Arulius omuzlarıma bir battaniye örtüyor ve ben battaniyenin ağırlığı altında irkiliyorum. "Moro büyülenmiş, aşkım. Hollow'lara ne olduğunu söyleyemez," diye mırıldanıyor ve Moro isteksizce başını sallıyor.

Bunu biliyordum. O sabah koruda bir şeyler ters gidiyordu, sanki bana neyin yanlış olduğunu göstermeye çalışıyordu. Başımı salladım. Geçmişini tekrar gözden geçirecek vaktimiz yok. Kastian'ı kurtarmamız gerek. İçime bir suçluluk duygusu yayılıyor. Biz konuşurken Kastian işkence görüyor olabilirken, ben buradaydım... hayatıma devam ediyor ve Arulius'la mutluluğu buluyordum.

Planlamayı sabaha bırakmaya karar verdik. Herkes yorgun -Arulius ve ben farklı bir nedenden dolayı- ama Nesbrim'e sızma planını tasarlamak için taze zihinlere ihtiyacımız var. Yorgun görünüyorlar ve umutsuzca kıyafet değiştirmeye ihtiyaçları var. Onlara Kastian'ın kullanmalarına izin vermemin sakıncası olmayacağından emin olduğum odaları gösteriyorum. Yedek gömlekler ve pantolonlar zaten şifonyerlerde.

Ben Murph ve Ceres'le ilgilenirken Moro'nun banyo yapmasına izin verdim. Mucizevi bir şekilde korudan çıkmalarına şaşırdım ama mantıklı. Nesbrim askerleri ağaçların arasından geçtiğinde Moro neredeyse ortadan kaybolmuştu. Şimdi düşünüyorum da, muhtemelen Kastian Wren'e saldırdığı anda iki Boşluğu aldı. Bunu yapması için ona rehberlik eden tüm tanrılara sessiz bir teşekkür duası gönderiyorum. O kadar askere karşı savaşamazdı ve Wren'le Yavrular'ın hayatta kalmasının sebebi o.

İki Hollow için yemek kapları getiriyorum ve ikisi de beni görünce kuyruklarını sallıyorlar. Moro'nun muhteşem Hollow'unun aralarında olmadığını fark ettiğimde içimde bir sızı oluşuyor. Ona bunu sormayacağım. Gözleri, içinde barındırdığını şimdi fark ettiğim acıyı taşıyor. Bu gece daha fazla acıya dayanmam, iyi ya da kötü türden.

Otuz dakika boyunca Hollow'ları okşuyor ve şüphesiz üstesinden geldikleri ve yardım ettikleri için onları övüyorum. Ceres beyaz ve altın uçlu kuyruğunu sallıyor ve teşekkür edercesine bana sokuluyor. Buna ne kadar ihtiyacım olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Gözyaşlarım kuruyana kadar ona sıkıca sarılıyorum.

Ruhumda tutuşan yeni bir ateşle Kastian'ın odasına geri dönüyorum. Kendimi yeniden bir insan gibi hissediyorum, hatalarımı düzeltme şansı olan biri gibi. Kastian'ı kurtarmalıyım. Sadece beni kurtardığı için değil, ben... ben ona değer veriyorum ve bir şekilde hep vereceğim. Margo'yu da bulacağıma yemin ederim. Arulius'la yeni bir yol bulmuş olsam da, nihai hedefim her zaman o. Derin bir iç çekiyorum, dua ediyorum ve onu bulmam biraz daha uzun sürerse anlayış göstereceğini umuyorum. Arkadaşımızın başı dertte ve onu geride bırakmayacağım. Bir daha olmaz.

Odaya ulaştığımda Arulius çoktan beni bekliyordu. Daha bir saat önce bu odada ne yaptığımızı endişeyle fark ettiğimde irkiliyorum. Kolunu destekleyerek dinlenirken tamamen giyinik durumda, ama gözlerini parlatan acı dolu bir ifadesi var.

Yatağın kenarına oturuyorum ve botlarımı çıkarıyorum. Konuşmak isteyip istemediğinden emin değilim ama bana sorabileceği sorular midemi bulandırıyor. Umarım Kastian'ın hayatta olduğu gerçeği onu tehdit etmiyordur. Kara kanatlı Eostrix'e değer veriyorum ama o *asla* Arulius olmayacak. Bana asla

Arulus demeyecek.

Kalbimi hoplatan ve beni onun gibi hissettiren lakaplar.

"Bu gece... beklenmedikti," diye mırıldanıyor arkamdan. "Öyle değil mi, aşkım?" "Hangi kısmı?" Ben de fısıldıyorum. Gerçekten dürüst bir soru.

Ben arkama yaslanıp başımı ona doğru çevirirken o yatakta doğruluyor. Siyah gömleği vücuduna sıkıca yapışmış, başka bir şeye odaklanmamı zorlaştırıyor. Gözlerimi yüzüne çevirmeyi başarıyorum, aval aval baktığımı çoktan fark etmiş ve zayıf bir gülümseme takınmış. Yine o nazik ve kıbar haline geri döndü. Ametist gözleri beni şefkatle okşarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Hepsi. Gerçekten hepsi çok beklenmedikti," diye mırıldanırken elini karnıma koyuyor ve içime arzu dalgaları göndererek tembel daireler çiziyor.

"Ben... Kastian'ın hayatta olduğuna inanamıyorum." Kelimeler beklediğimden daha hafif, bir umut ve rahatlama nefesi gibi geliyor.

Gözlerimden kaçıyor. Endişeli duyguları göğsümde dönüyor. "Bu gece yaptıklarımızdan pişman mısın? Ya da birbirimize itiraf ettiklerimizden?" Arulius sağ elini sol kolunun üzerine koyarak, başına gelebilecekler için kendini rahatlatmaya çalışıyor gibi görünüyor.

"Hayır. Pişman değilim." Gerçek bu. "Söylediklerimde ciddiydim, Arulius. Seni seviyorum."

Yüzünü bana dönüyor ve daha da yaklaşıyor. Gözlerimiz aynı hizaya geldiğinde altın uçlu saçları alnımı gıdıklıyor. Tek gördüğüm ocağın üzerine bırakılmış ateş gibi ametist taşlar. Ve böylece kalbimin onunkiyle aynı hizaya geldiğini anlıyorum. Kalbimde yaşadığım aynı çırpınışı o da hissediyor olmalı. Umarım öyledir. Sözlerimin doğru olduğunu anlayacaktır. Gözleri yumuşuyor ve güzel dudaklarına sıcak bir gülümseme yayılıyor.

Ona gönderdiğimi bildiğim aynı sıcaklığı hissedeceğimi düşünmüştüm ama bunun yerine içim çalkantılı bir ağırlıkla doldu. Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Beni sevdiğinden emin misin?" Sesi alçalır.

Birkaç dakika boyunca cevap vermedim. Bu bir sınav mı? "Elbette, Arulius," diye mırıldanıyorum sonunda. "Neden soruyorsun?" Onu itiyorum ve o da bedenini usulca yanımdaki yastıklara ve çarşaflara bırakıyor. Hâlâ tüm benliğiyle bana bakıyor. Yüz hatları yorgun ve yenilmiş.

Boğazı düğümleniyor. "Çünkü benim için ne kadar önemli olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum." Elini uzatıp gözlerine bastırıyor. "Birbirimize bağlandık, aşkım." Sesi kırılır.

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum koluna doğru, ruh halini hafifletmek için tenine yumuşak öpücükler konduruyorum. Unutacağımı nasıl düşünebilir? Kalbimi sıkıca tutuyorum. Kalp atışlarını hâlâ içimde hissedebiliyorum. Bu şimdiye kadar hissettiğim en rahatlatıcı his.

"Bildiğini sanmıyorum."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Birbirimize bağlandık... aynı kanı paylaştık. Artık birbirimize bağlıyız, aşkım." Elini yanağıma uzatıp tenimi yumuşakça okşuyor. İki kez göz kırpmıyorum.

"Bağlı olmak neyi gerektirir?" Bir şey mi kaçırdım? Neden bu konuyu daha önce açmadı? Onun bazı duygularını hissedebildiğimi biliyorum, o da benimkileri hissedebiliyor ama...

Nasırlı elini sırtımda gezdiriyor ve yüzüm boynunun ve göğsünün kıvrımlarına dayanana kadar beni kendine çekiyor. "Bu bizim bir olduğumuz anlamına geliyor. Biz bağlı Eostrixes'leriz ve kaderlerimiz birbirine bağlı." Kalbim küt küt atıyor. Kaderlerimiz bağlı mı? "Eğer ikimizden birine bir şey olursa, diğeri bunu bilecek."

Tamam, sadece bilecek miyiz? Hepsi bu mu?

Tek söyleyebildiğim "Oh," oldu. Pişman değilim... Ona bağlı olmak hoşuma gidiyor. Ona bu kadar yakın olmak başka hiç kimsenin sahip olamayacağı bir şey. O benim.

Bunu bana neden daha önce söylemedi ki? Kötücül bir düşünce umut ışığını kırar.

Bu kadar önemli bir şeyi bana açıkça söylemediyse, benim için neyi amaçlıyor?

Nefes al, kendime hatırlatıyorum. Nefesimi yudumluyorum ve yüzüm göğsüne gömülü olduğu için şükrediyorum. Aksi takdirde hissettiğim şaşkınlığı ve dehşeti görebilirdi. Belki de bağ sayesinde göğsündeki ağırlığı hissedebilirdi.

Sıcak eli yine karnımı buluyor ve aklımdan çıkmasına izin verdiğim bir soruyu canlandırıyor. "Arulius, bu diyarda doğum kontrol yöntemleri var mı?" Yanaklarıma yükselen sıcaklıkla mırıldanıyorum.

Göğsünün derinliklerinde bir kahkaha kıpırdanıyor. "Aşkım, Yarının varlıkları çocuk doğuramaz. Bu acımasız diyarda şimdiye kadar sadece bir varlık doğdu." Yüzümü ona doğru kaldırıyorum, kaşlarımı soru sorar gibi kaldırıyorum.

"Sadece bir tane mi?" Neden? Bunu kısaca düşündüm.

Bir kahkaha daha atıyor. "Keşke senden bir çocuk doğurabilseydim, aşkım." Parmaklarını saçlarımdan geçiriyor ve itirafı karşısında gözlerim açılıyor.

Tanrım. Yüzüm ısınıyor ve buna karşılık söyleyecek bir şey bulamıyorum.

"Hadi biraz uyuyalım, tatlım. Yarın acımasız bir gün olacak." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. Göğsüme bir sıcaklık yayılıyor ve savaşıyor duygularının huzur bulduğunu anlıyorum.

Öte yandan ben uzun süre uykuya dalamıyorum. Onun uğursuz sözleri kafamın içinde yankılanıyor ve içimde sürekli bir endişe dolaşıyor.

Yarın acımasız bir gün olacak.

I Moro'yla Hollow's Grove'a gittiğimiz sabah yaptığım gibi erkenden uyandım. Hiç iyi uyuyamadım. Lanet olası bir günde olanları düşününce hiç de şaşırtıcı değil. Sessizce giyinip koridorlardan geçerken ve merdivenlerden inerken zihnimi açık tutmaya çalışıyorum. gizlilik. Arulus gece boyunca bana sıkıca sarıldı. Uyurken ilk kez bu kadar şefkatle kucaklaşıyorduk. Kan bağımızı düşündükçe göğsüm sıkışıyor.

Sıcaklık ve onun *benim* olduğunu bilmek kalbimi mutluluktan bayıltıyor.

Moro'nun da uyanmış olacağını seziyorum ve yemek salonundan yayılan yumuşak ışık bana haklı olduğumu söylüyor. Dudaklarıma aptal gibi yapışmış kocaman bir gülümsemeyle, arkadaşımı ikimiz için çay yaparken göreceğimi düşünerek açıklığa adım atıyorum ama hayır. Onun yerine yorgun ve bitkin görünen bir Wren'le karşılaşıyorum.

İrkilerek ellerimi birbirine kenetliyorum ve nefesimi tutuyorum, beni görmemesini umuyorum ama tabii ki görüyor.

"Elodie," diyor aniden, sanki düşüncelerini bölmüşüm gibi. "Uyuyamadın mı?" Gözlerinin altında koyu halkalar var ve güzel yüzü bitkin görünüyor. Hâlâ acı çekiyor mu?

Ben hala ona güvenmiyorum ama Moro güveniyor... ve bunun *bir* anlamı olduğuna inanmak zorundayım.

"Evet." İçimi çektim, karşısındaki koltuğa oturmak için bir adım öne çıktım. "Sen?"

Çenesini avucuna dayıyor ve hüznle bana bakıyor. "Evet, ne yazık ki. Hollow's Grove'a yapılan saldırı aklımı kurcalıyor." Koyu kehribar rengi gözleri derin düşüncelerle bana bakıyor. "Gerçekten ne olduğunu bilmiyorum. Saatlerdir her şeyi üç kez kafamdan geçiriyorum ama yine de hiçbir şey aydınlatmıyor. Moro büyülenmişti ama kim tarafından? Bir de Margo meselesi var - Leydi Violet'in bunu nasıl bilebileceğini bilmiyorum." Sanki cevapları hayalinde canlandırabilirmiş gibi gözlerini kapatıyor.

"Margo'yu bulmam için beni oraya götürüp götüremeyeceğini sorduğunu sanıyordum." Alaycı bir şekilde söyledim.

Kaşlarını çattı. "*Sana* bunu söyledim, evet. Yine de Leydi Violet'e seni Cazielle geri götürdüğümü ve o seninle ne yapmak istediğine karar verene kadar sana göz kulak olmamın daha kolay olacağını söyledim."

Benim için mi yalan söyledi? Sadık olduğu ve herkesten önce hizmet ettiği kişiye mi? *Bekle, ona*

bu kadar güvenmemeliyim. Bu kadar açık olmamak için zihnimi keskinleştiriyorum.

"Beni öldürmek konusunda fikrini değiştirdiyse Violet'e neden yalan söyledin?" Kaşlarımı şüpheyile kaldırarak soruyorum.

Gözleri kısılıyor ve zaten gergin olan çenesi geriliyor. "Çünkü sen benim arkadaşısın, Elodie." İrkildim. "Sana haftalar önce söylediğim gibi, sana zarar vermek ya da başkasının sana zarar vermesine izin vermek niyetinde değilim. Benim hakkımda ne düşünürsen düşün. Geminde tek başına batmana izin veremem. Violet seninle ilgili niyetlerini değiştirebilecek haberler aldığını söyledi, bu yüzden seni güvende ama Nesbrim'den uzak tutmamı istedi."

Gözlerim yaşarma tehdidiyle doluyor ama onları tutuyorum. Wren'le inişli çıkışlı bir ilişki yaşadım ama ona her zaman güvenmek istedim -ama ona güvenmemek için de bir milyon dört nedenim var. Kırık kanadım zonkluyor. Selvi dostum, öyle olabileceğimizi ummuştum ama koruda... savaşçılar saldırırken nasıl oldu da neredeyse bize yetişti?

Gözlerimi taş gibi ona dikiyorum. "Senin hakkında düşündüğüm şey sinsi olduğun. İnsanları kendi diyarlarından almak için bir nedene ihtiyacın yok. Ve özellikle kimseye sadık değilsin." Omuz silkiyor ve sanki benimle arkadaş olmak yokmuş gibi başını yavaşça sallıyor. "Söylesene Wren, o sabah koruda Moro'yla beni uyaracağını nereden biliyordun?"

Uzun bir nefes çekiş süresi boyunca beni düşündü. "Sen henüz iyileşirken bahsettiğin o gizli köyü arıyordum. Liasium." Kahretsin, bunu tamamen unutmuşum... Violet'in beni bu kadar yorulmadan aramasının nedenlerini barındıran ya da barındırmayan arşivleri. "Konutları bulmak günlerimi aldı ama bulduğumda -Tanrılar, Elodie. Bulduğum şeyi bulmayı beklemiyordum."

Masaya doğru eğildim. "Ne buldun?" Kastian'ın bir ay önce bana söyledikleri üzerinde düşünmeye çalışıyorum.

Sandalyesinde arkasına yaslanır ve kollarını ahşap kolçakların üzerine bırakır. "Bunu duymaya hazır olduğundan emin değilim, Elodie. Ama Violet'in Caziel'de olmadığımızı fark ettiğinde hemen savaşçılarını senin için göndermesinin nedeni bu. İstihbarat kaynağı beni aşıyor ama nedenini öğrendiğimde... ormana doğru koştum."

Nefesimi tutuyorum. Yeniden su yüzüne çıkmakla tehdit eden anılar boğazımda bir yumru oluşturuyor.

"O sabah seni ya da Moro'yu bulacağımı düşündüğümünden değil, onun Hollows'un peşinde olduğunu bildiğimden ve çalılıkları yarıp uçsuz bucaksız boşluğu gördüğümde..." Ellerini gözlerine götürüp kapatıyor, sanki anılar acıyı tekrar içine çekiyormuş gibi. "Çoktan aramızda olduklarını biliyordum. Sonra ikinizi gördüm. Sizi uyarmaya çalıştım ama Kastian çoktan peşime düşmüştü."

"Wren-Wren, aman Tanrım." Kelimelerin ağzımdan çıkmasına izin verirken ellerim ağzımı sıkıca kapattı. O bize ihanet etmedi... biz *ona* ihanet ettik ama o yine de benim için geri geldi. Göz kapaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum ve ruhumdaki yağmur içimden akıyor, hissettiğim kadar tuzlu ve suçlu gözyaşları.

"Beni iyi yakaladı, Elodie." Eli göğsüne kayıyor ve onu iyileştirmeye çalıştığını söyleyebiliyorum ama kesğin olduğu yerde karanlık yayılıyor. Gözlerim açılıyor. *Ölüyor* mu?

"Wren, iyi misin?"

Kolayca gülümsüyor. "Bitirmeme izin verin. Siz ikiniz kaçtıktan sonra Kastian ayağa kalktı. O piç kurusundan beni öldürdüğü için nefret ettim... ama onun yükseldiğini gördüğümde ağladım Elodie." Wren ağlıyor mu? Gülünesi.

-O zaman değil ama gülünçtü. "Onun hayatına senin kadar değer verdiğim için değil, arşivlerde bulduklarımın o anda doğru olduğunu bildiğim için. Şafak Tanrıçası bize geri döndü, Elodie." Koyu renk gözleri ciddiyetle bana bakıyor. "Ormanı sönmekte olan ışığından geri getirecek ve çok uzun zamandır uyuyan herkesi yeniden hayata döndürecek olan Yaşam Tanrıçası."

Zihnim ormanda geçirdiğim zamanlara geri dönüyor. Yıllar geçtikçe sanki dünyamızdan çalınmışlar gibi daha az yaratık barındırıyordu. Ponderosalar karardı ve iğneleri kasvetli bir ölümle bronzlaştı. Bunun sadece ormandan geçen bir hastalık olduğunu düşündüm. Mabedimin ölmekte

olduğunu düşünmemiştim.

Sakin söyleme. Lütfen, tanrılar, söylemeyin.

"Sen. Elodie." Wren gülümsemiyor. Aslında, benim için gerçekten üzgün görünüyor. "*Sen Şafak Tanrıçasısın.*"

NO, hayır, hayır, hayır, hayır, bu olmayacak. Ben hiçbir şey değilim. Özellikle de süslü bir tanrı değilim. Gerçek olup olmadığımı bile bilmiyorum. *Hiçbir şeyin* tanrısı olamam.

Beş dakikadan daha uzun bir süre Wren'e bakıyorum. Söyleyebileceğim hiçbir kelime yok. O sadece

çoktan geçip gitmiş bir yığın duygusal olayı önüme serdi ve üzerime yedi güneşin ağırlığını yükledi. Buna ne demem gerekiyordu ki? Dudağımı sıkıyorum ve aklıma gelen tek şeyi söylüyorum.

"İyi misin?" Fısıltının biraz üstünde bir sesle tekrar soruyorum, bu sefer bana cevap vereceğini umuyorum.

Başını bana doğru eğiyor ama gözlerindeki anlayışı görebiliyorum. Wren her zaman bilge ve bağışlayıcı olmuştur. Yine de hiçbir şey olanlardan dolayı kendimi daha iyi hissetmemi sağlayamaz. Benim için yaptığı onca fedakârlıktan sonra ona güvenmediğim için kendimi affedemiyorum. Zaman zaman zalim olabilir ama niyeti her zaman iyiydi.

"Ben iyiyim." Hafifçe göğsüne dokunuyor, yüzünü buruşturuyor ve gülümsemeye çalışıyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Sana inanmıyorum. Bir bakayım." Masanın etrafında yürüyorum ve onun üzerinde duruyorum. İnliyor ve öyle ya da böyle istediğimi yapacağımı biliyor. Gömleğini kaldırıyor ve altında yatan şeye dişlerini sıkıyorum.

Siyah mürekkep gövdesini kaplıyor, kalbinin etrafında gölgeler gibi dönüyor ve uzuvlarına yayılıyor. Derisinin altında yatan tüm damarları ve atardamarları özetleyen, unutulmaz bir ağaç dövmesine benziyor. Parmaklarım göğsüne iniyor ve acıyla irkiliyor.

"Wren, iyi *değilsin*." Yanına oturdum ve avucumu Kastian'ın açtığı ilk kesiğin üzerine bastırdım. Bu kadar yorgun ve ölmek üzereymiş gibi görünmesine şaşmamalı.

Yüzünde zayıf bir gülümseme beliriyor. "Seni ya da Moro'yu endişelendirmek istemedim."

"Onu nasıl iyileştiremedin? Neredeyse her şeyi iyileştirebiliyorsun."

"Kastian'ın Ölüm Tanrısı olduğundan şüpheleniyorum ve buna hastalık da dahil. Kesiğiyle zarar verdiği herkes için bir lanet. Ne yazık ki kolay kolay iyileşmiyor," diye mırıldanıyor Wren, sanki herkesin bildiği bir şeymiş gibi. Bunun üzerine duraksıyorum. Ölüm Tanrısı mı? Her zaman nefret ettiğimi ve küçümsediğimi iddia ettiğim kişi mi? Üzerine korkunç şeyler dilediğim? Kalbim kırılıyor, çünkü hayatı umduğum kadar berbat geçmiş.

Yumruklarımı sıkıyorum. "Yine de bunca zaman onu böyle rahatsız mı ettin?" Yumuşakça

gölüyor. "Ben

Ciddiyim, Wren." Odaklanmaya çalışıyorum.

"Sen her zaman ciddisin, Elodie." Alay ediyor. "Her zaman çok ciddi ve çok üzgünsün." Uzun, siyah saçları parlaklığından çok şey kaybetmiş olsa da tavrı hâlâ güçlü. Her geçen saniye daha da bitkin görünüyor.

Dudaklarım gerildi. "Tersine çevrilebilir mi? Bana nasıl yardım edeceğimi söyle. Kana ihtiyacın var mı?"

Wren yumuşak ellerini benimkilerin üzerine koyuyor. "Ben öyle düşünmüyorum. İyileştirmek için elimden gelen her şeyi yaptım ama nafile. Sanırım işim bitti."

Hayır.

Onun zayıf gülümsemesi, uzun zamandır dışarı ittiğim tüm duygularla beni titretiyor. Artık ölüm yok. Daha fazla keder ve üzüntü yok. Gerçek olmak istiyorum. Wren ve Kastian için. Moro ve Arulius için. Margo ve... ve *benim* için.

"Hayır," diye tıslıyorum kısık bir nefesle.

"Vazgeçemezsin." "Üzgünüm Elodie, hayır diye bir seçenek yok. Yok olacağım."

"Hayır." İki elimi de göğsüne dayadım. Dokunuşumla irkildi. Tüm auramı enfeksiyonun ısıyla titreşen siyah çizgiye odaklıyorum ve Kastian'ı iyileştirdiğim zaman yaptığım gibi içimdeki büyüü kalbimden çekiyorum.

Lütfen.

Auram boşluğumun içine çekiliyor ve beni sıkı bir kucaklamanın sıcaklığıyla dolduruyor. Aşk mı? Hoş bir duygu. Ona odaklanıyorum ve tüm bedenim bu güzel duyguyla heyecanlanıyor. Parmak uçlarımdan göğsüne doğru yumuşak bir parıltı yayılırken ellerimi dikkatle izliyorum. Işık, teninde beliren gölgelerin her çatlağını ve zerresini dolduruyor, lanetin tüm karanlık fısıltılarını benim ışığımdan başka bir şey kalmayana kadar temizliyor.

Kalbim uçuyor. Yağmur tenimi öpüyor ve güneş ışığı yüzümü okşuyor. Birinden gelen bir fısıltı vicdanımda yankılanıyor. Yine de tanıyamıyorum. Wren'in keskin nefesiyle içimdeki derin dibe vuruştan çabucak çıkıyorum.

"Elodie." Kocaman gözlerle bana bakıyor, gölgesiz tenine bakıyor. "Laneti kutsadın." Nefesi rahat bir iç çekişle göğsünü terk ediyor.

Sürükleyici bir yorgunluk dalgası kemiklerimi sarıyor. Tüm enerjim tükenmiş gibi hissediyorum ve midemde bir düğüm büyüyor. Açlık içimde kabarıyor. Midemi sıkıyorum ve üstümüzdeki zemin gıcırdarken Arulius'un vücudumdaki bu ani değişimi hissetmesi gerektiğini biliyorum.

Bahsettiği tanrıça olabileceğime inanmak istemiyorum, ama bu yeterli bir kanıt değilse, ne olabilir bilmiyorum. Kastian'ı kalıcı ölümden gerçekten geri getirdiysem, başka neler yapabileceğimi düşünüyorum. Ama aynı zamanda, bunun benden nasıl bir görev gerektirdiğini de...

"Teşekkür ederim, Elodie."

Wren tişörtünü indiriyor ve ayağa kalkıyor. Yüzünde, hissettiğini bildiğim rahatlama ifadesi belirmeye başlamıştı bile. "Moro'yu uyandıracağım. Planlamaya erken başlamalıyız. Kastian'ın bize ihtiyacı var." Ellerimi göğsümde birleştiriyorum, aura hâlâ sıcak ve kalbimin duvarlarında uğulduyor.

"Evet." Gülümsüyorum. "Öyle."

Sabahın büyük bir kısmını planımızın detaylarını gözden geçirerek geçiriyoruz. Moro ve Arulius, Wren

ve benden çok daha yavaş uyanıyorlar. Bu sabahki konuşmamızdan sonra, içimde daha güçlü bir ateş var.

içimde yanıyor. Artık arkadaşlarımı hayal kırıklığına uğratmayacağım. Hepsi *benim* için burada. Onların çabalarına kendi çabalarımın karşılık vermeliyim.

Moro, Nesbrim'deki tüm Çam Kovuklarını nerede tuttuklarını tahmin ettiğini paylaşıyor. Ona göre, yüzlerce canavarı muhafaza edebilecekleri ve bakımlarını yapabilecekleri sadece birkaç yer var. Yüksek Mahkeme'nin avlusunda olduklarından şüpheleniyor. Burayı birkaç dönümlük bir alana yayılan cam bir kubbe olarak tarif ediyor. Arulius tartışmayı dinlerken çay fincanını çeviriyor. Pek bir şey söylemiyor ve çok sıkılmış görünüyor. Daha önce koruda sergilediği güçle oraya kolayca girebileceğinden eminim. Onun gücü şüphesiz hepimizin gücünü aşıyor.

Yemek yedikten ve biraz yiyecek topladıktan sonra, hepimiz önümüzdeki yolculuk için giyindik. Altın rengi savaş giysilerimi ve siyah iç çamaşırlarımı giyiyorum. Kıyafetin üzerime oturuşuna hâlâ hayranım. Gerçekten bir tanrıça gibi görünüyorum. Hâlâ ne kadar az savaş becerisine sahip olduğumu tartışmayı atlamıyoruz ama önceki haftalarda Arulius'la aldığım tüm eğitimler, gerektiğinde öldürebileceğim konusunda kendime güvenmemi sağlıyor. Kanatlarım artık dizlerimin hemen altından geçiyor ama hala hava almak için çok küçükler ve kırılma hala hassas olduğu için bu benim için seçenek değil. *Belki* süzülebilirim ama denemekten çok korkuyorum. Şimdilik savunma yapacağım ve oluşabilecek yaralanmaları iyileştireceğim.

Bu riskli ve muhtemelen Leydi Violet'in planının derinliklerine doğru ilerliyoruz. Kastian için geleceğimizi biliyor. Şimdi tek yapması gereken beklemek.

Öğle vakti Hollows'u ölü ormandan çıkarıyoruz. Güneş gökyüzünün ortasında tepe yapıyor ve rüzgârın yumuşak esintisi kül ve ölüm kokusunu getiriyor. Wren, Moro'yla birlikte Murph'ün sırtına biniyor. Ceres sadece bir biniciye yetecek kadar büyüktür. Arulius yakınımda uçuyor, sık sık bana bakıyor ve her seferinde içimi bir sıcaklık kaplıyor. Arada bir, ilerideki toprakları daha iyi görebilmek için daha yükseğe süzülüyor.

Saatlerce yolculuk ettikten sonra nihayet Kastian'ın sarayının geçitlerinden geçiyoruz. Hollowlar bir seferde günlerce koşabiliyorlar, bu yüzden onların canlılığından kendi canlılığımız kadar endişe etmiyoruz. Moro gece çökmeden Yosun Ormanı'na ulaşmayı umuyor ama hâlâ saatler var. Wren gece için küçük bir ağaç demetinde durup kamp kurmamızı öneriyor.

Bacaklarımı uzatıp düşmüş bir kütüğün üzerine acı içinde oturana kadar ne kadar yorgun olduğumu fark etmiyorum. Ceres beni çevreliyor ve başını yanıma yaslıyor. Onu şimdiden seviyorum. Margo'nun bana bıraktığı boşluğu kısmen dolduruyor. Onu okşuyorum ve beyaz tüylerine yaslanıyorum. Bugün çok iyiydi, Murph de öyle. İki erkeği taşımak kolay bir iş olmasa gerek. Selvi ateş yakmaya çalışırken Kara Kovuk Wren'in yanında oturuyor. Moro yatak örtülerini sererken, Arulius çevremizin herhangi bir düşmana karşı güvende olduğundan emin olmak için uçup gidiyor.

Ceres'e yaslanarak rahatça izliyorum. "Wren, ateşi yakmak için gücünü kullanamaz mısın?" Ona gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Kitaplardaki her yeteneğe sahip ama küçük bir ateş yakamıyor mu?

Bana sinirli bir bakış fırlatıyor. "Elodie, ateş büyüsü Cypresse'lerin yapabileceği bir şey değil."

"Bunu nereden bilebilirim ki?"

Sırıttırıyor. "Senin akıllı olduğunu ve şimdiye kadar bunu anlamış olabileceğini düşündüm." Gözlerimi deviriyorum ve başımı Ceres'e yaslayıp kürküne sokuluyorum. Herkesin tekrar bir arada olması çok güzel. Küçük uyumsuzlar grubumuz.

Arulius viziteden dönüyor ve ateşe yardım ediyor. O da en az benim kadar gülünç buluyor ve bu durum karşısında eğlencesini gizlemiyor. Herkes küçük yuvalarına yerleştikten sonra, Arulius ve ben kampın uzak köşesine geçiyoruz, böylece beslenebiliyoruz. Kimseyi... rahatsız etmek istemiyoruz, özellikle de çok şehvetli olduğu için - şimdi bağlandığımız için daha da fazla. Wren ve Moro'nun bizi sorguladığını fark ettim.

Bütün gün bakıyorlar ama Tanrı'ya şükür bizi sormaya çekiniyorlar.

Dişlerimi boynundan çekiyorum ve o da aynı anda beni serbest bırakıyor. Dillerimizi fırçalayarak birbirimizin tenini temizliyoruz. Beni ittiğinde, yüzünü benimkinden birkaç santim uzakta durduruyor. Nefesim kesiliyor ve onu tutuyorum. Ametist gözlerine bakıyorum ve tek bir kelime bile mırıldanmadan dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Göğsüm duygu dalgalarıyla tutuşuyor. Hangisinin ondan hangisinin benden geldiğini bilemiyorum ama hepsini içime çekiyorum.

Öpüşmeyi kesiyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Tanrım, sen çok mükemmelsin, aşkım. Çok güzelsin. Seni çok özledim."

"Beni özledin mi? Bütün gün birbirimizle göz göze geldik."

Sırıyorum. Gözleri parlıyor. "Seni hala özleyebilirim."

Kollarına gömülüyorum. Hiç kimse beni onun kadar şiddetle sevmemişti. Hiç kimse.

Eliyle yanağımı hafifçe okşuyor ve dinlenmem için beni dürtüyor. Göğsüne sokuluyorum ve o da güçlü kollarını etrafıma sarıyor, tek duyabildiğim kalp atışları olana kadar beni kendine çekiyor. Uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey onun nefes alış verişinin sesi.

Erken uyanırız. Şafak güneşin sıcaklığını getiriyor ve ruhlarımızı yeniliyor. Mola verdiğimiz yerden Yosun Ormanı'na ulaşmak sadece bir saat sürüyor. Adını neden yosundan aldığını merak ediyorum ama anlamam uzun sürmüyor. Ağaçlar, tepelerinde ve yanlarında devasa yeşil kabarık yaprak topları olan çubuklara benziyor. Çalılıklar da aynı şekilde. *Her şey yosun*. Caziel'deki Marley'i düşünüyorum. O da bu ormandan gelmiş olmalı.

Wren bana ve Ceres'e "Durun!" diye sesleniyor. Moro, Murph'ün sırtında huzursuzca kıpırdanırken Hollow pençelerini toprağa vurarak onları hemen durduruyor.

Ceres daha zarif bir duruş sergiliyor ve fildişi kulaklarını kızgınlıkla geriye atıyor. Dinlemek için kulaklarımı kaldırıyorum. Neden hareket etmeyi bıraktık? Arulius uçarak aşağı iniyor ve sessizce yanıma konuyor.

"Neler oluyor?" Kollarını kavuşturup bana bakıyor, ametist gözlerinde bir endişe parıltısı beliriyor.

Dudaklarımı sıkıyorum. "Emin değilim." İkimiz de Murph'ün omuzlarında hazır olda oturan Wren'e bakıyoruz. O kadar hareketsiz ki. Bir şey duydu, bundan eminim.

"Wren," diye fısıldıyorum ama cevap vermiyor ya da kılını bile kıpırdatmıyor. Moro dönüp aynı şaşkınlıkla bana bakıyor.

Ceres'ten iniyorum ve Murph'ün kürkünün dalgalanan gölgelerinin yanında durmak için sürünüyorum. Hollow bana bakıyor ve varlığımı kabul etmek için homurdanıyor. Ağzını okşuyorum ve bir elimi Wren'in koluna koyuyorum. İrkiliyor ama ürkütücü bir şekilde hareketsiz kalıyor.

"Wren," diye tekrar fısıldıyorum, içimde tanıdık bir panik ve korku dolaşiyor. Kehribar rengi gözleri yosun çalılığının karanlığına dikilmiş, görünmeyen bir şeyi arıyor. Korudaki bu uğursuz hissi hatırlayarak ürperiyorum.

"Elodie," diye konuşuyor sonunda, sakince ama çok acımasız bir tonla. Gözlerimi onunkilere dikiyorum. Aynı gerginlik onun bakışlarında da titreşiyor. "Hazırlan. Hemen *şimdi!*" diye bağırıyor.

Sözleri Murph'ün gürleyen kükremesiyle susturuluyor. Çam Kovuğu önümde dönerken, siyah mürekkepli parçalardan oluşan bir cephanelik yan tarafını deliyor. Kürkünden siyah sıvı sızıyor ve Hollow ağır bir *gümbürtüyle* yere düşüyor.

Hayır.

"Murph!" Wren onu yere fırlatırken çığlık atıyor. Murph acı içinde bağırıyor ve ormanın zeminine kararmış kan tükürüyor. Damarlarım kalınlaşıyor ve her nabız atışında uzuvlarıma acı gönderiyor. Kaos ağaçların arasında dalgalanıyor ve altın, siyah ve kıvılcaklı zırhlar kemiklerimi büken ve çalkalayan korkunç bir şarkı söylüyor, yaprakların kabuklarını ve yeşillerini bu alemde korktuğum her şeyle boyuyor. Ölüm.

Moro Ceres'e hücum eder ve hızla ona biner. Onu Violet'in bir grup askerine saldırmaya yönlendirir. Ceres'in keskin dişleri bir askerin koluna saplanırken, Moro da kısa kılıcını çekip bir diğerini havaya savuruyor. Askerlerin bağırsakları fişkırıyor ve çığlıklar kulaklarımda patlıyor.

Murph'un yanına yapıştım. Dövüş ve dehşet sesleri asla alışamayacağım sesler. Arulius kükrüyor ve onların saflarına dalıyor, altın aurası ellerinin etrafında yaylı kılıçlar gibi dalgalanıyor.

Murph ve benim üzerimde duran Wren'e bakıyorum. Murph'un ele geçirilmiş bedenine bakarken bakışları mesafeli. Transımdan çıkıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. *Artık yok. Artık işe yaramaz olmak yok.*

"Wren, Murph'ü iyileştireceğim. Ben onu iyileştirirken sen de bizi koru," diyorum kendimden emin bir şekilde. Wren Yaşam Tanrıçası'nın güçlerine sahip olduğumu hatırlar gibi oldu ve yüzünde zayıf bir umut gülümsemesi belirdi. Kaba bir şekilde başını sallıyor ve birkaç adım ötede kılıçlarını kınından çıkaran savaşçıların arasına dalıyor, öfkeyle dikenli kırbacını savururken küfrediyor.

Ellerimi Murph'un titreyen yanında gezdiriyorum, her geçen an gölgeleri daha da azalıyor. Dudaklarımı ısııyorum ve onu iyileştirip iyileştiremeyeceğimden emin olamayan yanıma zihnimin gerisine itiyorum. Onu iyileştireceğim.

"Murph, sorun yok, şşş. Ben buradayım. Buradayım."

Siyah kıymıkları çıkarmak zor ama auramı ellerimin etrafına dolayarak onları kavramaya yardımcı oluyorum. Abanoz mürekkebiyle kayganlaşmışlar. Ellerimi Hollow'un yan tarafına bastırıyorum. Nefesi zayıflıyor. Avuçlarımın altında güçsüzleşiyor. Onu görünce gözyaşlarımı tutuyorum. O kadar güçlü bir yaratıktı ki, bir dakika içinde titreyen bir yavruya dönüştü. En kötüsü de parçaların benim için olmasıydı... Görünüşe göre artık Violet beni canlı olarak almak istemiyor. Bu parçalar beni saniyeler içinde öldürebilirdi.

Murph alçak bir inilti çıkarıyor, havayı tiz, yürek burkan çığlıklarla kesiyor. Onu şefkatle kucaklıyor ve teselli ediyorum.

"Sen çok iyi bir çocuksun Murph. Acıdığını biliyorum ama seni iyileştireceğim. Bir şeyin yok."

Enerjimi kalbimin kuyularına odaklıyorum ve ipleri kollarımdan geçirip ona doğru itiyorum. Birkaç dakika sonra onu bırakıyorum ve yaralarını kontrol ediyorum. Bir sorun var. Wren'de olduğu gibi ışıkları ve parıltıyı göremiyorum.

İyileşmiyorlar. Göğsümden bir taş düşüyor, sonsuz bir çukura.

Dehşet - saf, su katılmamış dehşet beni sarıyor.

"Wren," diye fısıldıyorum. Yardıma ihtiyacım var. Yardıma ihtiyacım var. "WREN!" Çığlık atıyorum.

Siyah saçları çalılarının arasından fırlıyor ve arkasından koyu yeşil dikenlerden oluşan bir yay çizerek ağaçlara gömülüp onları canlandırıyor, dallarıyla savaşçıları yakalıyor. Tüm vücudunu kaplayan kan ve kesiklerle bana doğru hücum ediyor. Kıpırmızı sol gözüne sızıyor ve onu kapalı tutuyor. Kalan gözünü endişe dolduruyor, çünkü böyle bir çığlık atmak için ne yapamayacağımı kesinlikle biliyor.

"Yapamam... bir şeyler doğru değil Wren." Ağzımın kenarlarından tuzlu gözyaşları süzülüyor ve Murph'un yan tarafını ovarak ona akıp gitmeyen siyah sızıntıyı gösteriyorum. "Bir şeyler yanlış."

Yanımda yere yığıldı, dizleri ağırlığıyla gümbürdüyordu. Bir savaşçı arkasından saldırıyor ve ikimizi de kesmek için kılıcını kaldırıyor. Arulius savaşçının omzunun üzerinde beliriyor ve boynunu iki yandan öyle bir kuvvetle kavırıyor ki, ben daha gözümü kırpamadan boynu yok oluyor. Üzerimize kan yağıyor ve Arulius'un parlak mor gözleri loş orman havasında yanıyor. "Sorun ne, Elodie?" Göğsünü acıyla sıkıyor. Acımı en az benim kadar derinden hissediyor olmalı.

Wren boynundan aşağı akan ya da kirpiklerinden gözlerine damlayan sıcak kıpkırmızıyı fark etmemiş gibi görünüyor. Baş kesilmiş savaşçının şaşkın kalbi hâlâ şiddetle atıyor ve bize

Bu korkunç günün günahı. Wren yavaşça göz kırpar ve Murph'ün cesedinin üzerine eğilir.

Hayır, hayır, hayır, hayır. Bir daha olmaz. Lütfen.

Hollow'un ağzını burnuna yaklaştırıyor. Murph kısık bir inilti çıkarıyor, o kadar yorgun ve hırıltılı ki kalbim parçalanıyor. Biri ağlıyor. Diğerleri bağılıyor ve et kesiyor. Ama tek duyabildiğim Murph'ün son nefesleri ve yumuşak iniltileri.

Kalbim düzensiz, dengesiz bir şekilde atmaya başlıyor. Gözlerim kan ve iniltilerle bulanıklaşıyor... ağlıyor ve çığlık atıyorum. Yine mi... Dizlerimi göğsüme çekip ellerimle kulaklarımı kapatarak kendi içime büzölüyorum. Zihnim dayanılmaz travmalarla parçalanırken çığlık atıyorum, unuttuklarım ve şimdi olanlar. Arulus bir koluyla beni sarıyor ve kulağıma yatıştırıcı bir nefes veriyor.

"Sakinleşmen gerek, aşkım."

Sözlerini kabul etmiyorum. Tek yapabildiğim gözümü kırpmadan am Kovuğı'na ve Selvi'ye bakmak.

Lütfen.

"Murph." Ağlıyorum. Neden, tanrılar? O ne yaptı ki?

Wren tek kelime etmez. Nefesler yavaşlayana kadar alnını Murph'ünkine bastırır. Derin, mızımız ekişlerle geliyorlar, evren durulana kadar daha yavaş ve daha yavaş. Gözlerindeki son ışık da bir sessizliğe, karanlık gerçekliğimizin sessiz köşelerine karışana kadar.

"Hoşça kal dostum," diyor Wren yumuşak bir sesle ve kalbimin çarpmasına neden oluyor. "Sen... iyi bir ocuktun."

Murph'un yarı saydam yaprakları kürkünden sıyrılarak, yukarıdaki evrene yükselen ateşböcekleri gibi gökyüzüne yükseliyor. Dalgalı gölgeleri kaybolur, tıpkı ruhu gibi bedenini de terk eder. Wren kamburunun üzerine oturur ve kollarını iki yana açarak gökyüzüne sonsuza dek bakar, küreleri takip ederek unutulmaya terk etti.

Gözlerimin arkasında ve şakaklarımda bir fırtına kopuyor, umutsuzluktan titreyen kara bulutlar, nefrete bulanmış bir öfke fırtınası görüşümü bulanıklaştırıyor. Tek görebildiğim ve duyabildiğim Murph'un kulaklarımda yankılanan son nefesi. Margo'nunkine çok benziyor. Çok benziyor. Kalbimi sıkıyorum. Bu *benim* hatamdı.

Kalbimin ritmi zihnimi rahatlatırken, içimde derin ve ağır bir şey tıkırdayarak açılıyor, sanki kilitli kalması gereken bir kapı kırılarak açılmış gibi. Annemin bir zamanlar bana söylediği, korku ve keder dolu bir ninni. Acımın müzik kutusu, Margo öldüğünde de çalmıştı. Tekrar tıngırdaması ne kadar da uygun.

Ayağa kalkıyorum ama bilinçli olarak değil. Bu noktada kendi bedenimde sadece bir seyirciyim. Sadece izliyorum, içimde bir top gibi kıvrılmışım. Kırılmış. Gözlerim hâlâ Arulius ve Moro'ya karşı savaşıyor savaşçıların üzerinde geziniyor. Ceres de yaralı ama savaşımaya devam ediyor. Hepsi benim için. Ölüyorlar, kan kaybediyorlar, acı çekiyorlar. Benim için.

Benim de kanım akabilir. Arkadaşlarım için ben de ölebilir ve acı çekebilirim. İçimden bir güç kollarımı kaldırıyor, ellerim soğuk ve çıplak. Çenem yukarıdaki ağaç tepelerine doğru kalkıyor ve bir ışık boynumu ısıtıyor.

Çıtırdayan kemikler ve etler çalılıklar arasında bir telaşla tutuşuyor. Ben gökyüzüne bakmaya devam ederken siyah sıcak yağmur yüzüme yağıyor. Gözlerim tanrıları yaptıklarından dolayı küçümsüyor. Kanın pıttırtısı öfkemi yatıştırıyor, evcilleştirilmeye çalışılan bir canavar gibi okşuyor.

Hepsini öldüreceğim. Hepsini.

Ormanın yaprakları ve yosunları üzerindeki damlaların tik tak sesleri arasında Moro'nun arkamda soluğunu tuttuğunu duyuyorum. Sadece birkaç adım ötemde. Başımı çeviriyorum ve dayanılmaz bir kederle dolu ağır gözlerimin ona bakmasına izin veriyorum. Murph'un cansız bedenini gördüğünde yüzü kıpkırmızı kesiliyor ve yüz hatlarını derin bir ıstırap kaplıyor. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, yanaklarındaki kanı yıkıyor.

"Hayır," diye fısıldıyor, benim duyamayacağım kadar sessiz, ama kelimenin dudaklarından çıktığını

görüyorum.

Arulius yanıma geliyor ve beni bir kez daha teselli etmeye çalışıyor. Altın kanatları sıırsıklam olmuş ve arkasındaki orman zeminine ağır bir şekilde sürtünüyor.

"Vay anasını," diye mırıldandı askerlerden yaptığım şey karşısında. Uzuvarları dallardan sarkıyor ve dişleri yosunlu orman zeminine saçılıyordu.

Moro, Murph'ün yanında diz çöker ve elini Hollow'un boynuna koyar. "Huzur içinde ol, dostum." Böylesine korkunç ve adaletsiz bir kaderin ortaya çıkmasına izin veren bir tanrıya dua ediyor. Kalbim öfkeyle çarpıyor.

Suçluluk duygusu içeri sızmaya başlıyor ve içimde kıvrılıp saklanan parçam ölüyor.

"Ben... Ben onu kurtarmaya çalıştım." Hollow'un yanında dizlerimin üzerine çöktüm. "Denedim. Daha önce yaptıklarımı yaptım ama hiçbir şey olmadı. Denedim, denedim ama hiçbir şey işe yaramadı. Bu... bu benim hatam." Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Kırmızıya bürünmüş üç erkek, gözlerinde hâlâ kederle bana bakıyor. Kederim arttıkça Arulius göğsünü sıkıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Benim hatamdı... ve şimdi Murph gitti." Sesim titriyor ve boğazımda düğümleniyor.

Eostrix bana sıkıca sarılıyor, taşıyabileceğimden emin olmadığım bir ağırlık. "Bu senin hatan değildi, aşkım." Bir tutam sıcaklık kaburgalarıma geliyor ve gözyaşlarımın düşmesine izin veriyorum.

Wren'in bakışları neredeyse Hollow'unkiler kadar boş. Koyu renk gözleri bir zamanlar olduğu kadar kontrastlı değil. Yarı saydam yapraklar Murph'ün saçlarında olduğu gibi onun siyah saçlarında da solmuş.

Kana bulanmış Ceres topallayarak Wren'e yaklaşıyor ve ağzını onun omzuna bastırıyor. Ne kadar nazik ve şefkatli bir yaratık. Gözlerim yaşlarla doluyor. Onun bu hareketi Selvi'yi de gözyaşlarına boğuyor.

Sevgili Wren.

Murph için ağladığı gibi ağlayan bir şey duymamıştım. Ve bir daha asla böyle hassas bir acı duymak istemiyorum.

W Akşam karanlığında ormanın sonuna zar zor varabildik. Savaşçılar bizi bekliyordu, bu çok açıktı. Dikkatle ve sessizce takip ediyoruz. Arulius'un sürekli beni kontrol etmesi dışında kimse tek kelime etmiyor. O hissedebilir Acımı aramızdaki bağla paylaşıyor. Kalbini sıkıyor ve günün geri kalanında yanımda yürüyor.

Orman bizimle birlikte yas tutuyor gibi görünüyor. Ağaçlarda sallanan yaratıklar küçük cıvıltılar çıkıyor ve kuşlar bir dinlenme şarkısı söylüyor. Yorgunuz ve kanımız yapış yapış, bir zamanlar sahip olduğumuz hedefi yavaş yavaş kaybediyoruz. Murph'ün kaybıyla artık hiçbir şey eskisi kadar anlamlı görünmüyor ama onun ölümünün boşa gitmesine izin veremeyiz. Zorlamaya devam etmeliyiz. Margo için, Kastian için... ama ne pahasına?

Ne pahasına... Görünüşe göre bedel başkalarının hayatları. Ama kimse bana ödemeye hazır olup olmadığını sormadı. Ödemeyeceğim, onların hayatlarıyla değil.

Gün batımının son ışıkları geniş gökyüzünde boncuk boncuk dağılırken ağaç çizgisini kırıyoruz. Arulius bile yıpranmış görünüyor.

"İyi misin?" Bana doğru bakıyor. Altın kanatları kurumuş kandan yapış yapış olmuş ama ametist gözleri kararan gökyüzüne karşı parlıyor. "Yorgun görünüyorsun aşkım," diye mırıldanıyor ve kaşlarını çatarak yapış yapış yanağını şefkatle okşuyor. Biz kamp kurmaya hazırlanırken o da yanıma yerleşiyor. Ancak kimse bir şey kurmuyor. Sanırım hepimiz temiz yatak örtülerini kabuk bağlamış bedenlerimizle kirlenmeyi gereksiz buluyoruz ve hepimiz çok yorgunuz.

Sessizce yemek yiyoruz ve aynı şekilde uyuyoruz. Ceres etrafımı sarıyor. Arulius'u da sıkıştırıyor. Bana çok nazıkçe sarılıyor. Buna, onun rahatlığına, sevgisine ne kadar ihtiyacım olduğunu asla bilemeyecek. Kalbi bağın içinde çırpınıyor. Bu gece usulca besleniyoruz, o kadar şefkatli ki neredeyse gözlerim dolacak çünkü bu kadar sıkıntıdan sonra bu kadar rahatlatıcı olabileceğini bilmiyordum. Kanı ağzımı ısıtıyor ve içimi bal tadında bir tatla dolduruyor. Kanının içimde uyandırdığı sıcak anılara gülümsüyorum. En karanlık zamanlarımda bana hissettirdiği mutluluğa ve sürekli içime yağdırdığı sevgiye.

Dışlerimi çekiyorum.

"Arulius." "Öyle mi?"

"Seni seviyorum."

Dudaklarının boynumda yukarı doğru döndüğünü hissediyorum. "Ben de seni seviyorum."

Yerleşiyoruz ve birkaç dakika konuşmuyoruz. Beni usulca dürttüğünde yorgun bedenim beni rüyalarımaya götürmeye başlamıştı bile. Ona bakmak için başımı kaldırıyorum.

"Bu tür şeylerin neden olduğunu hiç merak ediyor musun?" diye fısıldıyor. Kederle başımı sallıyorum.

"Bunu giderek daha sık merak ediyorum. Pine Hollow yanlış bir şey yapmadı. Sen de yanlış bir şey yapmadın ama yine de tanrılar tavşanın peşindeki kurtlar gibi senin peşine düşüyor." Bana bakıyor. Keskin yüz hatlarına bakıyorum. Karanlıkta ve onca kanın altında bile, ayın solgun ışığında yanardöner gibi görünüyor. "*Bundan* daha fazlasını hak ediyorsun." Eli yorgun başımın arkasında geziniyor.

"Sürekli uyanmak istiyorum," diye itiraf ediyorum. "Çünkü bu korkunç şeylerden herhangi biri nasıl olabilir? Ama uyanığım... Ne kadar acı verse de uyanık olduğumu biliyorum. Büyümün Murph üzerinde neden işe yaramadığını bilmiyorum." Yumruklarımı göğsüne doğru sıktım. "Elimden gelen her şeyi denedim. Sanki bir lanet nereye gidersem gideyim beni takip ediyor, etrafımdakilere acı ve ölüm getiriyor."

Bu yutulması zor bir hap.

Arulius irkilir. "Bunların hiçbirisi senin suçun değildi, aşkım." Sesi ıstırap doluydu. Bağda bir çekilme var. Göğsüm onun kederiyle ağırlaşıyor.

Sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum ama beni rahatlatmıyor. Gözlerim küçük açıklıkta tek başına bir top gibi kıvrılmış olan Wren'e takılıyor. Kovuğu genellikle yanında kıvrılırdı, ama şimdi o nokta onun yanında soğuk. Onun yalnız silueti uykumu çalıyor ve suçluluk bıçağını kanayan kalbime daha da saplıyor.

Sabah tekrar yola çıkmaya hazırlanırken hepimiz küçük sohbetler yapıyoruz. Arulius temizlenmemiz için bir dere tespit ediyor ve bunun için tanrılara şükrediyoruz. Kim bilir kaç kişiyi tenimde taşıyordum. Bu düşünce içime bir ürperti gönderiyor.

Moro sabahtan beri garip davranıyor. İlk başta, önceki günden dolayı hala rahatsız olduğunu düşündüm. Hepimiz öyleydik. Ama başka bir şey onu çekiştiriyor, gün ortasına kadar onu yıpratıyor gibi görünüyor. Benim ve Ceres'in yanında yürümek için hızını yavaşlattı. Arulius arkasına bakıp kaşlarını kaldırıyor ama ben sadece başımı sallıyorum. Bize biraz yer açmak için biraz ileriye uçuyor.

"Nesbrim için hazır mısınız?" Moro kaşlarını hafifçe çatarak soruyor. "Violet'e karşı savaşmak zorunda kalabilirsin."

Ellerime bakıyorum, Ceres'in beyaz tüyleri parmaklarımla arasında kabarıyor. Bunun bir olasılık olduğunu biliyorum ama umarım bunu yapmak zorunda kalmam. Gücümü sadece aşırı duygusal sıkıntı içindeyken kullanabiliyorum. Şimdiye kadar kaç tane öldürdüm? Bilmiyorum bile... Wren'e bakarak bir iç çekiyorum. Omuzları çökmüş bir şekilde yürüyor. Aradaki ormanlarda dolaşırken yaptığım yürüyüşü o da paylaşıyor.

"Ben hazırım," diye cevap veriyorum. "Wren iyi mi? Moro... Murph'ü kurtarmak için elimden geleni yaptım. Neden bilmiyorum ama iyileştirme yöntemim onda Kastian ve Wren'de olduğu gibi işe yaramadı." Serbest kalmak için savaşan gözyaşlarımı tutuyorum ve bütün gün boğazıma takılan yumruyu yutuyorum.

Moro'nun gümüş gözleri beni süzüyor. Elini benimkine götürüyor, koyu teni güneş ışığına karşı pürüzsüz. "Elodie, Yaşam Tanrıçası olabilirsin ama sen bile bir Çam Kovuğu'nu bir kez kurtaramazsın.

Yarın ölmeye başlar." Bu alemde geçirdiği zamanın bilgeliğiyle konuşuyor.

Gözlerim büyüdü. "Ama neden?"

"Çünkü onlar bizim gibi çağlar boyunca burada kalmak için yaratılmadılar. Çam Kovukları bize neşe ve dostluk getirir ama onların asıl görevi diğer taraftaki insanlardır. Geliştikleri yer orası. Gerçek rollerine hizmet etmeleri gereken yer."

"Peki neymiş o?"

Gülümsüyor. "Yorgunlara mutluluk getirmek için." "Murph diğer tarafta mı?"

Ağzı gerilir. "Hayır... Yaratıklar yüzlerce yıldır diğer tarafta yeniden doğmadılar.

Şimdi burada öldüklerinde, uykuda kalırlar. Tamamen gitmiş değiller, sadece... uzaktalar."

Kısa bir süre için beslediğim umut kaybolup gitti. "Yüzlerce yıl... Bunu değiştirecek ne oldu?"

Wren'e dönüp bakıyorum. Eğer Ritim'i düzeltebilirsek, o zaman belki...

"Şüphesiz Yüksek Mahkeme'nin kapılarını görmüşsünüzdür." Başımı salladım. "Talia ve Borvon.

Yaşam ve Ölüm.

Şafak ve Dinlenme. Dünyaların ritmini korudular. Ver ve al, mükemmel bir uyum içinde."

Kastian haftalar önce benzer bir şey söylemişti. "Talia, Şafak Tanrıçası, Yaşam ve Yeniden Doğuş.

Kastian bana Violet ile birbirlerinden nefret ettiklerini söyledi."

Moro başını sallıyor, yaklaştığımız tepelere uzaktan bakıyor. "Talia Violet'ten nefret etmiyordu, sadece Violet'in isteklerini yerine getirmek için diriliş kurallarını çiğnemezdi. Lucius ondan alındığında yüceliği mahvolmuştu. Talia'nın neden onları diğer tarafta yeniden bir araya getirmeyi reddettiğini anlayamadı."

"Sana yalan söylemeyeceğim Moro, bu konuda Violet'e katılıyorum." Bana şaşkın bir bakış fırlattı. Omuz silkiyorum. "Çok hüznü bir aşk hikâyesi. Tek istediği sevgilisiyle birlikte olmaktı. Bunu o kadar umutsuzca istiyordu ki, onunla bir kez daha birlikte olabilmek için diyarlara ve tanrılara karşı savaşıyordu... Dürüst olmak gerekirse, kalbimi acıtıyor. Sırf bu yüzden onu küçümseyemem çünkü muhtemelen ben de aynısını yapardım." Dünya sizi bir canavara dönüşmeden önce ancak bu kadar çok kırabilir... kötü adam.

Moro'nun gözleri yumuşar. "Ah, o zaman onun acısının sadece başlangıcını biliyorsun. Borvon'u Violet öldürttü, bunu biliyor muydun?" Gözlerim açılıyor ve mideme bir çukur düşüyor. *Bunu bilmiyordum.* "Ben de öyle düşünmüştüm. Talia'dan nefret ediyordu ve onun da kendisiyle aynı acıyı çekmesini istiyordu. Tabii ki, Yaşam Tanrıçası olarak Borvon'u insan alemine diriltti ve onsuz ölümlü bir hayat yaşamasını sağladı."

Kalbim yanıyor. "Ama ona ne oldu? Onun da öldüğünü biliyorum..."

"Evet, çok korkunç bir şekilde öldü Elodie. Violet tüm varlıkların dirilişini durdurmaya yemin etti ve bunu yaptı... Burada, *Yarın*'da hayatı mahvetti. Talia'nın güçlerini bir Eostrix'in yardımıyla bağladı. Herhangi biri değil, Gazap Tanrısı'ydı." Duraklıyor. "Güçleri bağlandıktan sonra Talia artık Çam Kovuklarını, Yosun Serçelerini, Selvileri ya da herhangi bir yarattığı diriltemedi. Hepsi daha sonra kendilerini bekleyen huzura kavuştular. Talia o kadar melankolik ve donuk bir hale geldi ki, yaşam onu terk etti, tıpkı yaşam verme gücü gibi."

Kalbim kucagımda çırpınıyor. "O... o kendini öldürdü mü-"

"Hayır," diyor sertçe ve ben rahat bir nefes alıyorum. "Nesbrim'e geri döndü, Violet'in sarayını bastı ve yeniden düşünmesi için yalvardı. Violet'in aşkı Lucius'un yürümesi gereken bir yol olduğunu ve bir gün tekrar geri döneceğini söyledi." Gümüş gözleri hüznle parıltıyor. "Majestelerinin emriyle, Gazap Tanrısı Talia'yı öldürdü. Onu Violet'in taht odasının zemininde öldürdü."

Ürperiyorum ve tüylerim diken diken oluyor. Wren'le birlikte tam da bu katlarda onun önünde diz çöktüğümüz zamanı hatırlıyorum. "Yani Talia'nın güçleri alındıktan sonra Pine Hollows artık ölümcül bir yaradan sonra kurtarılamıyor muydu?"

Kederle başını sallar. "Ama artık buradasın Elodie. Hayatın ritmine yeniden başlayabilirsiniz. Acı

ebedi olmak zorunda değildir. *Sonsuza dek veda* etmek yerine *tekrar buluşacağımız* anlamına gelen acı tatlı bir öpücük olabilir." Moro gözlerini gökyüzüne çeviriyor, ben de onu takip ediyorum.

Turuncu ve pembe tonlar bulutların üzerinde dans ediyor, bana annemin bana söylediği ninniye hatırlatıyor, ölüm ve korku dolu olanı, ama şimdi yumuşak ve nazik bir sonu olduğunu hatırlıyorum. Bana bu gökyüzünü hatırlatan, yanlıştın doğrusu.

Umut.

Moro'ya gülümsüyorum, gözlerim yaşıyor. "Onları geri getireceğim. Herkesi."

Bana gülümsüyor ve kararlılıkla başını sallıyor. "Yapacağını biliyorum, Elodie. Sen Tanrıça Talia'nın reenkarnasyonusun. Onun yapabildiği her şeyi ve daha fazlasını yapabilirsin."

Kalbim rahatsız edici bir şekilde çarpıyor ve Arulius gözlerinde endişeyle bana bakıyor. Sıkıntımı hissettiğini biliyorum. "Ne demek istiyorsun..." Bunun cevabını istediğimden emin değilim. Eğer doğruysa, bu gerçekte *ben* olmadığım anlamına mı gelir?

"Sen Talia'nın reenkarnasyonusun. Kastian ise-"

"Dirilen tanrı Borvon mu..." Parçaları birleştirerek mırıldanıyorum. Moro başını salladı. "Ben... Ben buna inanmıyorum." Zihnim dönüyor. Bu yüzden mi ondan bu kadar etkileniyorum? Sanki onu çok uzun zamandır tanıyormuşum gibi. Sanki aynı taştan yaratılmışız gibi. Ama bu duygular bana mı ait? Arulius ile aramda başka hiçbir şeye benzemeyen bir bağ var. Birbirimize bağlıyız ama bundan önce bile birbirimize çok iyi uyuyoruz. Bu Kastian'ı sevmem *gerektiği* anlamına mı geliyor? Eğer Borvon ölüm ve Talia yaşamsa... onlar yin ve yang. İtme ve çekme. Ay ve güneş. Kaderleri.

Peki ya itmek ya da çekmek istemiyorsam... seçme şansım var mı?

Gözlerim altın Eostrix'i arıyor, ametist bakışlarının beni ısıtması için umutsuzca çırpınıyorum. *Onu* istiyorum.

Kalbim sıkışıyor.

Göğsüm sıkışıyor, boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Talia olamam... Ben Elodie'yim.

Moro savaştan duygularımı görüyor. "Bu konuda endişelenme, Elodie. Sen hâlâ *sensin*. Ben de bir reenkarnasyonum, hepimiz öyleyiz."

Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışmasını takdir ediyorum ama yine de bunu sindirmem gerekiyor. "Eskiden kim olduğunu biliyor musun Moro?" Çok bilge ve yaşlı görünüyor. Burada yüzlerce yıl yaşamış olmalı.

Çatlamış dudaklarından kısa bir gülümseme geçiyor. "İki yüz on yıldır bu uçaktayım." *Tanrım, haklıymışım*. "Önceden kim olduğum hakkında konuşamam ama şu anda kim olduğuma dair güçlü bir tutunumum var." Bilmecele... Hep bilmecelelele konuşuyor ve bu beni sinirlendiriyor.

"Ah, anlıyorum," diye mırıldanıyorum, Diyarların Ritmi'nin ne kadar zamandır hareket halinde olduğunu hayal etmeye çalışıyorum.

Yine de başka bir soru merakımı uyandırıyor. "Peki ya Lucius?"

Moro'nun gözleri gökyüzünü tarıyor. "Bazıları onun aramızda dolaştığını söylüyor, diğerleri ise uzun zaman önce burada öldüğünü, bir daha asla yeniden dünyaya gelmeyeceğini ve Kastian'ın Glades'indeki kemikler arasında uyuduğunu söylüyor. Violet'in her akşam tepelerin ardında güneşin doğuşunu izleyerek, bir gün geri döneceğini umarak beklediğine dair söylentiler duydum."

"Ama hiç yapmadı," diye mırıldanıyorum. Moro başını yavaşça sallıyor. Violet'in Lucius'u kaybettikten sonraki davranışlarından hoşlanmıyorum ama Tanrılar aşkına, bunu anlayabiliyorum. Yine de onun dönüşünü sonsuz bir özlemle bekliyor ve bu kalbimi kırıyor.

Yine de bu öğleden sonra yaptığı konuşma için minnettarım. "Bunun için teşekkür ederim Moro. Bir gün Murph'ü kurtarmak için bir şansım olabileceğini bilmek bana umut veriyor."

Moro sırtıyor, dişleri bembeyaz, gümüş gözleri ılık ılık. "Her zaman bir zevk. Hollow'lara duyduğumuz sevgiyi paylaşıyoruz. Savaşımız onlar ve çok daha fazlası için."

Bu hoşuma gitti. Hayır, Moro'nun bu yönünü seviyorum. Dudaklarımın kenarlarını umutlu bir

gölümsemeyle teknelıyorum.

Hollows için. Hollows ve çok daha fazlası için.

W Nesbrim'e yaklaşan vadilerdeki çalıların altında, yere yakın duruyoruz. Gece neredeyse dört saattir etrafımızda. Zihnim uzun yolculuk gününden dolayı yorgun, ama yakacak zamanımız kalmadı. Vücudum tepeden tırnağa ağrıyor, ama midem çalkalanıyor Moro'nun bana yüklediği bilgilerle ağır bir şekilde. Kastian'ı kurtarmak ve yeniden bir araya gelmek istiyorum ama Arulius'un yanından asla ayrılmayacağım. Yin ve Yang zincirinin kırılması gerekecek. Bunu yaptığımda dünyalar için ne anlama geleceğini bilmiyorum... Yanımda yürüyen Eostrix'e bakıyorum, saçları ay ışığında parlıyor, esintide dalgalanıyor. Ona baktığımı fark ediyor ve bakışlarını bana çeviriyor. Yanardöner mor gözleri içimde hayatla yanıyor.

"Hazır mısın aşkım?"

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum.

Bu gece Kastian'ı serbest bırakıyoruz.

Buraya ilk getirildiğimde güney geçidinden geçiyordum, saraya ve imparatorluk malikânesine giden güzel bir patika vardı. Ancak gizlice girdiğimiz ve kuzey dağlarından geldiğimiz için, güzel bir patika ya da hatta sağlam bir zemin lüksümüz yok.

Wren akıllıdır. Yüksek Mahkeme'nin içini dışını biliyor. Eğer bunun en iyi yol olduğunu söylüyorsa, o zaman herkes lanetlensin, öyle. Saraya bu kadar yaklaştığımıza göre Arulius'un artık uçmasına izin verilmiyor. Parlak altın tüyleriyle bizi kolayca ele verebilir. Bunun en iyi plan olduğunu kabul ediyor ve akşam boyunca yanımda kalıyor.

Elini tuttum. Şaşkınlıkla irkildi. Ona yumuşakça sırtıyorum ve parmakları benimkileri de aynı şefkatle sıkıyor. İkimizin de kalp atışları göğsümü ısıtıyor. Nesbrim'e birlikte giriyoruz. Aynı şekilde ayrılmanız için dua ediyorum.

Kuzey duvarlarına ulaştığımızda planımızı uygulamaya koyuyoruz. Tabii Murph burada olmadığına göre planı biraz değiştirmemiz gerekiyor. Moro ve Wren, Margo ve diğer Hollow'ları bulmak için sarayın batı tarafını alacak, Arulius ve ben ise Kastian'ı bulmak için doğu tarafını alacağız. Ceres ormanın güvenliğindeki buluşma noktasında kalıyor. Wren ve Arulius'un her ikisi de Violet'in sarayı hakkında geniş bilgiye sahipler, çünkü ona yüzlerce yıl hizmet ettiler, bu da bana bunun gerçekleşeceğine dair umut veriyor.

İş. Olmak zorunda.

"Kastian'ı nerede tuttuklarını bildiğinden emin misin?" Wren ve Moro duvarı aşip batı kapılarına doğru gizlice ilerlerken Eostrix'e fısıldıyorum. Bana sinirli bir şekilde kaşlarını kaldırıyor.

"Cidden bilgimi mi sorguluyorsunuz? Violet'e hizmet ederken sahip olduğum *tek* görevi mi?" İkimiz de gerginiz ama sesinde biraz mizah var. Ağzımın bir köşesini kaldırıp omuz silkiyorum. "Sen en kötüsüsün," diye mırıldanıyor şakacı bir şekilde. Elimi daha sıkı kavlıyor ve kalbim de onunla birlikte sıkışıyor.

Duvar boyunca sessizce diğer yöne doğru ilerliyoruz. Arulius'un altın kanatları kendini olabildiğince küçültmek için sıkıca geriye kıvrılmış. Ben de aynısını yapıyorum. Kastian bana temel bilgileri öğretmekte ısrar ettiği için tanrılara şükürler olsun.

Doğu kapıları görüldüğünde, bütün gün beni endişelendiren duygu doruğa ulaşıyor. Ya yakalanırsak ve Kastian'ı kurtaramazsak? Ya ölürssek? Ya Wren ve Moro Margo'yu bulamazsa? Bugün aklımı kurcalayan o kadar çok "*ya olursa*" var ki ve tabii ki tam onları kontrol altına aldığımı düşünürken, hepsi birden hücum ediyor.

Arulius duruyor ve ben onun sağ yanına çömeliyorum, diğer yanımda da duvar var. Bana bakıyor ve sanki bu bana son bakışı olacakmış gibi güzel ametist gözleriyle beni tepeden tırnağa süzüyor. Ben de kendimi aynısını ona yaparken buluyorum, yüzünün her santimini ezberliyorum.

Gözlerimiz buluşuyor ve aramızdaki bağ sayesinde kalbimde acı verici bir çekilme hissediyorum. *Biliyorum, ben de hissediyorum.* Öne doğru düşünüyorum ve elimle kendimi yakalıyorum. Yüzümü buruşturarak Arulius'a bakıyorum.

"İyi misin?" Gözleri genişliyor.

Kendimi sabit çömelme pozisyonuma geri itiyorum ve göğsümü kavriyorum. "Hiçbir şey, sadece odağımı kaybettim," diye yalan söylüyorum. Bana inanmamış gibi bakıyor ama Tanrı'ya şükür daha fazla zorlamıyor. Muhtemelen aynı acı verici zonklamaları onun göğsüne de gönderiyorum... ama bu seferki özellikle ağır ve keskin hissettiriyor. Yeniden odaklanmak için başımı sallıyorum.

Kapıya yaklaşıyoruz. Karşımızdaki kenarda sohbet eden birkaç muhafız var. Taş duvarlar ışıklandırılmamış, yani en azından bizim lehimize *bir şey* var. Arulius bana döndü. "Sen burada kal. Bu muhafızlar muhtemelen saraydan atıldığını henüz bilmiyorlar, bu yüzden ben gidip dikkatlerini dağıtacağım. Onlar geri döndüğünde gizlice geç ve diğer tarafta beni bekle, tamam mı?" Nesbrim'e girmek üzere olduğumuz için kendimi kötü hissederek endişeyle başımı sallıyorum. Gözlerini bana diyor. "Beklemek *zorundasın*. Bana bekleyeceğine söz ver, aşkım."

"Söz veriyorum, Arulius. Orada kayıp bir kedi yavrusu gibi koşturmayacağım." Ona gözlerimi deviriyorum.

Sırıttırıyor, dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve sol tarafımızdaki çalılıkların arasında kayboluyor.

Gece ilerlerken birkaç dakika boyunca nefesimi tutuyorum, sadece muhafızların alçak fısıltıları, geçen her saniyede arttığını hissettiğim yaklaşan kıyametin yavaş kıpırtısını kırıyor. Arulius'un gri ve altın uçlu saçları kapının diğer tarafındaki çalılıkların arasından fırlıyor ve ben kaskatı kesiliyorum. Sanki gece gezintisine çıkmış gibi sinsice dışarı çıkışını izliyorum.

Lütfen bu işe yarasın. Beklentiyle dudağımı ısıriyorum.

Onlara kolayca yaklaştı ve muhafızların ikisi de onu hemen tanıdı ve Eostrix'in tahmin ettiği gibi ellerini kaldırarak selam verdiler. Sessiz bir iç geçirdim. Muhafızlarla sohbet ediyor ve onların tamamen kendisine bakmasını sağlıyor. Işıltılı mor gözlerinin bana kaydığını görüyorum ve hemen harekete geçmem gerektiğini biliyorum.

Işığa doğru ilerlemeye zorlarken bacaklarım titriyor. Kapılar ağır görünümlü iki taş kapı. Yüksek saray malikânesindeki oymaların aynısını taşıyorlar ve ayaklarının dibinde duraksıyorum. İki tanrı kasvetli bir bağ kurma çabasıyla birbirlerine uzanıyor. Taşları inceliyorum. Bunları tek başıma yerinden oynatmamın imkânı yok.

Paniğe kapılıyorum ve Arulius'a korku dolu bir bakış fırlatıyorum. Hareket etmeyi bıraktığımı fark etti ve

Gülümseme daha da gerginleşir.

Lanet olsun, lanet olsun. Soluma bakıyorum ve bana yardım edebilecek hiçbir şey göremiyorum, sonra sağıma bakıyorum ve tüm tanrılara şükürler olsun, sığabileceğim küçük bir drenaj deliği var. Hızla oraya doğru ilerledim ve içeri girdim. Islak ve pis kokulu olmasını bekliyordum ama bu giderleri artık kullanmıyor olmalılar çünkü kuru ve tozlular. Diğer tarafa geçene kadar birkaç dakika ellerim ve dizlerim üzerinde sürünüyorum.

Burası loş. Arulius, mahkemenin doğu tarafının gecekondu ve hapishane bölgesi olduğu konusunda haklıydı. Güney tarafında olduğu gibi süslü, pırıl pırıl binalar ve kulübeler yok. Her şey taştan ve burada hiç asma yetişmiyor. Güneş burada duvarların ötesine ulaşabiliyor mu? Bu düşünceyi aklımdan geçiriyorum.

Arulius beklediğimden daha uzun sürdü. Saatler gibi gelen ama sadece yirmi dakika olabilecek bir süre bekliyorum. Her iki durumda da *çok* uzun. Zamanımı Kastian'ın masmavi gözlerini ve nazik, yumuşak gülümsemesini bir kez daha gördüğümde ona ne söyleyeceğimi düşünerek geçirmeye çalışıyorum. Borvon'un reenkarnasyonu olduğunu biliyor mu? Küçük bir parçam bilmemesini umuyor... Kırmam gereken beklentiler olmasını istemiyorum.

Çılgınca düşüncelerin bana verdiği baş ağrısıyla iç çekiyorum.

Düşünmekle meşgulken arkamda bir *çatırtı* duyuyorum. Omurgama bir ürperti yayılıyor ve arkamdaki karanlık tünele bakmak için dönüyorum.

Karanlık, karanlıktan başka bir şey yok ve diğer taraftan gelen yumuşak bir esinti. Bir şey duyduğumu *biliyorum*. Gözlerimi daha da kısıyorum ve sıçan görünümlü büyük bir yaratık bana doğru geliyor. Nerede olduğumu hatırladığımda neredeyse bir çığlık atacaktım. Elim ağzımı kapatmak için uçuyor ve kanalizasyondan dışarı fırlayıp arnavut kaldırımlı sokakta sessizce koşuyorum.

Birkaç derin nefes alıp gidere bakıyorum. Fare beni takip etme zahmetine girmedi ama şimdi yeni bir sorun var: Açıktaım. *Lanet olsun.*

Bir dizi küfür savuruyorum ve Arulius'un söz verdiğim gibi onu neden beklemediğimi anlaması için dua ediyorum. Arulius'un daha önce Kastian'ı bulacağımızı söylediği yöne doğru dalıp gidiyorum.

Köşeleri dönüp boş sokaklarda ilerlerken taşlar boş ve kasvetli duruyor. Saat çok geç olmalı çünkü kimseyi göremiyorum. Bundan aptalca bir cesaret alarak kenarlara daha uzun süre bakıyor ve yollarda daha yavaş adımlarla ilerliyorum. Uzun, karanlık bir binaya gözüm takılıyor ve bunun bir hapishane olduğuna dair bir sezgiye kapılıyorum, büyüklüğü nedeniyle değil, daha çok pencerelerdeki parmaklıklar ve buradan yayılan umutsuzluk nedeniyle.

Kastian burada. Kemiklerim titriyor ve iliklerim karıncalanıyor. Varlığımın her zerresi gergin ve aynı zamanda onu bir kez daha kucaklama düşüncesiyle coşkuyla dolu.

Arka tarafa doğru dönüyorum. İçeri nasıl gireceğimizi milyonlarca kez konuştuk, ama pencereyi açmak üzereyken, yine de. *Belki de Arulius'u beklemeliyim.* Dudaklarımdan endişeleniyorum ama Kastian pencerenin diğer tarafında olabilir. Tekrar karanlık sokaklara ve taş evlere bakıyorum, hava durgun ve sessiz. Arulius'tan hiçbir iz yok ve burada bulunma riskini göze alamam.

Pencereyi iterek açtım ve içeri süzıldüm. Ayaklarım yere basar basmaz, ezici bir korku ve öfke hissi göğsüme çarpıyor. Ağır, hem de çok ağır. Ve Arulius'un söz verdiğim yerde olmadığını anladığımı biliyorum. Öfkesi içime korku salıyor. Yankılarıyla daha sonra yüzleşmek zorunda kalacağım.

Hissettiklerimden sıyrılıp etrafıma bakıyorum. Oda karanlık. Yıllardır kullanılmadığı için içerideki toz ve küf kokusunu alabiliyorum. Köşedeki kapı sadece altından sızan düşük ışık sayesinde görülebiliyor.

Kapıyı yavaşça itip açıyorum ve koridorların her birine bakıyorum, tıpkı şu anda mahkemenin geri kalanı gibi gri ve karanlık. Neredeyse *çok* sessiz. İçimdeki kötü hissi bastırıp ilerlemeye devam ediyorum. Her kapıda durup dikkatle içeri bakıyorum. Parmaklıklar kalın ve soğuk, her hücrede eşit derecede soğuk mahkûmlar var.

Bu kadar geç olduğu ve bu kadar sessiz kaldığım için şükrediyorum, çünkü aksi takdirde bu mahkûmların her biri uyanık olabilir ve bana bağırabilirdi.

Birinci kattaki bütün kafesleri kontrol ediyorum ama Kastian burada değil. Aramamın yarısında karanlık ve kasvetli bir merdiven boşluğundan geçiyorum ve muhtemelen yukarıda değil de yeraltında tutulacağına karar veriyorum.

Aşağı inen beşinci basamağın altında dans ediyor gibi görünen gölgelere bakıyorum. Midem bulanıyor ve kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Korkumu yutuyorum ve her adımı geniş gözlerle atıyorum. Karanlığa doğru gidiyorum.

En alt kat, deneyimlemek istediğim umutsuzluğun fiziksel olarak vücut bulmasına en yakın yer. Duvarlardan siyah çamur sızıyor. Taşlardan kopan çatlaklar zaman zaman ayaklarımı uzatıyor ve zeminler kim bilir ne zamandır bakım görmemiş. Havadaki nem ciğerlerimi yakıyor. Gömleğimle burnumu kapatıyorum ama bir faydası olmuyor.

Sonunda bir hücreye rastlıyorum ve dikkatlice içeri bakıyorum. Arka duvarın dibinde oturan bir mahkûm var. Uyanık ve varlığımın farkında. İrkildim. *Belki yürümeye devam edebilirim ve o da bir şey söylemez.*

Doğrudum ve önden yürümeye başladım. "Burada ne yapıyorsun?" Sesi alçak ve keskin. Sağ ayağımın üzerinde donup kalıyorum ve tereddütle tekrar hücreye dönüyorum.

Başımı dik tutmaya çalışıyorum. Bağırıyor ya da bağırıyor. Bu hâlâ iyi olabilir. "Ben... Ben sadece bir kova bulmaya geldim... Evet, Komutan'ın bir kovaya ihtiyacı var-tanrım, üst kat berbat durumda." Belki de şimdiye kadar söylediğim en kötü yalandı. Çabalarımдан utanıyorum.

Mahkûm öne doğru eğiliyor. Başının sol tarafından aşağıya doğru örülmüş uzun kahverengi saçlarını görebiliyorum ve sarı gözleri loş ışıktaki parlıyor. Benden daha yaşlı ve bir mahkuma göre çok çekici. "Tanrım, bu korkunçtu." Dudaklarının arasından geçen bir gülümsemeyi seçebiliyorum. "Burada gerçekten ne yapıyorsun ufaklık?"

Gerginim. Yine, en azından varlığımı belli etmedi. Gerçeğin ne zararı olabilir ki? Kastian'ı bulmama bile yardım edebilir.

İçimi çektim. "Arkadaşımı bulmaya çalışıyorum... Birkaç hafta önce kaçırıldı."

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemiyor ve ben neredeyse yürümeye devam ediyorum. "Eostrix için buradasınız." Kadın sormuyor, açıkça belirtiyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum.

"Hmm. Şey, o en sonda. Dikkatli olsan iyi olur ufaklık. Buraya bu kadar zahmetsizce girmenin bir sebebi var. Gece bekçimin bu gece gelmemesinin de aynı sebepten olduğunu varsayıyorum." Sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve uyarısı kulaklarımda uğursuzca çınlıyor.

Geldiğimizi biliyorlardı. Garip bir şekilde sessiz görüldüğünü biliyordum. Her şey çok kolay oldu. "Teşekkür ederim..."

"Nox."

"Teşekkür ederim, Nox." Başımı ona doğru eğiyorum ve aceleyle koridorda ilerliyorum. Eğer bu bir tuzaksa elimi çabuk tutmalıyım. Kastian'ı serbest bırakabilirsem şansım çok daha yüksek. Hâlâ kaçabiliriz, sadece dikkatli olmamız gerek.

Koridorun sonundaki kapı, tıpkı arkamdaki diğerleri gibi parmaklıklardan yapılmış. İçeri bakıyorum. Bu oda daha büyük ve içerideki mahkûm en arkada duruyor. Silüetini zar zor seçebiliyorum ve tahmin edecek zamanım yok. Dudağımı ısırarak kendimi konuşmaya zorluyorum. "Kastian?"

Cevap yok.

"Kastian," diye tıslıyorum biraz daha yüksek sesle. Ellerim parmaklıklara doğru uçuyor ve geriye doğru düşüyorum, kıcımın üzerine iniyorum ve nefesim kesiliyor. Bir çığlık boğazımda düğümleniyor. "Kim-"

Tanıdık beyaz saç dalgası tarafından durduruldum, ışıldayan mavi gözler benimkini öyle sıyırdı ki

Çaresizce. Kalbim kırılıyor, pencereden fırlatılan bir kavanoz gibi, parçaları tekrar bir araya getirmenin hiçbir yolu kalmayana kadar dünyanın dört bir yanına dağılıyor. Önümdeki hasarlı Kastian'a bakarken kırıldım. Çok yaralı ve morarmış. Solgun teninde haftalarca süren işkencenin izleri parlıyor. Gözleri çökmüş ve dudakları şişmiş.

Suçluluk duygusunun sıcaklığıyla gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. Onun burada olması benim hatam. Onu geride bıraktım. Öldüğünü düşünmeme rağmen, yine de onu geride bıraktım. Parmaklıklara doğru süründüm. Kastian beni selamlamak için ıslak, küflü zemine yığılıyor, gözyaşları morarmış, güzel yüzünden aşağı süzülüyor.

"Elo-Elodie." diye mırıldanıyor. O kadar acı verici ki irkiliyor ve gözlerini kapatıyor. Titriyorum, kendim için korktuğumdan değil ama *birinin* Kastian'a bu şekilde zarar verebileceği için öfke duyuyorum. Gecenin nazik ve şefkatli Eostrix'i. Ölüm Tanrısı ve uyuyan şeylerin koruyucusu. Yanan öfke şimdi gözyaşlarımı körüklüyor ve dişlerimi sıkıca birbirine kenetliyorum.

Onu öldüreceğim. Onun acısını anladığımı sanıyordum. Bildiğimi sanıyordum... ama *bu*. O saf bir şeytan.

Bu dünyayı daha fazla rahatsız etmesine gerek olmayan kötülük.

"Kastian." Elimi parmaklıkların arasından usulca yanağına bastırıyorum. Avucuma doğru eğiliyor, yanakları çökmüş ve solgun. "Çok üzgünüm, Kastian." Zayıfça gülümsüyor.

"Senin... hatan değil." Ses telleri törpülendi ve beni tekrar ürpertti.

Kolumu yukarı çekip bileğimi ağzına tutuyorum. "Al, iç. Buradan hemen çıkmamız gerek." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve umutla parlıyor. Dişleri etime batarken irkiliyorum ama yüzündeki morluklar ve şişlikler sanki başından beri sadece boyaymış gibi kaybolunca rahatlıyorum. Derin bir iç çekiyorum ve teselli buluyorum.

Bileğimi bırakıyor ve kirli koluyla ağzını siliyor. Kaşları birbirine çarpıyor ve bana kasvetli bir ifadeyle bakıyor. Az önce bağlanmış kanın tadına bakabileceğinden endişe ettiğim için boğazımda bir düğüm oluşuyor. Arulius'a sormalıydım...

Kastian mırıldanıyor, "Sana bir şey söylemem gerek, Elodie."

"Ne?" Ayağa kalkıp kapıyı açmaya çalışırken sordum. Kilitli tabii ki.

Tereddüt ediyor. "Hatırlıyor musun?"

Duraksıyorum, ne sorduğunu bildiğim için tüylerim diken diken oluyor. "Ben... Ben Talia değilim." Yine de gülümsüyor, nostaljik bir şekilde başını sallıyor ve cevabımı kabul ediyor.

"Parmaklıkları kırabilir misin?" diye fısıldıyor, sesi hatırladığım o tanıdık yumuşaklığa geri dönüyor. "Deneyeceğim." Kaşlarımı çatıyorum. *Onları kırmak zorundayım.* Auramı ellerime odakladığımda, tanıdık bir

Arkamdan gelen ses ensemdeki tüm tüyleri diken diken ediyor.

"Elodie, aşkım, sana *beklemen*i söyledığımı sanıyordum," diye hırlıyor Arulius. Mor gözleri, ayak sesleri bize yaklaşırken kasvetin içinde görünen tek parçası.

"Arulius! Çok özür dilerim, bir fare tarafından kovalandım." Cazibemle onu ikna etmeye çalışarak ona bakıyorum. Kollarını kavuşturuyor, belli ki benden etkilenmemiş. Daha önce hissettiğim o ağır yük

Kapı göğsüme baskı yapıyor ve irkilmeme neden oluyor. Görmezden gelmeye çalışıyorum. "Acele et, bu kapıyı açmamız lazım." Kapıyı kırması için yolundan çekiliyorum. Bir an için, sadece bir an için, bana bakıyor ve en küçük bir saniye için içimde bir düşünce titreşiyor.

Ya kapıyı açmazsa?

Bana kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten çok zalimsin, biliyor musun?" Elini altın bir aurayla kaplıyor ve kapıya doğru savuruyor. Menteşeler temiz bir kesikle kırılıyor ve kapı öne doğru düşüyor, yere çarpıyor ve titreşimlerle kemiklerimi sarsıyor. Rahat bir nefes alıyorum ve bunu yapmayacağını düşündüğüm için biraz pişmanlık duyuyorum.

Ona gülümsedim. "Teşekkür ederim. Ve... tekrar özür dilerim." Gözlerini deviriyor. Hücreye atlıyorum ve Kastian'ı tüm gücümle kucaklıyorum. "İyi olduğun için çok mutluyum. Seni çok özledim," diye mırıldanıyorum, yüzümü omzuna gömüyorum.

Soğuk kolları beni sıkıca sarıyor. "Ben de seni özledim," diye fısıldıyor. Arulius'un boğazının temizlendiğini duyana kadar birkaç dakika böyle sessiz bir kucaklaşmayla kalıyoruz. İkimiz de geri çekilip ona bakıyoruz.

"Hadi gidelim. Wren ve Moro ile buluşmamız gerek." Arulius nemli duvarlara bakarken altın kanatlarını sırtına doğru geriyor. "Siz ikiniz sonra sarılabilirsiniz." Sesi her zamanki mesafesini koruyor ama göğsümde zonklayan kıskançlığın tadını hissedebiliyorum.

Bir sızı kalbimi yakıyor. Hollow Grove'daki saldırıdan bu yana olan her şeyi Kastian'a nasıl anlatacağımdan emin değilim... Şimdi bunu düşünmenin kesinlikle zamanı değil. Başımı sallıyorum ve Kastian'ın hücreden çıkmasına yardım ediyorum. Kanım yaralarının çoğunu iyileştirmiş olsa da, hâlâ çok zayıf. Bu haftalarda onu aç bırakmış olmalılar. Bu zalimlik ağzımda korkunç bir tat bırakıyor. Tekrar ağlamak istiyorum ama yeniden bir araya geldiğimize sevinmekten çok daha önemli işlerimiz olduğunu biliyorum.

Arulius'u geldiğim yoldan, pencereden geri takip ediyoruz. Ben kolayca geçiyorum ama Arulius ve Kastian büyük kanatları yüzünden biraz zorlanıyorlar. Sokaklar hâlâ nispeten sessiz ve Nox'un sözleri kulaklarımda çınlıyor. *Dikkatli olsan iyi olur ufaklık. Buraya bu kadar zahmetsizce sızmanın bir sebebi*

var. Gece muhafızlarımın bu gece gelmemesinin de aynı sebepten olduğunu varsayıyorum.

Kastian elimizde olduğuna göre fark etmez. Wren ve Moro da şimdiye kadar Margo'yu almış olmalıydı.

Bu düşünceyle kalbim yumuşak bir rüzgârda savrulan bir yaprak gibi çırpınıyor. Yumuşak tüyleri, derin bakışları ve sevgi dolu kalbi. Onunla birlikte olacağım ve bu yeterince yakın olamaz. Bunu ne kadar uzun zamandır bekliyordum... Ne kadar uzun zamandır özlem duyuyordum.

Arulius ve Kastian taş kapıları zahmetsizce ve sessiz bir birliktelikle itebiliyorlar. Doğu kapısı açılıyor ve muhafızlar bizim Arulius'la birlikte sadece vatandaşlar olduğumuz izlenimine kapılıyor. Onları kandırmak için uydurduğu masalı anlayamıyorum, ama işe yaradı ve yorgun zihnim onun hilelerini hayal edecek hayal gücüne sahip değil.

Kapılardan, çalılıkların arasından duvarı takip ederek duvarın kuzeyindeki buluşma noktamıza geri dönüyoruz. Duvardan fersahlarca uzaktaki ağaçlık alana ulaşana kadar tek bir kelime bile etmiyoruz. Ceres bizi bekliyor ve dönüşümüz için mutlulukla kuyruğunu sallıyor. Üçümüz tedirgin bir şekilde bekliyoruz ve bir saatten daha uzun bir süre boyunca boş boş sohbet ediyoruz. Wren ve Moro hâlâ ortalıkta görünmüyor.

"Doğru olmayan bir şeyler var." Arulius gece gökyüzüne bakarak burnunu kırıştırdı. Yıldızlar hâlâ dört hilal şeklindeki ayın arasında parlıyor ama şafak doğudaki tepeleri sarıyor.

Zamanları tükeniyor.

Altın Eostrix'e endişeyle bakıyorum. "Ne yapacağız?" Devrilmiş bir kütüğe yaslanmış olan Kastian'a bakıyorum. Güzel abanoz boynuzları gökyüzüne doğru dönmüş, sık nefesler alıyor. Teni solgun ve terden boncuk boncuk olmuş, tenini nemli yapıyor ve yaralarının hâlâ canını yaktığını biliyorum.

"Emin değilim ama seçeneklerimiz tükeniyor. Eğer yakalanmışlarsa..."

"Hayır, yakalanmadılar," diye tersliyorum. Arulius ses tonuma kaşlarını kaldırdı. "Yakalanmış olamazlar. Wren çok zeki ve Moro da bilge. Burada olacaklar." Tepeden saraya bakarken ellerimi sıkıyorum.

Arulius sataşmalarıyla beni zorlamaya çalışmıyor. Muhtemelen o da benim kadar yorgun ve güneş ışınları kulübelerin ve kulelerin tepelerinde şekilleniyor. Varlığımın her zerresi sıcak ışığı görünce endişeyle doluyor. Aşağıda, tarlalar boş duruyor. Wren yok. Moro yok.

Hayır Margo.

Güneş ışınları bana vurduğunda, ilerlemeye başlıyorum. Bir an bile daha fazla bekleyemeyiz. Kesinlikle yanlış giden bir şeyler var ve beklediğimiz her saniye onların tehlikede olabileceği bir saniye daha demek.

"Elodie." Kastian elini benimkine doluyor ve hızlı hareketi beni ürkütüyor. Ateş kaburgalarımın kadar uzanıyor ve dişleri sıkıca kenetlenmiş olan Arulius'a bakıyorum. Ametist gözleri Kastian'ın bana dokunduğu noktada yanıyor.

Kastian'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Beni durdurmaya çalışmıyor ama niyetimi anladığından emin olmam gerekiyor. "Geri dönüp onları alacağım. Violet'in tuzağına düşmelerine izin veremeyiz." Onun adı dudaklarımdan dökülürken içim sızladı. Ona tüm benliğimle kızıyorum.

Kastian kararlılıkla elimi daha sıkı kavıyor. "Seninle geliyorum," diyor sertçe, mavi gözleri öfkeli ve gücü ona geri dönmüş gibi görünüyor. Dudaklarımdan bir gülümseme geçiyor. Bu haldeyken bile yanımda duracak ve savaşacak. Arkadaşlarımız için.

Arulius bir iç çeker. "Siz ikiniz benim ölümüm olacaksınız. Tanrılar." Adımları arkamızdan geliyor. Ceres bir homurtu çıkarıyor ve yanımda yürüyor. Şafak sökerken güneş yüzümüze vuruyor. Tepeden aşağı batı duvarına doğru yürürken her birimiz kanatlarımızı geriyoruz.

Dördümüzün bu tepeden aşağı inerken nasıl göründüğümüzü hayal etmeye çalışıyorum, altın zırhımız ve Kastian'ın abanoz kıyafetleri. Hiç bizim gibi aynı anda saldıran üç Eostrix'e olmuş muydu? Ceres arkamızda cesur adımlarla ilerlerken, bir de Çam Kovuğu, diye not ediyorum. Oldukça zorlu bir ekibiz ve bir Nesbrim askeri olsaydım bizimle uğraşmak istemezdim.

Bu sefer farklı olacak. Olmak zorunda.

Çalılıarın arasına gizlice girmeye çalışarak zaman kaybetmeyiz. Sinsi ve sessiz olma zamanı geçti. Artık şansa ve iş başa düşerse bir askeri ne kadar çabuk alt edebileceğimize güvenmek zorundayız.

Duvarı oluşturan taşlar tamamen pürüzsüz, Yarin'ın en temiz dağlarından mükemmel bir şekilde kesilmiş. Orman, kuzey duvarının yakınında, temiz kesilmiş taşlar boyunca geriye doğru daralıyor. Siperimiz yok. Tamamen açıktayız ve savunmasızız.

Gizli ve hızlı hareket ediyoruz. Arulius önden gidiyor, onu Kastian takip ediyor, sonra da ben. Arulius'un kaslarının katıksız bir sağlamlıkla gerilmesini ve bağlanmasını izliyorum. Vücudu savaş ve dövüş için yaratılmış. Ruhuma bakmak için bana dönene kadar onun formuna aval aval baktığımı fark etmiyorum. Ametist gözleri bana parıldıyor ve birkaç gece önce onunla bağ kurmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum... Düşünceleri zihnimden uzaklaştırıyorum. Şu anda elimdeki görev dışında başka bir şey düşünmeme izin veremem.

Arkadaşlarımızı kurtarın.

Çorak arazide birkaç dakika daha ölü gibi koştuktan sonra batı kapısı göründü ama Arulius yavaşladı. Duruyor ve bize de aynısını yapmamızı işaret ediyor. Altın kanatları sıkıca arkasına kıvrılmış. Ben de onu taklit ediyorum ve kanatlarımı sırtıma yaklaşıtıyorum.

"Sorun nedir?" Kastian mırıldanır.

Yanına çömelıyorum ve başımı sallıyorum. "Bilmiyorum." Etrafıma bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. "Arulius, neden durduk?"

Bana bakmak için kıpırdamıyor, kısa bir cevap bile vermiyor. Bu, midemdeki karanlık çukurdan bir duygu kuyusunun yukarı çıkmasına neden oluyor. Murph sonunu getirmeden hemen önce Wren'in de aynı şeyi yaptığını hatırlıyorum... İleriye baktığı yere doğru bakışlarını takip etmeye çalışıyorum ama boş alanda hiçbir ipucu bulamıyorum.

"Dövüşmeye hazır ol," diye fısıldıyor sonunda altın Eostrix, aura bıçaklarını çıkararak.

İrkildim. "Ne?"

"Geliyorlar, hazır olun!" Tanıdık bir yaratığın kılıcını savurmasıyla görünmez bir perde kalkarken son kısmı haykırıyor. Bir kılıç, daha önce Kastian'da gördüğüm gibi Arulius'a doğru sallanıyor.

Kol.

"Arulius!" Çığlık atıyorum. Kastian'ın o gün olduğundan daha çevik. Altın Eostrix yoldan sıyrılıyor ve Kol'u gafil avlayan bir aura yayı gönderiyor. Üç boynuzlu yaratık, kopan kolu gövdesine kan sıçratırken feryat ediyor.

Artık boş ve uçsuz bucaksız olmayan alanı inceliyorum. Hayır, şimdi onları taşıyan yaratıkların zırhları ve silahlarıyla dolu. Dreadiuslar, Selviler, Eostrixler, Yosun Serçeleri ve aklımın alamayacağı kadar küçük yaratıklar. Hepsi Violet için savaşmak üzere burada. Ama gözlerim orada durmuyor, aradığım şeyi bulana kadar aramaya devam ediyorum.

Orada. Moro ve Wren, asker yığınının ortasında bağlanmış ve ağızları tıkanmıştır. Wren'in saçları yoğun sabah esintisiyle dağılmış, koyu renk gözleri dehşetle bulutlanmış. Moro daha sakın ama çok daha umutsuz görünüyor, sanki içindeki mücadele bitmiş gibi. Her ikisinin de kıyafetleri samimi bir kavgadan yırtılmış ve parçalanmış. Moro'nun gözlerinden biri morarmış ve şişmiş. Diğer gümüş rengi gözleri ise üzerimize düşüyor.

Kaçın, dediğini duyabiliyorum. Çünkü önümüzdeki yüzlerce askerle başa çıkmamızın hiçbir yolu yok.

Sonra gözüm başka bir şeye takıldı. *Bir* başkasına. Kalbim boşluğumdaki karanlık bir çukura düşüyor. Siyah saçları kıpkırmızı savaş üniformasının üzerinde öfkeyle dalgalanıyor. Fildişi parantezler boğazını ve göğüs plakasını kaplıyor. Kırmızı gözleri üzerime dikilmiş ve dünyanın ağırlığını onların altında hissediyorum.

Korkunç. Boğucu. Nefret.

"Violet burada," diye mırıldanıyorum, her şeyden çok kendime, çünkü Kastian zaten sağımda beş askerle daha savaşıyor. Arulius ise solumda Kol ile savaşıyor. Gözlerimi onun eğilen bakışlarından ayıramıyorum. "O burada... benim için burada."

Sıcak sıvı sağ taraftan yanağıma çarpıyor. Kastian Yosun Serçelerinden birini öldürüyor. Hemen ölmüyorlar, çünkü ardından gelen bağırışlar ve acı dolu feryatlar yanağımdan sildiğim kandan daha kötü.

Bir şey, bir şey yapmalıyım. Normalde yaptığım gibi odaklanmak için gözlerimi kapatmaya cesaret edemiyorum, onun yerine Violet'in şimdiye kadar gördüğüm en büyük Pine Hollow'dan inişini izliyorum. Uçucu, siyah bir hayalet. Öfke ve nefret dolu kırmızı gözlerini onunla paylaşıyor. Boynu ve bilekleri yarı saydam boşluklardan oluşuyor, koyu renkli tüylerin yerine altın rengi damlıyor, sanki vücudundaki ışık eklemleri bir arada tutuyormuş gibi. Bu bir gece yarattığı. Öfkeli dileklerin yarattığı, tıpkı bana doğru yürüyen Violet gibi. Wren ve Moro'yu önlerinde diz çökmüş halde tutan muhafızları iterek geçiyor.

Elime bakıyorum ve Arulius'un haftalar süren eğitimimizde bana öğrettiği şık bir numara olan altın auralı bir kılıcı çoktan avucumun içinde bulduğuma seviniyorum. Askerlerini öldürmeye devam ederken Arulius'a ters ters bakarken bakışlarındaki titreşimi görebiliyorum. Eğer daha önce bilmediyse, altın savaşçısının ona birden fazla şekilde ihanet ettiğini artık biliyor olmalı. Bu beni sevindiriyor, çünkü başka kimsenin bu kaltağa gazaptan başka bir şey hissettirebileceğinden emin değilim.

Sol tarafımda başıboş bir asker üzerime atlıyor ve ben de kolumu körü körüne yaratığa saplıyorum, sanırım Vernovian Dikenini nedeniyle bir Selvi ve yayımla birlikte kanı gökyüzüne saçılıyor. Glades içinde pratik yapmamız gereken tek şey ağaçlar ve ölü şeylerdi. Peki auramın zavallı yaratığın bedenini dümdüz yaracağını nereden bilebilirdim? Askerin gözleri kafatasının içine yuvarlanırken midem bulanıyor. Daha önce hiç bu kadar yakından öldürmemiştim ve en çılgın hayallerimde bile bunu yapmak zorunda kalacağımı düşünmemiştim, ama tanrılar kahretsin. İşte buradayım.

Kan aura bıçağının üzerinde duramaz; fiziksel şeyler basitçe içinden geçer. En azından bir parçam sıcak, kıpkırmızı sıvıyla kaplı olmadığı için şükrediyorum.

"Yaşam ve Yeniden Doğuş Tanrıçası. *Şafak* Tanrıçası. Bir ilahi varlığa göre ölümü bu kadar kolay dağıtıyorsun," diye tıslıyor Violet. Onu vurma mesafesinde bulmak için dönüyorum. Dişlerimi sıkıyorum ve aura kılıcımı sıkıca kavriyorum. O kadar yakın ki gözlerindeki korkuyu görebiliyorum. Tenindeki lavanta kokusunu alabiliyorum. Elbette ölmemi istiyor ama ilk saldıran ben olmayacağım. Violet'i sırf öldürmek için öldürmek *istemiyorum*. O hâlâ bir insan. Talia olmadığımı anlayabilirse, gerçekten değilim, ben Elodie'yim. Sahip olduğu bu aptalca kin, ben olmayan biri için. Uzun zaman önce öldürdüğü biri için.

Kılıcımı ona doğrultuyorum. "Violet, ben-"

"Kapa çeneni!" Keskin dişlerini gösteriyor. "Buraya seninle konuşmaya gelmedim, seni aşağılık fahişe. *Asla* konuşmayacağım. seni affetmeyeceğim. Asla." Saldırdı.

Sendeleyerek geri döndüm. Beni dinlemek bile istemiyor. "Ben o değilim! Ben Talia değilim. Sana karşı bir kinim yok!" Tükürüğüm çenemden aşağı düşerken bağırıyorum. Eğer Moro ve Wren'in gitmesine izin verseydi... Kastian için onu affedebilirdim... Murph için. Artık hiçbir insan ya da yaratık ölmek zorunda değil. Violet kırmızı gözlerini kısıyor ve bana kötü niyetle bakıyor.

"Tabii ki biliyorsun... Bekle... Bilmiyor musun?" Gülümsemesi o kadar hınzır ki tüylerim diken diken oluyor. *Neyi bilmiyorum?* İki yanımdaki Kastian ve Arulius'a bakıyorum. Kavga yavaşlıyor, daha fazla göz Violet ve benim yüzleşmemize odaklanmaya başlıyor. Kalbim daha önce olduğu gibi çarpıyor... Yine kan bağı mı? Göğsüm acı ve ıstırapla dolup taşıyor. Arulius'un ametist ışığıyla karşılaşıyorum.

Gözler ve korku normalde çok parlak olan kısımları doldurur.

Bilmediğim ne var? Belli ki benim bilmediğim bir şey biliyorlar.

Violet'in dudakları biraz aralanıyor ve sırtışı daha da kıvrılıyor. "Ah, her şeyi bir araya getiriyorsun, sevgilim." Ne kadar hızlı ve güçlü olduğunu fark etmiyorum. Ta ki aura bıçağı yüzüme birkaç santim yaklaşana kadar.

Margo.

Adı zihnimde uçuşuyor ve Ceres'in beyaz kürkü gözlerimin önünde parlayarak beni geriye savuruyor ve Violet'in ayağını kaybetmesine neden oluyor. Kudretli Çam Kovuğu aramızdaki zemine iniyor ve ayaklarının altındaki toprağın titremesine neden oluyor.

Dirseklerimin üzerinde Ceres'e bakarken gözlerim açılıyor. Bana ıssız gözlerle bakıyor, sıcaklıkla dolu ve... ve...

Margo.

"Margo?" Fısıldıyorum. Gözleri sanki *evet, buradayım* der gibi parlıyor. Bunca zamandır ve ben bunu bilmiyordum bile. Gözlerim Moro'nunkilerle buluşuyor ve o da gözyaşlarıyla başını sallıyor. Bunca zamandır onu benden bile saklıyordu. Onu güvende tutmak için miydi?

"Margo." Sesim duygusallıktan titriyor.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. Bu neden bu kadar tanıdık geliyor? Neden... neden Margo'nun beni daha önce de böyle koruduğunu hissediyorum... acıyı ve üzüntüyü bilerek gözlerini gölgeleyerek.

Arulius'un figürü arkasında belirdiğinde, her şey bir araya geliyor. Görüntü, unuttuğum şeyin mükemmel, korkunç bir yeniden canlandırmasıydı. Yanlışlıkla geride bıraktığım bir parçam.

Margo.

Kızgın bir tanrı.

Ve ellerinde bıçaklarla büyülenmiş ailem.

"Margo. Bunu duyuyor musun?" Fısıldadım.

Bir hışırtı sesi beni yaz için yaptığım derme çatma yataktan uyandırdı. aylar. Ormana yakın olmayı sevdiğim için yatağı kulübemde tutmaya karar vermiştim. Bir çağrı gibi. Asla uzaklaşmak istemedim. Margo her gece benimle kalır, yatağımın kenarını korur ve ayaklarımı sıcak tutardı.

Margo ayağa kalktı ve boğazından derin bir hırıltı çıktı. Dudağını kaldırdı, ki bu garipti. Asla dişlerini göstermezdi... asla.

Sesler tekrar geldi, bu sefer daha yüksek sesle. Daha aç, sanki susturma eylemi olarak sadece bizimle tatmin olacaklarmış gibi. Tüylerim diken diken oldu ve pencereden dışarı bakmak için doğruldum. Dışarısı hâlâ zifiri karanlıktı. Saat gece ikiyi geçmiş olamazdı.

"Alo?" Fısıldadım, herhangi bir cevap almak istediğimden tam olarak emin değildim ama uykuya geri dönmek de bir seçenek değildi. Yanıt gelmeyince pencere pervazının üstünden bakmanın güvenli olacağını düşündüm. Burnumu çerçevenin kenarına dayadım.

İki çift göz bana dikilmişti. Kanımın donduğunu hissettim. Daha da soğudu ve olması gerekenden daha yavaş atmaya başladı. Gözleri ölüydü, tıpkı bir çanağın dibindeki balık gibi, unutulmaya doğru sallanıyor ve sığ, sulu mezarının ötesindeki büyük hiçliğe bakıyordu.

"Anne? Baba?" Kelimeleri söyledim ama tanrım, onları kastetmemiştim. Gecenin içindeki bu iki insanın annem ve babam olmasına imkân yoktu. Olamazlardı. Yüz hatları bomboştı. Korkutucu... ve ifadesiz. Ama annemin saçları daha önce yaptığı gibi sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve kahverengi gözleri korkunç bir şekilde benimkilere bakıyordu. Babamın kısa kahverengi saçları ay ışığının gölgeleriyle buluşuyordu ve yuvarlak gözlükleri parıltıyı mükemmel bir şekilde yakaladığı için ela gözlerini göremiyordum.

Çenem gerildi ve Margo bir hırıltının daha boğazından kaçmasına izin verdi. Ne haltlar dönüyordu?

"Aşkım," diye mırıldandı anneme benzeyen kadın, "Kapıyı aç aşkım." Sesinde hiçbir duygu yoktu, sadece boş bir kabuğun içi boş yankıları vardı. Kalbim bir davul gibi kaburgalarımın çarpıyordu. Bu vuruş, aptal kaltağın koşup yardım getirmesi gereken bir gerilim filmindeki korku doruk noktası gibiydi.

Bendim. Ben aptal bir kaltaktım.

İki korkunç insan korkunç gülümsemeleriyle pencereden içeri bakarken tek yapabildiğim "Margo..." demek oldu. Sadece bir çıkış vardı ve onlar çoktan kolu deniyorlardı. Ne yapmam gerekiyordu? Köpeğimle birlikte küçük bir kulübede sıkışıp kalmıştım. Hiçbir çıkış yolu yoktu. Eğer kaçmazsam... eğer kaçmazsam... kesinlikle içeri girmenin bir yolunu bulacaklardı.

Ölür müyüz?

Hayır. Hayır, bu aptalcaydı. Biz ölmeyeceğiz. Ölmek başımıza gelebilecek bir şey değildi. Düşüncelerimi düzelttim. Ama kaçmamız gerekiyordu.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından, aileme benzeyen iki kişi nihayet ayrıldı. Pencereden dışarı bakmadan önce on, yirmi, belki de otuz dakika bekledim. Onlardan geriye kalan tek iz pervazdaki yalnız bir el iziydi. Margo hırlamayı kesmişti ve ortalık temiz görünüyordu. Tek şansımız vardı ve ben doğruca İhtiyar Bruno'nun kulübesine koşacaktım.

Mandalı çevirip kapıyı hızla açtım ve kapı açılır açılmaz sürgüyü çektim. Margo peşimdeydi. Bir kez bile arkama bakmadım, çünkü hâlâ orada saldırmak ya da kovalamak için bekleyip beklemediklerini bilmek istemiyordum.

Sadece koştum.

Çiğerlerim yanana ve içimi bıçaklayana kadar koştum. Margo yanımda nefes nefese kalmıştı. Bu tempoyu sonsuza dek sürdüremezdik ama Bruno'nun kulübesine varmak üzereydik ve yumruklarımı onun kıymıklı kapısına çarpmadan önce yavaşlarsam lanetlenirdim. Ve ben de öyle yaptım.

"Bruno!" Bağırdım, bir ışık yanana ve endişeli yaşlı bir adam kapıyı açana kadar yumruklarımı kapısına savurdum. Gözleri şokla doluydu. Onu suçlamadım. Ormanda çarpışmaktan ve bir ya da iki kez düşmekten her tarafım kesilmişti, sadece yuvarlandım ve sonra ölü koşuya geri döndüm. Gözleri hemen ayakkabısız ayaklarıma kaydı ve zor nefes alış verişlerimiz bizi sorgusuz sualsiz hızla içeri almasını sağladı.

"Aman Tanrım, Elodie! Ne oldu?" diye sordu endişeyle, bana bir bardak su doldurmak için mutfığa doğru topallayarak. O kadar küçük ve çelimsiz bir ihtiyardı ki. Benim gibi orman sevgisine sahip, iyi kalpli biriydi.

"M... M-Anne ve... ve D-D-Baba, onlar... o-" Kendimi sakinleştirdim ve derin bir nefes aldım. Bruno'nun endişeli gözleri, elindeki su bardağını masaya bırakıp ön kapıya bakarken bana döndü. Biliyordu. Bir şeyden kaçtığımı biliyordu.

"Annenle baban ne?" dedi ihtiyatla, hâlâ ön kapıya bakıyordu.

"Kendileri değiller," diye başardım. "Onlar... kapımdaydılar... sadece beni izliyorlardı ve içeri girmeye çalışıyorlardı. Kendileri değillerdi." Benden öteye bakan boş, buğulu gözlerini düşündükçe ürperdim.

Gözleri mide bulandırıcı bir korkuyla açıldı. "Onlar ormanın elinde," diye mırıldandı, o kadar sessizdi ki neredeyse duymuyordum. "Orman onları almaya geldi." Sesi acımasızca kulaklarımdan süzüldü. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar daha az yaşlı görünüyordu, çünkü aradaki boşlukları korku dolduruyordu.

İhtiyar Bruno ne diyordu? Çılgın bir yaşlı adamdan ne bekleyebilirdim ki? Her zaman ormandan ve ormanı yöneten tanrılardan bahsederdi. Bizim anlayamayacağımız ruhlar ve yaratıklar derdi.

"Bruno?" Tereddüt ettim. Bana vahşi gözlerle baktı ve irkilerek yerime çekilmeme neden oldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Benim çılgın bir ihtiyar olduğumu düşündüğünü biliyorum ama beni dinle Elodie. Bahsettiğim yaratıklar gerçek. Tehlikeliler."

Ayağa kalktı ve topallayarak odasına gitti, elinde bir ayakkabı kutusuyla döndü. Bana uzattı ve başıyla onayladı.

Açmam için. Ben de açtım. İçinde küçük bir hançer vardı. Bıçağı altındı ve üzerine semboller kazınmıştı; kabzası ise abanoz rengindeydi ve kabzasında yeşil bir mücevher vardı. Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Kendini korumalısın Elodie," diye fısıldadı Bruno, gözleri şimdi duvarları arıyordu. Harika, yaşlı adama kendini kaybettirdim.

"Bay Bruno, bunu kimsenin üzerinde kullanamam. Polisi aramalıyız. En azından gelip ailemin evini kontrol etsinler." Döndüm ve duvarda bir yerlerde bir telefon aramaya çalıştım. Şansım yoktu. Telefonu var mıydı ki? Endişe içimi kemirdi ve yanağımı ısırdım.

"Korumalısın-" diye mırıldanmayı başardıktan sonra boğazına bir bıçak saplandı, bıçak çenesinin hemen altından çıkıntı yaptı. Gürül gürül akan kan dudaklarına sıçradı.

"Elodie. İşte buradasın, aşkım."

Duyularımı bulanıklaştıran kan dondurucu bir çığlık attım. Margo hırladı ve hınzırca havladı, Yaşlı Adam Bruno'nun bedeni sehpaye çarptı ve sessizliğe gömülmeden önce birkaç kısa hırıltı çıkardı. Yaşlı ve yorgun gözleri beni izliyordu. Işığın onu terk ettiğini gördüm ve ölümünün benim hatam olduğunu biliyordum. Onları buraya getirdiğim için.

Annem ve babam Bruno'nun cesedinin etrafından dolandılar, yüzlerinde hala herhangi bir ifade yoktu ve ben kapıya doğru koştum. Margo bacaklarımın arasına daldı ve tekrar ormandaydık, zihnim çığlık atıyor ve kanım korkuyla yoğun bir şekilde çarpıyordu.

Onu öldürdüler. Onu öldürdüler.

Böcekler sessizdi. Böyle bir gecede onlar bile uğuldamaya cesaret edemezdi. Keskin bir şey baldırımı delip beni aşağıdaki yapraklara ve çam kozalaklarına doğru yuvarlarken bir çığlık daha attım.

Bileğimi kavradım ve bu acıya neyin sebep olduğunu görebilmek için bacağımı yukarı çektim. Etimden küçük bir bıçak çıkmış, yüzüme ve boynuma sıcak kırmızı bir sıvı fişkırtıyordu.

Panik. İçimde korkunç bir panik patladı. Bu gerçek olamazdı. Bu gerçek olamazdı. Gerçek değil, gerçek değil, gerçek değil.

Margo arkasını döndü ve önüme atladı, dudaklarında iğrenç bir gülümsemeyle bize doğru yürüyen annemle babama hırlayarak baktı.

"Margo," diye fısıldadım, gözyaşlarım akıyordu.

Bundan sonra ne olacağını biliyordum.

Biliyordum.

Margo başını arkaya çevirdi ve korku ve sevgi dolu kasvetli gözlerle bana baktı. Beni sonuna kadar savunacaktı.

"Git! Margo, koş!" Bir avuç yaprak ve orman çöpünü ona fırlatarak çığlık attım. "Kaç!" Yaralanmamış bacağımı ona doğru savurdum.

Ama benim sadık köpeğim, benim aptal Margo'm, fırtınalı denize karşı bir direk gibi sabit durdu. Kımıldamadan. Babam ona doğru hamle yaptığında vahşi bir havlama sesi çıkardı. Başını sert ve öfkeli bir şekilde çevirerek babamın omzunu ısırdı.

Gözlerim onların ötesinde, hatta annemin arkasında duran bir figüre kilitlendi. Birisi orada durmuş, izliyor, bekliyordu. Sessiz bir tonda konuşuyordu. Kimdi o? Önemi yoktu.

Çünkü babam bıçağını indirdi.

Bıçağını indirdi ve Margo'nun sırtına sapladı. Bıçağı çıkarıp Margo'nun sırtına üç kez daha sapladığında bıçakta kan parlıyordu. Margo dayanmaya çalışırken iniltileri dişlerinin arasından kaçtı.

"Hayır!" Çığlık attım. Daha önce boğazımdan hiç çıkarmadığım bir çığlıktı. İçinde

ıstırap ve dehşet. "Hayır! Margo olmaz! Lütfen!"

Çok uzun süre tutundu. Adam ayağa kalkıp onu bir şey değilmiş gibi itene kadar omzunu bırakmadı. Sanki onu korkutmamıştı bile. Gözlerimi vücudundan ayırmadım, yavaş yavaş nefes alıp vermeye başladı. Ona doğru süründüm ve titreyen bedenini kollarımla kucakladım.

"Neden?" Aileme bağırdım. "Neden!" Bana ihanet ettiler. Margo'yu öldürdüler.

Annem yanıma diz çöktü, elini başımın arkasına götürdü ve boynumu kucakladı. Sırada ne olduğunu biliyordum.

Biliyordum.

"Çünkü o seni çağırdı, aşkım."

Sonra İhtiyar Bruno'nun altın bıçağı beni buldu. Yorgun kalbimin yumuşaklığını buldu.

Vücudum korkunç bir şekilde sarsıldı. Ben... İlk başta yoğun korku dışında hiçbir şey hissetmedim ve sanırım adrenalinim içime o kadar çılgınca pompalandı ki hiçbir şey hissetmedim.

Ama bir şey hissettim.

Margo son yaşam ipiyle başını güçsüzce kaldırdı ve elimi nazikçe yalayarak yalnız gitmeyeceğimi bilmemi sağladı.

Tatlı bir veda. Asla gerçekleşmemesi gereken bir veda. Güle güle, güle güle. Tekrar görüşeceğiz.

Zayıf bir gülümseme çatlamış dudaklarımı lanetledi çünkü en azından birlikte gidiyorduk. En azından ormanda yan yana yürüyecektik.

Birlikte, daha iyi bir yarına.

Kesik kesik bir nefes aldım, acı artık göğsümün içine doğru çekiliyordu. Beni kaburgalarımın arasından, göğsümün hemen altından bıçakladı. Ciğerlerim kanımla doldu ve beni sıcak, zonklayan bir ağrının içinde boğdu. Yavaş ve acı verici. Nefeslerim havada çatırdıyor ve hırıltılı çıkıyordu.

Margo'nun başı usulca çalıların arasına düştü ve kayboldu. Toprağın serinliğinin onun sıcak nefesini aldığını hissedebiliyordum. Ağzından hava çıkmadığını hissetmek ne kadar garipti. Artık bana kasvetli ölümün ninnisini söyleyecek yumuşak iniltiler yok. Şimdi sadece boşluk var.

Sırada ben vardım. Annem başımı okşamaya devam etti, yaşadığı şok artık yüzünü kaplamıştı. Tekrar kendine gelmiş gibiydi. Babam da öyle, elleri telefonuyla titriyor ve ormanda yarattıkları karmaşadan duyduğu tiksinti gözlerinden okunuyordu.

Margo'ya baktım. Kanımın atardamarlarımdan daha yavaş pompalandığını hissedebiliyordum. Damarlarımda daha da yavaş. Acı hafifledi. Yumuşak bir esintiyle kürkü kabardı ve ben de başka bir çift gözle karşılaşınca şaşırarak başımı kaldırdım.

Güzel bir erkek tanrı Margo'yu kollarında tutuyordu. Gerçi bu onun başka bir versiyonuydu, belki de hayaleti... Kanatları koyu renkti ve abanoz boynuzları beyaz saçlarına batıyordu. Ne kadar da vakur bir yaratıktı. Margo'yu kaldırırken masmavi gözleri benimkilerle buluştu ve görüşüm siyaha dönene kadar onu ormanın derinliklerine doğru götürürken bana zayıf bir kaş çattı.

Margo. Lütfen onu bensiz götürmeyin, ağlamak istedim. Lütfen beni geride bırakma.

Uyandığımda, kulübemdeki yatağımda güven içindeydim. Sadece Margo orada değildi. Onun öldüğünü hatırlayana kadar ormanda dolaşım.

Ama en çok acı veren kısımları kaybetmiştim. Korkunç ölümümüzü içeren kısımları. Ailem bize saldıranlardı. Yaşlı Adam Bruno ölüyordu. Margo'yu ormanın derinliklerine götüren ruhani erkek. Durup uzaktan tuhaf şeyler fısıldayan adam.

Ponderosas'ın sessizliğinde dolaşım.

Bekliyorum.

Sonsuz soğuk ve boş ormandan başka bir şey bekleyerek dolaştım.

T Zaman yavaşlıyor gibi.
 Margo'nun gözleri hâlâ benimkilerde. Beyaz kürkü askerlerin haykırılarıyla dalgalanıyor ve Violet aura kılıcını bir kez daha kaldırıyor. Bu seferki hedefi önümdeki Çam Kovuğu.
 Margo'm.

Gözlerim arkalarındaki altın Eostrix'e kayıyor, *o* gece gördüğüm gölgeye o kadar benziyor ki. Neden her şey böyle sıralanıyor? Zihnim Violet'e ve onun kavisli koluna geri dönüyor. Göğsümde, annemin beni bıçakladığı kalbimin üzerindeki acı, gerçeğin ve unuttuğum şeylerin ıstırabıyla çarpıyor.

Nasıl unutabildim... Ceres'in Margo olduğunu nasıl fark etmedim? Acı çok mu fazlaydı? Savaşan kalbim zayıf zihnimi kovalıyor.

Bu sefer Margo'nun beni kurtarmak için ölmesine izin vermeyeceğim. Bir daha asla böyle bir kaderi olmayacak. Ayağa kalkıyorum ve ileri atılırken bir çığlık atıyorum. Elimi Violet'in boğazına doğru kaldırıyorum ve auramın onun içinden geçmesini istiyorum, tıpkı onun bize yapacağı gibi. Acımasızca ve hiç tereddüt etmeden, bıçağımı etine saplıyorum ve tüm niyetim kaltağın başını kesmek.

Ancak, en sevdiği askerlerinden birinin çekmesiyle geriye doğru savruldu. Onu geri çekmek için arkasına geçtiklerinde farkına varmam gereken bir asker. Sanki nasıl yapılacağını biliyormuş gibi kılıcımı savuşturdu. Sanki bana auranın yolunu gösteren oymuş gibi. Sanki bunu bana öğreten oymuş gibi.

Çünkü öyleydi.

Arulius.

Ametist gözleri ıstırap ve tereddütle parlıyor. Kendine ait bir bıçak kalbimin hemen üstüne saplanıyor. Duyguların kabarması ve acı kaburgalarımı yakıyor. Onu bağın içinden itiyorum. Zihnim bunun neye benzediğini anlıyor.

Hayır.

"Arulius... ne yapıyorsun?" Dişlerimi sıkıyor ve onun bakışları altında kalbimin nasıl sıkıştığını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Uzun bir süre beni düşündü. Orada durup birbirimize bakıyoruz. Sığ bir nefes alırken bıçaklı elimi kavrayışı sıkılaşıyor.

Şu anda onun ne olduğunu, ne *yaptığını* biliyorum.

"Sen... sen tek... tek olan..." Gözlerim umutsuzca onunkileri inceliyor. Beni durdurup yanıldığımı, onu suçlamak üzere olduğum her şeyin yanlış olduğunu söylemesini ve benimle tekrar şakalaşmasını istediğim için mi bilmiyorum. Bunun bir yanlış anlaşılma olmasını o kadar çok istiyorum ki, ama kafamdaki her şey bana bunun gerçek olduğunu haykırıyor. Tüm bunların yalan olduğunu haykıran kalbim, aptal kalbim ve inanmak istediğim başka bir şey yok.

Ama sanki acı çeken *kendisiymiş* gibi o aptal, kederli ifadesiyle orada öylece duruyor. Bana söyleyecek hiçbir sözü yok.

"Arulius." Başımı çevirip Kastian'a bakıyorum, onun gözleri de aynı dehşetle irileşmiş. Arulius'un bakışlarıyla bir kez daha buluşmak için dönüyorum ama yüzümden sadece bir santim uzakta, o güzel yarattığın yanan mor gözleri içime öyle boş boş bakıyor ki.

"Bendim, aşkım," diyor kasvetli bir şekilde, elini yanağımda gezdirerek.

Gözlerim büyüdü. "Neden..." Ellerimi iki yanımda sıkıca yumruk yapıyorum. Dünyam çöküyor. Kalbim bir daha asla bütün olamayacak milyarlarca parçaya ayrılıyor. Mahvoldu. Kalbim mahvoldu.

Neden, Arulius.

Kaşlarını zayıfça çatıyor ve ben irkiliyorum. "Çünkü seni çağırdı, aşkım." Eli boynumdan aşağı kayıyor ve eskiden beni ısırığı yeri usulca okşuyor.

Bu kelimeler... *Çünkü o seni çağırdı, aşkım.* Annem dakikalar önce böyle demişti. Gözlerim acı dolu sıcak yaşlarla doldu. Annem o gece bana defalarca *aşkım* dedi.

"Aileme büyü yaptın."

"Evet." O kadar basit söylüyor ki, sanki hiçbir şey değilmiş gibi. Hiçbir şey.

Böyle bir şey olamaz. Arulius bir hain olamaz... benim katilim.

"Arulius." Bileğimi elinden çekiyorum. "Dur. Yalan söylemeyi." Ona ters ters bakıyorum. *Lütfen, bir hain olamazsın... Lütfen bana yalan söyle. Lütfen.*

Bakışları sertleşiyor. Çılgınca ondan uzaklaşıyorum ve altın Eostrix'e nefretle dişlerini gösteren Kastian'a bakıyorum. Belli ki Arulius'un yalan söylediğini düşünmüyor ve ben de kan bağıyla bağlı olduğum erkeğime bir kez daha bakarken... ben de düşünmüyorum.

"Neden?" Sesim kesiliyor.

Yüzündeki sert ifadeyi koruyor. "Çünkü ben sadece Leydi Violet'e hizmet edebilirim, aşkım. Onu öldürmene izin veremem." Umutsuzluk göğsümde dönüyor ve bunun bana ait olmadığını biliyorum. Benimki zaten birkaç dakikadır harap bir şekilde yanıyor ve bu... daha eski bir acı, suçlu bir acı. "Ama seni tutabilirim, Elodie. Bağlanmış ortaklar olarak birlikte olabiliriz. Violet sana olan aşkımı asla değiştiremez." Kastian bir bağdan söz edilince irkilir ama sessiz kalır.

Onunla alay ettim. "Seni asla sevmeyeceğim! Ne bu dünyada ne de öbür dünyada hiçbir yaratık seni sevemez," diye hırlıyorum ona. Sözlerim karşısında yüzünü buruşturuyor ama cevap olarak hiçbir şey söylemiyor. Göğsümde keskin bir çekilme hissediyorum ve bundan nefret ediyorum, ondan nefret ediyorum.

Dağılıyorum. Güvendiğim en yakın insanlardan biri bana nasıl böyle sırtını dönebilir? Kalbim zonkluyor. Bundan nefret ediyorum. Bundan çok, çok, çok nefret ediyorum çünkü ben... ben onu sevmiştim. Arulius'u *beni* birçok farklı şekilde, en kötü anlarımda kurtardığı, bana gerçek olmanın ne demek olduğunu ve neden önemli olduğunu gösterdiği için sevmiştim. Kimin için önemli olduğunu... Ama beni, Margo'yu ve Bruno'yu öldüren oydu... ve bu aşk *değil*.

Tanımadığım bir kahkaha attım ve omuriliğim ürperdi. "Violet'e Pine Hollows'u alması için haber gönderen sendin."

Başını sallıyor. "Sadece Moro ve sen hangisinin Margo olduğunu söyleyebilirdiniz. Violet hepsini almanın en iyisi olduğuna karar verdi. Bu şekilde ona kendi başına geleceğini biliyorduk."

Boğazımın arkasındaki safra yükseliyor. "Kastian'ın öldürülmesinin ve koruda ölmesinin nedeni." O

bir kez daha başını sallar ve biraz da alaycı bir şekilde sırtır.

Kanım kaynıyor, ruhumun varlığından haberdar olmadığım kısımlarına akıyor, öfkeli ve karanlıkla dolu, bana ait olmayan ama artık içimde yaşayan uğursuz enerji.

Nefret.

"Murph'ün ölmesinin sebebi sensin." Hollow'unun adını duyunca Wren'in gözlerinin acıyla parladığını görüyorum.

Bunun üzerine duraksıyor. "Pine Hollow'un ölmesini istemedim, aşkım. Kimseye zarar gelmesini istemedim. Ben sadece-"

"Sen sadece ne?" Kollarımı havaya kaldırarak çığlık atıyorum. Arulius irkildi ve gözleri büyüdü.

"Ben sadece emirleri uyguluyordum." Bana dikkatle bakıyor. İstirap yine kalbime doluyor.

Kızgınlıkla onu dışarı itiyorum. Dur. Durmasını istiyorum.

"Margo ve *benim* ölmemizin sebebi!" Yüzüne o kadar yaklaşıp bağıyorum ki göz bebeklerinin büyüdüğünü görebiliyorum. "Onun... onun benim için kanının akmasının ve inanılmaz acılar çekmesinin nedeni. Neden bu kadar uzun süre bu kadar acı çektiğimi." Gözyaşlarım yanaklarımdan serbestçe akıyor ve net görmemi zorlaştırıyor. "Artık gerçek olmak istemememin nedeni!" Boştaki elimi boğazına götürüyorum ve bıçağımı bir kez daha çıkarıyorum. Teninde sıcak bir şekilde parıldıyor. İrkilmedi bile. "Neden bana acı çektirdin? Ve sonra neden benimle arkadaş oldun... ve beni... sana aşık olmamı sağladın?"

Gözleri acıyla kısılıyor ve o dayanılmaz keder hissi kalbime daha da ağır basıyor.

"Neden her şeyden sonra benimle bağ kurdun? Bana yaşattığın *onca şeyden sonra*. Neden sadece *beni* almadın? Neden bunu ölümle sonuçlandırmak zorundaydın?!"

Çenesi gerilir. "Güvenini kazanmak zorundaydım. Bu gerekliydi... Kontrol sahibi olmak için seninle bağ kurmam gerekiyordu-"

Artık ona bakmaya dayanamıyorum. Her zerremde nefret fişkırıyor ve elimi boğazından aşağı yırtıyorum. Altın parantezleri yaptığım kesiği engellemiyor. Gözleri hâlâ benimkileri izliyor. Neredeyse omuriliğini keserken hiç irkilmiyor. Güzelim kıpkırmızı kanı elimden akıyor ve yanağıma sıçırıyor. Kendi boynumda, kaderlerimizin birbirine bağlı olduğunu hatırlatan bir acı hissediyorum. İçime gönderdiği dayanılmaz sızıdan irkiliyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, o kadar yumuşak, o kadar çaresizlikle dolu ki. "Ben asla... Ben asla bunların olmasını istemedim." Gözlerini üzerimde yumuşatıyor.

Geri çekiliyorum, az önce kestiğim boğaza bakarken titriyorum. Bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorum ama bu beni de incitti. Yaptığı şeyi kabullenmeye hâlâ hazır olmayan aptal kalbimi öyle derinden kesti ki. Şu anda onun hissettiğini bildiğim acıyla boğazım yanıyor.

Arulius bana doğru bir adım atıyor ve elini yanağıma koyuyor, yarasından kırmızı bir sıvı fişkırıyor. "Margo'nun asla zarar görmemesi gerekiyordu. Ama sana. Ne kadar değerli olduğunu bilmiyordum. Aptaldım.

-Çok, çok aptalca, aşkım. Bunu yapacağımı düşünmemiştim... Sonrasında seni incitmek istememiştim." Sesi çatlıyor ve gözlerini kapatıyor. Koyu renk kirpikleri parıldayan tenine karşı ışıltılı.

"Senden nefret ediyorum." Yavaşça söylüyorum, itiraf dudaklarımdan

çıkarken yakıyor. Sarsılıyor, gözlerinde acıyla bana bakıyor.

"Senden nefret ediyorum!" Çığlık atarak ondan uzaklaşıyorum ve Kastian'a doğru koşuyorum. Ben ona doğru koşarken o yakınımda duruyor ve beni kucaklıyor. Margo da yanıma yaklaşıyor, dimdik duruyor ve Arulius'a hırslıyor.

Keşke yeniden bir araya gelişimiz farklı koşullar altında olsaydı. Elimi yumuşak kürkünün üzerine koyuyorum ve kendimi toparlamak için derin bir nefes alıyorum.

Arulius yine gözlerini kapatıyor ama bu sefer her şeyden çok kabullenmiş gibi. Elini boynuna götürüyor ve sanki kâğıt kesiğinden başka bir şey yapmamışım gibi siliyor. Altında sadece bir çizik var

Onu çok derinden kestiğim yerde.

"Benden nefret etmiyorsun aşkım," diyor kasvetli bir şekilde. "Sen sadece benim yarattığım Gazap ve Yalan Tanrısı'ndan nefret ediyorsun. Ben senin kötü adamın olabilirim. En karanlık gece ve seni ölümde bile yakalayan fırtına olabilirim ama benden nefret etmiyorsun." Sanki ona dönmemi bekliyormuş gibi elini bana doğru kaldırıyor. "Biz biriz. Birbirimize ne olduğunu her zaman bileceğiz. Biz aynı iplikten kesilmiş tanrılarız, aşkım. Kanımız aynı ve sen bunu bir daha asla inkâr edemezsin. Ben de seninkini asla inkâr edemem... O yüzden lütfen benimle gel. Açıklamama izin ver."

"Açıklanacak bir şey yok," diye tükürdüm. Kendini savunmaya çalıştığına inanamıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "İşin bu noktaya gelmeyeceğini umuyordum." Askerlerine işaret eder ve onlar da Moro ile Wren'i öne çıkarıp önünde diz çöktürürler.

Kalbim durdu. O yapmaz...

"Benimle gel, aşkım. Benimle gel yoksa arkadaşlarını öldürürüm. Bir daha asla gün yüzü görmeyecekler ve ben yine de seni yanımda götüreceğim."

Kazanmasına izin veremem. İzin veremem. "Kastian'a yaptığım gibi onları da kurtaracağım!" Sakinliğimi korumaya çalışarak karşılık veriyorum.

"Ah evet, bu oldukça can sıkıcıydı. Elodie, ben Gazap Tanrısıyım. Artık sana sahibim. Bir daha asla reenkarne olmayacak ya da kimseyi kurtarmayacaksın."

"Ne?" nefes nefese verdiğim tek yanıt.

Moro'nun sözleri tekrar aklıma geliyor. *Talia'nın güçlerini bir Eostrix'in yardımıyla bağlamıştı. Herhangi biri değil, Gazap Tanrısı'ydı. Güçleri bir kez bağlandığında, artık Çam Kovuklarını, Selvileri, Yosun Serçelerini ya da herhangi bir yarattığı diriltemezdi.*

Bana kara bir kaş kaldırıyor. "Seçim senin, aşkım." Altın kılıcı Wren'in boğazının önünde uzanıyor. Kastian boğazının derinliklerinde gürleyen bir hırıltı çıkarıyor. Margo bu hırıltıyı kendi hırıltısıyla yankılıyor.

Bu bir seçim değil. Bu asla kazanamayacağım bir el çünkü masada arkadaşlarımla hayatları var.

Wren'den Moro'ya bakıyorum, gözleri öfkeyle dolu. Wren başını sallıyor ama Arulius kılıcının kabzasıyla kafasına vurarak onu durduruyor. Yerden kalkıp ayağa kalkıyorum, tıpkı geri kalan her şeyim gibi dengesiz bir şekilde. Çok aptalmışım. Wren'e karşı duyduğum şüpheler gözümü kör etmişti, öyle ki beni rahatsız eden gerçek kötülüğün kollarına koşmuştum.

Az önce Kastian'ı kurtardım, Margo'yla yeniden bir araya geldim... Onlara bir kez daha bakıyorum. Yumuşak bir veda. Ama hayat adil değil, değil mi?

Arulius'a doğru yavaşça yürümeye başladım. Altın yaldızlı vücudu eskisi kadar ışıltılı ve yaldızlı görünmüyor. Ametist gözleri o kadar çekici değil. Zırhı ne zamandan beri bu kadar kötülüğü yansıtıyor... Elim uzanıyor ve kendi boyunluklarıma ve göğüs kafesi zırhıma sürtünüyor. Ben farkında bile olmadan beni kuklası yapmış. Kendi kişisel Yaşam Tanrıçası. Yeteneklerimi sadece uygun gördüğü şekilde kullanmak için.

Kastian bileğimi tutuyor. "Elodie, lütfen... hayır." Tutuşu titriyor, duygularını ele veriyor.

Mavi bakışlarını karşılıyorum ve sıcak bir şekilde gülümseyerek boştaki elimi Margo'nun ağzına uzatıyorum. "Lütfen ona iyi bak. Lütfen herkesi güvende tut... Seni bulduğum için çok mutluyum *Borvon*. Umarım birbirimizi tekrar buluruz, belki başka bir hayatta." Bu isim karşısında irkildi ama artık aramızdaki gerçeği bildiğimi biliyor. Anılarım olmayabilir ama geçmişimizi az da olsa biliyorum.

İkimizin de gözlerinden yaşlar fışkırıyor, Kastian'ın okyanuslarından benimkilere parlayan sevgiden başka bir şey yok. Bana "*Her zaman*" dediklerini duyabiliyorum.

Eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve bir gün tekrar bir araya geleceğimize dair sözümüzü pekiştiriyor. Keşke onu daha iyi sevebilseydim. Keşke... Keşke her şeyi yeniden yapabilseydim. Gözyaşlarımı kırıştırıp ona ve Margo'ya gülümsüyorum.

"Başka bir hayata kadar."

Nefret, zamanın geri kalan yankıları boyunca kalbimin derinliklerinde yanacak ve tütecek. Ama şimdilik, dostlarım için barış olmalı.

Ödemeye hazır olduğum bedel bu.

Arulius'un önünde duruyorum, başım eğik ve gözlerim siyah çizmelerinde. Askerlerine Wren ve Moro'yu Kastian'a geri götürmeleri için ellerini sallıyor. Onları ölüm tanrısının yanına sürüklüyorlar, ikisi de hâlâ bağlı ve ağızları tıkalı, cesetlerini ayaklarının dibine atıyorlar.

Ekрана öfkeleniyorum ama Arulius'a bakmayı reddediyorum. Hıncı sırtışını hissedebiliyorum, bakmamı bekliyor. Ama bakmıyorum. Bakışlarımı onun çizmelerinden ayırmıyorum.

"Arulius," diye mırıldandı Violet. "Küçük Elodie'mizi yarın sarayıma getir. *Konuşacak* çok şeyimiz var." Sesinde, sarayında bana acı çektirmeyi planladığına dair bir tik duyabiliyorum. Muhtemelen Talia'nın yıllar önce karşılaştığı kaderin aynısı.

Arulius bir kolunu omuzlarıma doluyor. "Elbette leydim." Başını eğiyor. Gözlerimi açıyorum. Onun bu kadar nazik olduğunu hiç görmemiştim.

Violet arkadaşlarıma bakıyor. Margo dişlerini gösterip hırlıyor. "Hâlâ keyfim yerindeyken gitmek istiyorsanız, şimdi tam zamanı." Ellerini sallayarak onları kovuyor.

Wren ve Kastian bana bakıyor. Yavaşça başımı sallıyorum. Zarar görmeden kaçmalarının başka yolu yok. Sayıca çok azız ve iyileştirme yeteneğim Arulius'a zincirlenmiş durumda... seçeneklerimiz sadece bir tane. Geri çekilmek ve bir gün tekrar birlikte olmanın başka bir yolunu bulmak için dua etmek.

Moro Margo'ya biniyor ve Margo bana inerken kalbim bir kat daha parçalanıyor. Gözlerimi kapatıp Arulius'a doğru dönüyorum. Onların gidişini izlemeye dayanamıyorum, onun gidişini izlemeye.

Arulius bana bakıyor ve gözlerimin önündeki saçlarımı tarıyor. "Seninle ilgileneneğim, aşkım. Sana sandığın gibi kötü bir tanrı olmadığımı göstereceğim." Onun ametist bakışlarıyla karşılaşıyorum, aptal kaşları ıstırapla birbirine mükemmel bir şekilde örülmüş.

"Bana tam da öyle olduğunu gösterdin, Arulius. Tüm günahlarını saydın. Söyle bana. Kanımız asla tutmayacaksa neden benimle bağ kurdun?"

Eli belime dolanıyor. "Kaderimiz kanımızın ötesine geçiyor, aşkım. Kalbimin de bir seçim hakkı yok mu?"

Onu Nesbrim'e kadar takip ederken sözleri içimde yankılanıyor.

Ondan nefret ediyorum. Yaptığı şeyler yüzünden ondan çok nefret ediyorum. Ama yine de kalbim aynı şeyi istiyor.

Seçme şansım var mı?

In another life

Teşekkür

Siz okuyuculara teşekkür etmek istiyorum. Bu hikâyeye gösterdiğiniz destek ve ilgi umduğumdan çok daha fazla. Bir sonraki kitapta sizlerle birlikte olmak için sabırsızlanıyorum!

Beta okuyucularıma ve editörüme teşekkür ederim. Fikirleriniz ve düşünceleriniz bu hikâyenin olması gerektiği gibi büyülü ve acı dolu bir hikâyeye dönüşmesine yardımcı oldu.

Ben yazarken hayvanlarla ilgilenen ya da karakterlerimin bir sonraki adımlarını düşünmeme yardımcı olan, bitmek bilmeyen tüm destek geceleri için eşime teşekkür ederim. Senin sonsuz desteğin olmadan bunu yapamazdım.

Yazar Hakkında

K. M. Moronova hikaye anlatmayı her zaman sevmiştir. Biraz korku ve romantizm içeren karanlık fantezi okumaya ve yazmaya bayılıyor. Çoğu zaman, bahçesinde dinlenirken çiçek kuruturken ve kahve içerken bulunur. Partneriyle birlikte ormanda keşif yaparak vakit geçirmeyi seviyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.